

Розмари Роджърс

**СЛАДКА ДИВА
ЛЮБОВ**

РОЗМАРИ РОДЖЪРС
СЛАДКА ДИВА ЛЮБОВ
КНИГА ВТОРА

Превод: Таня Чунтова

chitanka.info

Джини Брандън, жизнерадостната млада дъщеря на американски сенатор, познава само най-сладките удоволствия на живота, до момента, когато съдбата я отвежда далеч от безгрижния ѝ дом.

Сега смелата красавица с огнени коси е потопена в света на Стив Морган — пленница на смел и опасен наемен войник, въвлечен в бурните събития на американския запад. И макар че е по-благоразумно да презира този красив, буен дявол, тялото на Джини предателски го желае, кара я да прекосява океани и континенти, да поема опасни рискове, за да спаси единствената си истинска страст — нейната безспорна любов.

Джини осъзна какво богатство и власт действително притежава дон Франциско Алварадо, когато се премести от къщурката в така наречената *casa grande*. Тя се почувства като омагьосана още първия път, когато видя високия каменен зид, ограждащ парка, и сенчестата алея, която сякаш се простираше до хоризонта. А после изведнъж човек се озоваваше пред дворец от приказките.

Досега бе живяла в уединение, бе в немилост, а сега внезапно стана бъдещата снаха на *el patron*. Нищо не бе достатъчно добро за нея. През тези първи няколко дни Джини се чувстваше закриляна и малко обърквана от скоростта, с която ставаше всичко и усети, че се носи безпомощна по течението на събитията.

Бяха й дали големия апартамент, който някога бе принадлежал на дон Луиза, майката на Стив. Той бе напълно самостоятелен, но водеше към същия заден двор, както и голямата къща. Първата нощ Джини обходи стаите замаяна — възхищаваше се на красивите испански мебели и скъпите килими. Тя вече бе представена на сенъора Армихо, която в семейството наричаха леля Алфонса. Сенъора Армихо щеше да бъде неофициалната й придружителка — тази мисъл караше Джини да се засмее неразбиращо. Освен това щеше да си има две лични прислужници — засмени момичета с тъмна кожа, които очевидно изпитваха страхопочитание пред нея.

„Утре ще се събудя и ще открия, че съм сънувала всичко това“ — казваше си Джини. Но следващият ден донасяше само нови изненади.

Взеха й мерките и сенъора Армихо я поведе през един огромен склад, където държаха топове от най-различни материи и разцветки. Модни списания — някои дори от Лондон и Париж — бяха извадени и струпани пред нея, и дори доста строгият дон Франциско даваше мнението си за новите дрехи, от които Джини щеше да има нужда.

— Ние тук може и да сме доста отдалечени от това, което наричат цивилизация — каза той сухо, — но жените в семейството ми винаги са се обличали по последна мода. И освен това, скъпа ми

Хения, ще видиш, че ще трябва да присъстваш на неизброими празненства и фиести.

Всички тук я наричаха Хения и както го произнасяха името звучеше доста испанско. Малките прислужнички се кикотеха, когато обсъждаха предстоящата сватба и красивите дрехи, които се шиеха за нея. Дори леля Алфонса изказа възхищението си от това колко отиват смарагдите, които дон Франциско ѝ бе дал, на косата и тена ѝ. Да, имаше и скъпоценности. Отначало Джини не искаше да ги приеме, но откри, че протестите ѝ бяха властно пренебрегнати. Скъпоценностите са нейни — така ѝ казаха. През всички тези години бяха чакали, заключени в сейфа, за да бъдат носени от булката на дон Естебан.

Тя получаваше всичко, което пожелаеше — абсолютно всичко. Ако искаше да поязди, трябваше само да каже една дума и личният ѝ коняр докарваше една буйна арабска кобила.

Понякога Джини се чувстваше като зайче, извадено от шапка на фокусник. Всички тези хора — роднините, които живеяха в голямото имение, и многобройните приятели и съдружници на дон Франциско — несъмнено бяха очаквали, че Ана Валдес някой ден ще се омъжи за наследника му. И тогава, като гръм от ясно небе, той бе изнамерил някаква непозната жена, при това американка, която щеше да стане съпруга на внука му. И тя бе приета безапелационно, без въпроси. Нещо повече — с искрена сърдечност и загриженост.

На Джини ѝ бе трудно да започне да свиква с този лесен, приятен и луксозен начин на живот.

Всичко, което трябваше да прави, бе да се оставя да се носи по течението на дните, леко насочвана в една или друга посока от хора, ръководени единствено от нейните интереси, които не искаха нищо, освен да ѝ е приятно. И тя се опитваше, заради собственото си душевно спокойствие, да не мисли докъде ще да я доведе всичко това. До деня, когато Стив Морган щеше да се върне, несъмнено с мисълта, че тя ще го чака в малката къщичка, където я бе завел, и изведнъж щеше да открие, че се правят приготовления за сватба.

След като бе живяла в къщата на дон Франциско една седмица, думите му, че неговият внук ще стори това, което му каже, вече не ѝ се струаха странни. Вече бе научила, че *el patron* имаше буквално пълна власт върху живота на хората, работещи за него. Спомни си неща, които Стив ѝ бе разказвал за големите имения и едрите земевладелци.

Дългите разговори с Реналдо и самия дон Франциско ѝ помогнаха да си представи цялостно картината на едно все още феодално общество. Но след като Стив имаше такъв произход, защо бе избягал? И защо бе искал да го направи? Тя усети, че го презира още повече заради това, в което се бе превърнал. Стив бе престъпник и авантюрист не защото трябваше да се бори, за да оцелее, а защото бе достатъчно безразсъден и проклет, за да пожелае сам начина си на живот. И което бе още по-лошо, той бе двуличник — как смееше да критикува земевладелците и французите, които бяха поканени тук, когато самият той бе един от тях? Говореше така, сякаш самият той е селянин, крадеше и убиваше за каузата на Хуарес, който щеше да вземе каквото може от същите тези земевладелци и да го раздаде на бедните, крепостните селяни и бандитите, които го поддържаха. Тя никога нямаше да го разбере!

Джини не искаше да мисли за Стив, но не можеше да се спре. От време на време жените, които я заобикаляха, подхвърляха по някоя закачка, а косите им погледи следяха каква ще е реакцията ѝ.

— О, дона Хения, тези копринени нощници могат да накарат всеки съпруг да загуби ума и дума — извика една от шивачките, хванала някаква ефирна одежда, направена от един топ тънка естествена коприна, донесена чак от Китай.

Докато оправяха леглото всяка сутрин, прислужничките си бъбреха весело помежду си и правеха лукави, дръзки забележки за дните, когато сеньора Армихо вече няма да дели апартамента с дона Хения.

Карменсита, която бе по-оперената от двете, премигваше лукаво.

— Този дон Естебан е *muu macho hombre*! Винаги сме казвали, че когато се ожени, ще бъде за американка. Доня Ана не е толкова хубава колкото вас, дона Хения, и освен това има много хаплив език.

Макар и да не смееха да говорят открито за това, помежду си младите жени в къщата смятаха, че е много романтично, дето техният дон Естебан е избягал с една млада дама, която бе избрал за своя съпруга. И то под носа на тираничния си баща!

Дори Реналдо, който обикновено бе толкова тактичен, понякога подхвърляше по някоя забележка за сватбата ѝ. Вече започнаха да разпращат покани и той помагаше на дон Франциско в тази задача. Имаше ли тя някакви приятели, които иска да покани? Въпреки волята си Джини се изчерви и започна да се запъва като ученичка.

— Не — каза му тя.

Не, нямаше да има време. Вече бе доверила в разговор насаме с дон Франциско, че няма да съобщи на баща си, докато не мине всичко — нямаше нужда той да научава кога са се оженили. Само фактът, че сватбата се бе състояла щеше да е достатъчен. По-късно, когато отново се видеше със Соня и баща си, щеше да им обясни.

Но понякога, колкото и да се стараеше, Джини не можеше да изтласка неприятните мисли от съзнанието си. Когато Стив се върне и открие, как щеше да реагира? Тя не можеше да не потрепери, като се сетеше колко брутален може да бъде, когато се разгневи. Сега бе под закрилата на дон Франциско, но какво щеше да стане по-късно?

Състоянието, което щеше да й остави при сватбата, щеше да й позволи да пътува, да ходи, където поиска, но какво щеше да стане, ако Стив не желаше това? Тя не можеше да забрави, че бракът превръща жената в робиня на съпруга си, ако той реши да упражни всичките си права над нея. А веднъж, скоро след като го бе намушкала с ножа, той й бе заявил:

— Нека вече да не се подценяваме взаимно.

Тя не смееше да подценява Стив — все още не го познаваше напълно.

„Страхувам се от него“ помисли си Джини, без да може да заспи в леглото си една особено гореща вечер. „Той е напълно непредсказуем и способен на всичко. Боя се от отмъщението му.“ И все пак тя не носеше вина за всичко това. Фактът, че бе тук, невъзможната ситуация, в която я бе поставил — за всичко това бе виновен той. Нека сам посрещне последствията, да открие какво е да загубиш ценната свобода, за която постоянно говореше. „Мразя го“ помисли си тя яростно за сетен път. „Той ще открие точно колко — вече никога няма да се предам, никога няма да се оставя да ме унижава.“

И въпреки това в някои нощи тежкият аромат на жасмин и гардении се носеше през отворения прозорец и Джини отмяташе завивките от тялото си, сякаш изгаряше и не можеше да заспи. Повтаряше си отново и отново, че това е от жегата — ленивата приспивна чувственост на климата, с който не бе свикнала. Именно тялото бе предателят на душата й — то жадуваше за ласките, с които той насила я обсипваше, то я събуди от нейната девственост и я накара да осъзнае собствената си страст. Вече бе опознала желанието и

задоволяването му. Колкото и да мразеше Стив със съзнанието си и да потръпваше от спомена как насилствено я бе подчинил на желанията си, имаше нощи, когато бе измъчвана от жажда за него, за ръцете му по кожата си, за устните, които спираха слабите ѝ протести и ги заглушаваха и вече познатата тежест на тялото му върху своето.

Понякога в такива нощи Джини скачаше от леглото, неспособна да понесе тези мисли. Тя сама си пълнеше ваната със студена вода и лягаше в нея, докато зъбите ѝ започнеха да тракат. Какво ми става, питаше се тя по-късно, та аз съм презряно същество като него, управлявано от страстта, от тялото, вместо от волята си. Тя се окайваше заради собствената си слабост, понеже, мислеше си тя, аз наистина го мразя, не се съмнявам в това, но когато ме целуне или ме докосне по определен начин, аз реагирам инстинктивно като животно. Тогава съм в плен на сетивата си и той го знае. Знае, че може да направи каквото пожелае с мен. Толкова е нечестно да си жена!

Нямаше с кого да поговори за тайните си чувства — най-малко със стария свещеник, който сега бе изповедникът ѝ. Не можеше да говори дори и с Реналдо, колкото и да го чувстваше близък и приятелски настроен. Тя четеше разни дълбокомислени книги, докато дори дон Франциско не започна да я подкача, че прекарва почти целия ден в тъмната библиотека. Не, колкото и да бе иронично, единственият човек, който можеше да разбере дилемата ѝ, бе самият Стив. Тя скръцна със зъби, като си представи циничната усмивка, която цъфваше на лицето му, когато изричаше някоя неласкава забележка за женския пол или конкретно за нея. Последните думи, които ѝ бе казал, преди да замине за Мексико Сити бяха, че ще се радва да се отърве от нея. Какво ли щеше да реши, когато се върне? Мисълта, която я терзаеше непрестанно през дългите дни и още по-дългите нощи бе, че от всички хора, които познава, само той — мъжът, когото мразеше и за когото въпреки това щеше да се омъжи — в известен смисъл наистина я разбираше. Той я бе видял като жена, не като образец на добродетели или като още едно хубавичко лице, и се отнасяше с нея като с жена.

Изминаха десет дни, откакто дон Франциско я бе довел толкова неочаквано в къщата си, и въпреки мързеливото си, летаргично ежедневие Джини понякога усещаше как нервите ѝ се опъват като лък, когато се замислеше за бъдещето.

Тя се бе зачала в библиотеката на дон Франциско, когато чу голяма врява навън и за момент усети, че замръзва на място в ужасяващо очакване. Той бе пристигнал! Най-после бе решил да се завърне! Тя продължи да се крие в библиотеката, като се преструваше, че не е чула нищо, а буквите в книгата, която държеше, затанцуваха пред очите ѝ. Сега чу стъпките на дон Франциско. Той водеше някой със себе си. Гласът му, сух както обикновено, казваше:

— Тя е тук вътре, сигурен съм. По цял ден чете.

Но когато вратата се отвори и Джини трябваше да вдигне глава, в стаята влезе не Стив, а някаква жена — пълна, добре облечена жена, отрупана с твърде много бижута.

Дон Франциско представи жената като сеньора Мария Ортега, майката на Реналдо и единствената жива сестра на el patron.

— Сестра ми живее в Мексико Сити, заедно с най-големия си син и семейството му. Тя е тук, за да се присъства на сватбата ти, Хения — рече дон Франциско с присъщата си старовремска церемониалност. После добави някак лукаво: — Тя няма търпение да се запознае с теб. Ще ви оставя за малко насаме.

— Да, да, всички изгаряме от любопитство да видим жената, която е успяла да завладее този мой палав племенник! — Джини усети, че я притеглят в една влажна, парфюмирана прегръдка, докато малките тъмни очи на жената пробягаха по нея, без да пропуснат нито една подробност от външния ѝ вид. Преди Джини да успее да каже и дума усети, че доня Мария, която не спираше да приказва, хваща ръцете ѝ и я завлича навън.

— Франциско, ние ще седнем на двора. Уверена съм, че там е по-хладно. И не забравяй моя портокалов сок, чуваш ли? Сигурна съм, че скъпата Хения ще се присъедини към мен. За бога, дете — продължи тя, като се усмихна набързо — недей да изглеждаш толкова уплашена! Няма да те ухапя. Скоро ще откриеш, че аз съм просто една стара жена, която обича да приказва. Бъди търпелива към мен. Имам да те питам толкова неща!

Скоро се бяха разположили удобно на двора, а прислужниците на дон Франциско с леки стъпки побързаха да донесат една висока, запотена кана прясно изцеден портокалов сок за доня Мария. Безкрайният ѝ поток от думи не секваше, освен когато се спреше да поеме дъх или да отпие глътка сок и Джини, полузамаяна, с

облекчение установи, че не се налага да участва активно в разговора, освен с някое и друго „да“ или „не“.

Сеньора Ортега, макар и да изглеждаше невероятно, че е майка на Реналдо, освен всичко бе много пряма. Тя доста открито изрази мнението си за северноамериканците — всички те са нецивилизовани, заяви тя самодоволно, с изключение на неколцина от източните щати, които бе срещала. Но прости на Джини факта, че е чужденка, понеже майка ѝ бе францужойка.

— А те са достатъчно близо до Испания, за да са поносими — рече доня Мария любезно. После потупа Джини по ръката. — Ти наистина си много хубава, миличка. Трябва да призная, че съм приятно изненадана. Този дявол Естебан винаги е имал склонност към неподходящи жени, нали разбираш, и това ужасно ни тревожеше! Но когато Реналдо ни писа да ни съобщи, че си дъщеря на сенатор и си толкова кротка, образована млада дама, аз почувствах голямо облекчение! Тогава рекох на моята любима Сарита, снаха ми, рекох ѝ: „Скъпа моя, Франциско никога не би допуснал в семейството ни жена, която не одобрява.“ И нали знаеш, скъпа, че брат ми, макар и напоследък да изглежда, че се е превърнал в отшелник, е човек с изтънчен вкус и непоклатими убеждения. И те харесва — веднага разбрах. Както и най-малкият ми син, между впрочем — наистина съм изумена. Реналдо винаги подхожда с предубеждение към жените, но теб страшно те уважава!

Внезапните промени на темата на разговора замаяха главата на Джини. Тя успя само да промълви:

— Реналдо? Да ме харесва?

— Ами да, естествено, момичето ми, за кого си мислиш, че говорех? Жалко, че не те е срещнал преди този немирник Естебан. Не можеш да си представиш колко ме разочарова Реналдо. Той, най-кроткият от синовете ми, точно този, от когото не очаквах да ми създаде никакви проблеми! Първо му щукна да става свещеник — две години в семинарията и после внезапно си науми друго! Това е заради всички тези книги, дето ги чете, те му вкарват в главата такива радикални идеи. Аз се разплаках, когато ми го съобщи. Казах му: „Но, синко, ти винаги си казвал, че амбицията ти е да помагаш на хората, особено на бедните селяни!“ Но не, той ми заяви, че можел да е от много по-голяма полза, като станел учител. Можеш да си представиш

сина ми учител? И после, естествено, се опитах да го задомя. С куп млади и приемливи кандидатки го запознах, но не той не искаше и да чуе за тях! А сега — това е много лошо!

— Но, мадам, мисля, че не разбирам! — запъна се Джини. — Какво лошо има в това, че Реналдо иска да бъде...

— О, дете мое! Естествено, че разбираш! Толкова е лесно да разбере човек Реналдо — той може да бъде прочетен като книга. Влюбен е в теб, разбира се — мога да позная само от един поглед и дори се досетих за това още преди да те видя. Не че те обвинявам, задето предпочиташ Естебан. Той е доста обаятелен — с онова излято тяло и наперената му походка. Май не е много чудно, че успява да завърти главите на толкова много жени. И естествено е богат или поне ще бъде един ден, когато реши да се установи.

С почервенияло лице Джини започна енергично да протестира.

— Но, мадам, вие наистина ме карате да се чувствам неудобно! Сигурна съм, че аз...

Сеньора Ортега само махна нехайно с ръка, а пръстените ѝ проблеснаха на слънцето.

— Няма нужда от това, детето ми! Знам, че не ламтиш за богатството на брат ми. Всъщност сигурна съм, че ти самата си достатъчно заможна, не е ли тъй? А освен това Естебан винаги е имал свой собствен подход към жените. Той създаваше такива грижи на бедния ми брат и на горката Луиза, преди да почине. Просто се радвам, че най-после се реши да се задоми и то за такова сладко, хубаво момиче като теб, но има едно нещо, за което трябва да си поговоря сериозно с него, ако брат ми не го стори преди мен. Защо не е тук? Естествено сватбата вече е била оповестена и този малък негодник би трябвало да има приличието да се спре за малко на едно място. Вечно снове насам-натат. Ще трябва да сложиш край на това, скъпа моя, приеми това предупреждение от една препатила жена. Мъжете винаги се опитват да правят всичко, както им отърва, ако им позволиш! Кога очакваш годеника ти да се върне?

Джини можеше да стисне зъби от яд, но вместо това се насили да се усмихне и отвърна набързо, че Стив ѝ е обещал да си дойде до две седмици.

— Имаше да свърши някаква неотложна работа, но съм сигурна, че ще се върне навреме за фиестата на Сандовал — рече тя безгрижно,

а вътрешно се мразеше, задето се налага да се извинява за непредсказуемостта на Стив. След това, за да предотврати по-нататъшните въпроси от страна на доня Мария, тя добави набързо: — Ще дойдете с нас, нали, сеньора?

— Моля те, наричай ме леля Мария, вече не бива да използваш официалности, след като си част от семейството! Естествено, че ще дойда. Скъпият дон Хосе ми е много стар приятел и празненствата му винаги са изключителни. В тях има много повече елегантност и стил, дете мое, отколкото във всички, които съм посетила в Мексико Сити или дори в двореца в Чапултепек. — Доня Мария бе извадила едно ветрило от слонова кост и го вееше бързо, докато говореше. — Това е място, което трябва да посетиш. Трябва да бъдеш представена пред императора и императрицата. Дворецът им е доста весело място. Императрицата обича да бъде заобиколена от млади хора, нали разбираш, и там винаги е пълно с народ — красиви млади офицери от всички краища на света, най-хубавите от младите ни дами, като пеперудки. Аз ходих със сина си и жена му на един доста грандиозен бал в двореца, преди да тръгна за насам и трябваше да видиш каква тълпа се беше събрала! Всъщност точно тогава щях да се закълна, че видях не някой друг, а Естебан, с онази смела, красива френска контеса, за която толкова се говори. Помня, че в началото доста се постреснах и след това, като ги потърсих отново, вече бяха изчезнали в градината! Трябва да е било само заради поканата за сватбата, естествено. Синът ми Алберто ми разясни всичко, а той винаги има рационално обяснение. Аз, разбира се, знаех, че това не може да е бил Естебан. Беше някой северноамериканец, търсещ приключения — дворът е пълен с тях. Разправят, че контеса Даниел предпочитала да си хваща любовници американци, докато мъжът ѝ ходи да се бие с хуаристите. О, боже — спря се доня Мария и се взря в Джини, — нали не съм те разстроила с глупавото си дърдорене, а, миличка? Разбира се, че не беше Естебан, няма как да е бил той! Ти наистина не изглеждаш на себе си, Хения, Да не би слънцето да ти дойде твърде много?

— О, да. Все още не съм свикнала с климата, нали разбирате! Но не съм разтревожена, съвсем не. А и защо да съм?

— Разбира се, че няма причина за това! Скоро ще се омъжваш. Всяка жена очаква с нетърпение този момент, не е ли тъй? Но може би

ти е малко нервно. Това е нормално, миличка, всички си имаме опасения точно преди това! Ами да, спомням си...

Доня Мария не спираше да бърбори и докато Джини седеше изправена до нея, чертите ѝ бяха грижливо скрити под маската на заслушано, усмихнато изражение. Ръцете ѝ се бяха вкопчили една в друга в скута ѝ под гънките на роклята. Но вътрешно тя кипеше от гняв, който с мъка успяваше да прикрие.

Разбира се, че е бил той. Не може да е бил никой друг. „Контеса Даниел, смелата, млада францужойка, за която говорят всички...“

Той е имал среща с жената — ето защо толкова е бързал да иде в Мексико Сити и защо е настоявал, че тя не може да го придружи!

Той е просто един шпионин на хуаристите и нищо повече. Само ако знаеха това! Подъл предател. Как можеше да има наглостта да се появи на бал в двореца на императора, когато през цялото време е действал против горкия човек? О, боже, та аз трябва да се откажа от това. Трябва да съм луда да си помисля за женитба, да реша да се обвържа с такъв като него!

Мислите на Джини се лутаха насам-натам и докато стане време за вечеря, вече си бе докарала ужасно главоболие, което ѝ даде повод да остане в покоите си.

Тя затвори очи, докато доня Алфонса се приведе над нея загрижено, като сложи влажна кърпа на челото ѝ. Постоянно виждаше дразнещото и изнервящо лице на Стив на фона на затворените си клепки, а устата му бе извита в твърде познатата усмивка, едновременно подигравателна и ненавистна.

Тя вече не се боеше от гнева му, а очакваше почти нетърпеливо завръщането му с някакво злорадство.

„Само почакай, Стив Морган“, извика тя наум на образа му в главата си. „Ще те накарам да съжالياваш, че изобщо си ме срещнал. Ще ти го върна тъпкано за всичко!“

Тя най-сетне заспа с тази радостна мисъл за утеха.

Стив Морган не пристигна в къщата на дядо си до самия ден на фиестата по случай именния ден на дон Хосе Сандовал, а до този момент доня Мария бе вдигнала обикновено спокойния и подреден дом на дон Франциско с краката нагоре.

Тя незабавно се бе заела да поеме в свои ръце работите в къщата и прислужниците сновяха постоянно напред-назад да изпълняват заръките и. Всяка стая трябваше да бъде почистена основно. Подовете бяха намазани с восък, мебелите — разместени. И тя настояваше да вземе Джини под крилото си, както се изрази. Всеки от тоалетите ѝ бе прегледан грижливо да няма и най-малкия дефект, и трябваше да прекарва по-малко време в четене и повече в изучаване на това как се управлява голямо домакинство. Трябваше да носи повече бижута и по-сложни прически.

Дон Франциско започна да се заключва в кабинета си и да се занимава със сметките си. Дори Реналдо, които бе доста изнервен от присъствието на майка си и постоянните ѝ натяквания, започна да посещава по-рядко голямата къща.

Джини се чувстваше напълно безпомощна, но по някакъв странен начин бе доста облекчена, че вече има какво да върши. Доня Мария почти не ѝ оставяше време да се усамоти с мислите си, макар че докато Стив най-сетне реши да се появи, според Джини името му се споменаващо толкова често, при това винаги с неодобрителен тон, че щеше да полудее, ако го чуе още веднъж.

Вътрешно не усещаше нищо, освен хлад — хлад, породен както от гняв, така и от отчаяние, когато една от прислужниците се втурна задъхана в спалнята ѝ с очи, разширени от вълнение.

— Той се върна! Дон Естебан най-сетне се прибра! — спомнило си за добрите обноски, момичето направи лек реверанс. — Доня Хения, той скоро ще дойде да ви види, сигурна съм! Сега е с el patron в кабинета му. Мога ли да ви помогна да се преоблечете?

Джини отвърна по-троснато, отколкото възнамеряваше:

— Не, за бога! Какво й има на роклята, с която съм сега? Толкова често се преобличах днес, че вече съм уморена!

Когато момичето излезе, Джини веднага започна да крачи из стаята. Забеляза отражението си в огледалото. Новата рокля, която доня Мария бе настоявала да облече тази сутрин, доста й отиваше и бе по последна мода, събрана в интересен турнюр на гърба. Не че това имаше някакво значение, помисли си тя ядно, понеже той никога не забелязваше с какво е облечена. Единствената му цел преди бе да разкъсва дрехите от гърба й!

Джини никак не се успокои, когато придружителката й, притеснителната сеньора Армихо, влезе устремно в стаята, цялата разтреперана. Накрая именно Джини трябваше да успокоява развълнуваната сеньора, уверявайки я няколко пъти, че изобщо не е нервна и дори е доста спокойна. Защо трябваше да се притеснява? Остана много доволна, когато я осведомиха, че тази сутрин доня Мария е на посещение при сина си и ще се върне по-късно следобед.

— Колко жалко! Много ще съжалява, че е пропуснала пристигането на дон Естебан — повтаряше леля Алфонса. — Ужасно ще се разочарова, сигурна съм!

Джини бе седнала с някакво ръкоделие в ръка, по-скоро за да успокои придружителката си, отколкото от необходимост да прави нещо. Тя упорито си повтаряше, че изобщо не се бои и не е разстроена, но когато чу познатите стъпки точно пред вратата си, моментално скочи на крака и усети как кръвта се оттегля от лицето й.

— Няма нужда да излизаш — прошепна тя почти умолително, — все пак ние не сме романтични деца, нито непознати!

— Но той ти е годеник! Дон Франциско каза, че е позволено да се срещате насаме — рече жената леко изненадана. Веднага щом Стив се появи на прага, тя се извини и тактично побърза да се оттегли.

Вече нямаше къде да избяга, трябваше да се срещне лице в лице с него и да се надява, че изразът й няма да издаде вътрешните й опасения.

— Чувам, че сме щели да се женим — бяха първите му думи и макар че гласът му звучеше изненадващо мило, Джини не се излъга. Тя бе видяла присмехулния, почти зъл поглед в присвитите му очи, докато я оглеждаше от главата до петите, преди отново да ги забули с невероятно дългите си мигли.

Той се подпря на вратата, на пръв поглед доста спокоен, но тя бе забелязала как устните му се свиха изопнати и побелели от потискания гняв и той не можа да скрие навъсения израз, който му придаваха сключените черни вежди.

Носеше някакъв пакет, който захвърли небрежно на един стол.

— Донесох ти подарък — нова рокля. Макар че виждам, че едва ли е било необходимо. Но можеш да я облечеш тази вечер, ако ти харесва.

Колко любезно и спокойно говореше, но през цялото време вътрешно беснееше, и почти не можеше да овладее яростта си. Тя го бе виждала и преди в това състояние и знаеше твърде добре какво означава, когато очите му сякаш присвяткаха като твърди сини камъни, а ноздрите му се издуваха, сякаш всеки момент... О, той бе побеснял! Но точно толкова очевидно бе, че полага огромни усилия да овладее яростта си. Мисълта, че тя е защитена срещу него и че той не смее да вдигне ръка срещу нея накара Джини да вирне леко брадичка и да го погледне смело, а очите ѝ се вгледаха презрително в неговите.

— Благодаря! Трябва да простиш за изненадата ми — не съм свикнала на такива жестове на внимание от теб.

— И дядо ми изглежда смята така — че съм се държал нечовешки с теб. Трябва ли да се опитам да коригирам поведението си? Може би трябва да те ухажвам с всякакви захаросани думи и любовни фрази. Може би това е пътят към женското сърце! — очите му се свиха гневно към нея и зъбите му лъснаха в една определено зловна усмивка. — Изведнъж сякаш ти се завърза езика, Джини. Това не е типично за теб. Да не би да си разочарована, че все още не съм те поздравил както трябва?

Още преди да осъзнае напълно какво се кани да направи Стив, той бе прекосил стаята с дълги крачки и я бе взел в прегръдките си.

Приближи лицето си към нея и Джини инстинктивно затвори очи срещу изгарящия гняв, който прочете в погледа му. А дали не бе просто от нетърпение за целувката му? Тя не знаеше, усещаше само собствената си слабост и почти хипнотичната власт, която прегръдките му явно все още упражняваше над нея. Още не я бе целунал, но тя усещаше като нещо почти физическо изгарящия му поглед върху лицето, устните, раменете и гърдите си. Какво чакаше? Как смееше да я държи така притисната, докато изучава сантиметър по сантиметър,

сякаш никога не я е виждал? Джини събра всичката си смелост, за да прошепне яростно:

— Не, недей! Пусни ме!

Ръцете ѝ притиснаха гърдите му, опитвайки се да го отблъснат. Но той само стегна още повече прегръдката си и сега я притисна толкова силно, че дъхът ѝ почти секна.

— Не е ли по-добре да свикнеш с ласките ми, любов моя? Така ли трябва да посрещаш бъдещия си съпруг? Казаха ми с какво нетърпение си очаквала завръщането ми, защо не го докажеш?

Най-после очите ѝ се отвориха и се възряха гневно в него.

— Престани! Мразя те!

Той се изсмя внезапно и саркастично, което я накара да млъкне.

— А, да, разбира се — повлече той подигравателно, — как можах да забравя това? А пък аз си помислих, че си променила мнението си и се жениш за мен по любов! Сигурна ли си, че не питаеш страстни чувства към мен, Джини? Опитай се да отвърнеш на целувката ми. Да знаеш, че ще очаквам от теб повече желание, след като се оженим!

Тя започна да се бори с него, но той бе навел глава и я целуна дълго, силно и почти болезнено, с пръсти оплетени в косата ѝ, за да не ѝ позволява да извърне глава, като разпусна грижливо навитите ѝ букли, а фибите се пръснаха по пода. Тя се бе опитала да забрави начина, по който той я целуваше — устата му сякаш превземаше нейната, насиняваше устните ѝ, разделяше ги, докато езикът му изследваше устата ѝ, като изискваше почти насилствено нейната реакция.

Ръката му обгръщаше кръста ѝ и докато главата ѝ се отмяташе назад под яростната му целувка, тя внезапно болезнено усети твърдия издатък на тялото му, притиснато в нейното. Защо винаги трябваше да става по този начин? Бе унижително да я кара да осъзнава толкова остро собствената ѝ слабост и почти грубата чувственост, която докосванията му събуждаха у нея.

Джини вече почти бе изгубила съзнание, когато той спря да я целува и се почувства освободена толкова внезапно, колкото я бе грабнал в обятията си. Все още бе задъхана, сякаш бе пробягала дълго разстояние и, за да остане права трябваше да се хване с две ръце за облегалката на стола. Трябваше ѝ известно време, за да осъзнае, че

Стив от своя страна изглеждаше абсолютно безчувствен. Той бе отстъпил назад и присвитите му очи я изучаваха критично. В нея се надигна гняв и замени чувствената нега от преди минута.

Косата ѝ падаше свободно до кръста ѝ, страните ѝ бяха поруменели, сякаш изгаряше от треска, а очите ѝ, които допреди малко изглеждаха нежни и пролетно зелени сега притъмняха като море пред буря. Дори гласът ѝ стана буреносен и тя се задави от прилив на чувства.

— Какво си мислеше, че ще докажеш с това? Че все още си физически по-силен от мен? Ти ме отвращаваш!

Той бе затъкнал палци в колана си — жест, който винаги бе мразила. А сега ѝ се присмя и каза със саркастично провлачен глас:

— Невинаги съм те отвращавал, доколкото си спомням. Всъщност ти изглеждаше изгаряща от нетърпение да научиш какво е това, което пропускаше през цялото време, докато бе уплашената малка девственица! Това, което не разбирам, е защо искаш да се омъжиш за мен? Толкова ли много жадуваш да те уважават? Помисли си за всички нови преживявания, които ще изпуснеш, Джини. Без нови вълнуващи любовници, без повече приключения. Няма ли да ти омръзне? Ти си много страстна жена, макар и все още си твърде голяма пуританка, за да си го признаеш. Толкова е лесно да те възбуди човек, мила! Не си ли спомняш колко бързо се върна при Карл Хоскинс след мен, а след това и при френския си капитан? Хайде, знам, че можеше да постъпиш по-мъдро, вместо да избереш да се омъжиш за мен. Аз нямам намерение да водя улегнал живот и освен това съм търсен от закона, един окаян несретник — мелез, помниш ли? Как така си променила мнението си?

Със същия успех можеше и да я зашлеви — подигравателните му, присмехулни думи накараха Джини да излезе от кожата си от гняв. А той все така си стоеше с тази насмешлива полуусмивка, изкривила устните му, и чакаше спокойно да види реакцията ѝ.

— Смейеш да ми кажеш тези неща? — тя повиши глас и трябваше да използва цялата си воля, за да се овладее. — Смейеш да обвиняваш мен в... о, Боже! Що за лицемер си ти? Мислиш ли, че не знам какво си правил по време на тайнственото ти, спешно пътуване до Мексико Сити? Или че името ѝ е Даниел? О, да — продължи тя гневно, зарадвана, че стрелата ѝ попадна в десетката и усмивката изчезна от

лицето му. — Не съм толкова глупава и невежа, колкото си мислиш! Знаех много добре какво правя, когато казах на дядо ти, че ще се омъжа за теб. Нима не ти се заклех, че някой ден ще си отмъстя, ще те накарам да съжаляваш, че изобщо си ме отвлякъл по този деспотичен начин? Нима си мислеше, че някога ще ти простя за бруталното ти, безскрупулно държане с мен? Не, скъпи Стив, този път ще видиш какво е да си принуден да правиш нещо, което не искаш. Ще се ожениш за мен и ще ме освободиш! Не си мисли, че искам да живея с теб и да продължавам да бъда твоя пленничка! Възнамерявам да пътувам — където и когато поискам, и ако пожелаея любовници, ще ги получа. Няма ли да е една добра промяна — ти да си рогоносецът? Ще те държа информиран, разбира се, но няма да можеш да направиш нищо, за да го предотвратиш. Имай колкото си искаш любовници — на мен не ми пука, но аз ще бъда твоята жена и ще нося твоето име!

Когато свърши, тя бе останала без дъх, а присвитите ѝ котешки очи, изпълнени с омраза, святкаха срещу него.

— Каква кучка се оказа! — гласът му прозвуча тих и почти нехаен, но Джини не се излъга и много ясно усети колко е ядосан. Лицето му изглеждаше като покрито с маска, а всеки мускул бе изопнат и напрегнат.

— Та ти ми беше толкова добър учител, Стив! — нарочно и почти кокетно тя го погледна с широко отворени очи и се почувства възнаградена, когато видя как той стисна челюсти. За момент си помисли, че бе стигнала твърде далеч и че той ще се нахвърли върху нея като вълк и ще счупи врата ѝ между лапите си.

Но той си пое дълбоко дъх и внезапно ѝ се усмихна.

— Някои ден, любов моя, трябва да ми кажеш какво сте планирали с дядо ми за мен. Но междувременно може би трябва да се опитаме да се наслаждаваме на времето, което прекарваме заедно. Ти наистина си прекрасна, когато си ядосана, знаеш ли?

Колко вбесяващ бе! В един миг почти очакваше той да почне да бълва огън и жулел, а в следващия вече изглеждаше подлудяващо хладнокръвен, а гласът му звучеше спокоен и дори леко развеселен. Как можеше толкова бързо да си възвърне самообладанието?

— Моля те, не си прави труда да ми правиш комплименти точно сега — каза Джини високомерно. — Мисля, че и двамата знаем мнението си един за друг!

— Е, аз не съм толкова сигурен — рече той замислен. — Ти наистина си малка кучка, но мисля, че човек може да те накара да подвиеш опашка. Може би съм използвал грешни методи! Във всеки случай ми дадоха заповед. Трябва да се държа с теб само с уважение и да нашепвам захарни думички в хубавите ти уши. Дядо ми каза, че вече било крайно време да започна да се държа като бъдещ съпруг. Ако ще се женим, май ще е най-добре да се възползваме максимално от това, не мислиш ли?

Той протегна ръка и леко докосна лицето ѝ, като се засмя, когато тя се дръпна.

— Ти си поруменияла, като че имаш треска, сладка моя! Сигурна ли си, че се чувстваш достатъчно добре, за да присъстваш на празненствата довечера? Кое то ми напомня, че ще дойда да те взема точно в седем часа, така че се опитай да си готова дотогава, дядо ми мрази да го карат да чака и пред нас ще има дълъг път.

— Ти наистина си непоносим! — рече тя със смразяващ глас.

— А ти наистина приличаш на циганка, когато косата ти е пусната така и очите ти притъмняват като сенчеста гора — подразни я той с подигравателен глас. — Нали виждаш, можеш да вдъхновиш дори такъв стар грешник като мен да стане поетичен! Всъщност, ти си най-привлекателна, когато си разгневена и раздърпана като сега, жалко, че още не сме женени!

— О! — ахна Джини разярена. — Не мога да търпя това нито секунда повече! Ще се махнеш ли? Не искам да те слушам повече!

Тя се обърна и хукна като последна страхливка към убежището на спалнята си, като чуваше вбесено циничния смях на Стив зад себе си. Джини затръшна вратата възможно най-шумно, като се надяваше да се усамоти в тишина, но въпреки това бе принудена да сложи ръце върху ушите си, за да спре силното биене на сърцето си.

Чак по-късно, когато придружителката ѝ влезе отново в стаята с някакъв пакет в ръце, а лицето ѝ бе укоризнено и любопитно, Джини си спомни какво ѝ бе донесъл Стив. Тя не искаше да го отвори. Предпочиташе да разкъса на парчета роклята! Но под зоркия поглед на сенъора Армихо трябваше да се насили да процеди някакво извинение през стиснатите си устни, все още болезнено насинени, и да се заеме с връвта.

Обаче, след като опаковката бе захвърлена настрана и роклята бе вдигната, а гънките и воланите ѝ — раздиплени, Джини не можа да възпре едно спонтанно възклицание от удоволствие. Пред нея сияеше бална рокля, най-хубавата, която някога бе виждала. Наистина беше великолепна! Изглеждаше зелена, докато не погледна материята на светлината и тогава като по чудо в гънките се появиха и други цветове — блестящи, пъстри като дъга, постоянно променящи се и сякаш преливащи един в друг. Тя никога не бе виждала нещо подобно. Как бе възможно един плат да събере толкова много различни тонове и леки нюанси?

Дори обикновено безизразното лице на сеньора Армихо изглеждаше преобразено от възхита, когато видя дрехата — красивата, блестяща рокля, която сега бе положена върху леглото, за да могат да продължат да я съзерцават. Деколтето бе изрязано толкова дълбоко отпред! Джини усети, че си мисли как почти всичко ще ѝ се вижда! И все пак би се чувствала като принцеса от приказките, като облече тази рокля!

В този момент гласът на леля Алфонса прекъсна размишленията ѝ:

— О! Но аз никога не съм виждала нещо толкова прекрасно! Всяка жена ще умре от завист като те види, Хения! Добре, че си вече сгодена, иначе никога нямаше да мога да удържа всички млади кавалери настрана. Какъв отличен вкус! Колко високо те цени скъпият Естебан!

Споменаването на името на Стив върна Джини на земята, макар че в същото време пръстите ѝ не можеха да спрат да докосват гальовно меката, почти ефирна материя.

Стив — защо трябваше именно той да ѝ донесе точно тази рокля? И откъде, за бога, бе намерил такова съкровище? Несъмнено я е откраднал, помисли си тя с негодувание. Може би е принадлежала на контеса Даниел. О, боже! Дали не е стигнал дори дотам, че да я открадне от самата императрица Карлота! Той е способен на всичко, без значение колко ниско и долно е, помисли си тя ядосано. И все пак, въпреки всичките си опасения Джини знаеше, че няма да може да устои и ще облече роклята още тази вечер.

„Тя е зелена и въпреки това по някакъв начин ми напомня за опал — огнен опал. Да, така е“, реши тя. Щеше да облече тази рокля тази

вечер, заедно с великолепните огнени опали, които ѝ бе подарил дон Франциско. Те бяха единствените бижута, които можеше да сложи с тази рокля.

— Ще я облека тази вечер — рече Джини на глас и видя как сеньора Армихо гледа роклята почти с благоговение.

— Аз сама ще я изгледа — рече жената. — Нямам вяра на нито едно от тези момичета, за да им възлага такава задача. Скоро ще я донеса и ще я окача. А ти трябва да се опиташ да си починеш днес, Хения — танците вероятно ще продължат до зори!

О, да, танците — помисли си апатично Джини, след като придружителката ѝ излезе. Тя се почувства странно неспокойна и любопитна.

Каква ли роля играеше Стив този път? И какви методи бе използвал дон Франциско, за да пречупи волята на твърдоглавия си внук и да я подчини на своята? Наистина ще е много любопитно да узнае защо Стив се бе съгласил толкова лесно. Това просто не бе типично за него, особено след като бе дал да се разбере, че няма никакво желание да се жени за нея.

Винаги когато се сетеше за него, тя се разгневяваше! С приглушен възглас на отвращение Джини се хвърли на леглото и затвори очи, решена поне веднъж да се подчини на обичая и да си подремне.

Щеше да е доста изненадана, ако знаеше, че точно в този момент Стив Морган си мислеше за нея, а мислите му бяха почти толкова гневни и горчиви, колкото нейните.

Той се бе върнал в стаята си и се готвеше да вземе една вана, но по някаква причина реши, че незабавно се нуждае от едно питие преди това. Вино! Дядо му държеше само това отвън на големия бюфет в главната трапезария. Имаше нужда от шотландско уиски или бърбън, но сега трябваше да се задоволи с вино.

Стив мрачно погледна отражението си в огледалото и замислено потърка бузата си с набола брада. Определено се нуждаеше от бръснар. Бе готов да си остане и в този вид и да заяви с равен тон на дядо си, че възнамерява отново да си пусне брада, но мисълта за още един неприятен разговор точно след днешния го изпълни с необичайна неохота да се инати за такива дребни въпроси. По дяволите, помисли

си той яростно, тогава тази вечер ще съм гладко обръснат. Може пък това да ѝ хареса повече.

Мисълта за Джини изобщо не подобри настроението му. Дяволите да я вземат малката хитра интригантка! Бяха ѝ дали възможност да си разчисти сметките с него и тя бе побързала да се възползва от нея. Той не се съмняваше, че тя действително възнамерява да изпълни всички заплахи, които му отправи. Той я бе освободил от девствеността ѝ, бе ѝ показал удоволствието от секса, а тя бързо се бе обърнала и бе потърсила още наслада в други мъже, докато той не сглупи и я отвлече.

Като остави чашата, която използваше, Стив надигна бутилката с вино и изпи почти половината на три големи глътки.

Откакто бе срещнал Джини Брандън, нещата се бяха объркали. Въпреки че трябваше с неудоволствие да признае, че за това не е виновна само тя. Поначало той трябваше да спази обещанието си да стои далеч от нея. А после изобщо не трябваше да я води със себе си толкова дълго време. Не бе тъй трудно да се отърве от преследвачите си. Можеше да го стори и без нея — и бездруго само го забавяше. Тогава защо, по дяволите, я бе влачил със себе си, особено като знаеше, че се прибира у дома си? Трябваше да се сети, че дядо му ще разбере и като знаеше що за човек е, нямаше да се успокои, докато не дойде да говори лично с жената, която непоправимият му внук бе дръзнал да доведе със себе си вкъщи. Трябваше да се сети, че това неизбежно ще се случи. Трябваше да вземе предпазни мерки. Най-вече не биваше да си позволява да има нищо общо с Джини Брандън!

Стив изруга на глас и прислужницата — индианка, която носеше още топла вода, подскочи, като че я бе ухапал. Той ѝ се усмихна разсеяно и ѝ каза с жест да продължи, накъдето се бе запътила. Тя му се усмихна доста свенливо в отговор, сведе глава и излезе, за да донесе още вода.

Стив се загледа замислено във вратата, която момичето бе затворило толкова внимателно след себе си. Каква каша! Той се бе върнал от Мексико Сити възможно най-бързо с всичката информация, от която се нуждаеше Бишоп. Всъщност самият Бишоп, предрешен като богат американски търговец на добитък, щеше да е в къщата на Сандовал довечера, по покана на Диего Сандовал, син на дон Хосе и приятел на Стив от детинство. Диего — горещ, макар и таен

поддръжник на Порфирио Диас, също вземаше участие в движението на хуаристите. Той бе уредил тази среща, след като наскоро се бе завърнал от едно пътуване до Сан Франциско и всъщност, преди да замине, бе казал на Стив, че Бишоп има нова важна задача за него, когато се върне. Какво щеше да каже сега на Бишоп? „Дядо ми ме третира като малко дете. Сложил е хора да ме пазят и дори ми е уредил сватба.“ Тази мисъл накара лицето му да потъмнее от гняв. Няма да има спор относно методите му — в техния занаят хора като Стив трябваше да използват всякакви средства, за да постигнат целта си. Но в този случай всичко бе поради една негова грешка — глупава и скъпо платена грешка! Слава богу, че поне имаше сведенията, които им бяха нужни толкова спешно. Даже и без него те пак можеха да действат, като координираха внимателно действията си от двете страни на границата.

Въпреки гнева и отвращението от себе си, Стив не можа да не се ухили, когато изведнъж си представи гнева на хубавата Даниел, когато разбере, че той си е заминал. Щеше да е още по-яростна, когато открие, че новата ѝ рокля, ушита от самия Уърт в Париж от някаква материя, докарана чак от Индия, също се е изпарила. Тя ѝ бе подарък от високопоставен английски обожател — най-малкото дук. Да, сигурно Дани вече бе изпаднала в истерия и крещеше неистово — той не се съмняваше в това. Каква тигрица бе, особено в леглото! Беше ненаситна — непрекъснато свиваше кокетно устни, умоляваше, дереше с нокти или крещеше окуражително мръсни думи, които бе научила на всякакви възможни езици. Въпреки това той откри, че нейните настоятелни желания и преструвки скоро започнаха да му омръзват. Бе присвоил новата ѝ бална рокля като един вид отмъщение, задето тя му бе станала досадна. Може би отсега нататък тя ще си избира любовниците по-внимателно — мъжът ѝ трябва наистина да му е благодарен!

Но мисълта за съпруга на Дани, който се биеше за каузата на Максимилиан, докато тя се показваше на обществени места с любовниците си, накара Стив отново да се намръщи. Хуана отново се бе върнала, този път с последната кофа гореща вода и бе застанала отстрани очаквателно, готова да му помогне да се изкъпе. Това бе стар обичай в мъжкото крило на къщата на дон Франциско. Поне, помисли си Стив с горчивина, трябваше да признае, че старият педант, луд на

тема дисциплина, се съобразяваше с естествената физическа нужда на младите мъже с гореща кръв.

Но що се отнася до всичко останало — не, дядо му все още живееше в един авторитарен, затворен свят, който трябваше отдавна да е отмрял. Пораснал или не, внукът му все пак си оставаше негова плът и кръв и думата на *el patron* бе закон. Бе невъзможно! Дядо му трябва да разбере, че не може да го държи като затворник, като някой провинил се крепостен селянин!

Черните му вежди се бяха склусили в несъзнателна гневна гримаса, която уплаши наперената Хуана и я накара да млъкне. Стив започна да се съблича и хвърляше една по една мръсните си от пътуването дрехи към момичето, което се изчерви и започна да се кикоти, докато ловко хващаше всяка от тях.

Като си помисли някак разсеяно за бягство, Стив погледна към вратата и после сви рамене. Той се сети, че Перес все така стои на пост пред стаята. Едрият, мълчалив Джейми Перес бе телохранителят на дядо му и търпеливо го бе учил как да стреля с пушка, фактът, че го пазеше именно той бе достатъчно доказателство, че дядо му не му вярваше и всъщност дори му го каза съвсем открито.

— Всеки мой кръвен роднина, който забравя честта си и прави това, което си сторил ти, не заслужава доверие — рече дон Франциско с леден глас, в който бяха примесени гняв и презрение. За момент Стив се почувства като глупав, незрял младеж и не можа да възпре руменината, която бавно изби по лицето му и го накара да се почувства неудобно.

Разговорът тръгна зле още отначало и без да повиши глас, дон Франциско не се опита да смекчи думите си, нито да скрие презрението и студения си, страшен гняв. Той накара Стив да осъзнае изцяло последствията, с които щеше да се сблъска, ако Джини не се бе съгласила да сключат брак — същите последствия, които го очакваха, ако не дадеше незабавно дума, че ще се ожени за нея и дори нещо повече — че ще се отнася с нея само с уважение и загриженост.

— Съжалявам, че го казвам, но тя заслужава много повече от теб — бе заявил дон Франциско с презрение, — но понеже ти си причинил злочестините ѝ, сам трябва да поправиш случилото се. Надявам се да ти е останало поне малко от чувството за семейна чест и за дълг, което се опитам да ти вдъхна!

Сковано и предпазливо Стив бе дал дума, като си помисли, че с това ще приключи въпроса. Той ще се ожени за нея, ако името му ще върне като с вълшебна пръчица реномето ѝ! Какво значение имаше наистина — и без това не смяташе да живее с нея до края на живота си.

Но дядо му, сякаш прочел мислите му, имаше още условия и ги формулира като преки заповеди.

Стив слушаше, без да може да повярва на ушите си, че му заповядват да предаде оръжието си. Той вдигна небрежно очи и видя в преддверието Джейми с пушка, насочена към пода, макар че Стив съзнаваше много добре колко бързо можеше да я вдигне този човек, ако се наложи.

В един миг на чиста ярост той обмисли дали да не се обърне и да посегне към пистолета си, но здравият му разум се върна точно навреме и той осъзна две неща — първо, че Джейми няма да се поколебае да стреля, дори и само за да го рани, а не да го убие, и че дядо му със сигурност ще го направи, без да се интересува дали е бил уцелен или не!

Що се отнася до Джейми, той го харесваше — мъжът бе търпелив и любезен с него, когато бе дете. Всъщност му бе близък почти като баща. Можеше ли наистина да извади оръжие срещу Джейми Перес?

Кипнал от ярост, която едва успяваше да удържи, Стив мълчаливо бе откопчал колана с пистолета и го бе предал на дядо си.

— Добре. А сега трябва да обещаеш, че няма да се опиташ да се сдобиеш с друго оръжие, нито да носиш такова, докато не ти разреша.

Сините му очи лумнаха гневно в отговор и Стив отказа.

— Обещах ти да се ожения за момичето и да се държа почтено с нея отсега нататък. Но този път отиваш твърде далеч! Няма да се оставя да ме третират като хлапак с жълто около устата, на когото нямат достатъчно вяра, за да му дадат оръжие.

— А пък аз ти казвам, Естебан, че си се държал точно като такъв! Носил си пищови около кръста си като някой пладнешки разбойник и това, за което си ги употребявал, те е принизило до нивото на онези подли крадци и убийци, които носят оръжие само за да убиват! Имаше всички шансове в живота, които можех да ти предложа, но това не бе достатъчно за теб. Ти бе твърде голям инат, за да научиш нещо, дори и

да живееш като джентълмен. И си захвърлил в праха честта на семейството ми с безсърдечното си поведение към тази млада жена, която ти е била поверена — неопитно момиче, което си прелъстил, и сякаш това не е било достатъчно, ами си я отвлякъл от семейството ѝ и си я показвал в най-лошите, най-позорни места като своя любовница! Как искаш да се отнасям с теб, пале такава?

Презрението на дядо му накара Стив да пребледнее и да се изправи от гняв, но си замълча, докато дядо му не свърши тирадата си. Някакво твърдоглаво чувство на гордост не му позволи да направи и най-малкия опит да се защити или да даде някакво обяснение. Пък и какво можеше да каже, без да издаде себе си или работодателите си? Имаше неща, които дядо му никога нямаше да успее да разбере!

— Дай ми думата си, ако обичаш — повтори дон Франциско, когато Стив не каза нищо.

— Съжалявам, сър, не мога да го направя.

Стив забеляза как ръцете на дядо му се стегнаха около дръжката на камшика, който неизменно носеше със себе си, и изведнъж си спомни за многобройните си наказания в миналото, изпълнявани неумолимо. Очите му отскочиха към мълчаливия, наблюдателен Джейми, който все още стоеше пред вратата.

Стив умишлено овладя гнева, който щеше да се появи в гласа му и го омекоти до тон на почти преувеличено спокойствие.

— Колкото и ниско да е мнението ти за мен, не бих вдигнал ръка срещу теб, дядо, нито срещу стария ми приятел ей там, нито срещу който и да е от хората ти. Мисля, че знаеш това. Но трябва да ти кажа — гласът му стана малко по-твърд въпреки волята му, — че при първия удобен случай възнамерявам да се сдобия с пистолет и да го нося със себе си, ако пожелаея.

Забулените очи на дон Франциско станаха като късчета лед.

— Според мен, освен че си безотговорен, ти си и нагъл. Не ми оставяш друг избор, освен да се уверя, че изпълняваш заръките ми, независимо дали това ти харесва или не!

Стив се изсмя кратко и огорчено.

— Какво ще сториш с мен, дядо? Ще ме предадеш на закона ли? Ще ми сложиш верига на краката? Или ще ме застреляш вместо това? Трудно ще ми бъде да играя ролята на младоженец при такива условия, нали?

— Мери си думите, негоднико! — дон Франциско удари ядосан страничната облегалка на стола с камшика в ръката си. Студеният му, гневен поглед се впи в Стив, докато заговори отново, този път по-бавно:

— Нямам друг избор, щом продължаваш да се инатиш. Мога да уредя нещата така, че да ти се случи малко нещастие. На дясната ти ръка. Няма да те осакати, но никога повече няма да си достатъчно бърз с пищова, за да убиеш някого... — той се спря по средата на изречението, като видя, че не е необходимо да продължава, понеже Стив бе затаил дъх, а лицето му бе пребледняло под тъмния тен. Значи дядо му бе готов да стигне дотам? Въпреки това той самият бе твърде ядосан и твърдоглав, за да отстъпи.

— Ако направиш това, все едно, че си ме убил — гласът на Стив бе равен и безизразен. — Ще трябва да го сториш, преди да те оставя дори да се опиташ да изпълниш закана си.

Очите му се кръстосаха с тези на дядо му в тази битка на волята и Джейми Перес, застанал отвън на вратата, си помисли колко си приличат те двамата в някои отношения. Надяваше се поне този път *el patron* да не изпълни закана си. Колко жалко, наистина, че дон Естебан се бе оказал толкова безразсъден и твърдоглав.

Естествено Джейми не можеше да знае, че за момент, като погледна в очите на внука си, дон Франциско сякаш видя дъщеря си Луиза със същите тези сини очи с дълги мигли, която го предизвикваше, след като ѝ заяви, че ще убие американския ѝ любовник. Това се бе случило след като той и най-верните му хора най-сетне бяха настигнали двойката бегълци след едно дълго преследване. Както сина си сега, Луиза се бе обърнала срещу него предизвикателно и безстрашно:

— Ако убиеш Даниел, спокойно можеш да убиеш и мен — бе казала тя меко. — Той е мой съпруг. Вземи живота му и се кълна, че и моят ще свърши.

Като погледна в очите ѝ, той разбра огорчен, че тя вече не е негова и че наистина мисли това, което казва. Бе ги оставил да си вървят — Луиза и съпруга ѝ. А когато по-късно тя се върна при него с детето си, дон Франциско се убеди, че е казвала истината — животът ѝ бе свършил.

Сега си помисли, че може би остарява или става твърде мекушав. Това бе единственият му внук, точно както Луиза бе единственото му дете, което оживя. А и Естебан винаги е бил прекалено твърдоглав и предизвикателен, за да бъде опитомен. Даже многото наказания, които изтърпяваше толкова стоически като дете, не успяха да променят твърдоглавия му, волеви характер. Да, силната гордост на Естебан можеше да се мери с неговата собствена, помисли си старият мъж мрачно. Нямаше да отстъпи, дори ако това означаваше смърт.

За да скрие нежеланите си емоции, дон Франциско удари с камшик по пода между краката си. Удари толкова силно, че се чу оглушителен звук като експлозия. Остана намръщен.

— Ако не ми дадеш думата си, тогава трябва да ти кажа, че колкото и да ми е мъчно, отсега нататък ще трябва да се счита за затворник тук — рече той твърдо. — Ще бъдеш държан под наблюдение по всяко време, за да сме сигурни, че нямаш оръжие и няма да ти се разрешава да напускаш, докато не почувствам, че си заслужил правото да бъдеш пуснат на свобода навън.

— Разбирам! И ще ме наблюдават по време на медения ми месец, за да се уверят, че се справям добре със съпружеските си задължения, така ли? Или няма да ми се позволява да прегръщам свенливата си съпруга, да не би да й сторя нещо лошо?

Въпреки годините си дон Франциско можеше да стане от стола толкова бързо, колкото всеки младеж, без да се чува пукане на стави. Сега се изправи, а изсеченото му лице бе побеляло от гняв.

— Най-напред ще се научиш да обуздаваш наглостта си в мое присъствие, както и в присъствието на други хора. Може би това ще ти послужи да ти напомни, че аз все още съм главата на семейството.

Дон Франциско вдигна ръка и камшикът, направляван с такава лекота и ловкост от него, изплющя два пъти силно и шумно върху гърдите на внука му, а тънката памучна риза се просмука с кръв.

Стив почти очакваше това да се случи, но гордостта не му позволи да избегне ударите на дядо му, нито да издаде болката си. Устните му се изпънаха и той трепна почти незабележимо, но това бе всичко. Ръцете му си останаха долепени до тялото му, свити в юмруци, без да сваля очи от лицето на дядо му.

Дон Франциско му се усмихна студено.

— Това ще ти напомня, че маниерите ти ще трябва да се подобрят, момчето ми. И докато сме на тази тема, нека ти напомня, че трябва да се държиш с годеницата си с възможно най-голямо уважение и внимание, както пред хората, така и насаме. Няма да те наблюдават в брачното ти ложе, но се надявам, че дори ти няма да я накараш насила да се подчини на грубата ти страст, освен ако самата тя не иска! Всеки, който се счита за мъж никога не би изнасилил жена си. Да не би да не можеш да убедиш някоя жена да ти се отдаде по своя воля?

От думите на дон Франциско го заболя повече, отколкото от камшика и Стив замълча жегнат. Усети как всеки мускул в тялото му се напрегна от усилието да запази самообладание. Колко още ще трябва да изтърпи? Но дядо му явно още не бе приключил с него. Сега гласът му натежа от сарказъм:

— Да считам ли, че щом можеш да ми дадеш обещание поне за това, няма да направиш някой глупав опит да избягаш поне докато не мине сватбата?

Въпреки гнева си и горчивото си разочарование, Стив започна да открива някакъв черен хумор в цялата ситуация, който накара лицето му да се разкриви в усмивка и изненада дядо му. Наистина бе нелепо, че той, вече възмъжал човек, който цени своята свобода и независимост повече от всичко останало, трябва да стои тук толкова хрисимо и да оставя един старец да сипе обиди върху му и да управлява живота и поведението му.

— Защо ще искам да избягам от хубавата си съпруга? — рече той, като леко сви рамене. — Нима си мислиш, че тя е толкова лишена от прелести, та да искам да пропусна възможността да я имам отново?

Очите на дон Франциско присветнаха за момент, но той отвърна доста хладно:

— Наистина съм изненадан, че поне този път си проявил добър вкус. Срещата с Джини бе не само приятна изненада, а истинско удоволствие.

Макар че не отслаби своята наблюдателност, Джейми Перес най-после леко си отдъхна.

Ох, тези двамата! Винаги ставаше така. Първо разгорещените думи и напрежението, а след това внезапното затишие, докато отново премереха сили като противници.

— Най-добре иди и си оправи малко външния вид, преди да посетиш годеницата си — казваше дон Франциско сега, докато си сипваше чаша вино. Като се поклони официално, Стив се обърна да излиза, но дядо му го спря на вратата с един последен въпрос:

— Аз съм много любопитен и озадачен защо си довел момичето тук. Обикновено си по-дискретен, или може би трябва да кажа предпазлив, относно своите грехове. Да не би да си се влюбил?

Стив присви съвсем леко очи поради неочаквания въпрос, но лицето му остана безизразно.

— Не съм си мислил много за това, сър. Като се има предвид, че ще се женим, може би ще е по-удобно, ако изпитвам някакви... по-топли чувства към нея, вместо да я мразя.

— Може би ще е по-удобно, ако и Джини се чувства по същия начин, не мислиш ли? — каза дон Франциско и разговорът бе приключен.

Съблечен, с тяло, потопено до кръста във водата, Стив Морган не бе в настроение да се наслаждава на ваната си или на грижите на хубавата Хуана. Мисълта, че Джейми пази пред вратата, бе достатъчно неприятна, но фактът, че щяха да се отнасят с него като със затворник, без да може да ходи там, където пожелае, бе направо непоносима. А срещата с Джини само бе влошила нещата още повече. Какво имаше в нея, което постоянно го караше да избухва? Този следобед той с удоволствие щеше да ѝ удари една плесница. Щеше да я зашлеви, за да я накара да млъкне и след това да я тръшне на леглото, да вдигне всичките ѝ нови парцалки над главата ѝ и да изтръгне неволната, но неизбежна реакция от извиващото се тяло. Точно това трябваше да стори и щеше да го направи, ако дядо му не го бе поставил в това нелепо положение. Колко ли се забавлява Джини от всичко това! Той стисна зъби, като си помисли как се бе нахвърлила върху него.

Мекият, нежен глас на Хуана прекъсна мрачните му мисли, когато възкликна шокирана и стресната от белезите, които се кръстосваха върху голите му гърди.

Тя се наведе над него, а големите ѝ черни очи бяха станали загрижени и меки. Внушителните ѝ гърди, които не бяха пристегнати в корсет, се показаха под тънката памучна риза. Явно Хуана носеше само най-необходимите дрехи и също толкова явно не ѝ пукаше, че той го забелязва.

Прокара пръсти по бележите на гърдите му.

— О, сеньор! Сигурно ви болят, а? Мога да ви донеса един балсам, няма да отнеме и минутка...

Почти по навик Стив я хвана за ръката и я притегли към себе си, като гъделичкаше дланта ѝ с устни.

— Нямам нужда от балсам — прошепна той между пръстите ѝ, като усети как треперят неуверено, преди тя да издърпа ръката си от неговата с нервен смях.

— Сеньор! Та вие ще се жените толкова скоро!

Той изруга наум. Значи щеше да е скоро, така ли? Изглежда всички тук знаеха повече за сватбата му, отколкото самият той. Почувства се като хванат в капан и много се ядоса. Трябваше да има някакъв изход, някакъв начин да се измъкне!

На глас Стив каза закачливо:

— „Скоро“ е много далеч от днес и сега, красавице. А и ти имаш такива хубави черни очи. Човек лесно може да изгуби честта си в дълбините им.

Тя се изкикоти отново, по-скоро нервно, отколкото весело и се притисна към него почти незабележимо.

Стив ѝ се усмихна с устни, но мислите му не бяха радостни. Чест! Защо пък му хрумна точна тази дума? „Никаква чест“ бе казал дядо му и бе прав, разбира се. Чест бе просто една празна дума, използвана от старите хора, за да прикрие слабостта им. Човек правеше това, което трябва или иска да направи, стига да е готов да поеме последствията от действията си.

Възможно бе да убеди малката Хуана да му намери оръжие. За нея ще е лесно да му достави скришом някой пистолет. А и във всеки случай тя бе привлекателна жена — гърдите ѝ бяха доста хубави... Почти без да се замисля, пръстите му смъкнаха широката блуза от раменете ѝ и разкриха наистина прекрасните ѝ гърди. Той чу лекото ѝ възклицание, когато наведе глава и докосна с устни вдлъбнатината между тях. Кожата ѝ бе топла и една малка вена пулсираше под устните му.

— Няма ли да свалиш неудобните си дрехи и да дойдеш при мен във ваната. Има достатъчно място и за двама ни...

Езикът му откри зърното ѝ, а пръстите ѝ се заровиха в косата му.

— О, сеньор!

Никой от тях не забеляза, че след малко водата изстина, а подът се измокри от плисканията им.

Каретата на дон Франциско бе голяма и удобна, но пътуването до къщата на Сандовал отне почти два часа и изглеждаше дълго и уморително.

През по-голямата част от пътя Стив Морган невъзмутимо мълчеше, облегнат назад в меката седалка, а ръцете му бяха скръстени пред гърдите. Отвърщаше достатъчно любезно, когато дядо му или сеньора Ортега се обърнеха към него с някой въпрос, но през повечето време стоеше със затворени очи, сякаш бе ужасно уморен или отегчен. Вече бе обяснил накратко, че цял ден е яздил и е капнал.

— Всички младежи са такива в наши дни! — възкликна леля Мария, като му спести всички по-нататъшни обяснения. — Прекалено изнежени, понеже живеят много лениво! По мое време на един кавалер нямаше да му мигне окото, ако трябваше да измине над сто мили само заради един танц с любимата си. И придружителките по това време бяха по-строги. Единствената възможност за едно момиче да говори с някой мъж бе по време на танц. Но ние се възползвахме максимално от това, уверявам ви! Танцувахме до зори, без изобщо да се чувстваме изморени.

Леля Мария не спираше монотонния си речитатив, като почти не даваше думата другиму, освен когато сеньора Армихо добавяше по някоя забележка.

Дон Франциско, седнал точно до Стив, се извърна към прозореца с навъсен лик, за да скрие растящия си гняв от дамите, а Джини, която изглеждаше великолепно в новата си рокля, почти не пророни дума.

Под прикритието на собствената си бърливост доня Мария се запита многократно какво не е наред между младите. Те наистина се държаха много странно за двойка годеници. Тя дори трябваше да настоява Хения да сложи малко коралов руж на бузите си, за да им придаде повече цвят, а що се отнася до племенника ѝ, той не изглеждаше весел и безгрижен, както обикновено. Тя се запита дали Естебан се цупи, защото не позволиха на годеницата му да седне до

него. А и наистина бе странно, че брат ѝ не предложи това, а веднага седна до внука си. Тук ставаше нещо странно, нещо, което не можеше да определи точно. Например защо двама от пазачите на Франциско, въоръжени до зъби, ги придружаваха тази вечер? Да не би да се страхуваха от някаква опасност? Въпреки това тя бе твърде тактична, за да попита, затова продължи да бърбори.

Макар че се преструваше на задрямал, Стив много добре забелязваше ескорта си. Джеймс Перес и Енрико, още един от пазачите на дядо му, постоянно го следваха по петите, откакто бе стъпил в къщата. Жлъчният вкус горчеше в гърлото му, когато осъзна, че те нямаше да се отделят от него дори на фиестата, ще го следват навсякъде и ще го наблюдават зорко като ястреби. Как щеше да обясни, че се намира в такава глупава, немислима ситуация? И най-вече трябваше да говори с Бишоп насаме. Как щеше да го уреди сега? Единственото хубаво нещо за него през този ден бе Хуана. Сладката, страстна, отзивчива Хуана. Ножът, който му бе дала бе нейният собствен, носен за самозащита.

— Можете тук винаги се опитват да ме наградят! — каза му тя яростно. — Пфу! Презирам ги — свини! Сега вече знаят, че ще ги наръгам, ако се опитат, и затова ме оставиха на мира. А аз се отдавам само когато пожелаая!

Ножът, който му бе дала, бе скрит във високия му, инкрустиран със сребро ботуш. Той го усещаше срещу десния си прасец. Не му се разрешавало да носи каквото и да било оръжие, ха!

Като сви рамене наум и си възвърна своята самоувереност, Стив реши, че ще се справя с проблемите един по един. Все пак бе бягал от затвори и един-два пъти дори от тълпа, която искаше да го линчува. Когато се почувстваше готов, щеше да избяга от „сенките“ си. Но точно сега другият му проблем бе Джини.

Без да го осъзнава, Стив отвори леко очи и я огледа под прикритието на миглите си.

Трябваше да признае, че е изключително привлекателна тази вечер. Откраднатата рокля ѝ отиваше много повече, отколкото на хубавата Даниел. И вече бе разпознал опалите на майка си, лумнали като блед огън на ушите и около врата ѝ. Тя наистина бе красива жена — жалко, че се бе превърнала в такава опърничава твърдоглавка. Но нима можеше да я обвинява за това? Трябваше да признае съвсем

честно, че по-голямата част от вината бе негова. Същата мисъл, която го бе дразнила цял ден отново се появи и го жегна. Защо я бе довел със себе си толкова далеч? Защо точно тя от всички жени имаше способността да го ядосва толкова много, че да губи обичайното си хладнокръвие и да усеща, че понякога му се ще да я удуши с голи ръце? И защо по дяволите продължава да я желае въпреки всичко? Караше го да изважда на показ най-лошите си качества и очевидно същото важеше и за нея. Тя можеше да очарова, да флиртува, дори спонтанно да си харесва други мъже. Бе я наблюдавал как кокетничи с Карл Хоскинс, как обвива ръце около Мишел Реми и подава устни за целувка. Щеше да е същото и с лейтенант Д'Аржан, ако не се бе намесил.

Стив несъзнателно се бе намръщил. Проклетата Джини! Проклетата ѝ женска хитрост и двуличие! В един момент бе мека и послушна като котенце, а в следващия се превръщаше в тигрица. Не биваше да я изпуска от очи нито за миг и веднага щом ѝ обърна гръб, тя намери пътя до сърцето на дядо му и се съгласи съвсем хрисимо да се омъжи за него, само и само да може да си отмъсти. А после бе посмяла да го заплаши със скандалния живот, който ще води, след като стане негова съпруга. Е, ще видим, помисли си той мрачно. Той ще се ожени за нея, защото бе обещал да го стори, и после ще я зареже пред олтара. Изоставената младоженка. Нека сама посрещне скандала. Най-голямата му грешка бе да я задържи толкова дълго, та да му стане навик — но навиците може и да се нарушат, а светът бе пълен с хубави жени — такива, които не крещяха на мъжа, че го мразят и презират, преди да му се отдадат и да се насладят на неизбежното.

Джини бе необичайно тиха тази вечер, когато вместо това можеше да е развълнувана и да ликува. Стив отново я погледна скришом. Като дон Франциско, и тя сякаш наблюдаваше пейзажите, които се нижеха през прозореца на каретата. Лицето ѝ изглеждаше доста спокойно и сдържано, а лекият цвят по страните и устните ѝ отиваше. Но той внезапно си спомни колко хладна бе ръката ѝ, когато му я подаде неохотно по-рано тази вечер. Дори когато я бе целунал официално, като я обсипа с комплименти за външния ѝ вид в опит да я накара да избухне, тя бе отказала да се хване на въдицата и бе минала покрай него с едно тихо: „Благодаря, Стив. Много си мил.“

Внезапно една крайно неприятна мисъл секна дъха му и го накара да се изправи, а това накара дон Франциско да отбележи сприхаво, че най-после внукът му ги бе удостоил с вниманието си.

— Но аз винаги обръщам внимание на думите ви, сър — отвърна Стив механично и бе възнаграден с един свъсен поглед изпод гъстите бели вежди на стареца.

Леля Мария погледна от единия към другия подозрително и отново се разбъбри, този път обърната към Джини, така че момичето се принуди да извърне глава от прозореца и да погледне любезно и внимателно по-старата жена.

Зарадван от затишието, Стив отново потъна в мислите си, но подозрението, което му бе хрумнало, вече се бе загнездило в главата му.

„За бога! Да не би да е бременна? Може би затова се бе оставила толкова лесно дядо му да я убеди в плановете си да ги ожени? И дали не бе именно това причината за постоянните промени в настроенията ѝ, за превъплъщенията ѝ от страстна любовница в изпълнен с омраза враг?“

Тогава се обърна към Джини, отвори лениво очи, изглежда я дълго и изпитателно, а тя не можа да не забележи този поглед. Не, талията ѝ изглеждаше тънка както обикновено, а бюстът ѝ не се бе увеличил, фантазията му се бе развихрила — той едва не се засмя на глас. Гузна съвест? Може би, ако изобщо притежаваше съвест.

Каретата намали ход и пред тях изникнаха светлини — цяла плеяда малки, танцуващи пламъчета, които изглеждаха като светулки, увиснали на фона на нощното небе с цвят на индиго.

На Джини ѝ трябваха няколко секунди, за да осъзнае, че тези светулки бяха малки парафинови свещи, закрепени по цялата дължина на високия зид, който приближаваха. Два ярки фенера се люлееха на един висок свод от ковано желязо и колоритните, усмихнати пазачи, застанали там, извикаха за поздрав, докато каретата изтрополи през портата.

Джини почти не можеше да повярва на очите си — прекрасният двор бе осветен от японски фенери, които го превръщаха в истинска приказна феерия. Още светлини се процеждаха през всяка врата и прозорец на огромната къща, към която се приближаваха. Навсякъде имаше тълпи от хора, застанали на групи или разхождащи се наоколо.

Докато каретата спря и те слязоха, Джини вече долавяше музика. Матки групи улични музиканти се движеха между гостите, а отнякъде се носеше високия, тъжен глас на един певец на фламенко.

Отляво лампите бяха по-ярки и по-големи, отколкото можеше да си помисли човек, като ги види сред дърветата и Джини успя да забележи нещо, което приличаше на голяма арена. Като забележа изненадания ѝ поглед, доня Армихо ѝ прошепна, че това е арена за корида — може би по-късно някои от младежите щяха да поискат да изпитат смелостта си с биковете.

— Да, и понякога парадират с уменията си за езда, за да впечатлят дамите — каза леля Мария, подсмърчайки. После добави с неодобрителен тон: — Понякога дори се водят и дуели. Нашите младежи имат много буйна кръв.

— По-скоро са луди глави — изсумтя дон Франциско. Бяха застанали пред едно широко каменно стълбище, което водеше до главния вход на къщата и той любезно предложи ръка на Джини. Но преди да успее да я приеме, тя чу Стив да казва иронично:

— Но, сър, не можете да ми откажете възможността да придружа годеницата си вътре? Може би като видят, че е с мен, някои от тези луди глави ще стоят по-надалеч.

Под дразнещия му тон се усещаше още нещо — Джини инстинктивно щеше да му откаже, но Стив вече я бе хванал здраво под ръка и я водеше нагоре по стълбите. Дон Франциско бе взел под ръка сестра си с лице, изкривено от гняв, а доня Армихо вървеше зад тях.

Вече бяха в главната зала и Джини се почувства объркана от толкова много запознанства, прегръдки от дамите, поклони и целувки по ръката от мъжете. Тя сякаш бе понесена като коркова тапа през цяло море от лица — всички усмихнати, а някои завистливо. Гласовете пулсираха в ушите ѝ, поздравяваха я, поздравяваха и Стив за добрия му избор.

Тук бяха най-богатите хора в областта — най-старите семейства. Навън, в карнавалната атмосфера, създадена от светлините и музиката, дворът бе също толкова пренаселен, но с по-млади хора. Имаше гости даже от Мексико Сити. Веднъж, докато минаваше покрай една отворена врата, Джини мярна дори няколко униформи — френски, австрийски и белгийски. Усети как сърцето ѝ подскочи, а после се разтуптя по-силно. Ами ако Мишел бе тук? Или ужасният, надут

лейтенант Д'Аржан? Несъзнателно се бе вцепенила и после бе повдигнала гордо глава. Защо трябваше да се страхува? Не тя, а Стив имаше причина да се бои.

Тя почувства облекчение, когато се смесиха с тълпата. Дон Франциско и сестра му бяха наблизко. Когато сеньора Армихо предложи Джини да ѝ даде шала си, за да го занесе горе, доня Мария се откъсна от брат си и хвана Джини под ръка.

— Ела с мен, скъпа. Можеш да се отделиш за миг от Естебан. Ела да те запозная с някои от моите най-стари приятелки. Всички те нямат търпение да те видят.

През цялото това време Джини се чувстваше така, сякаш двамата със Стив се бяха движили, усмихвали и говорили като актьори на сцена. Той бе казал точно каквото трябва, а гласът му издаваше единствено нежна грижовност и гордост. На моменти дори ѝ се струваше, че стиска ръката ѝ някак собственически, особено когато някои от по-младите мъже, приятелите му, я засипваха с комплименти. Но това бе нелепо! Стив бе просто един добър актьор и обичаше маскарадите.

Сега доня Мария водеше Джини със себе си, а гласът ѝ ту обясняваше нещо, ту критикуваше някого. Като се обърна през рамо, Джини видя как дон Франциско слага ръка на рамото на Стив. Дали само и се стори, че се карат? Нямаше време да размишлява повече. Сеньора Ортега обясняваше, че по-старите хора, по-консервативните семейства, държащи на традициите, предпочитат да стоят вътре.

Вместо да излязат навън на прохлада, най-почетните гости и най-близките приятели на дон Хосе вечеряха в огромната главна трапезария на къщата. След това щяха да танцуват в голямата зала под звуците на по-улегнал оркестър от този навън в градината.

— Ако Естебан има малко мозък, досега щеше да те е завлякъл навън — отбеляза леля Мария. — Наистина не знам какво му става на този младеж тази вечер. Боя се, че поведението му става все по-лошо! Може би ти ще успееш да го промениш. Сигурна съм, че ще упражниш чудесно влияние върху него, скъпа.

— О, да, надявам се — промърмори Джини покорно. Тя почти не знаеше какво говори. Дори когато бе представена на цял рояк по-възрастни жени, облечени в тъмни дрехи, които се бяха запrikaзвали в

една от по-малките гостни, Джини усети как главата ѝ се завърта, пълна с въпроси, на които не можеше да намери отговор.

Този следобед се бе хвърлила на леглото с надеждата да заспи, но това бе невъзможно. След това Карменсита, по-бъбривата от двете ѝ прислужнички, се бе вмъкнала в стаята ѝ с едно разхладително питие и бе останала да поклокарстват, а очите ѝ светеха от възбуждане. Беше видяла балната рокля на доня Хения — толкова прекрасна, че всички слуги говореха за само великолепието ѝ. Карменсита бе споменала, че дон Естебан е в лошо настроение и че бил говорил насаме с el patron. А Хуана разправяла, че той бил толкова ядосан, че ударил внука си с камшика, който носи винаги със себе си. Знаеше ли доня Хения, че на годеника ѝ вече не се разрешава да носи пистолетите си? И че Джейми и Енрико сега го следват навсякъде?

— Много е буен този дон Естебан! Разправят, че е убил много хора собственоръчно. На el patron това хич няма да му хареса!

Като видя изражението на Джини, Карменсита добави помирително, че била сигурна, че доня Хения вече знае за всичко това и трябва да ѝ прости за нейната бъбривост.

— Не спирай, след като си започнала! — отвърна ѝ Джини, като се изправи в леглото. — Коя е Хуана и откъде знае толкова много? — В момента бе твърде ядосана, за да ѝ пука дали звучи като ревнивка или не.

Карменсита бе отворила широко очи, но сега в тях проблясваше и някаква дяволитост.

— Тя работи в къщата, доня Хения. Виждала сте я. Мъжете я считат за красива, обаче тя е по-дива и от циганка. Баща ѝ е разбойник, но някога бе един от пазачите на дон Франциско, докато не уби един човек и се наложи да избяга в планината. Майка ѝ я доведе тук и помоли el patron да я приюти. Повярвайте ми — Хуана знае всичко, което става в къщата!

Накрая Джини бе успяла да изкопчи от момичето факта, че Хуана е не само хубава, но и амбициозна. Тя се считала за прекалено добра за обикновените кравари и крепостни селяни и се наслаждавала на работата си в мъжкото крило. Притежавала много хубави подаръци от млади господа, които са заемали тези стаи. Хуана смятала, че дон Естебан е най-красивият мъж, който е виждала през живота си и освен всичко останало той бил и „много мъжествен.“ Дали Карменсита се

опитваше да я накара да ревнува или само да я предупреди, запита се после Джини.

Сега бе по-ядосана на Стив от всякога. Колко типично бе това за него. Без съмнение той се бе възползвал от възможността да опита прелестите на Хуана. Очевидно не смяташе Джини за очарователна, след като му бе показала, че вече не е марионетката му, изпълняваща всяка негова прищявка!

По-късно, когато гневът ѝ бе попреминал, тя започна да се пита за причините за бурната кавга на Стив с дядо му, за постоянното присъствие на двамата пазачи, които дори ги бяха последвали в къщата на дон Хосе, без да се натрапват. И наистина беше вярно, че не носи оръжие. Колко добре си спомняше Джини тези пистолети! Когато пътуваха, той винаги бе препасан с два през кръста. Когато се събудеше сутрин, едва ли не първата му работа бе да си сложи колана с кобурите. Той бе човек на насилието, човек, който живееше благодарение на пистолета си. За нея бе почти шокиращо да го види невъоръжен.

Дали наистина е бил заставен да се ожени за нея? Дали мисълта за брак с нея бе толкова отблъскваща за него, та дядо му трябваше да го лиши от оръжието му и да го държи под наблюдение да не вземе да избяга? Тя трябваше да се зарадва от мисълта, че поне веднъж Стив Морган е бил заставен да направи нещо против волята си, както толкова пъти бе карал насила нея самата. Но вместо това тази мисъл странно я човъркаше. Той би трябвало да разбира, че няма да се отърве от последиците на действията си. Би трябвало да е подготвен да ги посрещне толкова леко, колкото позволяваха обстоятелствата. Все пак това нямаше да е истински брак. Правеха го само защото така бе по-удобно. Естествено тя нито ще очаква, нито ще иска Стив да стои до нея. Но ако дон Франциско си бе наумил нещо друго?

Джини бе изпълнена с мрачни предчувствия и почти се страхуваше. Когато доня Мария най-после я отведе обратно в залата, тя не можеше да си спомни нито едно от имената на дамите, с които се бе запознала, нито за какво си бяха говорили.

Сцената тук бе по-оживена и колоритна. Танците вече бяха започнали и двойките се носеха вихрено под звуците на валса. Без да знае как или защо, тя някак успя да зърне Стив, застанал в далечния край на залата, където една дълга маса бе превърната в бар и там

сервираха пиене. Той стоеше там с чаша в ръка и говореше с някакъв млад мургав мъж с хилаво телосложение, когото си спомняше смътно, че ѝ представи като дон Диего Сандовал. Видя Реналдо, който изглеждаше особено красив тази вечер в тъмния си официален костюм, да се присъединява към тях. За момент разговорът им изглежда стана доста оживен и след това, когато доня Мария леко побутна Джини по-навътре в просторната зала с висок таван, Стив извърна глава от приятелите си и я забеляза. За момент изглеждаше сякаш тъмните му сини и искрящи очи проправяха пътека през претъпканата зала и накараха всички наоколо да застинат неподвижно и безмълвно, когато се срещнаха с нейните.

Той каза нещо на Реналдо, който ѝ се усмихна, а после остави полупразната си чаша на масата и се запъти към нея. След миг Стив се усмихваше иронично на леля си и ѝ казваше, че вече е отнела достатъчно от времето на годеницата му.

Доня Мария се усмихна и кимна одобрително, докато той обгърна кръста на Джини с ръка и почти насила я завлече в устремния вихър на валса.

— Не забравяй, че трябва да изглеждаме като щастливи годеници. Изпробвай поне една от неустоимите си усмивки върху мен, сладката ми!

Ръката му неумолимо я придърпа към него и макар че танцът едва бе започнал, Джини вече усещаше, че остава без дъх.

— Трябва ли да ме притискаш толкова плътно? — каза тя, но се усмихна и видя как очите му одобрително се присвиват.

— Каква добра малка актриса се оказа ти, Джини! Почти нямам търпение да открия какви други изненади си ми подготвила — той продължи гладко, без да спира: — Ти си най-красивата жена тук тази вечер. Къде се изгуби? Да не би да флиртуваше с някой млад кавалер, за да ме накараш да ревнувам?

Дон Франциско танцуваше доста бавно и спокойно близо до тях с една едра жена, облечена в розова брокатена рокля, а студентите му очи преминаха през тях. С типичните си старовремски маниери той се поклони с глава към Джини, когато мина покрай тях.

Стив се наведе и докосна с устни слепоочието ѝ и Джини почти извика от гняв.

— Престани! Няма нужда да хабиш цветистите си комплименти и целувките си за мен — тя не можа да се сдържи и прибави злобно: — Ще трябва да си ги спестиш за хубавичките прислужнички като Хуана!

Той отметна глава и се засмя.

— Да не ревнуваш, любов моя? Не бива. Все пак понякога мъжът има нужда от забавления, както знаеш. А и защо ти се свиди аз да си имам по някое девойче, когато ти възнамеряваш да си хванеш любовници?

Ако можеше да го направи, без да предизвика скандал, тя щеше да се отскубне от прегръдките му, и да избяга от него и от подигравателния му смях.

— Не ме интересува какво правиш — прошепна тя с режещ тон. — Но можеш поне да ми спестиш клюките на прислугата!

— Говориш, като че вече си ми жена! Но Джини, любов моя, защо ще искам да ти спестявам каквото и да било? След като си започнала да слушаш шушуканията на хората, сигурен съм, че си чула всичко — гласът му стана подчертано ироничен: — Аз съм не само пленник на твоята красота и другите ти прелести, скъпа, но дядо ми реши, че имам нужда и от други неща, които да ме задържат. Така че сме събратя по нещастие, нали разбираш?

Тя виждаше съвсем ясно, че вечерта ще е истинско бедствие. Те само се караха, намразваха се още повече и въпреки това бяха принудени да се преструват и да се правят на влюбени. Защо не свършваше музиката? Тя вече се бе задъхала и имаше чувството, че танцуват от часове.

Джини реши, че ще е най-добре да не отвръща на заяжданията му. Опита се да не обръща внимание на факта, че той я държи прекалено плътно и че от време на време навежда глава и леко я целува — ту по челото, ту по слепоочието. Тя знаеше, че хората ги гледат и вероятно се шокират. Естествено той точно затова го правеше — за да стресне всички и да я накара да избухне. Поне това удоволствие нямаше да му достави!

Най-сетне танцът свърши, но Стив отново я изненада, като остана до нея, привидно внимателен и нежен.

— Изглеждаш доста поруменияла, любов моя. Не искаш ли да се разходим навън за малко? Там въздухът е много по-свеж, а дон Хосе е поръчал дори да има пълнолуние. Хайде да видим дали ще можем да

избягаме от зоркия поглед на твоята придружителка. Забелязвам горката леля Алфонса — тя те търси, а и да си призная, аз също не искам да се срещам с дядо си. Той има доста свиреп вид днес, не мислиш ли?

Джини не можеше да се дръпне от хватката му, без да привлече вниманието към себе си. Но не можеше да спре да се пита подозрително защо той изведнъж така зажадня за компанията ѝ. Какво си бе наумил? Почувства се по-уверена, когато видя двамата мъже, които незабележимо се отделиха от тълпата зрители и сега ги последваха, без да се набиват в очи. Позна единия от тях — бе телохранителят на дон Франциско, Джейми Перес. Кой ли друг ги бе забелязал? Стив вътрешно може и да кипеше от гняв, но не се издаваше. Държеше се непринудено и почти приятелски и от време на време се спираше, за да я запознае с някои по-късно пристигнали гости или негови приятели, които все още не бе срещала. Един от тях бе американец, търговец на добитък от Тексас. Съвсем не бе от този вид хора, които човек щеше да забележи в тълпата или да си спомни по-късно...

Стив усети как мрачното му настроение леко се подобри, откакто бе поговорил няколко минути с Диего и със самия Бишоп. Диего бе много развеселен, а Бишоп кисело го укоряваше, но сведенията, които Стив им донесе дори бяха предизвикали една от редките усмивки на Бишоп.

— Костваше ми доста усилия да убедя мистър Стюърт да застане толкова убедено и бързо на страната на президента Хуарес — призна Бишоп насаме пред Стив. — Обаче ние си имаме свои методи! Още повече се радвам да узная, че някои от френските войски всъщност се оттеглят. — Той бе добавил малко по-тихо: — Сигурен ли си за Лопес?

Отговорът на Стив явно го задоволи, защото той се усмихна още веднъж.

— Добре, тогава. Сега като че е мой ред да ти дам малко информация, която може и да не е стигнала до ушите ти. Изглежда бъдещият ти тъст е разпространил слуха, че дъщеря му е на гости на приятели в Мексико. Той скоро отново ще се кандидатира на изборите и предполагам, не може да си позволи скандал в семейството. Не е споменал и дума за златото. Но трябва да те предупредя, Морган, че си в списъка на почти всеки ловец на престъпници от двете страни на

границата. Цената, определена за теб, ако те хванат жив, е двадесет и пет хиляди долара.

Стив подсвирна, а Бишоп добави сухо с неразгадаемо лице:

— Може би сега ще е добре да се покриеш за известно време. Можеш дори да използваш тази възможност, за да си изкараш един меден месец.

Вече свикнал с хумора на Бишоп, Стив само сви рамене.

— Вече ти обясних как стоят нещата с моята женитба. И освен това вече си изкарахме медения месец.

Бишоп повдигна вежди.

— Това означава ли, че ще продължиш да работиш за нас? Бракът има способността да прави човек по-предпазлив... Нали видя какво стана с Дейв Мадън?

Стив се намръщи.

— Да, видях! Дейв си го биваше и се радвах, че е до мен в няколко каши, в които се забъркахме. Откакто срещна Рената, той се опита да отглежда добитък в този пущинак, като едва свързваха двата края, за да преживеят, ако наричаш това живот. Това не е за мен...

Той отново се сети за този разговор, като стисна ръката на Джини и усети меката ѝ плът. Имаше нужда от приключения, от поемането на рискове, от новите изживявания, които му носеха пътванията му. И ако се страхуваше от нещо, това бе от обвързване — да се чувства прикован на едно място и постоянно да се измъчва от такъв посредствен живот. Плашеше го мисълта да прекара остатъка от живота си с една жена. Той бе имал твърде много, за да се задоволи само с една.

Бяха излезели на хладната покрита веранда, която отвеждаше до големия двор и очите на Стив по навик набързо огледаха тълпата, като се спряха на малката група френски войници в единия край. Трима американци, вероятно наемници, стояха малко настрана от французите и си говореха помежду си и единият от тях... Стив изруга наум. Не можеше да сбърка този орлов нос и този хищнически профил. Какво по дяволите правеше Том Бийл толкова навътре в страната? И какво търсеше именно тук?

— Стив, причиняваш ми болка!

— Извинявай — промърмори той автоматично. Почти без да спира, той пусна ръката ѝ и взе двете ѝ длани в своите, като я завъртя.

Преди да може да запротестира, Джини се озова в сянката, с гръб към масивна колона, обрасла с бръшлян — една от тези, които поддържаха верандата.

— Какво ти става? Защо...

Неочаквано той я целуна страстно, без да ѝ даде време да помисли или да се скове протестиращо.

Над рамото ѝ Стив видя, че Бийл и другарите му се запътиха към една от масите навън, отрупани с ядене и пиене. И тримата носеха пистолети. Той вече бе забелязал издутините от скритите револвери под тъмните им сака, които мъжете бяха облекли, за да се съобразят с обичая. А точно тази вечер той не бе въоръжен, благодарение на дядо си!

Но проклет да е, ако избяга от Бийл и се скрие за остатъка от вечерта. Все щеше да измисли нещо.

Хваната неподготвена, Джини разтвори меките си устни под неговите. Той я държеше по-плътно, усещаше извивката на гърдите и срещу своите и за момент забрави за Бийл.

Очите ѝ се бяха разширили, дълбоки и тайнствени като горски вир, когато най-накрая я пусна.

— Защо...

— Ако не замълчиш за малко, пак ще те целуна — заплаши я той и мекотата изчезна от очите ѝ, докато стисна устни протестиращо. Той въздъхна.

— Джини, трябва да поговорим. Какво ще кажеш да сключим примирие? Виж какво — продължи той нетърпеливо — и двамата знаем много добре, че цялата ситуация е нелепа! Не можем да продължаваме да се бием като куче и котка, ако ще се женим след няколко дни. Така няма да стигнем до никъде. А и има нещо, което трябва да ти кажа.

— Чудех се кога ще стигнеш до това — каза тя с тих, но твърд глас. — И аз го видях. Този ужасен мъж, който ме гледаше така, сякаш ме съблича с поглед — онзи, когото почти уби с нелепите си преструвки!

Тя бе забелязала Бийл почти едновременно със Стив, след като погледът ѝ бе привлечен носталгично от френските униформи.

Усети как коленете ѝ омекват и се почувства почти зашеметена от страх, когато Стив грабна ръцете ѝ и я отведе оттам. Затова ли я бе

целунал толкова страстно? За да я накара да замълчи, за да не бъде видяна и разпозната?

Той я погледна с полуусмивка, но в очите му се четеше някакво объркване.

— О, Джини, любов моя! Каква си опърничава! Ти си най-твърдоглавата и непокорна жена, която някога съм срещал. Какво ще правиш с теб?

— Няма защо да се притесняваш за мен, Стив Морган, а за онзи човек ей там! Какво ще правиш с него?

Той сви рамене безгрижно.

— Ами не съм решил още. Той засега не ни е видял, така че поне имам предимството на изненадата. Във всеки случай — ръцете му я оградиха от двете й страни, като я притиснаха срещу колоната — точно сега мога да мисля само за това колко много искам да се любя с теб. Ти имаш най-чувствената и прекрасна уста, която някога съм виждал. Дори когато очите ти сипят огън и жулел като сега, устата ти те издава.

Преди да може да му отвърне, той отново започна да я целува, обгърна я с ръце и я притисна плътно към себе си. Тя си помисли, че е безскрупулен, непоносим и напълно откачил! Но както обикновено, когато я целуваше с такова силно съсредоточаване, тялото ѝ сякаш добиваше своя собствена воля и тя ставаше напълно неспособна да се противопоставя, докато устните ѝ пламваха под неговите.

— Съзнаваш ли — прошепна тя, когато той най-сетне вдигна глава, — че наоколо има и други хора? А и тези двама мъже ни наблюдават. Какво ще си помислят? — Гневът ѝ се върна и тя заяви по-силно: — Ти си такъв лицемер! Защо трябва да си играеш с мен?

— Именно ти си двуличницата, мила. Защо не приемеш факта, че каквото и да си казваме, и колкото и да се бием, все пак трябва да се съобразяваме с това? — Устните му отново докоснаха нейните и тя потръпна въпреки волята си.

— Не те разбирам!

— И аз не те разбирам, скъпа. Но сама виждаш, че не можем вечно да се бием. Затова искам да сключим примирие. За бога, Джини! — гласът му бе станал нетърпелив, настоятелен. — Дори ако тази наша женитба изглежда единственият изход от това незавидно положение, в което съм те поставил — добре, признавам вината си! Но не виждаш

ли, че все пак има неща, които трябва да обсъдим? И ще е по-добре, ако можем да поговорим разумно и без ненужни обвинения. Е?

Джини почти не можеше да повярва, че той го мисли, че наистина иска да сключи такова примирие с нея, че няма никакви други скрити мотиви зад внезапната промяна в поведението му. Въпреки това какво можеше да загуби, ако само го изслуша? През този миг, докато се колебаеше, загледана в очите му, тя се запита дали той възнамерява да ѝ се извини или да се опита да я разубеди от идеята да се оженят.

Джини кимна с глава доста мрачно, с надежда, че поне ще я пусне. Защо трябваше толкова публично да показва страстта си?

Думите се поколебаха на върха на езика ѝ и тя ги преглътна. Но все още остана с чувството, че той някак бе прочел мислите ѝ, защото ѝ се усмихна иронично.

— Джини! Наистина ли те плаша толкова много? Изглеждаш така, сякаш скоро ще бъдеш пренесена в жертва!

След това Джини не можеше да си спомни какво му отговори и дали изобщо каза нещо.

Гласът на леля Мария, сприхав и доста задъхан, ги прекъсна:

— Ето ви и вас! Търсих ви навсякъде, а горката сеньора Армихо вече кършеше ръце, когато я видях за последно! Предполагам, че е много хубаво да се сврете в някое романтично кътче, но вие двамата ще имате достатъчно време за това по-късно. Джини, тук има един джентълмен, който няма търпение да се запознае с теб, откакто споменах името ти. Няма нужда да ме поглеждаш толкова кисело, Естебан — полковник Девери наскоро се е оженил. Каза ми, че познава бащата на Джини. Какво съвпадение, не мислите ли?

Джини усета как пребледня като платно, а после бузите ѝ започнаха да горят. Пръстите на Стив сякаш се впиха предупредително в рамото ѝ, преди да я пусне и да ѝ се поклони малко иронично.

— Скъпа лельо! Колко остър поглед имаш. Мислех, че никой няма да ни открие тук. Сър, за мен е удоволствие.

Джини почти не разбра, че вече ги запознават. Подаде механично ръка със застинала усмивка на лицето си и усети как мустаците на полковника се докоснаха до ръката ѝ, докато я целуна.

Когато той се изправи, тя видя, че е застанала срещу един средно висок, пълен мъж с тъмнокафява коса, леко прошарена на места с

малко сиво. Именно очите му я задържаха — интелигентни очи с цвят на лешник. Той я изгледа пронизващо, а в погледа му се четеше въпрос, и същевременно имаше доста озадачен вид.

— Мис Брандън, най-после имам удоволствието да се запозная с вас. Доколкото си спомням баща ви наистина спомена, че възнамерявате да посетите Мексико, когато говорих с него последния път. Но все пак съм доста изненадан да ви видя тук — дали наистина бе натъртил последната дума или само така й се стори? Той продължи с приятно провлачен глас: — Имам удоволствието да познавам бегло и чичо ви — очарователен човек, чието мнение много се ценят от императора. Чудя се дали... — той се обърна към Стив с пренебрежителна усмивка — С ваше разрешение, сеньор...

— Естебан е внукът на брат ми, дон Франциско Алварадо. Сигурна съм, че сте го срещали! — леля Мария звучеше горда от себе си. Джини не смееше да извърне глава, за да види изражението на Стив.

— А, да, разбира се! Мосю Алварадо, питам се дали ще ми позволите един танц с очарователната ви годеница? Ако тя няма нищо против, естествено!

— Глупости! Разбира се, че Естебан не възразява! Сигурна съм, че и Джини ще се радва да си поговорите за общите ви приятели. Вие двамата ще имате цялата вечер на свое разположение — не бива да сте такива егоисти!

— Както виждате, полковник Девери, леля ми отстрани всички възражения! — в гласа на Стив се криеше само ирония, нищо друго. — Върви и се забавлявай, любов моя. Лельо — поклони й се той, — все още не си ми доставила удоволствието да танцуваш с мен. Мога ли да имам тази чест?

Като ударена от гръм, неспособна да мисли свързано, Джини усети, че полковникът я хваща за ръка и я води по стълбите към платформата, издигната в градината. Сега можеше само да се помоли Бийл да не я разпознае, той и приятелите му да решат да се разхождат някъде другаде. Тя със сигурност не смееше да погледне натам, където го бе зърнала за последен път.

Надяваше се Стив също да прояви достатъчно благоразумие и предпазливост и да заведе леля си да танцуват вътре. Въпреки, че му бе ядосана, една изненадваща мисъл се бе промъкнала в главата й — тя

не искаше Бийл да го вижда, не искаше да вижда как стрелят по него и може би го убиват, без да има възможност да се защити!

Полковник Девери бе отличен танцьор и не свали маската на любезна вежливост от лицето си дори за миг, но за Джини това бе едно от най-неприятните преживявания в живота ѝ.

— Скъпа мадмоазел — бяха първите думи на полковника, казани със закачливо укорителен тон — не знаете колко се радвам да ви видя тук, здрава и щастлива — той леко натърти последната дума, и този път тя не си го бе въобразила. После продължи, преди Джини да успее да намери отговор: — Знаете, че баща ви бе направо полудял от безпокойство! И откакто капитан Реми се върна в Мексико Сити, вече не бе на себе си от притеснение. Всъщност дори писа на чичо ви. Знаете ли, че вече имаме телеграфна връзка с Париж? Само преди няколко дни получих експресно съобщение да се опитаме да ви намерим на всяка цена. За щастие семейството на жена ми има къща не много далеч от тук. Получихме покана за сватбата ви и когато ме поканиха тук тази вечер, се надяхах да ви срещна.

Джини усети, че пребледнява. Знаеше, че ръцете ѝ са започнали да треперят, понеже полковник Девери я хвана малко по-здраво.

— Сър, не знам... Тоест, всичко се случи толкова внезапно, че аз...

— Хайде, хайде, мадмоазел! — рече той успокоително — съвсем не исках да ви разстройвам! Трябва да ви уверя, че бе направено всичко възможно, за да не се разчуе дори и думичка за скандал. Никой не знае какво се е случило. Баща ви разпространи версията, че сте на гости на приятели в Мексико и само маршал Базен, капитан Реми и аз знаем за случилото се. Простете ми, че говоря по толкова деликатен въпрос — вашето отвлечение от бунтовниците, водено от този американски шпионин.

— Шпионин? — повтори Джини глупаво. За да прикрие неудобството, което изисканата му формулировка бе предизвикало у нея, тя се хвана за думата като извинение, за да събере мислите си. — Шпионин ли казахте, мосю? Мислех, че са бандити. След като

златото... Те си го разделиха помежду си и скоро се пръснаха из планините. Но аз... аз бях...

— Разбирам ви, мадмоазел! И със сигурност не искам да ви разстройвам. Но, естествено, съм загрижен, нали разбирате. Подозирам, че мъжете, които разбира се сте взели за бандити, не са нищо друго, освен парцаливи поддръжници на Хуарес, а предводителят им — мъжът, от когото толкова смело сте свалили маската и чийто гняв сте си навлекли — аз естествено съм чувал за него — добър стрелец и пътуващ наемен убиец. Да, той би направил такова нещо за пари. Но разбрах, че е трябвало да пази дилижансите, с които сте дошли в Ел Пасо и е зарязал работата си веднага след като вие сте се отделили. А след това изведнъж се появява начело на шайка бандити, за да открадне златото. Странно! Да, много е възможно да е шпионин. Боя се, че вашето правителство не одобрява факта, че сме тук. Вашият държавен секретар, мистър Стюърт, скоро заяви това съвсем открито. Жалко! Но аз не се съмнявам, че някои елементи са способни да скроят такова нещо. А вие, мадмоазел, какво мислите?

Дългата му и доста сериозна реч бе дала възможност на Джини да се окопити. Тя бе решена да не се оставя отново да я кара да заеква като притеснена ученичка и въпреки това внезапният му въпрос я завари неподготвена.

— Какво мисля аз ли? Това едва ли е важно, мосю! Не разбирам нищо от политика. Преживях ужасни неща, бях преведена през цялата страна от един мъж, по-лош и от див звяр и точно толкова опасен. Честно казано още не мога да повярвам, че съм невредима! Слава богу, че бях спасена — прекарах последните няколко седмици в опит да забравя случилото се.

Като видя очите ѝ, влажни от напирещите в тях сълзи, да го поглеждат умолително, дори каменното сърце на полковник Девери бе разчувствано.

Господи, та тя бе една малка красавица, тази Джини Брандън! Той не бе осъзнал колко е привлекателна, докато не я видя. Това обясняваше много неща, реши той, но не всички. Не бе достатъчно! Какво правеше тук? Как се бе запознала с внука на Алварадо? Всеки знаеше кой е дон Франциско, а и как иначе? Казваха, че бил най-богатият човек в Мексико. Но внукът му бе загадъчен. Разправяха, че често пътувал и че имал някакво ранчо в Калифорния. Къде се бяха

запознали? Как така момичето на Брандън се бе озовало тук толкова внезапно?

— Мадмоазел, как мога да устоя на умолителния ви поглед? Дори щастливо женен мъж като мен не може да не омекне. И все пак...

Джини рече бързо:

— Разбирам, че трябва да изпълните дълга си, полковник. Но, моля ви, опитайте се да разберете! Все още е много мъчително за мен да говоря за това. Толкова се срамувах и страдах! А сега дон Франциско е толкова мил с мен! Не искам да развалям тази вечер, като бъда принудена да си спомням неприятното минало. Моля ви, не може ли да поговорим по-късно?

Бе хванат в капан! Не можеше да разбере дали го бе направила умишлено или не, но полковник Девери се усещаше като хванат в капан от две морскозелени очи, които се взираха толкова трагично в неговите. Ако продължеше с въпросите, щеше да изглежда като грубиян или мерзавец, или и двете! Той великодушно се примири с неизбежното — поне за момента. Но можеше да поразпита тук-таме. Имаше твърде много озадачаващи неща, които някак не се връзваха едно с друго.

— Много добре, мадмоазел! Как бих могъл да разваля вечерта ви? Но ми обещавайте, че по-късно ще поговорим! Важно е. Искаме да изправим този човек пред съда, нали разбирате, и не можем да оставим хуаристите да се отърват безнаказано. Трябва да разберат, че не могат да победят, не могат да продължават с глупавата си съпротива!

— Не разбирам нищо от политика, особено в тази страна, полковник Девери! Но естествено ще се радвам да поговоря с вас по-късно. Предполагам, че все някога ще трябва да разкажа какво се случи!

— Точно така, но хайде, усмихнете ми се, мис Брандън. Годеникът ви ще реши, че съм ви отегчил до сълзи! — полковник Девери подари на Джини една блага и измамна усмивка и тя разбра как бе успял да се сдобие с такава млада съпруга. Мъжът имаше неоспорим чар, когато не се опитваше да откопчи отговори от някого.

Тя му се усмихна, както я бе помолил, и бадемовите очи на полковника светнаха.

— Така е добре, много по-добре! Кажете ми, мис Брандън, какво мисли баща ви за предстоящата сватба? Сигурен съм, че се радва и че

си е отдъхнал. Все пак Естебан е отлична партия. Родът Алварадо са европейски заселници, нали знаете, с чиста испанска кръв, макар че годеникът ви говори отличен английски, естествено. Предполагам, че сенаторът ще дойде за сватбата. С нетърпение очаквам да го видя тук. Ако всичките ви сенатори бяха толкова твърди привърженици на каузата ни, нямаше да имаме никакви проблеми с потушаването на тази безсмислена революция, нали разбирате!

Джини усети как отново изстива от безпокойство. Колко умен и коварно хитър човек бе този французин! Тя никога не трябва да забравя, че... Не можеше да спре да се пита защо всъщност прикрива Стив, понеже правеше именно това. Заобиколните ѝ отговори бяха инстинктивни. Тя някак мразеше начина, по който полковникът ѝ поставяше капани. Колко знаеше той? И какво точно подозираше?

Тя промърмори нещо неопределено в смисъл, че е писала на баща си.

— Обаче не съм сигурна, че ще успее да стигне навреме. Казаха ми, че пощата тук била много бавна. Във всеки случай аз скоро ще се връщам в Съединените щати. Вече ми е много мъчно за дома!

— О? Но това е съвсем естествено, разбира се. Сигурен съм, че годеникът ви проявява разбиране. Но ако мога да помогна с нещо — може би да телеграфирам на баща ви, трябва да ми кажете! Напишете съобщението си, мадмоазел и аз ще използвам влиянието си за вас. Немислимо е баща ви да не дойде тук, за да присъства на сватбата на единственото си дете!

Джини започваше да мисли, че този човек бе някакъв Макиавели. Под безобидната си любезна външност, той всъщност не вярваше на историята ѝ и бе решен да я накара да се издаде по някакъв начин! Мисълта я ядоса и я накара да му хвърли най-ослепителната си усмивка.

— Колко мило от ваша страна да помислите за това, полковник Девери, и каква загриженост проявявате! Защо аз сама не се сетих да телеграфирам на баща си. Тук нямам писалка и лист, разбира се, но съм сигурна, че в къщата ще ми заемат след вечеря. Виждате ли, толкова се вълнувах заради фиестата, че цял ден не съм сложила и хапка в уста и сега съм гладна като вълк! Не е ли ужасно да си признае човек такова нещо?

Тя присви очи към него и видя, че за първи път е малко объркан.

— Простете ми, мадмоазел. Колко съм невнимателен! Но ако ми кажете...

Една ръка потупа французина по рамото и Джини се намери очи в очи със засмяното лице на Диего Сандовал, светнало от ослепително бяла усмивка.

— Извинете ме, полковник! Но аз моля за тази привилегия! Доня Хения, търсих ви навсякъде. Как можахте да забравите, че ми обещахте този танц? Аз съм неутешим!

Преди полковникът да успее да протестира, той ловко бе взел Джини в обятията си, като промърмори извинението си на повзрастния мъж.

Изненадана, Джини не можа да каже нищо, но усещаше с неудобство, че полковник Девери ги проследи замислено с поглед. Беше сигурна, че той ще намери възможност да говори отново с нея, за да я разпита. И какво щеше да му каже?

— Моля ви, не се тревожете толкова! Девери е дяволски хитър мъж, но Естебан бе сигурен, че ще се справите възхитително с него. Успях ли да ви спася точно навреме? Моля ви, кажете „да!“ Винаги съм мечтал да се притека на помощ на някоя много красива жена. Естебан не заслужава такъв късмет!

Диего Сандовал, който имаше шест сестри, бе заговорил с шеговит, малко ласкателен тон, на който Джини не можа да устои. Въпреки волята си тя се усмихна и видя как привлекателното му момчешко лице отново светна насреща ѝ.

— Добре! Накарах ви да се усмихнете, а това все пак е нещо! Кажете ми, доня Хения, имате ли ми доверие? Моля ви, кажете „да“, защото трябва да ви помоля за една услуга!

Той продължи да ѝ се усмихва, но тонът му бе станал по-сериозен и Джини бе притисната малко по-силно в обятията му, докато танцуваха, така че той говореше с глава, сведена над нейната.

— Ако ме последвате, ще танцувам с вас до ръба на платформата ей там, отляво на музикантите, и когато никой не ни гледа, ще се скрием в сенките. Наистина е жалко, че още не сте видяла прочутите градини на баща ми. Ако някой попита, можем да кажем, че съм ви ги показвал. С разрешението на Естебан, естествено!

За момент Джини си помисли, че сънува. Какво ѝ казваше? Какво имаше предвид?

Тя отметна глава, за да го погледне, а смарагдовите ѝ очи присветнаха опасно.

— Но, дон Диего! Сигурна съм, че не съм ви разбрала! Защо искате да ви имам доверие? И къде трябва да отида с вас? Не мога да повярвам...

— Моля те, Хения! — в своята настоятелност той забрави официалния тон, който бе използвал до този момент, и ръката му се стегна около нейната. — Естебан ми каза, че ще спориш, но аз се надявах, че способността ми да убеждавам ще е достатъчна! Ще те заведа там, където ще го срещнеш. Мисля, че е имал достатъчно време да избяга от „сенките“ си, които го следваха по петите. Но там има един човек, американец, който не сваля очи от теб, откакто започна да танцуваш с полковника. Не искаш ли да те спася от него?

Джини не можа да не възкликне от тревога, макар че запази достатъчно самообладание, за да не извърне глава и да погледне мъжа. Тя разбира се знаеше кой е, но докато бе заета да отбива атаките на предишния си партньор, напълно бе забравила за Бийл!

— Много добре, тогава — каза тя през зъби, като усети как негодуванието от тираничните методи на Стив отново се надига в нея — ще дойда с вас. Но трябва да ви кажа, че съм изненадана от избора ви на приятели. Да не би Стив да си мисли, че играе някаква глупава детска игра на криеница? Първо горките Джейми и Енрико, а сега този опасен човек Бийл, да не говорим за полковник Девери, когото дори вие признахте за дяволски умен! Ще ми кажете ли какво за бога сте намислил?

— О, Хения! — гласът на Диего бе подчертано укорителен, но очите му отново заблестяха пакостливо. — Аз се радвах, че имам възможност да танцувам с теб и да ми бъде позволено да се измъкна романтично с най-хубавата жена тук, а ти ме укоряваш точно като някоя от сестрите ми. Аз съм съкрушен!

— Започвам да си мисля, че всички приятели на Стив са лоши колкото него! — срязва го Джини.

Диего направи толкова трагична физиономия, че тя не можа да не се засмее и лицето му веднага светна.

Тя се примири и само затвори очи, докато той започна да я върти вихрено, като през цялото време внимателно си проправяше път през тълпата от танцуващи двойки, докато наближиха края на платформата.

— Сега! — прошепна Диего настоятелно и я улови за ръката. Като хвана широките си поли, Джини го остави да я помъкне след себе си.

Почувства се напълно объркана и изнервена от тъмнината в градината, която изглеждаше двойно по-непрогледна, след като светлините останаха зад гърба им и те стигнаха до сянката на едно огромно дърво. Луната над тях се процеждаше през клоните на дървото само толкова, че да осигури една зловеща слаба светлина по пътеката, която следваха. Джини извика, когато роклята ѝ се закачи в някакъв клон, и трябваше да я дръпне, за да се освободи, но Диего не изглеждаше никак загрижен и само я помоли да се опита да върви в крак с него. „Защо бърза толкова?“ помисли си тя войнствено и с леко безпокойство отново се запита къде ли я води. Да не би отново да я отвличаха? Да не би Стив да бе въвлякъл приятелите си, за да му помогнат да се отърве от нея?

Скоро вече нямаше възможност да мисли. Бяха излезли от пътеката и вървяха през някакъв гъст пущинак. Като се задъхваше от бързината, на Джини ѝ се прииска Диего да спре и да я остави да си почине. Не можеше да бяга повече.

Изведнъж се озоваха на една полянка и пред тях изникнаха очертанията на малка постройка. Без да се спре или да се поколебае, Диего хвана ръката ѝ по-здраво, точно когато тя щеше да го пусне и я завлече право в къщичката.

Вътре се усещаше някаква неопределена миризма на застояло, която я уплаши безпричинно. Лъхна я и лек мирис на тамян. Никъде не се виждаха никакви лампи, но почти веднага щом Диего затвори вратата след тях, Джини почувства как една ръка я хваща през кръста. Само звукът от гласа на Стив я спря да не извика.

— Моля те, любов моя, никакви викове на страх! Сигурен съм, че вече ни търсят.

Тя почти падна върху него, а облекчението ѝ се смеси с растящия ѝ гняв.

Диего казваше с разтревожен шепот, че скоро ще се върне „с останалите“.

— Ще докажа тактичността си и ще ви оставя няколко минути насаме — рече той, а в гласа му се усещаше някаква весела нотка, която накара Джини да пламне от необяснима ярост.

Тя чу как вратата се отваря и затваря, а след това Стив я дръпна надолу въпреки неволните ѝ протести. Седнаха на една ужасно твърда дървена пейка с висока облегалка, а ръката му все още я бе обгърнала въпреки съпротивата ѝ.

— Джини, за бога! Никога не съм виждал друга жена да става ту студена, ту гореща така необяснимо. Какво си мислиш, че искам да сторя с теб? Да те изнася?

— Стив Морган, според мен ти си способен на всичко! — заяви тя с глас, треперещ от гняв. — Какво искаше да постигнеш, като накара приятеля си да ме доведе тук? Какъв мръсен номер си намислил този път?

— Не повишавай толкова глас, лисичке! И престани да се бориш, искам само да си поговоря с теб насаме. Преди малко те попитах дали искаш да сключим примирие, помниш ли?

— Да, спомням си! Но...

— Джини!

Внезапно рязката нотка в гласа му я накара да спре по средата на думите си и тя млъкна и прехапа непокорно устни.

— Само ако имах време да се правя на страстен любовник и да те целувам, докато замълчиш, или да те придумам да се престориш на разумна! Но нямам, разбираш ли? Най-добре ме послушай, преди да са се върнали. Трябва да ти обясня доста неща.

— Прав си! Наистина трябва да обясняваш много неща, Стив Морган! Разбираш ли в какво положение си? Този полковник Девери, например, само ме разпитваше. Сигурна съм, че знае всичко. Имах чувството, че си играе с мен! И онзи другият мъж...

— Да не би да си обезпокоена заради моята безопасност, любима? Трябва да кажа, че внезапната ти загриженост ме трогва. При всеки друг случай може би щях... — той внезапно се спря и тя усети как взе двете ѝ ръце в своите. — Съжалявам, Джини! Когато накарах Диего да те доведе тук, имах само добри намерения. По някакъв начин имаш способността да ме караш да ги забравя до едно. Ще ме изслушаш ли, преди да започнеш отново да ме обвиняваш?

Внезапната промяна в държането му напълно я обърка и тя замълча. Сноп бледа лунна светлина премина през един пращен прозорец, сякаш луната се бе подала иззад някой облак и Джини подскочи, с разширени от уплаха очи.

— В семейния параклис сме. Стори ми се подходящо място за уединение и мисля, че няма да ни потърсят точно тук. Какво има, да не би мисълта, че сме тук да те потиска?

— Глупаво е, разбира се — промълви Джини, — но изглежда почти като светотатство — тя извърна глава, като се вгледа в него, за да види изражението му в тъмното. — Стив, какво правиш тук? Какво се е случило?

— Както сигурно си забелязала, любов моя, аз изглежда съм се насадил в гнездо на оси! — гласът му бе рязък и безцеремонен, но пръстите му я стиснаха по-силно. — Бийл знае, че съм тук, Девери знае кой съм, а моите пазачи продължават да ме следват по петите, да не би да се сдобия с оръжие или да се опитам да избягам! Така че сама виждаш, че всеки момент фитилът покрай мен може да се подпали.

Почти несъзнателно в гласа му се бе промъкнала леко горчива нотка, което странно я развълнува. Не бе чувала признание за поражение от този човек, дори тогава, когато бе заобиколен от френски войници и тя държеше живота му в ръцете си. Защо не избягаше сега? Тя вече бе отворила уста да му го каже.

— Но ти вече си се изплъзнал от тях. Можеш да...

— Да, мога да избягам. Но разбираш ли, дал съм дума на дядо си, че няма да се опитам да изчезна, докато не изпълня поне дълга си. Имах достатъчно време, за да разбера, че е прав. Ако си съгласна, Джини, можем да се оженим тази вечер. Диего отиде да доведе Реналдо и един свещеник. Скоро ще се върнат.

Джини отново бе обхваната от чувството, че сънува. Чувстваше се неспособна да продума, сякаш внезапно ѝ бе нанесъл съкрушителен, зашеметяващ удар. Тя рязко издърпа ръце от неговите и щеше да скочи на крака и да избяга, ако той не я бе дръпнал отново до себе си на пейката с нетърпелив възглас.

— Няма ли да престанеш да си правиш грешни заключения толкова бързо? Поспри за момент, малко диво същество такова, и ме остави да свърша!

— Не искам да те слушам повече! — възкликна тя, почти разплакана от гняв и унижение. — Промених решението си. Сега вече нищо на тази земя не може да ме накара да се омъжа за теб! Свободен си да си вървиш, Стив Морган. Върви, бягай! Вече не съм задължение, за което трябва да се грижиш!

— Млъкни, Джини! Този следобед звучеше толкова практична и яростна. Какво ти става сега? — гласът му бе станал по-твърд и той стисна китките ѝ. — Престани да се държиш толкова истерично, сякаш съм те обидил възможно най-дълбоко. Та аз само мисля за бъдещето ти, по дяволите! — все още стиснал здраво китките ѝ, той я придърпа към себе си. Маската на цивилизованост и овладяно търпение се бе смъкнала от лицето му и тя доби впечатлението, че той отново си върна нормалния вид — див, безмилостен, твърдо решен да получи това, което иска. — Сега млъкни и слушай! Нямам намерение да бягам. Поне докато не се уверя точно колко знаят Бийл и приятелят ти полковник Девери. Но в случай... просто в случай, че нещо се обърка — като се оженим ще съм сигурен, че ще се погрижат за теб. Може и да нямам много съвест, нито чувство за чест, но ти не заслужаваш това, което ти сторих. Всъщност, скъпа, и за двама ни бе много лошо, че се срещнахме. Сигурен съм, че ще се съгласиш с мен. Но това сега е без значение. Най-добре спри да се държиш като разглезено дете и приеми нещата такива, каквито са, точно както ги прие, когато двамата с дядо ми измислихте този план. Стегни се! По дяволите, защо плачеш?

Нотката на гняв и отвращение в гласа му я накара да вдигне глава предизвикателно.

— Плача от ярост! Какво си мислиш? Сигурна съм, че нито една жена не може да се похвали с такова... романтично предложение! Изведнъж нямаш търпение да се ожениш за мен, само за да ме направиш вдовица!

— Е, след като свикнеш с тази мисъл, сигурен съм, че ще ти се стори доста примамливо положение! — рече той сухо. — Обаче трябва да те предупредя, че не възнамерявам и да се самоубия. Измъквал съм се и от по-тежки ситуации, но тогава...

— Но тогава не трябваше да се притесняваш за съпруга, така ли? — Джини придаде на гласа си възможно най-презрителния си тон.

— Е, не трябва да се тревожиш за мен. Дори да се наложи да се омъжа за теб, за да мога да държа главата си изправена в обществото, нямам намерение да се занимавам с теб. Можеш да си сигурен в това! Какъв избор ми предлагаш само — вдовица на престъпник или жена на търсен от закона човек! Но не очаквай от мен да се погребам, за да скрия срама си — продължи тя яростно. — Всяка дума, която ти казах, е истина. Ще се върна във Франция и ще...

Вратата на параклиса се отвори безшумно и тя възкликна, но Стив вече я изправяше на крака.

— След като се съгласи да се омъжиш за мен, скъпа, нека първо да приключим с това, става ли? Несъмнено, когато всичко приключи, ще се отървем един от друг по някакъв начин! Хайде, да не караме падре Бенито да ни чака.

Те бяха женени. Кратката церемония, изпълнена с приглушен глас, най-после приключи. Когато Стив се наведе над нея, устните му само се докоснаха до нейните в хладна, задължителна целувка. Тя се чувстваше студена като лед, сякаш бе още в транс.

Колко нереално бе всичко това. Тя почти не можеше да повярва, че това действително се е случило. Бе омъжена, обградена от непознати. Дори човекът, който я бе предал в ръцете на Стив — един на пръв поглед безцветен американец, приятел на Диего — ѝ бе абсолютно непознат. Джини се запита смътно дали и той не е забъркан с хуаристите. Та дори отец Бенито бе революционер. Изпит, прегърбен старец в опърпано расо, той се криеше вече повече от месец в къщата на Реналдо, защото веднъж повел някакво малко селце на бунт срещу мексиканските наемници.

На светлината на две мъждукащи свещи на олтара тънката, прегърбена фигура на отец Бенито изглеждаше мистериозна и някак страховита. За разлика от външния му вид, гласът му, макар и нисък, бе плавен, а латинският му — чист и без акцент. След това Джини си спомни, че в един момент от церемонията Стив я бе хванал за ръката. Колко бяха топли пръстите му и колко студен пръстенът, който надяна на пръста ѝ. Тя дори не го попита откъде го е взел — със сигурност бе твърде малък, за да е негов...

Във всеки случай тя бе омъжена. Носеше име, което вече не бе нейно, а принадлежеше на човек, когото не харесваше и на когото не вярваше. Почти с облекчение повдигна лице, за да приеме целувките на другите мъже. Диего, неудържим както обикновено, я целуна най-продължително, като обяви, че това му се падало по право, понеже е човекът, спасил я от полковника. Целувката на Реналдо бе някак изгаряща, почти тъжна. След това той стисна здраво ръката ѝ и ѝ каза, че винаги ще си остане неин приятел — тя може да се обръща към него за всичко по всяко време.

Когато Реналдо изчезна в тъмнината със свещеника, Джини се почувства някак отчаяна. Тя го проследи с очи и си помисли, че той е най-добрият ѝ приятел в целия свят, докато Стив я прегърна с ръка през кръста.

— Започвам да си мисля, че си влюбена в Реналдо — прошепна ѝ той малко саркастично. — Само си помисли, че можеше да се ожениш за него, вместо за мен. Но в случая — добави той, все така подигравателно — се боя, че ще трябва да се задоволиш с лошия си късмет. Но недей да изглеждаш толкова опечалена, скъпа моя. Няма да те карам да изпълняваш невъзможните ми желания. Сигурна съм, че ще ти хареса много повече да си моя жена, отколкото моя любовница.

Те се запътиха към къщата, а Диего и приятелят му разговаряха приглушено зад тях. За първи път Джини не се чувстваше в настроение да започва словесна битка със Стив. Чувстваше се толкова странно, толкова празна отвътре. Вече не я интересуваше какво ще стане като се върнат при другите, нито какво възнамерява да направи Стив.

На лунната светлина лицето на Стив изглеждаше като изсечено от гранит. Чертите му имаха студения, неумолим вид, който тя познаваше толкова добре, но за първи път това не я изплаши. Чудеше се само как щеше да обясни всичко на дон Франциско, как щеше да оправдае съгласието си за такава внезапна и непланирана женитба. Защо го бе направила? Защо се бе оставила да я манипулира? Внезапно се сети, че като жена на Стив тя вече не можеше да свидетелства срещу него. Несъмнено именно затова той бе пришпорил нещата. Колко щеше да се разочарова горкият полковник Девери! И сега нямаше нужда да телеграфира на баща си, освен, за да му съобщи, че вече е омъжена.

— Много си мълчалива — думите прозвучаха много рязко и грубо, сякаш ги бе изрекъл насила.

И наистина видът на бледото, напрегнато лице на Джини на зловещата светлина го бе накарал да потръпне от нещо омразно и непознато.

Наистина! Човек би си помислил, че тя е забравила за твърдото си убеждение да се ожени за него, за да го накаже и да превърне живота му в ад. Дори би си помислил, че е точно обратното и че именно тя се измъчва. Стив си спомни, че дори когато се опита да я

накара да избухне малко след сватбената церемония, тя не бе казала и дума. Сега изглеждаше като кралица на трагедията! Какво ѝ ставаше?

Сега Джини вдигна глава и каза със спокоен, странно сдържан глас:

— За какво може да си говорим? Във всеки случай аз нямам какво да кажа?

Той изпита ужасно силно, лудо желание да се спре по средата на пътеката и да я разтърси, да насини раменете ѝ и да разпусне косата ѝ, да я разпилее по лицето ѝ, да разбие спокойствието ѝ и да я чуе как крещи от гняв. Как смееше тя да се държи така? Все пак именно той бе принуден да се съгласи с тази странна уговорка от самото начало, а сега тя се правеше на мъченица. Каква неразумна, невъзможна жена беше!

Само споменът за спокойния глас на Бишоп, който промърмори, че може да се наложи да си вземе една ваканция насила, и че жените имат способност да замъгляват главата на мъжа и да обсебват мислите му, когато има най-голяма нужда от бистър ум, не му позволиха да я грабне в ръце и да забърше това студено трагично изражение от лицето ѝ.

Като се овладя с мъка, Стив пусна кръста на Джини и закричи пред нея, а лицето му притъмня от гняв.

— Ако съжаляваш за нещо, най-добре го прикрий — рече той през рамо. — Сега е твърде късно за угризения, малката ми, и най-добре ще е да свикнеш с тази мисъл, преди да се срещнеш очи в очи с дядо ми. Имам чувството, че сега ще е в много лошо настроение.

Като се почувства внезапно изоставена, Джини трябваше почти да пробяга няколко крачки, за да го настигне — той вървеше с широки стъпки като пантера. Тя го дръпна за ръката, за да го накара да намали хода си.

— Какво ти става, за бога? — попита тя задъхана. — Какво ти хрумна изведнъж? Ту ми задаваш въпроси, сякаш наистина си загрижен за мълчанието ми, ту ставаш саркастичен и... ужасен! Не се ли нуждаеш от защитата ми, когато застанеш срещу дон Франциско? — продължи Джини, вбесена от погледа, който ѝ хвърли, сякаш тя изведнъж бе паднала толкова ниско, че дори не заслужаваше презрение. — Все пак той изглежда единственият човек, от когото се страхуваш! И сега естествено си взел мерки да не мога да кажа нищо

против теб. Поне си в безопасност от страна на Девери. Това би трябвало да те радва!

Тя бе изумена, когато той изведнъж се засмя.

— Значи пак се върна в нормалното си състояние, а? Не ти трябваше много време!

Хвана я за ръка и шеговито я залюля, и Джини видя, че замисленият поглед изчезна от лицето му. Сега я гледаше закачливо. Изненадата ѝ от внезапната промяна в настроението му бе прекалено голяма, за да може да намери някой подходящ, язвителен отговор. Той го предотврати като отбеляза, че наистина ще има нужда от защита срещу гнева на дядо си.

— Но естествено ще стоваря цялата вина върху теб. Ще му кажа, че не си искала цялото това суетене около една голяма сватба и че си нямала търпение да се вмъкнеш в леглото ми с пълната благословия на църквата...

Бузите на Джини се обагриха в пурпурночервено, когато чу задавания смях зад себе си, който Диего веднага обърна в кашлица.

— Стив Морган — започна тя с яростен шепот, — ти си... — тя млъкна внезапно, когато излязоха от сянката на дърветата и се озоваха на едно осветено място отстрани на голямата къща.

Тук също имаше просторна, покрита веранда с малко стълбище, което отвеждаше до един по-малък, уединен вътрешен двор. Имаше столове и наоколо бяха пръснати няколко маси, а под короната на голям дъб трима музиканти свиреха за едно момиче с широка червена пола и гребенче от слонова кост в косата. Малкият кръг от мъже и жени, които я бяха наобиколили пляскаха ритмично с ръце в такт с потракването на кастанетите ѝ. Тя бе красива, а червената роза, затыкната в косата ѝ подчертаваше още повече гарваново черната ѝ коса. Танцуваше с грациозна, естествена съсредоточеност. Един мъж внезапно скочи в кръга, за да се присъедини към нея, а късото му черно сако се отвори, за да се покаже една ослепително бяла риза. Сребристите ширити по ръкавите и ревера отразяваха светлината на факлите.

Дъхът на Джини секна в гърлото ѝ и тя забрави какво се канеше да каже. Нещо в примитивния земен танц завладя цялото ѝ внимание. Тук имаше страст без думи, старата като света връзка между мъжа и

жената, любовната игра в плевнята и романтичното флиртуване, разказани в танцова форма.

— Името ѝ е Консепсион. Тя е циганка. На тях им идва отвътре да танцуват. Тези, дето свирят на китарите са братята ѝ. А този, който танцува с нея вероятно е любимият ѝ. А пък онзи мъж със свирепия вид и с големите мустаци е баща ѝ. Той е водачът им. Трупата им се казва Команчерос.

Диего и приятелят му се бяха приближили до тях и обикновено изразителният му глас сега звучеше почти замечтано, докато ѝ обясняваше всичко това. Тя усещаше, дори без да се обръща, че очите му са приковани в циганката.

Тъй като вече бяха тук, щеше да я проява на неуважение да си тръгнат — трябваше да изчакат поне докато танцът свърши, продължи Диего. Стив бе млъкнал за малко, все още хванал ръката ѝ. Те се промъкнаха до края на кръга от запалените, възхитени зрители и останаха да погледат.

След малко Джини усети как Стив обви раменете ѝ е ръка, но някак разсеяно. Когато погледна към него, той се бе загледал съсредоточено в танцьорите със странна полуусмивка, която играеше в краищата на устните му.

О, да можеше да танцува така! Танцьорката бе олицетворение на всички жени — тя ту дразнеше, ту възбуждаше. Демонстрираше страст и студенина, приближаваше се толкова плътно до партньора си, че гърдите ѝ докосваха ризата му и след това му обръщаше гръб. Играеше си с него, водеше го за носа, а после изведнъж го отблъскваше. Понякога се усмихваше, а зъбите ѝ заблестяваха като перли, а друг път си придаваше високомерен, недосегаем вид.

Танцът достигна кулминацията си с кресчендо от акорди, а китаристите дръпнаха силно струните, без да са в унисон. Жената се наведе над любимия си с лице, вдигнато нагоре, а белите ѝ ръце се обвиха около врата му. Но само за момент. В следващия миг тя се отдръпна и го отблъсна. Той отстъпи и се смеси с кръга от зрители, а момичето отново затанцува само. Този път усмивката ѝ бе предназначена за всички останали, които я наблюдаваха. Музиката стана по-бавна, по-тъжна. Тя сякаш се предлагаше на всеки мъж наоколо. Кастанетите замлъкнаха и тялото ѝ затрептя като върбово клонче, подухвано от вятъра в различни посоки. Ръцете ѝ се вдигнаха

към косата, събрана на една лъскава топка на тила ѝ и внезапно я разпуснаха по гърба ѝ — дълга, права и блестяща. След това се замята по лицето ѝ, когато започна да движи главата си напред-назад. Държеше розата между зъбите си и когато танцът ѝ внезапно спря, тя я взе и я запрати право в лицето на Стив.

Това е нелепо, помисли си Джини няколко минути по-късно. Колко жени е имал в миналото си? И колко ли още щеше да има в бъдеще? Тя не знаеше какво да мисли, дали да е изумена или ядосана.

След като циганката бе хвърлила розата, тя самата я последва с целеустремена походка като на мъж, а косата ѝ се мятеше лудо около раменете ѝ като грива. Настъпи внезапна тишина и тълпата ѝ направи път. За миг Джини се запита дали тази дива жена няма да направи нещо буйно и инстинктивно се дръпна назад. Усети как Стив пусна рамото ѝ и някак успя да хване розата. Сега дори се захили. Колко добре познаваше тази иронична, дразнеща нотка в гласа му. Тя се почувства ужасно неприятно, че този път бе предназначена за някой друг.

— Танцуваш прекрасно, както винаги, Консепсион. И все още си толкова хубава. Но къде е съпругът ти?

Очите на момичето се присвиха като на ядосана котка и тя изглеждаше готова да го одере с нокти, застанала с босите си крака пред Стив.

— Ха! Ами ти, красавецо! Откога си се оставил такива дребни неща като някакви си съпрузи да те спират да посетиш старите си приятели? Съпруг! — тя вложи цялото си презрение в думите. — Много добре знаеш, че се омъжих за него само защото ти бях толкова ядосана. Ти... ти... — момичето започна да нарежда цял куп очевидно обидни епитети на някакъв диалект, който накара ушите на Джини да запламтят, а Диего да избухне в смях. Но изненадващо, докато продължаваше да го плюе, Консепсион се хвърли върху Стив, а ръцете ѝ се вдигнаха нагоре и придърпаха жадно лицето му, за да посрещне устните ѝ. И той отвърна на целувката ѝ, при това без да претупва нещата.

Като кипна от ярост, която почти не можеше да сдържи, Джини откри, че ръцете ѝ се свиват в юмрук и сигурно бе направила някакво движение или бе издала някакъв звук, който предупреди Диего, понеже той изведнъж я хвана за лакътя и ѝ прошепна, че трябва да разбере, че

Естебан познава Консепсион от детските си години... че просто са стари приятели...

— О, да — настояваше тя, — виждам що за приятели са. Вече я целува над две минути. Да не ме мислиш за някое наивно момиченце? — тя се обърна към горкия Диего, а зелените ѝ очи го пронизаха като кама. — А ти, сеньор, няма ли да спреш да защитаваш този презрян човек, когото наричаш свой приятел? Остави го поне веднъж сам да се защити! Погледни го, та той изобщо не се чувства неудобно, а се наслаждава на това. О!

Тя спря, за да си поеме дъх и забеляза малкия, тих кръг мъже, които се събираха около Стив и момичето като ангели отмъстители. Един от тях, забеляза тя със задоволство, бе бащата на момичето — онзи с големите мустаци.

— Приятелят ти е доста... доста безотговорен, нали? — промълви тихият американец зад гърба им. Въпреки яростта си Джини се зарадва, като видя, че тънкото му лице бе добило неодобрително изражение. — Те май не се шегуват?

Диего бе зает да държи здраво ръката на Джини и едновременно с това се опитваше да успокои наранените ѝ чувства.

Той измърмори нещо, което тя не успя да чуе, а самообладанието изглежда го напусна за момент.

— О, ще ми е драго да видя как ще се защити от тях! — промълви Джини ликуващо. — Те изглеждат достатъчно ядосани, за да нападнат сами цяла армия!

Но тържеството ѝ не трая дълго — само докато най-старият от мъжете изрева заплашително:

— Консепсион!

Девојката мрачно се откъсна от обятията на Стив и Джини не можа да се сдържи и сложи ръка пред устата си, за да не извика, когато мъжете запристъпваха заплашително. Какво му ставаше на Стив? Да не бе откачил? Или това момиче му бе замаяло главата? Защо не се опитахе да се спаси?

Не, вместо това той се усмихна и разпери ръце.

— Санчес, стари приятелю! Не очаквах да те видя тук!

— Виждам това! — изрева мъжът опасно. След това лицето му внезапно разцъфна в широка усмивка и той се засмя гръмогласно. — Ах, ти, разбойнико! Още не си се отказал от старите си номера, а? Ела

тук да кажеш здравей на стария си приятел както трябва. Няма да те признавам повече за свой син, ако си се поамериканчил!

Без да може да повярва на очите си, Джини видя как двамата мъже се прегърнаха, а след това и останалите ги наобиколиха. Братята музиканти на Консепсион се бяха ухилили до ушите, докато един по един се изредиха да поздравят Стив с мечешки прегръдки. Само мъжът, който бе танцувал с циганката остана настрана намръщен, но после и той бе принуден да се усмихне и да се приближи.

Сякаш току-що си бе спомнил за присъствието ѝ, Стив внезапно протегна ръка и придърпа Джини сред тях.

— Забравям, че трябва да се държа прилично. Това е Джини, жена ми.

С каква лекота го каза, все още с усмивка на уста, сякаш бяха женени от години и бракът вече му бе дотегнал. А само преди няколко минути бе целунал циганката, като демонстрираше жив ентусиазъм, сякаш все още бе ерген и не се бе оженил само преди час! Е, дори да имаше такова намерение, той нямаше да успее да я унижи, както щеше да открие!

С усмивка Джини прие малко шумните им поздравления. Санчес я целуна сърдечно по двете бузи, а мустаците му я погъделичкаха. Тя не пропусна да забележи как очите на Консепсион се разшириха, а шокираният израз на лицето ѝ се замени от широка, почти иронична усмивка.

— Значи така, палавнико? И теб успяха да те прилъжат, а? Не го очаквах, но си късметлия — тя е много хубава — за момент бузата на момичето, топла и леко влажна от вихрения ѝ танц, се докосна до нейната. — Не обръщай внимание на целувката — прошепна Консепсион. — Ние с Естебан се познаваме от деца.

Очевидното ѝ хладнокръвие бе нарушено само от един палав блясък в очите, когато погледна към Стив.

От всички страни заваляха въпроси. Кога са се оженили? Нали на поканите пише, че ще е след седмица? Когато Стив призна със смях, че всъщност са се оженили тази вечер, Санчес нададе силен вик:

— Значи трябва да отпразнуваме сватбата, преди да се присъединиш към изтънчените си приятели вътре, нали?

Диего Сандовал вдигна рамене и обяви, че ще се погрижи да изпратят пиене. Той погледна жадно красивата Консепсион и я помоли

да запази един танц за него. Тя се засмя и се съгласи. Сега сякаш си бе възвърнала напълно самообладанието. Само се усмихна и леко сви рамене, когато Томас — партньорът, с когото танцуваше — целуна Джини по устните, за да я поздрави.

Самата Джини първо се изненада, а после реши да покаже на Стив, че и тя може да играе неговата игра. Мъжът я целуна страстно и някак отчаяно и за краткия миг, докато я бе хванал в обятията си, тя усети топлината на тялото му и лекото му треперене, което се опита да прикрие с темпераментната си целувка. „Значи и двамата си отмъщаваме“ помисли си Джини. Тя отново бе намразила Стив. Мразеше самочувствието му, усмивката му към Консепсион с наведена глава, за да ѝ прошепне нещо на ухото, докато друг мъж целуваше жена му само на няколко крачки от него!

— Ти, негоднико! — казваше Консепсион тихо, а очите ѝ светеха яростно. — Защо го направи? Ти не ставаш за семейство — също като мен. Какво ти става?

Повдигнатите му вежди я разяриха, според очакванията му.

— Chica, не ти отива да се държиш злобно. И не се преструвай на ревнива. Ти се омъжи първа, забрави ли?

— Пфу! — Консепсион тупна с крак и завъртя полата си. Тя бе от този тип жени, на които не им пукаше кой ги гледа или какво щеше да направи. — Много добре знаеш, че се омъжих за тази свиня, за да те ядосам. Аз отдавна се отървах от него и сега мога да правя каквото си поискам. Но ти...

— Моля те, не ме обиждай отново. Толкова лош език да излиза от такава хубава уста... Защо жените винаги започват да ругаят, когато не могат да намерят нищо разумно и логично, което да кажат? А що се отнася до жена ми... — Стив се намръщи едва забележимо, когато видя, че някакъв друг мъж, абсолютно непознат, явно се възползваше от възможността да целуне една красива жена. Значи тя бе решена да му отмъсти, както изглежда. С какво усърдие се целуваше — затворила очи и отметнала глава... Внезапно той усети доста необяснимо желание да я дръпне от мъжа и да я зашлеви силно през лицето.

— Да не би вече да ревнуваш, като си толкова разумен? — хапливият тон на Консепсион не уталожил гнева му, но Стив успя да ѝ се усмихне развеселено.

— Та както казвах за жена си — продължи той с равен тон, — това е брак по сметка и за двама ни. Всъщност идеята бе на дядо ми, но ще има някои предимства — главно това, че повече няма да могат да ми надянат брачния хомот!

— Отиди да танцуваш с нея! — рече внезапно Консепсион и се отдели от него. — След като приключиш, можеш да ме поканиш на танц и ще си поговорим. Аз по-скоро бих те разкъсала с нокти, куче такова, но може би ще отложи това за някой друг път!

Музиката отново бе започнала и тъкмо когато Джейми Перес слезе навъсен по стълбите на къщата, Стив грабна Джини за ръцете и я издърпа в кръга, направен за танцуващи.

Музиката бе дива и буйна и след малко, когато към тях се присъединиха и други двойки, тя откри, че не е трудно да следва стъпките. Може би гневът ѝ помогна да се понесе в бесния ритъм, а тялото ѝ се впусна във вихъра на музиката. Може би бе от виното, подавано от ръка на ръка дори на танцьорите. Във всеки случай Джини усети, че и е по-лесно да се впусне в танца, отколкото в разговор.

— Ти самата трябваше да си циганка — прошепна ѝ Стив, когато се изправиха един срещу друг.

Тя му се усмихна малко замечтано, но в присвитите ѝ зелени очи проблясваше някакъв дяволит, почти опасен пламък. Той си помисли мрачно, че това се очертава да бъде интересна вечер.

„Ще му дам да разбере, да!“, мислеше си Джини. Тялото ѝ сякаш се движеше само, а краката ѝ се носеха в такт с дивия, бърз ритъм на музиката и дълбокия звън на китарите. Тя не бе яла и виното, което постоянно ѝ подаваха, замая главата ѝ. Знаеше го, но не я интересуваше. Танцуваше с чаша вино в ръка, пресуши я и я запрати над рамото си, както правеха останалите. „Ще му покажа, че мога да правя всичко, което прави и той. Мога да завъртя главите на мъжете толкова лесно, колкото той — на жена. Тя очевидно е просто една флиртаджийка, но мъжете изглежда умират за такива. Сега съм му съпруга. Никой не изпитва нещо друго, освен съжаление към жена, на която ѝ изневеряват, но мъж, чиято жена не му е вярна предизвиква присмех. Ще видим дали това ще му хареса!“

Все повече хора се присъединяваха към тях. Може би дълбокият звън на китарите, виковете и плясканията с ръка както на танцуващите, така и на зяпачите, привличаха гостите от по-улегналите ритми на

валса. Краката на Джини бяха напипали такта на фандангото и не искаха да се спрат. Тя видя изненадания поглед на Консепсион, когато мина покрай нея.

Джини танцуваше с Томас. Бе наблюдавала циганката, без тя да забележи това и сега също вдигаше ръце и ги извиваше над главата си, а тялото ѝ се виеше възбуждащо, с полузатворени очи.

— *Dios mío!* Ти танцуваш като ангел! — промълви Томас. Очите му се бяха оживили, още по-тъмни от преди, и се движеха бавно по тялото ѝ, докато тя меко се засмя.

— Не танцувам толкова добре, колкото Консепсион, разбира се — промълви тя.

— Ти си родена танцьорка. Сигурна ли си, че нямаш циганска кръв? *Saramba*, защо вече си омъжена?

Бе забравил, че е дама, една от гостите на фиестата, докато той бе само един от артистите, наети да ги забавляват. С пълните ѝ, чувствени, усмихнати устни и неволните, възбуждащи движения на тялото си, Джини го бе накарала да забрави всичко, освен че тя е жена, а той — мъж. Не беше като Консепсион, чийто език режеше като нож, за да му отнеме мъжкото достойнство и да си играе с него...

Танцуваше точно в средата на сцената и дори само очите и косите ѝ бяха достатъчни, за да я направят център на внимание за всеки мъж в тълпата — както на танцьорите, така и на зрителите от страни. Но те вече бяха привлечени от нещо друго: тялото ѝ, блестящата белота на раменете ѝ, докато се извиваше гъвкаво, несъзнателното ѝ пълно отдаване на танца и най-вече погледът, изписан на лицето ѝ — полузатворените очи, усмивката на устните ѝ. Това бе лице на влюбена жена — замечтана и унесена в един миг, а в следващия — закачлива и предизвикателна. Нямаше нито един мъж, който да не я пожелае и да не закопнее за тялото ѝ под себе си, голо и извиващо се.

— Ти не си се оженил за дама! — рече Консепсион рязко. Тя танцуваше със Стив, но не можеше да откъсне очи от Джини. — Тя... ами че тя е точно същата кучка като мен! — в гласа ѝ се усещаше някакво неохотно възхищение. — Нима смяташ да се примириш с поведението ѝ?

Самият Санчес бе избутал Томас настрана и въртеше Джини, като караше полите ѝ да се вдигат. И двамата се смееха.

— Дори собственият ми баща, старият козел — погледни го! Трябва да спреш това, да я отведеш. Какво ще си помислят всичките ти префинени приятели?

— Че съм се оженил за жена — огън. А и ти си права, chisa, тя наистина е същата кучка като теб. Мисля, че не ни е простила за онази целувка.

— И се опитва да те накара да ревнуваш? Какъв обрат! — Консепсион се засмя гневно.

— О, Джини е пълна с номера — отвърна той малко сухо. — Повечето гадни. В момента сме във война.

— Тогава и ти трябва да й отвърнеш, нали?

— Може би! Но имам чувството, че точно сега не съм в равностойно положение — погледът му посочи многозначително към намръщения Джейми Перес, който наблюдаваше от страни. Точно зад тях сеньора Ортега и доня Армихо току-що бяха излезли от къщата и изглеждаха скандализирани.

Като проследи погледа на Стив, очите на Консепсион се разшириха.

— Мисля, че разбирам. Пак имаш проблеми с дядо ти, а? Е, ако се нуждаеш от съюзник, винаги можеш да се обърнеш към мен — тя се приближи към него и щракна с пръсти, а лицето й доби закачливо изражение. — Може би по някое време ще имаш нужда от утеха, ако червенокосата ти жена — тигрица ти дойде твърде много!

— Кучка! — рече той меко, но очите му бяха развеселени, а думата прозвуча гальовно. Те двамата с Консепсион наистина много си приличаха и се разбираха.

Консепсион се засмя.

— Най-добре ще е бързо да й се притечеш на помощ, струва ми се — рече тя меко. — Тя отново танцува с Томас, а той има много гореща кръв, знам това! Мисля, че тя само си играе, преструва се на мен, но не знае как да се справя с мъжете, понеже ако знаеше, ти, hombre, нямаше да ме гледаш така!

Сеньора Армихо стискаше здраво ръце, за да не почне да ги кърши. Гласът й прозвуча като стенание:

— О, ако не бях видяла това със собствените си очи, нямаше да... Какво й става на Хения, за бога? Такава кротка млада жена,

такава възпитана дама, а сега — виж я само как танцува! С тези обикновени кравари. И как само я зяпат...

Лицето на доня Мария бе почервенияло от яд. Но тя властно скръсти ръце над едрия си бюст, а очите ѝ светнаха от гняв.

— Няма полза да кършиш ръце и да се вайкаш сега. Не можем просто да слезем там и да я отведем! И освен това — добави тя неочаквано — мисля, че само се опитва да накара Естебан да ревнува. Аз забелязах, ако ти не си, как танцуваше той с онази фръцла от Команчерос. Това не е ли същата, при която бягаше, като беше малък?

Слабичката придружителка не ѝ обърна внимание.

— Сега отиде при нея. Не може ли да я отведе оттам? Наистина много лошо постъпва, като позволява това. И потрепервам, само като си помисля какво ще каже дон Франциско...

Бедната жена почти припадна, като чу гласа на el patron зад себе си. Дори сестра му подскочи и след това възкликна от гняв.

— Изглежда, че никой тук не си прави труда да каже каквото и да било на дон Франциско! Трябва да разчитам на верния ми Джейми, а точно сега съм му много ядосан и на него!

— Но за бога, дон Франциско, можеш да предупреждаваш хората, като идваш! И освен това цяла вечер си в лошо настроение. Сеньора Армихо и аз само искахме да ти спестим още ядове...

— Разбирам! — гласът на дон Франциско бе сух. — Колко мило от твоя страна, скъпа Мария. — Той добави почти на себе си с потвърд тон: — Това паленце! Той е непоправим! Направи всичко възможно, за да ме ядоса тази вечер като показва как може да ме предизвика. Първо изчезва точно под носа на най-верните ми пазачи, а после има наглостта да се покаже отново, и то не къде да е, а точно тук!

— Франциско! — доня Мария имаше разтревожен глас. — Нали няма да...

— Няма да направя скандал, няма защо да се боиш от това, скъпа сестро. Но имам да обсъдя някои неща с внука си, щом успее да се откъсне от тези доста примитивни забавления! — гласът му бе страховит, а видът му стана още по-мрачен, когато сеньора Армихо нададе вик на изненада.

— Не знам какво ѝ става на Хения! Погледни я сега — пуска си косата. А тази вечер ѝ отне толкова време да я нагласи така!

Тя наистина правеше точно това под гневния поглед на Стив и под акомпанимента на въодушевените ръкопляскания на зрителите. Сега танцуваха един срещу друг и една дяволита, пакостлива усмивка заигра по устните на Джини, докато тя бавно сваляше фибите от сложната ѝ накъдрена прическа, като ги захвърляше небрежно настрана една по една. Тя имаше замечтания, съсредоточен вид на жена, която се съблича за любимия си. Само усмивката ѝ я издаваше, а в лицето на Стив се бореха гняв и забавление.

— Какво по дяволите си мислиш, че правиш? Излагаш се! — каза той тихо през зъби.

— О, скъпи, ти се държиш като ревнив съпруг! Та аз го правя за теб — мислех, че ме харесваш повече с пусната коса.

Сега Консепсион, застанала до тях заедно е Томас, избухна в приглушен смях, който утихна от един ядосан поглед към нея, отправен от твърди сини очи.

Падна и последната фиба и Джини разтърси глава, докато косата ѝ се спусна — вълнист, лъчист облак, който стигна до кръста ѝ. Нямаше мъж, който да не пожелае да зарови лице в него.

— Прилича на блед огън — прошепна Томас със страхопочитание и под прикритието на последвалото „оле!“ Консепсион го настъпи с всичка сила с босия си крак.

— Копеле, кучи син! Танцуваш с мен, забрави ли?

Като се засмя, Джини се завъртя.

— Ще ми се да си събуя и обувките — каза тя.

— Не още, проклета дива котка такава! Вече стори достатъчно злини на сърцата и нервите на всички мъже наоколо. Би трябвало да те нашлапам хубавичко, та да ти дойде акъла в главата!

Джини нарочно се нацупи, а очите ѝ заблестяха от злоба.

— О, само за това ли можеш да се сетиш? Много ме разочароваш, Стив.

Движенията на танца ѝ я накараха да се доближи до него и тя нарочно придвижи тялото си така, че да го докосне. Ръцете ѝ бавно се извиха нагоре, докато вдигна косата си и после отново я остави да падне.

— Това вече е прекалено! — гласът му бе заплашителен и гневен. — Ако искаш да ме прелъстиш, мадам, предпочитам да намериш по-уединено място за това. Вече минаваш границата.

Преди да успее да го предотврати, той я бе хванал за китката и я държеше толкова здраво и болезнено, че трябваше да прехапе устни, за да не издаде един вик на протест.

Като не ѝ остави избор, Стив я поведе през тълпата от танцьори. От време на време се усмихваше, за да приеме коментарите и поздравленията, които им подхвърляха. На нея прошепна през зъби:

— Преди няколко минути се преструваше толкова добре. Бих искал да продължиш, за доброто на приятелите ни тук.

— Няма да... — започна тя разгорещено, но той я прекъсна:

— В този край, скъпа, от жените се очаква преди всичко да са покорни. Едно качество, което за съжаление ти липсва. Във всеки случай крайно време е да се смесим с останалите гости тук.

По това време вече бяха стигнали до подножието на стълбите и Джини посрещна поруменяла доста озадачения поглед на дон Франциско. Но все още не смееше да погледне към придружителката си, нито пък към леля Мария.

Почти с облекчение чу как Стив поема инициативата, а равният му глас бе замазан с хитра смесица от развеселеност и извинение.

— Боя се, че ако сме ви разтревожили, вината е изцяло моя. Убедих Джини да се измъкне с мен, за да може да останем за малко сами под лунната светлина — той направи лек поклон към леля си, която изглеждаше като вцепенена. — Лельо, ако вие със сенъора Армихо бъдете така добри да придружите Джини горе, за да може да си оправи косата, след малко ще дойда при вас в двора.

Джини усети как той пуска ръката ѝ с едно последно, предупредително стисване, от което ѝ се прищя да го удари разгневена. Но той вече се бе обърнал към дядо си с очарователна усмивка:

— Сър, питам се дали може да поговорим за малко насаме? Диего вече ми каза, че можем да използваме кабинета на баща му.

На Джини ѝ се стори, че чу как дон Франциско промърмори под носа си едно гневно изречение, което започваше с: „Ти, нагло паленце...!“ Но после вече бе отведена от двете разярени дами, които я хокаха и разпитваха една след друга.

След като реши, че ще е по-мъдро да замълчи, тя тайно потърка китката си, докато се заизкачва по стълбите. Когато стигнаха до площадката, един бърз поглед през рамо ѝ показва, че нито Стив, нито

дядо му се виждаха някъде. Тя не можеше да се спре да се пита как щеше да приеме новината дон Франциско?

След като я отведоха до стаята на горния етаж, Джини вече нямаше време да се притеснява за реакцията на дон Франциско. Седеше мълчаливо и мрачно, докато доня Армихо решише косата ѝ и се опитваше да намери някакъв начин да я вдигне отново нагоре, като през цялото време клатеше мрачно глава или кимаше, за да се съгласи с думите на сеньора Ортега. А добрата госпожа имаше да каже много по въпроса за поведението на Джини.

След малко, като не можеше да понася повече това, Джини запротестира, че за всичко е виновен Стив. Именно той я бе уговорил да избягат от тълпите в един момент и след това пак той я бе завел да се присъединят към циганските танцьори.

— Той целуна онази циганка точно пред очите ми и изобщо не се стесняваше — промълви тя и присви очи така, че доня Армихо си помисли, че тя самата прилича на циганка. — Защо да не мога да му покажа, че и аз мога да привлека същото внимание, ако танцувам в захлас като нея? Съжалявам, лелю, ако не отговарям на стандартите за една млада испанска дама, но не съм такава. Не мога да понасям да се държат с мен толкова нагло и безцеремонно! Ами че мъжете, които срещнах тук постоянно флиртуват и при това повечето от тях са женени!

Тя се спря, за да поеме дъх и сеньора Ортега, която изглеждаше доста кисела по време на задъханата реч на Джини, поклати глава изумена.

— Скъпа ми Хения! Боя се, че виждаш живота ни само на повърхността. Наистина ли смяташ, че жените страдат толкова? Разбира се, че не. Всъщност са доста щастливи от сегашното положение, уверявам те. Тях ги гледат и им угаждат. Нищо не им се отказва. Няма причина една млада дама, която е официално сгодена като теб да се чувства така сякаш — ще ти го кажа направо — трябва да се състезава с една циганка. Твоето място, скъпа моя, е на висок пиедестал. Мъжете наистина се забавляват, когато могат, но трябва да

знаеш, че това е нещо обикновено дори във Франция. Не, скъпа Хения, има някои неща, които трябва да се научиш да не забелязваш и пред които трябва да си затваряш очите. Все пак ти ще си съпругата на Естебан и дори ако скъпото ми момче е малко буйно, сигурна съм, че скоро ще улегне и ще види, че има отговорности. Брат ми ще се погрижи за това!

— Но, лельо, не искам...

Сеньора Ортега само махна властно с ръка и отхвърли инстинктивния изблик на Джини.

— Толкова много имаш да учиш, детето ми! Няма значение какво искаш, а какво трябва да приемеш. Боя се, че това е женската орисия. Но мъжете могат да се управляват. Да вземем за пример скъпата ми снаха — такова кротко и скромно същество изглежда, винаги се обръща за съвет към Алберто и го кара да взема всички решения вместо нея. И той я обожава! Няма нещо, което не би сторил за нея и въпреки това накрая винаги става така, както пожелае Сарита, макар че Алберто си мисли, че той е взел решението!

— Но Стив не е такъв! Моля те, лельо, прости ми за смелите думи. Предполагам, че и това не подобава на една дама. Но аз не виждам как мога през цялото време да се преструвам на нещо, което не съм. Аз съм жена, но освен това съм и индивид — да, имам си ум, мога да мисля. Никога, ама никога не бих могла да се държа като някоя глупачка, само за да накарам някой мъж да се възгордее — надут и покровителствен... — Джини се спря и нерешително прехапа устни, питайки се дали не е отишла твърде далеч, но във всеки случай и Стив не е такъв човек. Той е арогантен и деспотичен и, ако не се опълчвам срещу него, ще ме зареже! Всъщност дори имаше наглостта да ми заяви, че единствената причина, поради която още не съм му омръзнала досега е, защото си имам собствена воля!

Доня Армихо, очевидно ужасена от посоката на разговора, сега неодобрително потупа оправената фризура на Джини и отстъпи назад, когато младата жена скочи на крака, а по страните ѝ изби руменина, която всъщност много ѝ отиваше.

— Трябва да ти кажа, че не знам какво ти става тази вечер, Хения — рече леля Мария. — Но виждам, че няма смисъл да ти говоря, когато си толкова неспокойна. Хайде да слезем и мога само да те

помоля да бъдеш... малко по-дискретна, скъпа моя. Няма да е хубаво, ако хората започнат да шушукат за теб, особено преди сватбата.

На Джини ѝ бе на върха на езика да каже, че сега няма да има нужда от голяма, официална сватба. Вече бе омъжена. Но новата буря, която щеше неизбежно да се разрази върху ѝ след едно такова изказване я накара да преглътне думите си. Нека Стив им го каже и нека той се оправя с всички гневни реакции, които несъмнено ще последват.

Тя се държеше за извития парапет на стълбите, докато бавно се спускаха надолу и внезапно бе обзета от странна, необяснима неохота. „Държа се много глупаво“ упрекна се тя. От какво можеше да се бои? Сигурна бе, че дон Франциско няма да е много ядосан. А после, когато стигна почти до края на стълбите, Джини видя, че полковник Девери я чака с необичайно строго изражение, изписано на лицето му. Светлите му бадемови очи отразяваха светлината така, че изглеждаха пронизващи и почти плашещи.

За пръв път Джини се почувства облекчена, че сеньора Ортега е с нея. Внезапно си спомни нехайните думи на Стив отпреди няколко часа: „Бийл знае, че съм тук, а Девери знае кой съм.“. Как можеше да забрави? Въпреки внезапното, плашещо бодване в сърцето ѝ, тя усети как се изпълва с безпричинен гняв срещу него. Как можеше да се отнася толкова нехайно към всичко? Бе се оженил за нея, макар че можеше лесно да избегне изпълнението на дълга си. Приятелите му щяха да му помогнат.

Но вместо това той нарочно бе избрал да остане и да посрещне опасността. Бе танцувал, бе се целувал и флиртувал с приятелката си — циганката, а после бе отишъл преспокойно да говори с дядо си, след като я изпрати горе. Къде беше той сега?

Джини откри, че най-лошите ѝ опасения се сбъдват — полковник Девери я чакаше. Искаше да говори с нея, каза ѝ той със сериозен тон, по въпрос от изключително значение.

Това, което се случи след това бе като насън — толкова различно от действителността, че на Джини ѝ бе изключително трудно да повярва, че наистина се случва. И малко преди това се чувстваше по същия начин: по време на сватбата си — тази странна, студена и кратка церемония, която я бе превърнала за секунди от любовница в съпруга. Сега се запита дали и това не е било мираж, роден от въображението ѝ.

Тя седеше в един удобен стол в кабинета на дон Хосе Сандовал с ръце, скръстени в скута и лице, бледо като лилия, а големите ѝ зелени очи блестяха необичайно ярко. Беше решила само да клати глава и да повтаря „Не знам, не знам“ на всички въпроси на полковник Девери.

Внезапно достолепният французин, този умен и вежлив светски човек сякаш бе преобразен в студен и твърд войник, който трябва да изпълни едно неприятно задължение.

— Трябва да разберете, мадмоазел, че сме във война! Имам задължения, които съм се заклел да изпълнявам и не мога да оставя нищо — нито приятелството, нито личните ми симпатии, нито дори съжалението — да застава на пътя ми. Ако обичате, замислете се в какво сериозно положение се намирате! Вашият отказ да говорите ви прави съучастница. Не съзнавате ли, че като военен аз съм упълномощен да съдя по бързата процедура и дори да екзекутирам всеки заподозрян в помощ на бунтовниците?

Дон Франциско бе настоявал да присъства на „разговора“, който искаше да проведе полковникът, и в началото Джини се почувства облекчена от това. Но досега, докато французинът крачеше напред-назад из стаята, спирайки се от време на време, за да изстреля някой въпрос към Джини, дон Франциско почти не бе отворил уста. Той стоеше до полицата на камината и мечтаеше за топлината на огъня, който гореше отдолу, а изсеченото му лице бе абсолютно безизразно, като издялано от дърво. Въпреки собственото си окаяно положение, Джини все поглеждаше към него и се чудеше как ли се чувства, като слуша обвиненията към внука му, че е революционер, и което бе още по-лошо, американски шпионин или платен наемник. За човек, горд като дон Франциско, целият този разпит сигурно бе не само унизителен, но и позорен. Той винаги бе поддържал либералите, император Максимилиан и правителството му, а сега... Джини се запита доколко бе осведомен дон Франциско за дейността на Стив. Дали най-после е бил честен с дядо си и затова ли му бяха позволили да „избяга“ толкова тайнствено? Когато френският полковник го попита със стеснение дали дон Франциско може да им съобщи местонахождението на внука си, *el patron* се изправи стегнато, а устата му се изпъна под белите мустаци.

— Боя се, че внукът ми винаги с идвал и си е тръгвал, когато и както си поиска. Никога не е считал за нужно да ми доверява що за

живот води от другата страна на границата.

— Разбирам, сър. Моля ви, повярвайте ми, че повдигам този въпрос с крайно неудоволствие. В никакъв случай не искам да се усъмня във вашата лоялност към правителството, дон Франциско, и много съжалявам, че именно аз трябваше да съм човекът, който да ви информира за връзките на внука ви с хуаристите.

Дон Франциско не каза нищо. Джини остана с впечатлението, че той трудно се сдържа и че е много по-ядосан и разстроен, отколкото изглежда външно.

Сега, след като полковникът завърши последното си изказване със замаскирана заплаха, дон Франциско най-накрая се намеси, като се изкашля, преди да заговори със сух и слаб глас:

— Един момент, полковник Девери! Не искам снаха ми да страда. Каквито и да са били тъмните дела на Естебан, сигурен съм, че тя не знае нищо за тях. Той е от тези хора, които не биха се доверили на никого, дори и на жена си.

— Жена му ли казахте? Но сър, наистина не искам да прозвуча като твърдоглавец, но си спомням, че получих покана за сватбата. Представиха ми мадмоазел като годеница на внука ви. Как е възможно?

Полковникът бе почервениял като пуюк, а веждите му сякаш настръхнаха от яд.

— Питате как е възможно ли? Е, с две думи, внукът ми ме осведоми неотдавна за тайния си брак с тази млада дама. Но като знам как ще се развихрят злите езици, аз настоявах за втора, официална церемония, за да може всички да са доволни. Искате ли да видите брачното свидетелство, мосю полковник? Все още ли се съмнявате? — в думите на дон Франциско се усещаше съвсем лек сарказъм, който накара полковника да стисне здраво ръце зад гърба си и с мъка да се овладее.

— Сигурен съм, че това няма да е необходимо. Думата на дон Франциско Алварадо е достатъчна, дори и за един чужденец.

Дали и тук не се усещаше някаква горчивина? Джини имаше чувството, че гледа театър. Всичко щеше да изглежда съвсем безобидно, само като буря в чаша вода, ако не бе присъствието на въоръжения френски офицер на вратата — късо подстриган легионер,

който наперено носеше капитанските си нашивки и стоеше с поглед, прикован пред себе си, сякаш бе глух.

— В такъв случай — дон Франциско застана изправен, с все още внушителен ръст, въпреки вътрешната борба, която криеше — едва ли има смисъл да продължавате да разпитвате Джини? Тя вече ви каза, че не знае нищо.

Полковник Девери сякаш се окопоти. Спря да кръстосва стаята и очите му внезапно придобиха онзи стоманен блясък, който накара тялото на Джини да се разтрепери от страх.

— Боя се, че това не е толкова лесно — полковникът обърна глава към Джини и в гласа му се промъкна някаква почти триумфална нотка. — Бракът на мадам с внука ви я прави мексиканска гражданка. Тя е подчинена на законите ни и не може да се позове на имунитета си като американка. И макар че разбирам много добре чувствата ви по този въпрос, дон Франциско, съжалявам, че дългът ми на френски офицер трябва да вземе връх над собствените ми предпочитания. Ако обичате — той протегна ръка, сякаш за да не позволи по-нататъшни прекъсвания и продължи строго. — Трябва и ще получа повече информация от мадам. Вече ме чухте да споменавам един американски контрареволуционер, който работи за нас — мъж на име Том Бийл. Той е разпознал прекрасната мадам Джини без съмнение като същата жена, помогнала на един американски наемник на име Стив Морган да пусне на свобода някакъв затворник — хуарист, който бе направил признания! И сега вече знаем, че същият този мъж е именно вашият внук, който се нарича Естебан Алварадо, когато е в Мексико. Voila, мадам е пътувала надлъж и нашир със... съпруга си. Помагала е на бунтовници да избягат. Да не ме мислите за такъв глупак, че да повярвам, че мадам не е знаела какво прави? Или че тази жена се подчинява толкова сляпо на мъжа си, че е готова да рискува живота си безапелационно, само защото той ѝ казва да го направи? Не и не! Извинете ме, но трябва да задам още въпроси и този път, мадам, искам отговори, разбирате ли?

— Прекалявате, полковник! — гласът на дон Франциско прогърмя като гръмотевица. — Нямах представа, че нашите съюзници, французите, са изпаднали толкова, че да унижават дами в името на законите ни. Можете да ме арестувате, ако мислите, че крием някакви сведения за местонахождението на внука ми. И можете да сте сигурен,

сър, че ще се свържа лично с маршал Базен относно вашите доста съмнителни методи.

— Аз действам по заповед на маршала. Всъщност аз съм представителят му в тази провинция. И ако ми позволите да ви напомня, сър, самият император подписа едни укази преди няколко месеца, които ни дават правото да арестуваме всички заподозрени бунтовници и да ги подлагаме на кръстосан разпит. Разбирате ли какво означава това? И също така можем да ги екзекутираме без съд, ако решим, че е необходимо да се даде урок! Повярвайте ми, въпросите ми тази вечер бяха предназначени само за да спестим много неприятни моменти на тази млада дама. Мислите ли, че се държим толкова любезно, когато разпитваме селянките? — той се обърна към Джини толкова внезапно, че тя подскочи и се загледа в него с разширени от уплаха очи, а брадичката ѝ се вирна твърдоглаво. — Мадам, умолявам ви да си помислите и да се държите разумно заради самата себе си. Ако замълчите поради криворазбрано чувство на лоялност, нека ви напомня, че сте наполовина францужойка. Франция е била ваш дом през по-голямата част от живота ви, нали? Съзнавате ли колко много французи загиват всеки ден за каузата на императора? Съзнавате ли, че всеки пистолет, прекаран нелегално през границата от хуаристите се използва срещу нас? И хора като Стив Морган са по-лоши от останалите. Той е наемник и шпионин. Дори не може да се каже, че е кой знае какъв патриот, нали? А на вас, мадам, трябва ли да ви напомням за засадите, които устройват тези бунтовници? За мъченията и осакатяванията? Или трябва да ви заплаша с арест и екзекуция, за да заговорите?

— Полковник Девери — в наведените зелени очи на Джини имаше яростна искрица, а гласът ѝ бе студен и предизвикателен — вие ме заплашвате, а аз никога не съм обичала заплахи. И можете да ме екзекутирате, но никога няма да ви се размине. Имаме твърде много общи познати, не е ли така, полковник? Баща ми е сенатор. Много добре знаете колко ще се радва Вашингтон да намери повод, за да се намеси тук. Нашият държавен секретар Стюърт не харесва присъствието ви в Мексико, нали? И освен това чичо ми Албер — мнението му се цени от императора, както знаете. Съжалявам, но няма да ви е толкова лесно да ме манипулирате или да се отървете от мен като някоя селянка.

— Заплахи, заплахи! Скъпа мадам, наистина ли си мислехте, че ще екзекутирам толкова красива и интелигентна жена като вас? Или че може би ще ви измъчвам? О, не. Ще видите, когато ме опознаете по-добре, че изобщо не използвам толкова груби... хм, методи. Но, мадам — лицето на мъжа бе възвърнало предишния си доброжелателен израз и сега почти засия насреща ѝ — какво да правя с вас? Наистина сте много вироглава, знаете ли? Нямах представа, че сте толкова влюбена в съпруга си. Всъщност от тона на едно от писмата на баща ви разбрах, че сте била отвлечена насила под заплаха от разстрел и след едно нападение на страхливци над хората ми. Имало някакъв млад капитан, който бил ранен лошо, всъщност дори за малко не умрял, докато се опитал да ви защити. Нима вече сте забравила? Нима всичката ви любов и лоялност към Франция се е изпарила? Да не би да смятате всички нас за чудовища? А?

Внезапната промяна в тактиката му обърка Джини, както и целеше полковникът. Сега вдигна рамене и хвърли почти умолителен поглед към дон Франциско, който стоеше с доста развеселена усмивка в крайчеца на устните си.

— Дон Франциско? Няма ли да ми помогнете да накарам мадам да се вразуми? Зная, че тя е по-осведомена за движенията на внука ви, отколкото иска да признае. Екзекутирал съм други и за по-малко. Трябва да разберете, че не мога да я оставя да се противопоставя така глупаво. Та нали кариерата ми ще се провали, ако се разчуе, че е трябвало да отстъпя пред едно момиченце и че не съм изпълнил дълга си. Вие сте човек на честта, сър, нали разбирате как стоят нещата? Ако внукът ви няма от какво да се бои, нима щеше да избяга и да остави тук жена си? Умолявам ви да поставите вашия патриотизъм и вяност към императора пред личните ви чувства. Знам, че е трудно...

— Достатъчно, полковник! Възхитително формулирахте това, което искахте да кажете. Значи сега ще се опитвате да ме накарате да се засегна на тема чест, а? Какво искате от мен? Да заповядам на Джини да предаде съпруга си?

— Какво е това? Какво трябва да направя? Нали знаете, полковник Девери, че една жена не може да даде показания срещу съпруга си? — видимо развълнувана, Джини вече не можеше да се сдържи. Тя стана рязко и нервно приглади гънките на роклята си.

— А, значи признавате, че укривате някакви сведения? По време на война, мадам, не се зачитат такива маловажни подробности, не може да не разбирате това!

Колко бързо се бе нахвърлил върху нея! Сякаш бе решил да я хване в капан, да я обърка и да я сплаши с внезапните промени в тактиката си, които вече бе демонстрирал.

— Нищо не признавам! Ако съпругът ми е такъв, какъвто казвате, то той не ми е казвал нищо за това.

— Но не може да не сте си направили заключения? Хайде, мадам, вече ми докажете, че имате ум като бръснач. Не ме разочаровайте сега! Вие сте жена с дух и възпитание, дама. Защо трябва да чувствате някакви угризения от това, че ще ни кажете нещо за човек, който ви е отвлякъл и ви е принудил да правите това, което ви заповядва, но ви е изоставил, когато са го разпознали, оставяйки ви сама да се справите с последствията? Къде е вашата гордост, мадам?

— Много се страхувам, Джини, че той е прав — гласът на дон Франциско прозвуча тежък и изведнъж някак състарен, сякаш произнасяше всяка дума с усилие. Джини не можа да скрие изненадата си. Обърна се към него с разтворени устни, а очите ѝ бяха като зелени пламъчета и сега го умоляваха да не я изоставя. Но той продължи твърдо, като се облакът на полицата до камината, сякаш не можеше да продължава да стои прав. Тя осъзна с някаква жал колко много му костваше, за да каже това, особено при вида на триумфалното изражение на лицето на полковник Девери. — Сега трябва да мислиш за себе си, Джини, както направи Естебан. Той ми е внук и аз го обичам, но това не ме прави сляп за грешките му и за буйния му, безотговорен нрав. Ако наистина е предател или шпионин, тогава — устните на стареца се изкривиха, сякаш изпитваше болка, но продължи неумолимо — той трябва да е готов да посрещне последствията от делата си. Ако си спомняш и преди сме говорили за това.

Очите му се вгледаха в нея някак сериозно и тъжният им израз, толкова несвойствен за него, накара Джини да прехапе устни, измъчвана от терзания.

— Но дон Франциско, Стив е... О! — извика тя през стиснатите си зъби, като погледна умоляващо към неотстъпчивия французин. — Той може и да е престъпник, да, дори и наемник, но не е предател! Предател на какво? Вие ми казахте, полковник, че бил американски

шпионин. Аз го отричам! А ако е такъв, тогава и аз съм лоялна към Америка! И каквото и да казвате за Хуарес и поддръжниците му, той е избраният представител на мексиканския народ. Точно както и президентът Линкълн, който трябваше да употреби сила, за да могат Съединените щати да останат цели!

— Виждате ли? Той я е убедил. Тя говори за революция, поддържа Хуарес!

— Никога не поддържам, защо трябва да изопачавате думите ми? — ръцете на Джини станаха леденостудени и тя ги стисна отчаяно, за да се стопли и да събере кураж. — Обичам Франция и винаги съм се гордяла, че съм наполовина французойка, но не се гордея с ролята ни на завоеватели и потисници тук, в Мексико.

— Джини! — гласът на дон Франциско прокътня предупредително. — Ти си прекалено разпалена — внимавай какво говориш!

— Тя вече каза това, което наистина мисли — рече полковник Девери мрачно. — Съвсем ясно е, че за съжаление и тя вярва в тази глупава революция. Жалко, че мъжът ѝ я е въвлякъл в това и след това е решил да я изостави! А вие, мадам — гласът му бе станал стоманен — разбирате ли, че всъщност сама си издадохте присъдата? И то пред свидетел? — той пристъпи към нея и се спря, като очевидно се опитваше да обуздае гнева си. — Много ми е тъжно, мадам, че на мен се пада неприятното задължение да ви арестувам.

Цялата сцена сякаш ставаше все по-нереална. Светлината на огъня проблесна по разкривеното, внезапно състарено лице на дон Франциско. Като обърна поглед от него към французина, Джини забеляза как устните му се раздвижват, докато той надутото зарецитира главата и клаузата от императорския указ, които му даваха право да арестува, разпитва и ако е необходимо, да екзекутира заподозрените бунтовници. Тя се закикоти, като видя колко е смешна цялата ситуация и те я изгледаха, сякаш бе напълно превъртяла.

— За бога, полковник Девери! Не виждате ли, че е в истерия? Не знаеше какво говори. Не мога да ви оставя да направите това! В каквото и да я е забъркал внукът ми, аз поемам пълната отговорност за това. Настоявам да арестувате мен. Няма нужда да се води война с жени.

— Дон Франциско, вашето достойнство ви прави чест, но се боя, че трябва да арестуваме не вас, а жената на внука ви. Тя може да ни даде сведения, уверен съм, които да доведат до залавянето на някои от тези бунтовници, ако не на съпруга ѝ. И веднага щом го направи ще я освободим. Нали разбирате, и на мен не ми харесва да водя война с жени, затова понякога мога да заобиколя закона. Ще ви дам един последен шанс, мадам. Умолявам ви, не ме карайте да върша това!

Внезапно главата ѝ се проясни. Студенината се бе разпростряла от ръцете ѝ по цялото тяло, като го бе сковала и Джини се чувстваше като изваяна от мрамор. Дори устните ѝ се бяха вкаменили.

Тя погледна достолепния полковник и той видя перления блясък на зъбите ѝ, когато се усмихна. Очите ѝ сякаш светеха по-ярко от преди и той виждаше учестеното ѝ дишане, докато гърдите и се издигаха и спускаха над голямото деколте на роклята ѝ.

„Каква жена! — помисли си той с възхита. — Такава смелост, такъв дух, а когато бе ядосана, както преди малко, божичко! Каква невероятна, дива красота! Наистина е жалко!“

Той изчака, като я остави да си помисли, а очите му се опитваха да прочетат мислите, които дори сега сигурно ѝ минаваха през ума. Не разбира ли в какво ужасно положение се намира? Нима наистина иска да я арестуват и може би дори да умре за съпруга си? Той се замисли за момент какво се бе случило в действителност между тях — младата, красива девойка, по която капитан Реми толкова копнееше, и мъжът, който я бе отвлъкъл и бе прекосил цялата страна с нея. Имаше дори слухове, че я бил държал в някакъв публичен дом и накрая тя да вземе да се ожени за него! Това бе невероятно — той се почувства пълен глупак, като се сети, че по-рано тази вечер се бе хванал на въдицата ѝ. Чудеше се само, как по дяволите човек като внукът на дон Франциско Алварадо, бе успял да я намери и да я спаси. И след това Бийл я бе видял и бе описал „съпруга“ ѝ и цялата гадна история бе излязла на бял свят. Толкова жалко!

— Трябва да помисля — рече Джини бавно, изненадана, че думите бяха прозвучат толкова ясно от студените ѝ сковани устни. Видя как полковникът наклони глава.

— Ще ви дам три минути, мадам, не повече. Вече загубихте твърде много от времето ми.

— Джини, скъпо мое дете, трябва да кажеш всичко, което знаеш. Изобщо не си мисли, че това е предателство. Помисли за себе си, за бъдещето си. Само ако знаех, когато Естебан си замина, в каква каша те оставя, щях сам да го спра и да го предам на закона.

Тя почти не можеше да познае дрезгавия, старчески глас на дон Франциско. Вече не можеше да чуе каквото и да било, освен собствените си мисли. Отиде бавно до прозорчето, което гледаше към двора и се загледа.

Накрая до ушите ѝ достигна музика и смях. Кое бе истинското — всичкото това веселие, в което до преди малко тя самата участваше, или това сега? Тази малка, задушна стаичка и дебелият, надут полковник, с когото с такава лекота се бе справила по-рано или същият този човек, който сега заплашваше да я арестува? Отново ѝ се прииска да се засмее. „Защо правя това? — попита се тя. — Наистина не знам много, но това, което знам е достатъчно уличаващо. Стига да кажа, че ми е признал, че е хуарист и всичко ще приключи. Все пак той замина и вече никога няма да го заловят.“ Внезапна искрица гняв я парна, като си спомни нехайния, груб начин, по който се отнасяше с нея отначало. А след това, тази вечер се бе оженил за нея набързо и тайно, само за да изпълни обещанието, дадено на дядо му... Тръгна си, без дори да ѝ каже сбогом и я остави да се справя сама с всички тези неприятности. „Сигурно съм луда — помисли си тя. — Защо се опитвам да го защита? Той винаги само ме е използвал. Никога не е давал пукната пара за мен и сигурно сега много се радва, че се е отървал от мен. Какво значение има за него дали съм в затвора?“

— Мадам!

Значи времето ѝ бе изтекло. Полковникът чакаше отговор. Какво можеше да му каже? „Никога няма да му позволя да ме накара да издам някой друг“, помисли си тя яростно в същия миг.

Джини бавно се обърна и на полковника, застанал нетърпеливо в средата на стаята му се стори, че вижда едва забележима усмивка в ъгълчетата на устните ѝ, която ѝ придаде странно привлекателен и чувствен вид. Ръцете и раменете ѝ сякаш отразяваха светлината на огъня, както и ярката ѝ рокля. Кожата ѝ изглеждаше златиста, а очите ѝ — като смарагди. Той усети някакво мимолетно чувство на съжаление, че не я бе срещнал по-рано. Бе се оженил за младата си съпруга само по сметка, понеже семейството ѝ бе богато. Ако обстоятелствата бяха

по-различни можеше да се опита да направи тази жена своя любовница. Да, тя изглеждаше точно такъв тип. Имаше вид на родена куртизанка, имаше някаква несъзнателна способност да прелъстява. Тя бе родена за любовница, не за съпруга...

— Е, мадам? — повтори нетърпеливо полковник Девери, като отпъди с раздражение мислите си.

Тя сведе леко глава сякаш под тежестта на нещо. Но макар да бе направила пораженчески жест, гласът ѝ бе ясен и горд както винаги.

— Е, полковник? Кълна се, че много ме уплашихте с всичките си закани и заплахи. Кажете, какво искате да ви призная?

Той усети някакво раздражение. Да не искаше да каже, че той ще си измисли нещо и ще изтръгне от нея „признание“, което всъщност няма да е истина?

— Защо не започнете отначало? Кога съпругът ви призна за първи път, че работи за хуаристите? Дал ли ви е повод да си помислите, че зад него може да стои и някой друг?

— Колко много въпроси. Трябва ли да отговарям по ред? Добре тогава — тя бе застанала до прозореца, облегната с лакът на облицования перваз, така че част от профила ѝ бе в сянка. Полковникът откри, че е абсурдно раздражен, задето не може да прочете изражението на лицето ѝ. Тя продължи с леко ироничен глас, както му се стори. — Стив никога не ми е казвал открито, че е замесен с хуаристите. Симпатизираше на каузата им, уверена съм в това. Но що се отнася за това дали е работил за някой друг, наистина мисля, че търсите под вола теле, полковник. Той явно знаеше какво върши, но наистина никога не ме е оставял с впечатлението, че работи за друг, освен за себе си.

— Мадам, играете си с думи! Както ви казах, нямам повече време за увъртания. Не искам да ми казвате впечатленията си, ако обичате. Искам факти, имена, места! Имената на селата, където сте се укривали. Имената на хората, които са ви приютявали — хора, които този човек е считал за свои близки приятели. Всъщност всичко, мадам, което ще ни помогне да заловим колкото е възможно повече революционери и поддръжници на Хуарес.

Най-после успя да влезе под маската ѝ на сдържаност. Главата ѝ се вдигна и очите ѝ проблеснаха гневно насреща му.

— С други думи вие ме молите да стана палач и то просто по подозрение! Не, полковник, нищо не си спомням. Имената на селата не ми говорят нищо и се боя, че дори не си спомням никакви лица. Но наистина започвам да разбирам все по-добре защо хората в тази страна негодуват срещу присъствието ви тук като потисници!

Тя не му каза нищо повече. Предизвикателното ѝ упорство доведе полковника до също толкова неумолима решимост да пречупи гордостта ѝ и да я накара да се предаде.

Едва в последния момент промени тактиката си, след като я информира, че е арестувана и че трябва да настоява, естествено със съжаление, тя да го придружи до щаба му в Закатекас. Дори заплахите и гневът на дон Франциско не успяха да променят решението на полковник Девери, макар че той се престори на бащински загрижен и обеща, че няма да има открит скандал. С помощта на дон Франциско щяха да тръгнат тихо с личната карета на полковника. Той можеше да иде да се извини на семейство Сандовал. Щеше да им каже, че младата дама има много силно главоболие и е толкова зле, че трябва да си заминат. А междувременно...

— Можете да сте сигурен, че не съм безсърдечно чудовище. Естествено няма да я настанят в килия. Ще се погрижа да бъде в собствената ми щабквартира, а там е доста удобно, уверявам ви — добродушният израз на лицето на полковника се бе върнал, а очите му заблестяха, докато снижи глас: — Може би само малко ще я посплашим. Ако знае, че не блъфирам, тя може би ще спре да се инати. И естествено ако съпругът ѝ реши да се предаде, това ще ни спести много неприятности, нали? Аз лично ще се погрижа в такъв случай младата дама да бъде освободена незабавно. Нали ме разбирате, дон Франциско?

— Безпогрешно — отвърна рязко старецът. Той не каза нищо друго на полковника и прегърна много радушно мълчаливото момиче с каменно лице.

— Не бива да се притесняваш. Въпросът няма да приключи така и ти обещавам ако е необходимо да преместя планини, за да те освободя.

— Не бива да се разстройваш. Аз не се страхувам — каза тя тихо и почти любопитно. Защото наистина не се боеше. Още не.

Стив Морган само се бе преоблякъл в стаята на Диего Сандовал с помощта на Диего, като скри два нови пистолета под пончото си. След това се измъкна през задното стълбище и се присъедини към циганите. Като се смеси незабележимо е тях, той напусна къщата с трупата им.

Разговорът с дядо му не протече много гладко, разбира се, но Стив не го и очакваше. Каза на дядо си, че се е оженил за Джини съвсем законно и в присъствието на гневния дон Франциско, Стив седна на писалището си и написа набързо едно кратко завещание, с което оставяше всичкото си имущество на жена си.

— Това би трябвало да е достатъчно — каза той нехайно, което само разгневи дон Франциско още повече.

— Ти май забравяш предишния ни разговор! — извика старецът. — Казах ти, че ще трябва да се усмириш и да се погрижиш за отговорностите си. Сега пък в каква каша си се забъркал?

— Ако не се измъкна оттук тази вечер, най-вероятно всичките ти проблеми с мен ще свършат, като ме изправят пред взвода за разстрел — рече Стив спокойно, като гледаше дядо си право в очите. Със същия спокоен глас той продължи и обясни, че се е замесил в разни революционни дейности и за нещастие тук има един мъж, който го бе разпознал в другото му амплоа.

— Джини знае, разбира се — добави той и накара дон Франциско да заяви с кисел глас, че може би е трябвало да ожени горкото момиче не за него, а за Реналдо — тя със сигурност не бе изкарала много късмет с внука му.

Старецът вилнееше и беснееше, и Джейми Перес се намръщи, когато усети, че всеки момент ще последва заповед да застреля сеньор Естебан. Именно неочакваната поява на Диего Санчес спаси положението. Все пак el patron имаше много силно чувство за фамилна чест и гордост. Колкото и да хока и наказва някой член на рода, той не би издал пред някой външен човек, че има неразбории в семейството.

Леко развеселен, Стив прошепна на дядо си, че ако изникне нещо спешно, Диего ще знае как да се свърже с него, поне през следващите няколко дни. След това прегърна приятеля си през рамо и излезе от стаята заедно с него.

Когато напусна къщата на Сандовал, седнал съвсем невъзмутимо пред хубавата Консепсион, с умело скрито лице под огромното сомбреро на главата си, Стив най-после започна да усеща познатото пулсиране на кръвта във вените си. Помисли си леко развеселен, че започва да харесва елегантния си живот все по-малко и се превръща във все по-голям разбойник по душа. Тежестта на двата пистолета, препасани през кръста му, бе позната и радостна. При всяко подрусване на малката каруца докосваше рамото на Консепсион, която ту го хокаше, ту го питаше със свито сърце колко време ще остане при нея този път.

Когато минаха през портите и ги оставиха далеч зад гърба си, каруцата промени посоката и вече не се движеше по отъпкания път, носещ следи на многобройни конски копита и колела на карети.

Консепсион стана по-мълчалива и сърдечна. Облегна се на Стив и настоя той да поеме юздите. Той я обгърна с една ръка и усети как тя го обсипва с милувки. Все пак се познаваха отдавна и Консепсион не беше срамежлива. И макар че тялото му отвърщаше почти автоматично на желанията на момичето, Стив усети, че някак странно и дразнещо си мисли за съвсем други неща. Какво му ставаше по дяволите? Отново бе свободен, както не се бе чувствал през последните няколко месеца, принуден да мъкне Джини със себе си из цялата страна и да се справя с променливото ѝ настроение, както и с неочакваните ѝ пристъпи на яростна съпротива. Тя дори бе събудила съвестта му, освен че му лазеше по нервите почти до полуда. Е, той ѝ се издължи, нали? Устата му се изкриви в саркастична усмивка в тъмнината. Издължи ѝ се достойно, както се изрази дядо му. Бе ѝ дал уважаваното си име, бе променил завещанието си в нейна полза и я бе оставил да върши каквото пожелае. Би трябвало да е доволна. Е, той се бе оженил за нея и после не я бе докоснал. Нямаше причина по-късно да не могат да се разведат, ако пожелаят, макар че той със сигурност не възнамеряваше да се жени повече! Една принудителна сватба му стигаше! Господи, жените ставаха толкова досадни, когато започнат да се залепят за мъжа и да се молят за внимание.

Той се сепна от внезапната мисъл, която му бе хрумнала. „По дяволите, та тя никога не ми е дотягала. Малката зеленоока тигрица винаги успяваше да ме разгневи по някакъв начин и да ме накара да загубя напълно самообладание. И дори когато не го съзнаваше, тя бе прелъстителка — възбуждаща и изкусителна, а в следващия миг — резервирана и хладна. После отново започваше да се бори и да крещи, че ме мрази и презира, и се превръщаше в раздразнена тигрица. Вещица, която оставя жигосана следа върху мъжа.“

Той се сети за нощта, когато я бе видял да се вмъква в дилижанса с Карл Хоскинс, като се появи разрошена и раздърпана доста по-късно. Тогава я мразеше и се презираше, задето не я бе прелъстил още по-рано, без да бъде толкова внимателен и нежен. Макар и да бе девствена, тя бе една от онези страстни по рождение жени — след като веднъж някой мъж ги бе възбудил, вече не можеха да се спрат и да контролират силните си желания. „И все пак, каза си той, никога не успях да я опитомя напълно. Точно когато си мислех, че съм успял, тя се обръщаше срещу мен. Каква лисица е! Предполагам, че трябва да изпитвам съжаление към следващия ѝ любовник!“

Но дори когато каруците спряха за нощувка в един заслон и той взе Консепсион в обятията си, изтощен от любовенето с нея, Стив усети с неохота, че отново си мисли за Джини. Тя, естествено, би трябвало да очаква внезапното му заминаване. По-рано дори го подтикваше към това. Но дали бе съвсем честно от негова страна да я зареже толкова открито, след като сватбата вече бе обявена? Имаше зли езици, които с удоволствие щяха да се развихрят в обсъждане на тайния им брак и внезапното му изчезване. И откога бе започнал да се интересува кое е честно и кое не?

Невероятно! Истината го прониза като копие и го накара да изругае гневно. Глупак! След като още я желае, трябваше да я вземе със себе си. Тя бе негова, дори и да реши, че не иска да има нищо общо с нея, след като желанието му се уталожи. И щеше да убие всеки, който тя си избере за любовник!

Когато стигна до тази мисъл, Стив усети, че прави кисела физиономия в мрака. Това естествено бе нелепо и на практика за него бе добре дошло, че я е зарязал. Тя се бе превърнала в навик, това е всичко! И от всички неизброими жени, които бе познавал, използвал и забравял, само тя си оставяше предизвикателство. Е, всичко свърши.

Той бе видял в какъв капан влиза и щеше да се погрижи да го избегне. Мисълта, че именно той не може да заспи нощем и се захласва по една жена като някой разгонен самец бе наистина непоносима.

Стив се надигна и Консепсион се размърда сънено, като се опита отново да го прегърне.

— Querido, къде отиваш? Студено ми е...

— Просто съм жаден, за бога! Май е от всичкото това вино и текила, които пих снощи.

— Добре, побързай! Съвсем ме разбуди. Не е ли жалко? Ще ми дадеш ли нещо, което пак ще ме приспи?

— Ти си най-ненаситната кучка, която съм виждал. Никога ли не ти е достатъчно?

Но той се бе ухилил, когато се върна при нея. Преди да успее отново да си легне, Консепсион се надигна на колене, пъргава като пантера, а ръцете ѝ го обгърнаха през кръста. Дългата ѝ коса погъделичка бедрата му и реакцията му към движенията ѝ бе незабавна.

— Хмм... — прошепна Консепсион след малко, а в шепота ѝ се долавяше някакъв закачлив смях — *que grande!* Боже, та ти си ненаситен колкото мен!

Дишането му се учести. В леглото той не познаваше друга като Консепсион. Тя не се преструваше на свенлива. Бе от именно този тип жени, към които трябваше да се придържа, помисли си Стив.

В известен смисъл тя бе точно като него — знаеше какво иска и си го вземаше.

След малко той бе заплел пръсти в косата ѝ и дръпна главата ѝ назад. В слабата лунна светлина на мексиканската нощ виждаше как очите ѝ светят с някакъв стоманен блясък. Тя му се изплези и той се разсмя, като я бутна назад и усети незабавната реакция на буйното ѝ, топло тяло. Тук нямаше усложнения. Тя бе естествена като животно с партньора си и постепенно, докато продължиха любовната си игра полудиво, полузакачливо, Стив престана да мисли и тялото му взе връх.

Наближаваше изгрев-слънце и Стив имаше чувството, че току-що бе заспал, когато чу тропот на копита. Бе се отдръпнал от Консепсион, понеже и на двамата им бе горещо и бяха плувнали в пот. Бе заспал по корем, като знаеше, че Консепсион можеше като нищо да

се събуди след няколко минути и да поиска повторение. По навик бе долепил ухо до земята, чу коня и разбра, че се приближава само един ездач, така че вече бе облечен, когато Джейми Перес, един от най-опитните следотърсачи в провинцията, стигна до заслона.

Стив изслуша историята на мъжа, разказана набързо и задъхано, без да може да повярва на ушите си. Първата му мисъл бе, че дядо му е измислил някой номер, решен да го върне обратно въкъщи, без да подбира средствата. Невъзможно! Дори този хитър негодник Девери не би дръзнал да направи такова нещо. Но докато Джейми продължаваше да говори, Стив усети как го обзема студена дива ярост, която почти го заслепи. За бога, това наистина звучеше правдоподобно. Все пак Девери се оказа по-умен, отколкото си мислеха. Логиката му бе наистина безпогрешна — и неизбежна. Джини ще бъде освободена, ако той се предаде. Това в известен смисъл се превръщаше във въпрос на чест — какво друго, в тази луда полуиспанска страна? А ако не го направеше, полковник Раул Девери щеше да се погрижи скоро всички да научат, че Естебан Алварадо бе доволен да се крие зад полата на жена си и да я оставя да страда заради престъпленията му. И нима можеше да понесе мисълта, че тя ще стои заключена като затворничка, оставена в ръцете на хора като Том Бийл? Девери бе решил да се покаже като добронамерен и галантен, но Стив бе научил достатъчно за методите на този човек, откакто бе назначен за военен губернатор на провинция Закатекас, за да знае, че е напълно безскрупулен.

Усети, че е закопчал колана си с пистолетите, докато Джейми говореше. Мъжът го гледаше със странно изражение на лицето. Какво ли си мислеше в действителност?

— Сеньор... — в гласа на Джейми настъпи кратко колебание и лицето му внезапно се разкриви — не исках аз да ви донеса тази новина — той отново се поколеба и след това думите сякаш се изплъзнаха от устата му: — Не отивайте, сеньор! Те няма да посмеят да сторят зло на сеньората. Само блъфират! Но ако заловят вас...

Някъде иззад Джейми, Консепсион се хвърли върху Стив и се вкопчи в него. Той усети треперенето на тялото ѝ, макар че очите ѝ гневно сезираха в неговите.

— Разстрелват ги — това правят със заподозрените бунтовници! Глупак такъв! Идиот! Наистина ли толкова ти е омръзнал животът? Знаеш, че този човек е прав. Няма да смеят да сторят зло на една жена,

на една дама. Толкова ли си луд по нея, че да се втурваш да я спасяваш с риск за живота си? Няма да те пусна! — тя огледа настървено мъжете, които ги бяха наобиколили. — Е, нали сте му приятели? Няма ли да го спрете?

— Консепсион! — за да спре изблика ѝ, Стив целуна полуотворената ѝ уста и се изненада, като усети солта на сълзите, които се стичаха по лицето ѝ. — Дръж се прилично — рече той след миг, като нарочно си придаде по-суров тон.

— Няма! По дяволите! Ако никой от тези... — презрителният ѝ поглед обходи мълчаливите лица наоколо — няма да направи нещо, за да те спре, тогава аз ще го сторя!

— Престани да се държиш истерично! Знаеш, че на мен не ми минават тия — Стив свали ръцете ѝ от врата си и предпазливо отстъпи назад. Изглеждаше толкова бясна и в същото време толкова безутешна, че той ѝ се усмихна нежно.

— Querida, не са ме екзекутирали все още. Пак ще те видя.

— Пусни го! — прогърмя гласът на Санчес. Той сграбчи ръката на дъщеря си и я задържа здраво, въпреки протестите ѝ.

— Спрете го, спрете го! — извика тя.

Стив вече оседлаваше коня си и сега дори Джейми се бе умълчал, макар че лесно можеше да се забележи мъката, изписана на обикновено безизразното му лице.

— И как ще го спреш, глупачке? — попита Санчес много саркастично. — Може би ще го застреляш, преди французите да го сторят, а? — той продължи грубо: — Това е въпрос на чест, момиче. Ти не можеш да разбереш това.

Стив чуваше как Консепсион крещи хули по негов адрес дълго след като бе излязъл с коня си от заслона.

— Чест, глупости! Плюя на честта му! Той отива заради нея, тази зеленоока жена, която е по-голяма кучка и курва от мен! Да, знам го, усетих го още първия път, когато я видях! Глупак с глупак, тя не заслужава такава жертва! Само почакай и ще видиш, че съм права.

Той пак се върна на пътеката — тази отъпкана ивица пръст, която минаваше за главния път към Закатекас. Оттам продължи на югоизток към Салинас и Сан Луис Потоси, накъдето се бе запътил, когато потегли. Внезапно му хрумна, че вероятно няма да може да продължи след Закатекас и една малко по-весела усмивка изкриви устата му за

момент. Е, какво пък, c'est la guerre. И освен това бе по-добре да те разстрелят, отколкото да те обесят.

Стив остави коня си да го води с естествения му ход. Защо да не се наслади на това пътуване, докато може?

„Отива заради нея, онази зеленооката жена.“. Джини, Джини... Тя го бе обсебила, защо да не си го признае? Джини във всичките ѝ настроения, като океана, който може би нямаше да види повече, понякога бе по-лоша от тропическа буря, а друг път — спокойна, дълбока и мечтателна, неразгадаема като самия океан в най-хубавите моменти. „Боже мой — помисли си той внезапно — рискувах да се влюбя в тази жена, а дори не осъзнавах това. Каква клопка!“

Докато препускаше в галоп към Закатекас, Стив Морган, който винаги се бе гордял със студенината си и с факта, че никога не се забъркваше в емоционални връзки, сега откри, че почти си струваше да застане пред взвода за разстрел, заради радостта да види Джини отново. Ако и бездруго смятаха да го екзекутират, вероятно щяха да му позволят да остане няколко минути насаме с нея. Можеше отново да я вземе в обятията си, да опита вкуса на прекрасните ѝ устни и да усети малките ѝ, идеално оформени гърди да се притискат в тялото му. Щеше да ѝ каже — да, какво значение имаше сега? Преди да го убият, щеше да ѝ каже, че я обича.

Джини не можа да мигне цяла нощ, въпреки че квартирата на полковника се оказа необичайно луксозна, а леглото му бе широко и меко. Полковникът всъщност бе изненадващо мил и любезен, след като светлините на къщата на Сандовал останаха зад гърба им.

Тя не бива да се притеснява толкова много, увери я той, като я потупа много бащински по ръката.

— Всички избухваме понякога, но тези неща някак успяват да се уталожат. Не мислете, че ви обвинявам, скъпа госпожо. Вашата лоялност към този окаян негодник наистина спечели възхищението ми — след това добави по-меко: — Но нима той го заслужава, а? Оценявали каква смела съпруга има? — полковникът промърмори под носа си, сякаш на себе си: — Ще видим, да, ще видим.

Той продължи да говори с добродушен тон и само от време на време вмъкваше по някое предупреждение, че тя трябва да се държи разумно, да види, че не е лоялна към когото трябва и да разбере, че го е поставила в много незавидно положение с твърдоглавия си отказ да говори.

— И то пред онзи млад капитан от легионерите. Това бе твърде лошо от ваша страна, мадам. Вие не ми оставихте друг избор, нали разбирате това?

През останалото време ѝ задаваше само въпроси, на които доброто възпитание я задължаваше да отговори — въпроси за баща ѝ и втората ѝ майка, както и за хората, с които се бе срещала в Ню Йорк и Вашингтон. Веднъж я изгледа рязко, когато спомена, че Мишел Реми, чиито рани бяха зараснали, е получил даденото с неохота разрешение от маршал Базен да се присъедини към едно бойно поделение, бе напуснал сравнително спокойния и луксозен Мексико Сити, за да се бие с армиите на Диас и Ескобедо.

Джини се размърда неспокойно, като отметна завивките от горещото си тяло. Усети, че главата ѝ пулсира безмилостно.

Колко ли бе часът? Колко ли време лежеше така, измъчвана от мислите си? Цяла нощ, или поне остатъка от нощта, докато стигнаха до Закатекас. Когато пристигнаха във френската щабквартира, чувството за нереалност, което я бе изолирало от тези страшно неприятни обстоятелства вече бе започнало да изчезва. Тя можеше само да се държи с някакво високомерно пренебрежение, за да не позволи на устните си да се разтреперят. Дори изпита силно изкушение да се разплаче.

Но накрая Джини запази самообладание само с усилие на волята, подтиквана от гордостта си. Даже бе успяла да благодари на полковник Девери за това, че ще ползва неговата квартира, и че той щеше да ѝ заеме една нощница и халат, които принадлежаха на жена му.

— Понякога тя ме изненадва и идва да прекара една-две нощи тук с мен — бе ѝ признал той с блеснал поглед. — Тя е много страстна жена за младата си възраст, моята малка доня Алисия.

Джини не бе в настроение да отвърне.

Сега мисълта, че лежеше в леглото на полковника, същото легло, което толкова пъти бе делил с жена си, я накара да изпита някаква неопределена неприязън.

Какво щеше да се случи? Какво смята да направи той в действителност? Горещи слънчеви лъчи проникнаха през затворените кепенци и на Джини леко ѝ прилоша, като си представи жегата навън. Отразеният блясък на дневната светлина увеличи още повече главоболието ѝ. Дори френските фанфари, които чу преди няколко часа, докато войниците маршируваха в двора отдолу, не бяха променили впечатлението ѝ, че е изоставена тук, в тази гореща стаичка.

Джини се надигна с усилие и с благодарност се протегна към малката гарафа с вода, която мрачната мексиканка бе оставила до леглото. Водата бе хладка и имаше ужасен вкус, но поне премахна непоносимата сухота в гърлото ѝ.

„Колко абсурдно театрално е всичко това!“ помисли си внезапно Джини. „Всеки момент ще се събудя и ще открия, че съм сънувала. После ще се засмея и ще си кажа колко абсурден е бил този сън.“ Спомни си за операта в Париж — някои от тези мелодраматични сюжети, които неизменно я караха да се смее, само защото бяха

толкова невероятни. Но ето че тя бе тук и всъщност бе забъркана в нещо, което можеше да се мери с всеки театър, който бе гледала!

Едва снощи се бе омъжила, съпругът ѝ я бе напуснал и я арестуваха като революционерка! Това наистина бе комично! Тя отхвърли като абсурдна мисълта, че Стив може да се предаде, за да я спаси. Той съвсем не бе благороден и себеотдаен човек. Бе студен, твърд, непреклонен и абсолютно пресметлив. Вече сигурно бе далеч оттук и се поздравяваше, задето бе уредил всичко толкова добре. Бе се оженил и после се бе отърват от нея, а ако случайно чуеше какво ѝ се е случило, сигурно щеше да си умре от смях. Да, без съмнение, щеше много да се зарадва, като си помисли как се бяха обърнали нещата против нея и тя щеше да плати за престъпленията му.

Джини отново се запита какво ще стане с нея. Тази стая ли ще е нейния затвор? Щяха ли да я разпитват отново? Възможно ли е полковник Девери наистина да стигне дотам, че да я екзекутира, за да даде урок? Не, не, разбира се, че нямаше да посмее! Дон Франциско несъмнено щеше да се свърже с всичките си влиятелни приятели, както и с баща ѝ. Ще я спасят — но дали този изискан полковник щеше да ѝ остави толкова много време?

Без да иска, тя внезапно си представи тъмното, безизразно лице на Стив — начинът, по който твърдите му сини очи можеха да омекнат, когато бе в нежно настроение, или да станат пронизващи и тъмни, когато бе ядосан. Предната вечер той бе ядосан и тя с удоволствие си помисли, че може би го е накарала да ревнува. Толкова нелепа мисъл. Тя не значеше нищо за него, освен като удобна играчка — обект за задоволяване на мъжките му желания, нищо повече.

На вратата се почука и Джини прехвърли крака отстрани на леглото, като се протегна бързо към халата, който бе хвърлила на стола до него.

— Senora, con su permiso...^[1]

Мексиканката влезе забързано в стаята и каза на Джини, че трябва незабавно да тръгне с нея, полковникът желаел да я види на долния етаж.

— Но... но аз още не съм облечена. Къде ми е роклята?

Роклята била взета, за да я изгладят и не бивало да кара полковника да чака. И халатът щял да свърши работа, а сеньората трябвало да тръгне веднага.

Джини трябваше да си спомни с неприятно чувство, че все пак е затворничка. Погледна суровото лице на жената и за първи път забеляза, че изглежда като надзирателка. Набитото, здраво тяло, мускулестите ръце... Без съмнение щеше да бъде завлечена долу като обикновена престъпница, ако се поколебаеше. Щеше да е по-добре, ако се придържа към последните останки от гордост и достойнство, които имаше.

Макар че лицето ѝ бе поруменяло от унижение и потиснат гняв, Джини бавно се изправи и завърза колана на халата около кръста си. Нямаше време да си оправи прическата, затова само прокара пръсти през сплъстената си коса, преди жената да я грабне за ръката със силни, кокалести пръсти и да я изведе от стаята.

Двама френски войници, които стояха точно пред вратата се изправиха отривисто, когато тя мина покрай тях и деликатно извърнаха очи от очевидно не съвсем приличния ѝ вид. Джини чуваше тежките им ботуши да крачат надолу по тясното стълбище зад нея през внезапното пулсиране в ушите ѝ.

Жената отвори една врата и избута Джини пред себе си. Тя се озова в малка, изненадващо светла и приветлива на вид стаичка, а през прозорците се процеждаше слънце. Колко нелепо изглеждаше всичко това. Тук бе полковникът, облечен небрежно в китайски брокатен халат, избродиран със свирепи дракони. Той ѝ се усмихна лъчезарно над една маса, отрупана с ядене — типична френска закуска, от която на устата на Джини неволно се напълни със слюнка. Козуначени кифлички, прясно жълто масло, ароматно кафе, от което се вдигаше пара, огромен омлет, който изглеждаше така, сякаш току-що е бил сервиран. Тя не можеше да повярва.

— А, влезте, мадам! Заповядайте, седнете! Надявам се, че сте спали добре.

Джини се придвижи напред с крака, натежали като олово и чу как вратата леко се затвори зад нея. Какво означаваше всичко това? Защо трябваше да я доведат тук толкова спешно?

— Хрумна ми, че може би сте гладна, скъпа госпожо, и после се запитах дали все пак сте имали време да вечеряте снощи. Хайде, недейте да изглеждате толкова разстроена. Моля ви, седнете и ще проведем един малък приятен разговор, след като закусим, а?

Той заобиколи масата, за да ѝ издърпа стола. Направи го толкова галантно, сякаш бяха на някоя официална вечеря. Като го гледаше с невярващи очи, ръцете ѝ автоматично се вдигнаха нагоре, за да загърнат по-стегнатото халата над гърдите ѝ.

Очите на полковник Девери заблестяха развеселено.

— Скъпа госпожо! Защо криете такива съкровища? Уверявам ви, че ако не бях щастливо женен мъж, щях да направя нещо повече от това да се наслаждавам на красотата ви, но в случая си мислех, че можем да станем приятели.

— Полковник Девери! — Джини се опита да събере цялото си презрение в гласа си. — Изненадана съм, сър, че мислите така.

— Но аз искам да ви уверя, че не съм си извадил прибързани заключения, мадам. Вие сте францужойка, да, тази сутрин това не може да се сбърка. И сте изключително очарователна с пуснатата си коса, ако ми позволите да кажа това. Хайде, *chere madame*, нека не се опитваме да се залъгваме, а? Вече няма защо да се преструвате на малка наивна американка. Ние, французите, сме много по-интелигентна и развита раса, нали? Можем да си помогнем взаимно. Повярвайте ми, императорският двор в Чапултепек ще ви се стори много по-вълнуващо място от къщата на дон Франциско, където придружителката постоянно ще е по петите ви...

Очите на Джини бяха заблестели от сълзи на чиста ярост и тя се надигна. Само фактът, че единият крак на стола някак бе застъпил халата ѝ не ѝ позволи да избяга от стаята.

— Намирам тези... тези ваши изявления за твърде неоснователни, мосю! Дори и когато идват от вашата уста. Ако ме извините, не съм гладна.

— Седнете, мадам! — той се изправи, а гласът му внезапно стана стоманен. — Трябва ли да ви напомням, че сте затворничка тук? Да не би да предпочитате да получите царевични питки и вода като останалите? Та онова куче ще ви разкъса на парчета — такъв хубав залък като вас! Седнете и се дръжте разумно. Не ме разочаровайте с тази внезапна преструвка на невинност, умолявам ви. Няма да ви изнася. Не, не, аз съм французин и като всеки истински французин нямам нужда да взема една жена насила. Ще седнете ли, мадам? Или трябва да накарам да ви вържат за стола?

Заплахите му я стреснаха повече, отколкото ѝ се щеше да признае. Като прехапа устни, за да задържи растящия си гняв, Джини се облегна назад ѝ извърна поглед.

— Така е по-добре. Ще видите доста скоро, че имаме много общи неща. Повярвайте ми, можете да ми имате доверие. И това ще откриете. А сега яжте — хайде, не се инатете, та chere, това не отива на жена като вас.

О, боже, толкова я измъчваше! Джини внезапно откри, че не може да си спомни кога бе яла за последен път. Видът и мирисът на храната я накараха почти да припадне от глад. Практичната част на разума ѝ дойде на помощ, нашепвайки ѝ „Какво значение има дали ще ям? Все едно — той и бездруго може да прави с мен каквото си поиска, а ако ям само ще се чувствам по-силна. Да, това не може да ми навреди. Трябва да съм разумна. Ще бъде глупаво да позволя на гордостта да ми попречи да се наям, когато съм толкова гладна.“

— Недейте да се мръщите и да сте толкова угрижена! Хайде, яжте! Вече е почти обед и съм сигурен, че умирате от глад. Мислите ли, че винаги ям такава обилна закуска? Не, поръчах я специално заради вас. Виждате ли, аз все пак не съм толкова лош и зъл, нали? Яжте и няма да говорим за нищо, което ви е неприятно, докато не закусим, а?

Джини усети как червата ѝ започват да къркорят, коремът ѝ се сви, а тя стана доста тревожно бледа, така че полковникът се наведе загрижено напред и ѝ наля една чаша кафе, в което сипа доста щедра доза сметана.

— Мила моя, така не може! Наяжте се. Къде са онези светнали очи, които хвърляха такива ярки искрици снощи? Никога няма да имате сили да устоите на хитруванията ми, ако не се нахраните, нали разбирате?

Джини успя само да не започне да се тъпче веднага. Колко лесно бе да я пречупи човек, помисли си тя нещастно. Достатъчно бе да я оставят да погладува и тя щеше да капитулира — това бе ужасно! Но макар, че си мислеше това, тя протегна ръка към една гореща кифличка и полковникът, усмихнат благо, сложи една голяма порция омлет в чинията ѝ. Джини се примири с въздишка. Започна да се храни, а полковникът, верен на обещанието си, не спомена и дума,

която можеше да я разстрои — само мълчаливо ѝ подаваше още храна, когато чинията ѝ започнеше да се изпразва.

Когато Джини запротестира, че не може да хапне нито залък повече и пиеше втората си чаша силно кафе, полковникът реши да я поразвесели с някои от последните забавни истории от Париж. Въпреки недоверието на Джини към този човек, тя трябваше неохотно да признае, че е роден за разказвач. Беше толкова забавен и разправяше толкова увлекателно смешките си. Той ѝ подаде трета чаша кафе и продължи да ѝ разказва весели анекдоти, докато Джини се заливаше от смях.

„Какво ми става?“ помисли си тя с лека тревога. „Сигурно полудявам. Този човек не само ме обиди и заплаши, но и направи какви ли не неприлични намеци, а аз си седя тук като някоя глупачка и се смея на неговите доста нецензурни истории.“

Внезапно я обзе някакво съмнение и тя погледна намръщено към веселия мъж насреща ѝ.

— Обикновено не съм толкова лекомислена! Сигурен ли сте, че не сте сипал нещо в кафето ми? Способен сте на такова нещо!

Полковникът премина на ти:

— О, Джини, Джини! Много ми е мъчно, че ме подозираш така! Нима мислиш, че ще падна толкова ниско, че да сипя някакъв... някакъв афродизиак в кафето ти? Не, не — това е само кахлуа — вкусно ликьорче, което правят тук, в Мексико. Винаги си го добавям към кафето. Всъщност прави се от кафе. Харесва ли ти?

Джини отново се засмя въпреки, че не искаше.

— Мисля, че просто сте пълен с номера! Но и сте забавен. Няма ли да ми разкажете още шеги? — тя лукаво премигна с очи насреща му, а една част от разума ѝ сякаш я наблюдаваше от страни доста ужасена. — Или ще се опитате отново да ме прелъстите? Предупреждавам ви, полковник, това е съвсем невъзможно!

— О! Невъзможно е, така ли? Не говореше така снощи, малката ми, когато се притисна толкова плътно към мен. Каква си палавница!

Той бързо протегна ръка над масата и я улови за китката, а някаква малка промяна в гласа му я предупреди, преди обърканият ѝ мозък да осъзнае смисъла на думите му.

Стана като в кошмар. Халатът ѝ се разтвори, докато тя се наведе напред над масата, изненадана и все още захилена глупаво като от

някакъв закъснял рефлекс. След това последва изкашлянето от неудобство на вратата, което я накара да извърне глава. Френският ефрейтор се извиняваше, задето не е почукат достатъчно високо. Том Бийл се смееше лукаво и похотливо, и... тя не можеше да повярва на очите си.

— Стив?

Какво правеше той тук? Защо я гледаше толкова студено и убийствено?

Джини усети как кръвта се отдръпна от главата ѝ и това толкова я замая, че трябваше да седне обратно на стола, все още вперила поглед в него, неспособна да изрече и дума.

Полковникът казваше нещо с тих, ликуващ глас. Тя не чу веднага думите му, понеже забеляза, че ръцете на Стив бяха стегнати в белезници зад гърба му и на челюстта му имаше една синина, а очите му — о, боже, и в най-лошите си кошмари не бе предполагала, че може да види такова отвращение, такава омраза в същите тези сини очи, които можеха да ѝ се усмихват толкова лениво и закачливо.

— И трябва да кажа, че заслужаваш поздравления, скъпа моя. Планът ни — или по-скоро твоето предложение — се оказа успешен, нали? Но от друга страна, нима всеки мъж не би се притекъл на помощ на такава изключителна красавица? Отведете го. Знаете какво да правите.

Джини повдигна сплетените си ръце, за да закрие устата си. Тя бе буквално вцепенена. Какво ѝ ставаше? Със замъглен поглед забеляза как Стив наклони язвително глава, а на устните му се появи изкривена, студена усмивка.

— Adios, мила съпруго! Наистина се радвам, че затворничеството не ти е понесло зле.

— Стив! — изпищя тя като луда. — О, боже, не! Стив, моля те!

Но гласът ѝ се върна твърде късно, вратата вече се бе затворила и докато Джини сляпо се опитваше да се изправи на краката си, ръцете на полковник Девери обвиха раменете ѝ, за да я успокоят.

— Съжалявам, ma chere. Трябваше да направим това. Може би ако успеем да го ядосаме много, той ще проговори, а? А това ще е толкова по-добре за нас — той я погали по косата и я придърпа по-близо, а тя бе толкова разтърсена от хлипанията си, че буквално не можеше да се помръдне и едва дишаше от сълзите, които я задавяха. —

Ще поговорим скоро, хайде, поплачи си, имаш нужда. А после ще си готова да слушаш, нали?

Докато започна да кашля и да се задавя от яростта на неконтролируемите ѝ ридания, Джини се запита глупаво дали изобщо ще успее да понесе пълното отчаяние, което чувстваше в момента.

---

[1] Госпожо, с ваше позволение (исп.). — Б.п. ↑

„Какво посрещане!“ мислеше си Стив Морган язвително, докато го поведоха към окъпания в слънце двор. Сякаш са били сигурни, че ще дойде. „Глупак! Идиот!“ бе извикала Консепсион след него и естествено бе права. Да пристигне в Закатекас, по дяволите, като някой герой — средновековен рицар, идещ да спаси дамата на сърцето си. Винаги е бил циник по отношение на жените. Защо не може да се досети, че Джини инстинктивно ще намери начин да се погрижи за себе си? И защо мисълта, че бе прекарала нощта, сгушена удобно до дебелия полковник успяваше да го накара да ослепее от гняв?

По дяволите, помисли си Стив сега, като усети дулото на пушката да го сръгва в гърба, когато се препъна. Всъщност в цялата ситуация имаше нещо смешно! Бе се изложил като пълен глупак, а малката Джини си бе отмъстила и му го бе върнала тъпкано. Само като си представи човек, че той ѝ се бе притекъл на помощ, да я „спаси“, когато тя изобщо не желалаше спасение! Несъмнено двамата с полковника бяха измислили целия план, докато са танцували. А като се ожени за нея толкова внезапно, само още повече им бе паднал в ръцете. Тя заслужаваше възхищение за начина, по който бе изчакала търпеливо най-подходящ и момент. И колко ли силна омраза трябва да е изпитвала към него. Без съмнение много ще се радва да види как го наказват, задето толкова бе объркал живота ѝ.

— Искам да те видя как умираш много бавно — бе му подхвърлила тя веднъж.

Жалко, че отново я бе подценил и този път това се оказа фатално за него.

Вече бяха стигнали почти до далечния край на двора, а земята бе отъпкана от маршировките на легионерите, които владееха Закатекас. Нямаше смисъл от съпротива... Но когато вдигна глава и внезапно осъзна какво ще правят с него, Стив Морган се поколеба за момент и кожата му неволно настръхна.

— Какво има, Морган? Само при вида му ставаш нервен? Полковникът ми каза да те осведомя, че можеш да си спестиш много болки, ако решиш да отговориш на въпросите му. Аз се надявам — гласът на Бийл се сниши до лека тържествуваща насмешка, — че ще продължиш да упорстваш. Мисля, че ще ми достави истинско удоволствие, като почна да те обработвам.

Двамата легионери с каменни лица, които го придружаваха, се преместиха от двете страни на Стив и хванаха ръцете му, докато Бийл отключи белезниците. Той изпита силен импулс да се освободи и да побегне и се пребори с това чувство, като се сети колко ще зарадва Бийл. Не, нямаше смисъл да се съпротивлява, не и сега. Наказателният взвод щеше да е по-добре, помисли си Стив мрачно, докато вдигнаха ръцете му нагоре и го завързаха здраво с мокри каишки от волска кожа към дървения стълб. Един широк като колан кожен каиш го препасваше точно над кръста и пристягаше тялото му абсолютно изправено на дебелия дървен стълб. Войниците работеха бързо, докато Бийл стоеше настрана и се хилеше с тънката си вълча усмивка.

— Не ти е много удобно, а? Но хич не се притеснявай — ей сегичка ще почнеш да крещиш и да молиш толкова ситно, че ще забравиш всичко друго. Още не ми се е случвало да се захвана с някой затворник, когото да не успея да пречупя. Ти, негоднико, ще почнеш само да се молиш наказателният взвод да сложи край на страданията ти!

След това го оставиха сам, „за да си помисли“, както каза Бийл. Горещината на ранното следобедно слънце бе като ударна вълна и сякаш се отразяваше и издигаше нагоре от нагрятата земя. Стив усети как цялото му тяло почва да се поти и потта се стича по лицето му, така че трябваше да премигва, за да не влиза в очите му. Отново се прокле за глупостта си. Можеше вече да е някъде в прохладната планина и да обикаля, за да намери и да се присъедини към армията на хуаристите под командването на Ескобедо, които вече се бяха насочили бавно и неумолимо към Закатекас. А бе чул, че Базен е започнат да събира войските си в Мексико Сити и ги изтеглял по-близо до столицата.

— Не като отстъпление, разбира се, а само за да ги концентрира там — му бе съобщил източникът му доста надут.

Защо Девери още не бе получил заповедта си? Бе само въпрос на време... а и той самият можеше да изчака. Ако имаше капка здрав разум, щеше да мисли с главата, вместо с корема си.

„Но не и аз. Боже, какъв кръгъл глупак съм!“ прокле се Стив яростно. Всичко, за което можеше да мисли бе Джини — тя е в затвора, в ръцете на хора като Девери и Том Бийл — гладна, жадна и изплашена. Той неволно си спомни сцената, на която бе станал свидетел. Масата за закуска с полупразните чинии, Девери все още по домашен халат, а тя — в онази роба, която почти не закриваше меките извивки на тялото ѝ. Смееше се закачливо и се кикотеше като жена, задоволена след дълга, страстна нощ. Но поне имаше приличието да изглежда побледняла и виновна, когато го видя. Ако не знаеше истината, можеше да си помисли, че бавно разширяващите се зелени очи изглеждаха умоляващи. Кучка такава! Защо мисълта за нея все още имаше способността да замъглява съзнанието и мисленето му? Защо все още я искаше? И я мразеше толкова яростно, задето се бе отдала толкова бързо и лесно на друг мъж? Макар че искаше само да спаси себе си, това пак това не бе никакво извинение! Нима трябва да се отдава на всеки мъж, който я пожелае? Това ли имаше предвид, когато му каза, че сама ще си избира любовниците?

Сигурно бе слънчасал, помисли си Стив ядосано. Губеше своята дистанцираност, всичката рационалност, която някога притежаваше. Да, най-трудно му бе да приеме, че бавно, без да успее да го осъзнае, той бе започнал да изпитва нужда от нея. Той, който се гордееше, че е циник, че никога не вярва на никого, особено на жена, бе позволил тя да стане единствената му слабост и за него тази мисъл бе непоносима!

Но поне тя нямаше да има удоволствието да разбере това, каза си той мрачно. Дори и мисълта за болката и мъченията, които го очакваха нямаха същото влияние върху разума му, каквото имаше тя. Една част от него дори му се надсмиваше за детинската му храброст, но той бе решил, че каквото и да правят с него, няма да извика — това вече щеше да е твърде много. Тя щеше да гледа заедно с полковника, да чака да се пречупи, но той нямаше да проговори, дори и да умре от мъченията.

Френските войници отвориха вратата, която разделяше площадката им за маршировки от главния площад на селото. Французите и мексиканските наемници, които крачеха из града, сякаш

го притежаваха, не се обичаха кой знае колко с местните хора, които продължаваха да вършат ежедневните си задължения с мрачна примиреност. Когато французите си заминеха, същите тези хора, които се преструваха на лоялни към императора и присъстваха по задължение на редовните паради, несъмнено щяха да посрещнат радушно хуаристите.

Френският сержант, който предвождаше малката команда, която сега обикаляше от къща на къща и тропаше по вратите, вече се бе отказал от опитите си да разбере привидната апатия на хората по тези земи. Той бе водил боеве в Алжир под изгарящото пустинно слънце. Беше се сражавал с арабите — най-лошите и опасни врагове в целия свят. Но от всички места, където е бил, най-много мразеше Мексико. Тук не можеше да имаш вяра никому — усмихваха ти се, покланяха любезно глава и после ти забиваха нож в гърба, ако им се отдадеше възможност. Той бе влизал в села, където предната вечер той и хората му бяха посрещани с фиести като герои, а на следващия ден ги поздравяваха с огън. Тук човек не можеше да има вяра дори и на малките деца. Едно момченце веднъж бе взривило с пръчка динамит почти цял взвод наемници. Каква мръсна страна — земя на лицемери. Той прокле късмета си, задето го бяха пратили тук, вместо в Керетаро или в Мексико Сити, където поне можеше да се разхождаш свободно и да си намериш къде да се забавляваш, без да те ругаят по тъмни улички и да се боиш постоянно от куршум в гърба. Но мъжът трябваше да изпълнява дълга си...

Дългът на сержант Малави бе да доведе на парадната площадка колкото жители успее да намери в този момент, по време на следобедната почивка, за да станат свидетели на разпита на един хуаристки шпионин. Едно публично бичуване. То бе предназначено да спре поддръжниците на хуаристите, но по дяволите, той самият бе сигурен, че повече от половината от хората в града и бездруго подкрепяха своя президент. Щяха да гледат, както бяха гледали екзекуции и други публични наказания и по-рано, и след това нямаше да има никаква разлика. Това бе дива земя и животът бе евтина стока. Освен това, когато решаха, че мразят нещо, тези хора мразеха с цялото си сърце.

Сержант Малави си помисли само бегло за затворника, оставен да се пържи на слънцето, докато „премисляше“ това, което го очаква.

Нямаше съмнение, че човекът щеше да се пречупи, въпреки че не изглеждаше и не се държеше като тираничните хуаристки кучета, които залавяха. Имаше сини очи и носеше пистолет на хълбока си, когато го заловиха. Или действително бе истина, че се е предал, за да спаси красивата зеленоока жена, която полковникът бе довел със себе си? В края на краищата нямаше никакво значение. Бийл, американският контрареволуционер бе експерт в това, което наричаше „волски камшик“. Лично сержантът предпочиташе „котката“ — камшика с девет върви — за такова наказание. Поне бе традиционно, а традицията и навикът бяха основните стожери на войската.

Подкарали мълчаливите, негодуващи граждани пред себе си, войниците се върнаха на площада. Бе време за малката реч на капитана, предположи Малави, а после щеше да последва главното събитие. Той отново прокле късмета си, понеже трябваше да стои мирно на пост цял следобед на слънцето и да слуша виковете на нещастния затворник, които щяха да ехтят в ушите му. Надяваше се, че на Бийл няма да му отнеме много време да пречупи мъжа — имаше нужда от едно хубаво, силно питие.

Полковникът за първи път идваше лично да говори със затворник. Фактът, че го направи, не изненада много Стив. Полковник Девери бе лукав човек и опасен противник. Несъмнено имаше някакви скрити подбуди, а и освен това бе направил Джини своя любовница. Кой мъж можеше да устои на изкушението да се похвали със завоевание като това, особено като се има предвид, че тя бе и съпруга на Стив. Той имаше време да се настрои фаталистично. Това, което е съдено да стане, ще стане. Нямаше как да избяга, така че защо да не посрещне неизбежното с колкото твърдост успее да събере? Чувстваше, че поне може да запази някакво отношение на безразличие спрямо неизбежните подстрекателства на полковника. А дали можеше наистина? Каишките от волска кожа, с които го бяха вързали, вече се бяха свили от изгарящата топлина на слънцето и бяха изпънали ръцете му нагоре почти непоносимо. Дори чувстваше кръвта, която се стичаше по ръцете там, където се бяха врязали в китките му. Сякаш го бяха разпънали на кръст за мъчения и скоро към сегашните му беди щяха да добавят много повече.

— Е, сеньор? Размислихте ли? Ще ми бъде много неприятно, ако трябва да мина през цялата процедура с вас, но нали разбирате, като се

вземе предвид цялата ситуация, вие не ми оставяте друг избор!

— Да не би да ми предлагате друга възможност, мосю полковник? Мога ли да ви дам нещо, което още не сте ми отнел?

Сините очи се сблъскаха с жълтеникавокафявите, а свободният френски на Стив иронизираше доста педантичния испански на полковника.

— А, значи говорите и френски. Това обяснява много неща — гласът на полковника бе по-скоро замислен, отколкото гневен. Той въздъхна. — Имам чувството, че възнамерявате да се инатите. Надявах се да не се държите така, заради вас самия, а и заради жена ви.

— Жена ми вече не ме интересува, мосю, след като изглежда сте си я присвоили. И както собствения ви брак, все пак и нашият бе просто по взаимна изгода. Ако искате от мен само малката ми благословия за връзката ви, сър, имате я! Аз съм либерален съпруг, нима не ви е казала?

— Достатъчно! Не дойдох тук, за да обсъждам жена ви. Интересуват ме други неща — шпионската ви дейност. Кой ви изпрати в Мексико? Кой ви плаща? Не може да е Бенито Хуарес, понеже той няма достатъчно пари. Защо вашето правителство е толкова нетърпеливо да свали нашето?

Стив се засмя и видя гневното пламъче в очите на полковник Девери.

— Но вие вече имате отговорите, полковник. Защо ме питате?

— Много грижи ни създадохте, като се набъркахте в работите ни тук, мосю! Започнахте да се превръщате в голям герой за някои невежи селяндури. Но се боя, че след минути този героичен образ ще се разбие на парчета, когато започнете да крещите под камшика и да молите да ви позволим да ни кажете всичко, което знаете! По дяволите, ще изтръгна имена от вас! Ще издадете всичките си съучастници и местата, където мога да ги намеря!

Полковник Девери бе започнал да крачи напред-назад с ръце зад гърба си като Наполеон, от когото винаги искрено се бе възхищавал. И въпреки неудобната си поза, Стив едва успя да не се засмее в лицето му и да го накара да избухне. Девери отново вдигна поглед и сякаш нарочно смекчи тона си, за да прозвучи почти любезно:

— Хайде стига толкова, Морган, вие сте разумен човек, сигурен съм. Както и аз. Какъв е смисълът да избухва човек? Виждате, че сте в

ръцете ми. Няма начин да избягате. И все пак, ако проявите разум и ми кажете това, което трябва да науча, ще видите, че съм честен и справедлив. Вие обичате опасностите и действието, нали? Обичате тези неща, обичате и живота, не е ли така? Все още можете да ги имате, ако минете на наша страна. Да, можем да използваме човек като вас и след като заработите срещу приятелите си хуаристи, можем да сме сигурни, че вече няма да се върнете при тях, нали? — очите на полковника бяха заблестели. — Мисля, че вие, американците, наричате това „застраховане“, а? Ще ви се плаща добре, ако парите имат някакво значение за вас. Повярвайте ми, за вас ще е много по-добре, ако талантите ви заработят в полза на правилната страна. Много уважавам дядо ви, нали знаете. Помислете си колко ще се зарадва, ако разбере, че най-после сте преминал на позициите, в които вярва той. Какво ще кажете?

Стив си пое дълбоко въздух, полуизкушен да каже множество неща, които не бива да казва. Нямаше смисъл да хаби напразно предизвикателни слова, нито да продължава да се отбранява. Въпреки това осъзна с някаква неприязън, че всъщност не харесваше този надут, тщеславен човек, който само преди няколко часа бе преспал с жена му и сега смяташе, че Стив със сигурност ще побърза да се възползва от възможността да стане предател, за да спаси кожата си.

— Полковник, ако предам приятелите си, и бездруго ще умра — Стив продължи да говори с равен и твърд глас. — Вече сте загубили войната и го знаете. Сега всичко е само въпрос на време. А вие самият може да загубите нещо много повече. С вас е свършено, поне що се отнася до големите земевладелци. Вие бяхте гост на Сандовал и арестувахте жена. Трябва да призная, че тя може да е много чаровна, когато пожелае, малката ми женичка, но какво ще стане, когато семейството на съпругата ви разбере? И каквото и да се случи с мен, помнете, че сте си намерил смъртен враг в лицето на дядо ми. Дватамата с него наистина си имаме дразги, но той никога не би приел да нанесат такава обида на член от семейството му. Има достатъчно пари и влиятелни приятели както тук, така и във Франция, за да ви смаже. Единственият ви шанс да спасите кожата си е да се извините за неудобството, което сте ми създал и да ме пуснете.

— Mon Dieu, вашата наглост няма граници! Смейте да ме заплашвате? Виждам, че направих грешка, като ви предложих

джентълменско споразумение, но вие не сте такъв. Вие сте мръсно хуаристко псе, американски шпионин, и в случай, че сте забравил, сте и мой затворник. Ще видим кой ще бъде смазан първи!

С почервенияло от гняв лице полковникът се завъртя на пети и се отдалечи. Стив вдигна рамене. Е, поне бе опитал. Почти се бе надявал, че практицизмът на Девери може да надделее над воинската му гордост. Жалко, че нямаше да може сам да види какво ще се случи с полковника накрая.

Жалко и че трябваше да стои тук на слънцето, с неудобно и болезнено изпънати мускули, и да чака... Сега единствената му надежда бе, че ще успее да издържи на мъченията, без да се пречупи. Но как можеше да знае човек на каква болка може да устои до момента, когато трябваше да я изпита? Слънцето сякаш жигосваше кожата му. Камшикът щеше да е по-лош. Стив облиза устните си, които вече бяха напукани и сухи, и облегна челото си на дървения стълб, като нарочно не мислеше за нищо. Това бе възможно, му бе казал Гопал много отдавна, когато бяха приятели, за да изолира тялото и разума си от всякакви усещания. Трябваше чрез концентрация да изпадне в състояние, подобно на транс.

Стив се бе опитвал понякога. Веднъж, когато бе ранен в рамото, а куршумът бе заседнал в костта и нямаше никакъв доктор на десетки мили околоръст, той си мислеше, че е успял. Бе в една кръчма и докато кръчмарят непохватно човъркаше с нож в раната под прицела на приятеля на Стив, той бе седял неподвижно с очи, фиксирани в една пукнатина в мръсния таван. И почти не бе усетил болката. Едва няколко часа по-късно рамото му започна да го боли и да пулсира ужасяващо и той трябваше да остане в пиански унес няколко дни.

Усети приближаване на стъпки и приглушено шумолене на женски пол и. Едно дете заплака и почти веднага бе усмирено. Той нямаше защо да отваря очи, за да разбере, че сега бе ограден от хора. Проклетите французи! Винаги трябваше да дадат урок чрез нещо. В този случай — чрез него. Виковете му трябваше да укротят духа на онези дяволи, които можеше да мислят за присъединяване към хуаристите. Да станат свидетели на това как се отнасят французите със затворниците си и да имат едно наум. Господи, в какъв фарс се превръщаше всичко това.

Войниците, с манията си за дисциплина, подреждаха зрителите в редици. Като се чувстваше малко като някакъв интересен екземпляр от зоологическа градина, Стив нехайно обходи с очи насъбралите се — поне тези, които успяваше да види. Това не му даваше възможност да си мисли какво ще последва...

Очите му се местеха, а после се спряха и се върнаха върху един чифт тъмни очи. Тази жена на втория ред с черно наметало около главата й... Той можеше да се закълне... Очите им се срещнаха. Нейните бяха широки, тъмни и влажни от напиралите сълзи, а неговите я стрелнаха предупредително, когато я разпозна. Стив изстена наум. Консепсион! Кой бе идиотът сега? Тя нямаше работа тук и за нея самата щеше да е по-добре, ако не си бе наумила някой отчаян план. Вече нямаше абсолютно никакъв шанс той да избяга изпод пушките на цял взвод френски legioneri. Надяваше се тя да не направи нищо глупаво. На тези французи щеше да им прави удоволствие да измъчват и нея.

Зад него се чу маршов тропот на ботуши. Спря. Някакви груби ръце хванаха ризата му за врата и я съдраха, за да я свалят от гърба му. Значи, започваше се. Сега. Няма да чака повече. Оставаха само още няколко минути ужасно очакване и след това болката, която щеше да заличи всичко останало.

Стив усети как сърцето му затуптя и потта, избила по тялото му, внезапно стана студена. Той се боеше. Изведнъж усети, че му прилошава от примитивен, животински страх.

Подигравателният глас на Том Бийл, пълен с почти нескрито ликуване, прозвуча зад него.

— Готов ли си, Морган? — Стив пое дълбоко въздух и не можа да спре неволното потрепване, което разтърси тялото му. Нима имаше човек, готов за нещо такова, когато бе неизбежно и неминуемо? Той бе виждал какво може да направи един волски камшик от човека и изведнъж разбра, че няма да издържи. Въпреки всичката си решителност, не бе достатъчно силен, за да спре този луд, сковаващ страх, който сякаш изникна от въздуха, карайки го да вика, да им каже вместо това да го застрелят...

Чу как Бийл се засмя и разбра, че мъжът бе усетил какво изпитва в този момент. Бийл разбра и се наслаждаваше на чувството на власт, което изпитваше от това.

— Все още имаш време да размислиш, ако не се чувстваш такъв смелчага, за какъвто се смяташе преди малко. Виждаш ли къде е полковникът? Ей там, на балкона, с жена ти. Май и тя не е искала да пропусне представлението. Следи му ръката, Морган. Той ще изнесе една малка реч на твоите съчувстващи приятели тук и после, като вдигне ръка, аз се залавям за работа. Мисля, че няма да ми трябват повече от няколко минути, за да те накарам да почнеш да се молиш за милост, а? И двамата знаем колко си уплашен сега, негоднико, и подушвам, че направо ще се насереш от страх. Май не си толкова смел без пицовите, а?

Тълпата се размърда неспокойно, докато френските войници застанаха мирно. Въпреки волята си Стив бе погледнал горе вдясно, където полковник Девери стоеше в пълното парадно облекло на високия си ранг. Бе твърде далеч от него, за да може да различи изражението на лицето му, но трябваше да е съп, за да не забележи, че жената, която стоеше малко по-назад бе Джини. Блестящата ѝ бална рокля изглеждаше странно и не на място тук, а косата ѝ, все още пусната, блестеше със свой собствен огън под слънцето.

Полковникът бе започнал речта си, а силният му параден глас се носеше ясно над притихналия двор. Стив не го чуваше. Значи тя наистина го мразеше чак толкова, така ли? Трябваше да гледа, да се наслаждава на наказанието му. По-скоро ще умра, отколкото да доставя такова удоволствие на тази кучка, внезапно си помисли той, като усети, че решимостта, която си мислеше, че е изгубил, се върна и го накара да се окопоти. Той нарочно се извърна и отново срещна погледа на Консепсион. Изглеждаше ужасена и той ѝ се усмихна окуражително, като видя как устата ѝ се отваря в безмълвен стон на загриженост.

„Не се тревожи, chіca — искаше да ѝ каже той — няма да е толкова лошо. И не прави нищо глупаво. Опитай се да не им показваш, че си разстроена.“

Този път полковник Девери не си направи труда да изнесе дълга реч. Също като Том Бийл, той нямаше търпение да започват.

Предупреден от внезапно притихналата тълпа и разширените очи на Консепсион, Стив Морган стисна челюсти, като чу свистенето на камшика точно преди да се стовари с ужасна мощ върху голите му рамене.

Болката бе дори по-лоша от очакванията му — течен огън, който се гърчеше като змия по изтръпналата му плът. И преди Стив да успее да си поеме дъх, режещия кожен камшик отново бе изплющял надолу и се бе врязал в плътта му, така че няколко капки кръв отхвъркнаха във въздуха.

— Господи! — промълви той, а тялото му неволно потрепери и Бийл се засмя злобно, като чу това.

— К'во става, Морган? Молиш ли се вече?

Всичката воля и инат, които Стив Морган притежаваше, се събраха в него и го изпълниха с дива решителност, която заличи почти всичко друго. Той затвори очи, стисна зъби и усети как треските от дървения стълб се забиха в лицето и в гърдите му, докато се притискаше в него. „Концентрирай се, трябва да се концентрираш...“ Тази мисъл пулсираше в него и заглушаваше дори плющенето на камшика, от което му се гадеше всеки път, когато се забиваше в плътта му. Бийл, разочарован, че не е чул друг звук от жертвата си, продължи да удря още по-яростно.

Камшикът свистеше във въздуха, врязваше се в кожата и мускулите му, докато Бийл неуморно вдигаше ръка. Мъжът бе изключителен, нямаше съмнение, помисли си френският сержант с неохотно възхищение. Единственият въпрос сега бе колко можеше да издържи затворникът на тази безмилостна атака?

Стив Морган вече почти не можеше да мисли свързано. Тялото му бе увиснало на стълба и той стоеше изправен само благодарение на каишите на китките му. Бореше се почти инстинктивно с чисто животинския, примитивен подтик да отвори уста и да закрепци от болка, докато дробовете му се пръснат, ако виковете можеха да му донесат някакво облекчение. Имаше чувството, че късат един по един мускулите на ръцете му. Китките го боляха толкова силно, че кожените каиши вече сигурно бяха стигнали до костта. Задържаше дъха си с надеждата, че от липсата на въздух ще припадне и след това идваше червената експлозия от болка, като го залепяше за неподвижния стълб. Нямаше да издържи на това мъчение още дълго. Почти се молеше Бийл да удря по-силно и по-бързо, за да приключи всичко по-скоро, преди да се е изложил и да е достатъчно в съзнание, за да усети мисълта, че все пак е страхливец и точно толкова слаб, колкото всеки друг нещастник, който е трябвало да премине през този ад.

Разумът на Стив отчаяно се опитваше да избяга, по някакъв начин да се дистанцира от безпомощната агония на измъчваното му тяло. Все още усещаше някакво глухо пулсиране в ушите си. Всяко биене на сърцето му изпращаше като удар с чук отделна болезнена вибрация по цялото му тяло.

Концентрирай се! За бога, концентрирай се в нещо, в каквото и да е, само не това! Непрестанното пицнене на ушите му сякаш идеше някъде извън него. Той гореше. Само ако можеше да открие някакъв хлад и спокойствие. Стив съсредоточи притъпеното си съзнание върху водата — дълбока и много студена. Един извор високо в планината, който бе видял някога. Беше толкова дълбок, че изглеждаше зелен и бездънен, прошарен от бледата слънчева светлина, която се процеждаше през листата отгоре. Тропическа гора, където прокапваше от влага — влажна и тъмна. Единственият звук бе на непрекъснато падаща вода. Като по чудо болката на измъченото му и кървящо тяло сякаш се поуталожи и на нейно място остана само някаква вцепененост. Той все още усещаше кога камшикът докосва разкъсаната плът и мускулите му, но само от вибрациите и от безпомощните, неволни гърчове на тялото му, опитващо се да избяга. Той видя ледените вълни на Тихия океан при Монтерей, които падаха една върху друга, докато се стоварваха с пяна върху мокрите влажни скали. Най-последно усети как постепенно изпада в безсъзнание — на талази, като мъгла...

— Мосю Бийл! Няма нужда да продължавате. Той е в безсъзнание и не усеща нищо. Полковникът заповяда да спрете!

Том Бийл усети как го обзема някаква лудост. Устните му се дръпнаха и той се озъби диво и безпомощно. По дяволите! Дяволите да го вземат! Това изобщо не вървеше така, както го бе замислил. Защо Морган не бе извикал гласно? Защо не се бе пречупил като всички останали, молейки за милост, да му позволят да си каже и майчиното мляко? Не беше възможно човек да издържи на доводите на камшика, особено в неговите ръце — на експерта Том Бийл.

Ръката го болеше, потта се стичаше в очите му и се просмукваше в дрехите му. Щеше да убие това копеле — щеше да ги накара да го завържат обратно, този път с гръб за стълба, за да може наистина да го обработи. Ако Стив Морган не проговореше, когато приключеше с него, значи не бе човек.

— За какъв се мисли, за някакъв герой ли, дяволите да го вземат?
— изруга Бийл на глас. Той се завъртя към сержанта с каменно лице.
— Какво чакате, по дяволите? Преструва се. Залейте го с вода и ще е готов за още. И ви гарантирам, че този път ще почне да пищи като проклетите прасета хуаристи, какъвто си е!

Бийл бе толкова побеснял от гняв, че отново повдигна ръка, готов да удари, да осакати и за момент се обърка, когато стоманените пръсти на сержант Малави хванаха китката му и спряха ръката му.

— Аз казах — това е заповед на полковника! Тук той командва и ние ще изчакаме. Разбирате ли? — добави сержантът с по-твърд глас, като наблюдаваше израза на лицето на Бийл.

— По дяволите! — гласът на американеца бе яростен. — Почти бях успял. Още една минута и щеше да е готов. Дано полковникът ви вземе вярното решение или няма да можем да си подадем носа навън. Виж ги — шепа мръсни селяни, а гледат този шпионин сякаш е някакво божество, задето още не е извикал. Казвам ви, сержант, най-добре да не отстъпваме сега, или всички ще си помислят, че може да се отърват толкова лесно.

Полковник Девери, застанал на малкия балкон с ръце зад гърба, се чувстваше почти толкова безпомощен, колкото и Бийл. Защо точно този мъж, който вече му бе създал толкова много грижи, трябваше да се окаже толкова упорит? Бийл, както много добре му бе известно, е експерт. Естебан Алварадо или Стив Морган, както и да се наричаше, трябваше отдавна да се е пречупил. А той, Раул Девери, сега нямаше да е в това затруднение.

Проклятие! Може би не трябваше да прави този „разпит“ толкова публичен. Но откъде можеше да знае? Откачен, арогантен, полунатурализиран американец. Искаше да даде урок чрез него, да покаже на тези селяни колко лесно можеха да се пречупят след няколко удара с камшик тези хуаристи, които приказваха за патриотизъм и свобода. Сега, само защото човекът бе твърде горд, за да извика, те щяха да го мислят за герой — мъченик на революцията. Нямаше да остави нещата така! Алварадо бе шпионин — един обикновен престъпник, който трябва да бъде наказан. Трябва да покаже на тези хора, че французите раздават строго правосъдие на шпиони и предатели.

И все пак, мисълта за възможни последствия поуталожи справедливия му гняв. Трябваше да мисли и за жената. Сега се бе свлякла до него, плачеше и подсмърчаше, и само белезниците, които бе заповядал да сложат на ръцете ѝ я държаха на перилата на балкона. Тя също бе проблем, с който трябваше да се съобразява. Трябваше да помни, че те не са обикновени селяни. Както затворникът вече му заяви с върховна наглост, освен че бе един от най-богатите земевладелци в Мексико, дон Франциско Алварадо бе човек, чието влияние стигаше далеч. Бе се надявал, че след едно пълно признание щеше да може да се защити от евентуална гневна реакция от страна на дон Франциско. Но сега... Полковник Девери отново изруга, а очите му се спряха неволно върху лъскавата коса на Джини.

Каква жена! Усети как почервява от гняв, като си спомни обидите и заплахите, с които го бе засипала, когато разбра какво ще се случи със съпруга ѝ. Щяла да каже на целия свят какви методи използва, как я е измамил. Тя щяла да доведе тук американските войски, за да отмъстят за нея. Чичо ѝ в Париж, който се ползвал с доверието на императора, щял лично да се погрижи кариерата на полковника да приключи. Такива заплахи, такава ярост! И след това, типично по женски, тя бе започнала да плаче, да се вайка и да го моли да спре мъченията. Дори сега още не можеше да спре да хлипа, а раменете ѝ се тресяха. Може би не биваше да я води тук, но боже! Не можеше да не я желае! Бе решил да е коварен — да си играе с нея, да я примамва и след това да я подчини. Да обладае тялото ѝ и да усеща треперещата ѝ плът под себе си, докато тя му се разкрие. А сега имаше дързостта да го заплашва!

Наистина ли обичаше съпруга си толкова много? Колко много? Може би все още имаше начин да постигне всичко, което иска, без да се налага да пострада от последствията... Да, имаше защо останала офицери понякога да му викат на шега „старата лисица“ или „онзи хитър дявол Девери.“

Хрумна му една мисъл и той направи рязко знак с ръка на сержант Малави, който чакаше с безизразно лице, откакто бяха съживили затворника. Малави искаше заповеди, така ли? А онези послушни селяни там долу също чакаха да видят какво ще стори полковникът. Без съмнение и Естебан Алварадо чакаше. Полковникът се надяваше, че оплаква съдбата си и че трепери от нервно очакване. Да, той можеше да покаже на всички им, че няма смисъл да се инати човек. Тя, това треперещо разплакано същество до него, също щеше да го открие.

Сержантът се бе приближил и бе застанал мирно с лице, вдигнато нагоре, а очите му се бяха присвили срещу яркото слънце.

Девери изрева някакви отривисти заповеди на френски и още преди Малави да отдаде чест и да се обърне кръгом, момичето се втренчи в него с широки, невярващи очи, потънали в сълзи.

— Не! Не това. За бога, умолявам ви, имайте милост!

Той си наложи да заговори с твърд глас, макар че вътрешно ликуваше.

— И защо да имам милост, мадам? Той е шпионин. Заплаши ме, както и вие. Един полковник от френската армия, мадам, не трепва от заплахи, когато трябва да изпълни дълга си.

Тя се хвърли срещу него, а сълзите се стичаха надолу по лицето ѝ, докато отново започна да го моли за милост.

— Моля ви! О, моля ви! Кълна се, няма да кажа нищо. Ще направя всичко, което ми кажете. Ще направя всичко, абсолютно всичко, само...

— Жалко, че си нямаме и тук един Дяволски остров за престъпниците. Хайде, мадам, излагате се! Може би съпругът ви ще се държи по-достойно, а?

Тя отвори уста, за да изкрещи диво и той се наведе бързо, като запуши устата ѝ с ръка.

— Не! Стига толкова истерии, ако обичате! — гласът му омекна, когато повдигна брадичката ѝ, за да го погледне. — Все пак ако правите това, което ви кажа, можем да се договорим. Аз наистина съм мекушав човек и не мога да търпя женски сълзи. Ще се държите ли разумно? Ще ме слушате ли сега?

Тя кимна с глава мрачно и той отмести ръката си, а после поглади с пръсти брадичката си.

— Ще направя всичко — промълви тя, сякаш той я бе хипнотизирал. — Да, всичко, което кажете. Не им позволявайте да го убият! За бога, пощадете поне живота му!

— Станете! — заповяда ѝ той рязко. — Ще седите изправена тук, до мен, и ще видите как жигосват мъжа ви с лилия — така, както правим с непоправимите престъпници във Франция. Само един вик, един протест от вас и ще ги накарам да повторят представлението толкова пъти, колкото е необходимо, докато го чуете да пищи като бесен и да се моли смъртта да го освободи. Разбирате ли ме, мадам?

Тя кимна като марионетка в знак, че разбира — дървена, безжизнена кукла с бяло лице, лъщящо от малки капчици пот заради безмилостно прежулящото слънце. Но накрая полковникът трябваше да ѝ помогне да стане. Тя изглеждаше така, сякаш не можеше да се помести, а единственият признак за емоции бе скованата ѝ стойка и големите, разширени зелени очи, които все още го умоляваха.

Quelle femme!^[1], помисли си отново Девери с възхищение. Въпреки очевидното ѝ притеснение, тя имаше достатъчно останала

гордост, за да застане неподвижно, а кокалчетата ѝ побеляха, когато се вкопчи в нагорещения железен парапет пред нея. Той си помисли, че много ще се наслади, когато я принуди да му се подчини за последен път — и още повече, че щеше да ѝ натяква, че е готова да се превърне в курва в замяна на живота на съпруга си. Е, тогава нямаше да я толкова горда. Вече нямаше да има заплахи и обиди. Желанието му се увеличи и трябваше насила да откъсне очи от изкусителните извивки на женската ѝ плът и отново да погледне към площада.

Вече нагрываха желязото за жигосване. Не можа да се въздържи и ѝ го посочи, а после лицемерно сложи успокоително ръка около кръста ѝ, когато тя леко се олюля.

— Хайде! — каза той с прекалено съчувстващ глас. — Вече са почти готови, няма да отнеме много време. Хората ми са експерти. Сержантът сам ще изпълни това задължение. Та нали всеки ден жигосват коне и добитък. Не може да не сте гледала.

— Моля ви! — прошепна тя с приглушен, дрезгав глас и той се усмихна. Щеше да ѝ се отрази добре да стои тук с него и да гледа как третират мъжа ѝ като обикновен престъпник. Може би това все пак ще го направи по-малко героичен в очите ѝ. Нажеженото желязо често караше дори най-силните мъже да се превръщат в молещи, обругани клетници.

Надяваше се, че затворникът ще вдигне поглед и ще види жена си. Ще повярва, че тя е тук, само за да се наслаждава на публичното му унижение. Да, може би тази мисъл щеше да спомогне да намали проклетата му надута креолска гордост.

Като се намръщи леко, Девери си призна, че все пак мразеше латиноамериканците с европейски произход, които наричаха себе си креоли и се гордееха с потеклото си. Проклети креоли, мислеха се за по-добри от всеки друг, дори от французите, които бяха тук, за да им помогнат и да задържат императора, който сами бяха поканили, седнал на разклатения си престол! Високомерни, арогантни, надути подлеци, които все още си придаваха важност както първите конквистадори, разглезени от поколения на богатство и власт, и дръзващи да се отнасят към собствените си защитници с прекалена любезност, която само леко прикриваше покровителственото им отношение.

Хубаво бе да отмъсти поне на един от тях, заради всички техни обиди и всичкото стаено търпение, което бе тляло толкова дълго у

него. Да видим как ще се чувства един джентълмен, когато се отнасят с него като с разбойник, по-зле отколкото с някой от крепостните селяни на дядо му! Да, щяха да видят колко презира всички тях и особено големите земевладелци, които живеяха като крале и си мислеха, че властта им е безгранична. Мъже като дон Франциско Алварадо, който можеше да използва титлата маркиз, ако не се преструваше на лицемерен и скромен демократ. Мъже като дон Хуан Сандовал и подигравателното му синче. Да, дори родителите на собствената му жена, родът Вега, бяха също толкова богати и надменни. Наистина ли си мислеха, че той е толкова глупав и сляп, че да не разбере, че дъщеря им вече не беше девствена, когато я взе? Или че не знае, че те се бяха примирили с мисълта за брака им само поради тази причина? Дефектна стока, която можеха да пробутат на един невежа — французин, който трябва да се чувства късметлия, задето се е оженил за някой от рода Вега! Пфу! Който и да е бил любовникът на малката му Алисия, не я бе научил абсолютно нищо за секса. Тя бе едно уплашено, свито момиченце, а съвсем не страстната малка сирена, каквато я изкарваше. И все пак в началото я желалаше, понеже бе млада и красива и имаше тихи, съдържани маниери на дама. И най-вече защото му бе донесла огромна зестра, която според него щеше да компенсира факта, че не е девствена. Да, в началото, когато французите триумфално парадираха с победите си, той дори мислеше да се засели тук, да стане земевладелец и да кара селяните да работят за него. Бе приет от дребните мексикански аристократи, понеже се бе оженил за една от тях. А след това всичко бе тръгнало на зле.

Нещата се обръщаха. Последователите на Хуарес се оказаха твърдоглави и с помощта на оръжието, доставяно тайно от Америка, генералите им бяха започнали да печелят победи. Дори Базен, този стар тигър, започваше да осъзнава това. Бе решил да изтегли войските си към централните провинции, да ги „съсредоточи“ на едно място, както се бе изразил. Какво унижение, каква лудост! Но трябваше да се подчинява на заповедите, дори и да не му бяха по вкуса.

Девери се намръщи като се замисли за покрития с прах куриер, пристигнал само преди малко, точно преди да даде заповед да започнат следобедното представление. Трябваше да напуснат Закатекас незабавно и да се отправят към Дуранго, за да подсилят защитата там. „Тръгнете тази вечер. Императорските наемници ще се погрижат да

почистят след вас...” Всъщност това пишеше в заповедта. Този проклет креол там долу, който току-що бе пребит от бой като куче за престъпленията си, вече знаеше това. „Вие сте загубили войната. Сега вече е само въпрос на време“ бе казал той с онзи негов подигравателен провлачен глас. Нима този бунтар не придаваше никаква ценност на собствения си живот? Колко дълго можеше да устои гордостта му на болката и мъченията, или на една дузина дула на пушки, насочени в лицето му? Ще видим, помисли си Девери, ще видим!

Той забеляза, че сержант Малави гледа нагоре към него и чака. Почти незабележимо раздвижи ръка и даде сигнал да започват. Момичето до него се помръдна и той стегна ръка около кръста ѝ, когато чу как тя си пое дъх със свистене.

— Спомнете си какво ви казах, мадам. Никакви викове и никакви истерии. И след това, когато свърши, може би ще успеете да ми дадете повод да пощадя живота на мъжа ви.

Джини почти не чу какво и каза той с леко заповедния си, мазен глас. Очите ѝ неволно бяха приковани в малкия двор долу, прехапала долната си устна.

„Ако той може да издържи това — помисли си тя отчаяно — значи и аз мога. Не бива да пищя, не бива да се предавам или ще направят нещо още по-ужасно. О, господи, помогни ми да понеса това, помогни ми да понеса само още едно нещо, помогни ми да понеса собствената си вина!“

Тя несъзнателно бе прехапала долната си устна, докато се опитваше да се убеди, че всичко това е един кошмар и че скоро ще се събуди и ще открие, че е в прегръдките на Стив и той я държи плътно, както едно време, когато телата им търсеха тогава едно в друго, дори и насън.

Сержантът разравяше въглищата с една маша с дълга дръжка.

Тя почти не можеше да погледне към тази неподвижна, овързана фигура, цялата в кръв. Навсякъде имаше кръв — гърбът му бе разкъсан на парчета от това чудовище! Тя си спомни с болка, която сякаш прониза сърцето ѝ, как играеха мускулите му, хлъзгави от пот под пръстите ѝ, когато се бе вкопчвала в него по време на трепетите на любовта — да, любов!

Защо не искаше да си го признае по-рано? Тя го бе заобичала от първия път, когато я целуна толкова безмилостно, присмивайки се на

гнева ѝ — красив, непознат мъж със сурово лице и с най-сините очи, които някога бе виждала. О, боже, защо бе толкова твърдоглава и упорита? Той я бе обичал, тя осъзна това със силата на един съдбовен удар. Сега бе тук заради нея, измъчван и може би в предсмъртна агония. Той нямаше да се върне, а щеше да си избяга съвсем спокойно, ако тя не го интересуваше. И двамата бяха прекалено горди, за да го признаят, помисли си тя с ужасно, горчиво терзание и сега бе твърде късно.

„Ако го убият сега, той ще умре с омраза и презрение към мен.“

Застанал разкрячен зад затворника, сержант Малави казваше с равен, безизразен тон:

— Все още имаш възможност да признаеш, хуаристко куче, ако си умен! Чуваш ли ме? Ако не говориш, ще бъда принуден да жигосам с горещо желязо разкъравения ти гръб, разбираш ли? След това инатът ти няма да продължи много дълго, така че може да си спестиш още по-голяма агония, като поне веднъж се държиш разумно!

Не напълно в съзнание въпреки кофите с вода, с които го заляха, Стив Морган чу думите да идват отдалече и пълният им смисъл не достигна до замъгленото му от болка съзнание, докато не чу въздишката на загриженост и състрадание, която премина през тълпата. Колкото и да беше странно, той искаше да отметне глава и да се засмее с горчиво, яростно веселие. Колко лесно предвидими и надути бяха тези французи! Толкова много се придържаха към старите си традиции. Щяха да го жигосат със знака на лилията — символа на Франция, белега на френските престъпници. И защо? За да оставят знак на трупа му? Наистина бе цяло чудо, че не бяха донесли и гилотината си тук.

Том Бийл не бе успял и добрият слуга поемаше ролята от него. Стив бе чул приглушеното им обсъждане зад него, преди Бийл да се оттегли разярен. А сега сержантът отиваше някъде, уморен да чака отговор. Можеше да му каже... Стив се опита да премигне, за да изкара потта от очите си и да ги фокусира. Чудеше се смътно защо Консепсион бе още ту, защо лицето ѝ бе толкова изпито и стегнато, а сега побледня под златистата ѝ кожа. Защо? О, да, щяха да го направят френски престъпник. Заслужаваха един жест в отговор — една последна ненужна демонстрация на храброст. Очакваха той да

изкрещи високо и той щеше да го направи. Можеше да ги ядоса достатъчно, за да го доубият и да завършат този нелеп театър...

Сержант Малави бе хванал в ръка, защитена от ръкавица, дръжката на желязната маша, с която щяха да го жигосат и сега се завъртя отривисто на пети, като държеше металния прът пред себе си.

Нямаше нужда да плюе, за да се увери, че е достатъчно горещ — познатата форма на емблемата на Франция бе нажежена почти до бяло. Все още хванал желязото здраво пред себе си, сержант Малави пристъпи напред, насочи го и го притисна надолу, като го задържа достатъчно дълго, за да чуе разкъсаната, кървава плът да зацвърчи и да изгори, докато нагрятото желязо оставяше следата си.

Отпуснатото, измъчено тяло на затворника се бе вдървило, докато ръцете му се мъчеха да се освободят и откритите мускули се гърчеха и подскачаха като живи.

Със затворени очи и лице, изкривено от гримаса на агония, Стив Морган извика дрезгаво, но това не бе животинският вик на болка и страх, който Малави бе очаквал. Докато изгорялата плът вече почерняваше и очертаваше ясно формата на лилия на фона на яркочервената кървава пихтия, която бе оставил Бийл, този вироглав подлец имаше наглостта да извика, несъмнено с последните си сили:

— Viva la revolucion!^[2]

Въпреки присъствието на цяла рота френски войници с байонети на пушките си, един разпръснат, предизвикателен възглас на одобрение премина през тълпата. Красива млада жена, която сержантът нямаше как да не забележи по-рано, имаше наглостта да извика, че са убийци и мъчители. Един глас, който не можеше да определи откъде идва, извика:

— Mueran los Franceses!^[3]

Малави погледна неуверено към полковника. По дяволите, помисли си той злобно, след миг ще си имаме бунт, ако не направим нещо. Този затворник се издига като герой в очите им с наглата си дързост! Трябва да го застреляме на момента и да сложим край на всичко това. Но все пак именно полковникът взимаше решенията тук.

Девери се наведе над парапета на балкона и каза гръмко с глас, изпълнен с потиснат гняв:

— Сержант! Изведете тези проклети селяни от площада! Изведете ги, бързо, и затворете вратите след тях.

Малави застана мирно.

— Oui, mon Colonel! Веднага! — той се поколеба и се осмели да попита: — Полковник, а затворникът...

— Правете каквото ви наредих, сержант! Отървете се от тази тълпа! Затворникът няма да ходи никъде, оставете го да се попече малко на слънце, докато реша какво да правя с него.

Като отдаде чест, Малави събра пети, обърна се и започна да дава нареждания на хората си.

„Отървете се от тълпата“ бе казал полковникът. Това бе лесно. Пред байонетите и заплахите те мрачно се разпръснаха като овце. Шепа мръсни, крадливи селяни! Лично той щеше да се радва да се махне от тази воняща дупка — града им. Да отиде на някое цивилизовано място, където човек можеше да си почине от време на време в някое хубаво заведение с момиче и бутилка прилично вино. Казваха, че Дуранго не бил много зле. Е, те щяха да потеглят преди да се стъмни и да оставят наемниците да се погрижат за всичко.

Малави се запита с известно любопитство какво щеше да направи полковникът със затворника. Каква обида бе това! Старецът нямаше да го остави да му се размине току-така. Но естествено, трябваше да се съобразява и с жената. Тази сутрин тя сякаш вече не бе затворничка, когато я изненадаха с полковника на закуска. Може би все пак бе най-новата му любовница.

Сержантът вдигна рамене. Това не му влизаше в работата. Слава богу, че скоро щяха да се махнат оттук. Той хвърли един бърз поглед към балкона, но там нямаше никой. Значи мосю полковник щеше да е зает известно време, помисли си той. Какъв късметлия!

Малави изпрати двама души, облечени в елегантните зелено-бели униформи на мексиканската лоялистка армия, за да стоят на пост до затворника и се запъти към стаята си. Трябваше да си събере багажа.

---

[1] Каква жена (фр). — Б.пр. ↑

[2] Да живее революцията! (исп). — Б.пр. ↑

[3] Смърт на французите! (исп). — Б.пр. ↑

В тъмната вътрешност на заключената стая с пуснати кепенци бе непоносимо топло и задушно. Декор за един лош сън, който продължаваше безспирно и увеличаваше Джини в ужасния си водовъртеж.

Усещаше пръстите си лепкави и безчувствени, докато се мъчеше да закопчее роклята си. Натрупваха се унижение след унижение. Тя се бе съблякла пред него. Той я бе предупредил, че са сключили сделка и тя трябва да изпълни дела си, като подчини тялото си по свое желание. По свое желание! Боже господи, как можеше този дебел, похотливо ухилен мъж, който наблюдаваше отблизо всяко нейно действие, да мисли, че тя желае да стори това? Той ѝ бе изяснил каква ще е нейната роля в това „споразумение.“

— Ще ми простиш, скъпа моя, ако се откажем от тези малки предварителни уговорки, които отнемат толкова много време? Предполагам, че като всички непохватни войници и аз съм се научил да получавам удоволствията си набързо, между две битки, така да се каже. Днес следобед ще се наслаждавам на прекрасното ти тяло. Тази вечер ни чака дълъг път до Дуранго. Сигурен съм, че ще ми оставиш някои много приятни спомени, което да отнеса със себе си! Само помни, малката ми, че аз не съм такъв глупак, за какъвто ме мислеше. И никога няма да се примиря с неравностойна сделка.

Роклята се плъзна от тялото ѝ и Джини започна да трепери. Тя се бе вледенила и едва успяваше да спре тракането на зъбите си.

— Хайде, хайде, мадам! Наистина трябва да те помоля да побързаш. Свали комбинезона! Наистина нямам търпение да видя какви съкровища се крият под него.

Вцепенена от гадене и отвращение, все още замаяна от шока, Джини усети, че се подчинява на заповедта му. Свали комбинезона си. Въпреки задушавашата горещина навън, на нея ѝ беше толкова студено! Не смееше да вдигне поглед. В този момент на пълно падение, тя нямаше смелостта да посрещне тези жълти, алчни очи,

които сигурно в момента поглъщаха всяка педя от настръхналата ѝ плът.

Когато Девери дойде до нея с косматото си, тлъсто тяло, отвратително бяло като жабешки корем, Джини помисли, че ще изкрещи. Вместо това си наложи да си спомни ужасната сделка, която бе сключила с това чудовище, застана неподвижно и му позволи да я бутне назад върху леглото. Само малката капка кръв, която се образуваше върху долната ѝ устна там, където я бе прехапала, показваше вътрешното ѝ безпокойство и терзание.

— Нека първо те огледам. О, както и предполагах, имаш прекрасно тяло, създадено за любов.

Тя трябваше да се пребори с растящите вълни на гадене. Как можеше да говори за любов? Този отвратителен космат звяр — какво знаеше той за любовта? Любов бе оглушителното пулсиране на кръвта в ушите ѝ, която ускоряваше пулса ѝ при всяко докосване на Стив. Ръцете му можеха да бъдат нежни или грубо настоятелни, но винаги, понякога дори въпреки волята ѝ, бе успявал да я накара да почувства нещо. „Обичала съм го, дори когато го мразех най-силно“ помисли си тя и се загледа с каменно изражение в тавана, докато меките дебели пръсти лазеха по нея. Колко бяха различни от онези дълги кафяви пръсти, за чието докосване копнееше тялото ѝ и които никога нямаше да усети отново! „А аз се борех с него, казвах му постоянно колко го мразя — помисли си тя с терзание, което сякаш изкрещя в ума ѝ. — Моята любов, моят любим, моят живот! Аз почти го убих веднъж, задето бе направил това, когато през цялото време всъщност съм го искала точно по този начин. Да, той ме направи жена, той ме накара да изпитвам нужда от него, той ме научи как да чувствам. А сега...“

Реалността бяха ръцете на един друг мъж, които алчно стискаха гърдите ѝ. Влажни, противни устни се притискаха в нейните, непознат език се вмъкваше в устата ѝ. Реалността бе един невероятен ужас и в този момент на нея ѝ се щеше да умре.

Раул Девери бе като прасе — тлъсто, космато, звероподобно същество, което притискаше тялото ѝ надолу под отвратителната си тежест и искаше да я насили.

Сякаш тя наистина бе курва, която бе купил за час-два, той ѝ казваше какво да прави.

— А, ти си кокетка по рождение, така ли е, малката? Външно се преструваш на студена, но тялото ти е като малка фурничка, нали? Прегърни ме, да, така, а сега разтвори крака малко повече. Да, обгърни тялото ми с тях. Няма нужда да си толкова свенлива. И преди си правила това, нали?

„Не мога да направя това, не мога да издържа и минута повече, не, ще повърна“ диво изкрещя тя в ума си, докато тялото ѝ се подчини. Тя се движеше под него, но само защото той бе пъхнал ръката си под нея и я повдигаше, за да посрещне пръхтящите му, задъхани тласъци. Тя трябваше да се освободи и тази мисъл я накара да се извие и да почне да се гърчи, докато мятеше глава наляво и надясно, хлипаща от болка, отчаяние и безнадеждност. Тежкото му тяло я бе притиснало надолу и тя почувства лигавата му слюнка върху лицето и гърдите си, и усети противния му дъх.

— Малка уличница, малка блудница, той ли те научи на всичко това? Трябва ти един истински мъж за разнообразие, нали? Ще ти дам това, което искаш, не се притеснявай.

Тя скимтеше като полудяло животно, а той взе стенанията ѝ за звуци на удоволствие. Когато разбра, че повече не може да търпи този ужас и отвори уста, за да изкрещи, че не иска този срам и падение, той вече проникваше в тялото ѝ. Затвори устата ѝ с лигавите си устни със собственото си пръхтене от крайния екстаз.

След това, като я остави да лежи там толкова бледа и изтощена, че изглеждаше самата смърт, той отново стана пресметлив, директен и добродушен, докато започна да се облича.

— Наистина съжалявам, че трябва да те оставя толкова скоро, гълъбице. Ти беше чудесна, точно както си мислех, след като престана да се преструваш на срамежлива. Всъщност бе най-добрата, която съм имал и повярвай ми, имал съм доста жени по цял свят — той я погледна със стария си блеснал поглед и дори ѝ намигна. — Не възнамерявам да те пусна да си идеш толкова лесно, след като открих колко си чаровна, не се притеснявай за това! Ще ти кажа нещо: когато стигна до там, закъдето сме се запътили в крайна сметка и се настаня, ще намеря едно хубаво апартаментче и ще изпратя да те доведат. Как ти се струва, а? О, ще си прекараме славни дълги нощи в страхотна любов. Тогава няма да се налага да бързаме. Недей да ме гледаш с

толкова окаян вид, малката ми, не е завинаги, нали знаеш. Ние, войниците, винаги трябва да се сбогуваме!

Той си помисли, или поне се престори, че си мисли, че тя съжaliaва, задето я напуска! О, боже, нима този човек нямаше никаква чувствителност, никакви угризения?

Някъде от дълбините на свитата си, унижена душа, Джини събра смелост да му напомни за обещанието му. Като облиза устни, тя успя да прошепне колебливите думи, като се запъваше. Почти се страхуваше как ще реагира той.

— А за съпруга ми... Вие казахте...

Той я погледна с остър поглед, който бързо обърна на безгрижна, леко изкривена усмивка.

— Какво? Все още си мислиш за този проклет разбойник? Това са то, жените! Никога не знаят кога им е добре. Да, добре, не се тревожи за това. Ще дам заповед преди да замина. Тази вечер ще го освободят, след като има достатъчно време да си помисли за прегрешенията си и да е благодарен, че се е отървал толкова леко. Обаче трябва да е след залез-слънце, разбираш ли? Не искам същите тези хора, които се бяха събрали тук да си мислят, че и на тях може да им се размине така. Ще накарам да го изпратят по пътя му. Жив, съвсем жив! По-добре ли се чувстваш?

Той отново се обърна към огледалото, като пооправи изгладеното си, плътно прилепнало сако.

— Мексиканските наемници ще се погрижат за това. Те ще поемат командването тук за известно време, докато ние видим какво е положението. Но слушай — продължи той, като се приближи към леглото и се вгледа в нея — ти идваш при мен! Вече няма смисъл да се връщаш — слуховете пътуват бързо. Кой ще те вземе? — той се изсмя внезапно. — Със сигурност не и онзи стар пуритан дон Франциско. Креолите са много стриктни по отношение на семейната чест, особено като става въпрос за жена! Не ми се иска да звуча толкова пряк, скъпа моя, когато ти бе толкова сладка и изпълнителна, но трябва да погледнеш реалистично на нещата. Трябва да си ми благодарна — освободих те от затворническия живот, които те очакваше, както всички останали мексикански жени. Ние двамата много ще се забавляваме. Ще видиш, че мога да бъда повече от щедър! А сега ме

целуни като добро момиче. След малко ще пратя Кити тук горе с нещо за хапване.

Като не обърна внимание на инстинктивното ѝ свиване и бледия ѝ вид, сякаш бе изпаднала в транс, полковникът се наведе, хвана я за раменете и лепна една влажна, сърдечна целувка на устните ѝ. Веднага, щом вратата се затвори след него, Джини се измъкна от леглото и се запъти със залитане към ъгъла на стаята, за да повърне в мивката.

Върна се в леглото със слаби и треперещи крака, зарови лице в ръцете си и заплака неутешимо. Думите на полковника сякаш се бяха запечатали в съзнанието ѝ, както и незаличимите следи на срам, които бе оставил върху тялото ѝ.

„Той е прав — с мен е свършено. Опетнена и омърсена! Всички ще се извърнат от мен, ако знаят. А този звяр сигурно вече се е погрижил всеки да си помисли, че аз съм негова любовница по свое желание. Спасих живота на Стив, но той никога няма да повярва на това. Не, ще си тръгне с омраза към мен и ще си мисли, че съм го предала. Какво ми оставя да направя? Би трябвала да се самоубия, да, точно така!“ Тя повдигна глава и очите ѝ огледаха стаята, а зеленият им цвят бе потъмнял от емоциите. „Вече не искам да живея“ помисли си тя трескаво. „Няма да мога да понеса чувството, че съм разкъсана от такъв срам и такава агония! Той все още е там, навън. Оставили са го под безмилостните лъчи на слънцето, за да изгори от жажда и да страда от адски мъки. Аз ще се хвърля от балкона и той ще разбере какво се е случило, че не съм искала да живея без него.“

Тя побягна към кепенците, спъвайки се, дръпна ги рязко, но полковникът ги бе заключил здраво и те не се поддаваха на бясното ѝ блъскане и удряне. Свлече се на колене и изстена на глас, но след малко възвърна здравия си разум и отново се хвърли на леглото, като се помоли полковникът и легионерите му да заминат скоро, като и дадат възможност може би да подкупи някой от наемниците. Тя бе чувала, че са известни с подкупността си. Може би щяха да ѝ разрешат да говори със Стив. Щеше да се хвърли в краката му и да го моли за прошка, щеше да му обясни всичко! Тя затвори очи и промълви името му: „Стив... Стив, скъпи.“ Глупачка! Сякаш като казваше името му, можеше отново да го спечели на своя страна! Той никога нямаше да ѝ прости. Тя много добре познаваше силния му гняв и арогантния му,

непреклонен характер! Помисли си: „Той ще предпочете да умре, отколкото да разбере какво съм направила, за да спася живота му. Ще ме презира за слабостта ми, дори и да е било само заради него!“

Джини загуби представа за времето. Смътно ѝ се стори, че чува звук на рогове, викове на войници и тропот на копита, докато французите потегляха. Какво значение имаше сега? За нея бе твърде късно.

Тя остана да лежи неподвижно, сякаш вече бе мъртва и се молеше за забвение. Мексиканката бе дошла и ѝ бе оставила малко пресни плодове и вода, но в това кафяво лице с високи скули нямаше и следа от състрадание. Тя донесе и някои памучни дрехи със себе си и ги хвърли на леглото.

— Тези ще ви се сторят по-практични за езда, тъй като скоро ще заминете. Сеньор полковникът нареди така. Каза, че в замяна на това, ще ми оставите роклята си.

Без да изчака отговор, жената вече прибираще роклята, която Джини бе подритнала нехайно настрана и която все още лежеше на пода. Тя приглади гънките, сгъна я внимателно и Джини усети как очите ѝ отново се насълзват. Роклята ѝ — хубавата ѝ бална рокля с цвят на огнен опал. Това бе последното нещо, което Стив ѝ бе дал, тази рокля, а тя дори не му бе благодарила за нея. Но сега я мразеше и се радваше, че тази жена ще я вземе. Роклята, коприненият ѝ комбинезон, лъснатите ѝ обувки от шевро — всичко това го нямаше, както и честта ѝ.

Грубо тъканият памук дращеше и бодеше по кожата ѝ като власеница на каещ се грешник. Джини навлече небрежно простите дрехи и отново легна в леглото, а сетивата ѝ бяха толкова притъпени от случилото се, че не можеше да мисли какво ще стане с нея отсега нататък. Затвори очи и зад клепачите ѝ затанцуваха ужасни сцени. „О, боже, о, боже! Нека се събудя сега, нека това се окаже кошмар, нека се събудя в прегръдките му.“

Тракането на ключа в ключалката изведнъж прогърмя експлозивно и тя се изправи изненадана, а бузите ѝ запламтяха. Какво се бе случило? Кой бе това? Нима полковникът бе променил решението си и бе решил, че тя трябва веднага да се присъедини към него?

Вратата се отвори със скърцане и Джини нададе ужасен вик, когато разпозна мъжа, очертан на фона на отслабващата дневна светлина, който се приведе леко, за да мине дългото му, тънко тяло през вратата. Влезе без никакви уговорки и се загледа в нея, а острият му език облиза тънките устни, които се разтегнаха във вълча усмивка, когато видя израза на лицето ѝ.

— Май очакваше някой друг, а?

Той каза само това, но тя внезапно и ужасено осъзна, че полата ѝ стигаше само до глезените, че краката ѝ бяха боси и блузата, с която бе облечена, бе много широка и с доста голямо деколте. Очите му открито я разсъблякоха, сякаш вече бяха видели какво има под дрехите ѝ, като че знаеше, че е гола под тънкия памучен плат.

Джини се сви като уплашено животно под бледия му, похотлив поглед, а ръцете ѝ инстинктивно се скръстиха пред гърдите ѝ.

— Какво искате? Какво правите тук? — гърлото ѝ бе пресъхнало от ужас и тя трябваше насила да изтръгне думите си.

Той пристъпи напред и застана прав, вперил поглед в нея, като затвори с крак вратата зад себе си. Глухият звук я накара да подскочи.

— Май нещо си нервна? Полковникът рече да се погрижа за теб. Да те измъкна оттук в безопасност, преди целият град да мине на страната на хуаристите.

Тя скочи на крака, понеже изведнъж бе станало непоносимо да стои там, на крайчеца на леглото, под погледа на бледите му, подигравателни очи.

— Но той каза, че мексиканската армия ще остане тук. Какво искате да кажете?

— Какво искам да кажа ли? По дяволите, искам да кажа, че те са прекалено уплашени, за да останат тук, след като французите се измъкнаха. Цялото мръсно предателско градче просто обича своя президент, това се вижда веднага.

Гласът му звучеше нехаен, обикновен, но той отново направи крачка към нея и Джини почувства с ужас колко е горещо тялото му, като нещо физическо и пълзящо.

„Ако ме докосне — помисли си внезапно тя — това ще е лошо от всичко досега. Това ще е повече, отколкото мога да понеса. Това ще е краят.“

Той се засмя меко и протегна ръка, хвана памучната ѝ риза и я дръпна напред. Движенията му не бяха забързани и напрегнати. Той не спираше да се смее, когато ръцете ѝ се отпуснаха безсилни срещу гърдите му. С бързо движение, което я завари неподготвена, той бе дръпнал блузата ѝ от колана на полата ѝ и бе пхнал другата си ръка под нея.

— Спокойно сега, спокойно! — той се засмя, а пръстите му напипаха едно зърно и го стиснаха силно. Тя изпищя, а стените на стаята сякаш се наклониха и залюляха навътре, докато вълните от агония сякаш потъмниха и вцепениха съзнанието ѝ. Внезапно той бе извъртял тялото ѝ така, че тя се бе облегнала гърбом на него. Другата му ръка се вдигна нагоре и запуши устата ѝ, като я затисна жестоко назад, докато главата ѝ се отпусна безпомощно на рамото му. Като погледна надолу, все така ухилен, Бийл виждаше бялата, опъната дъга на женската шия с жилите, изпъкнали по нея като въжета. Тя се опита да ритне назад, но гънките на полата ѝ ѝ попречиха и тя загуби равновесие, залитайки върху него.

Изад ръката му се чуваше скимтене. Звучеше като животно, помисли си той.

— Престани да се бориш — предупреди я той. — Точно сега нямам време да те чукам. Искях само да ти покажа нещо.

Ръката му нарочно се плъзна по гърдите ѝ и когато тя се опита да го одере, той хвана зърното ѝ между палеца и показалеца си и го стисна, докато тя спря да се бори и остана неподвижно срещу него, като стенеше със затворени очи.

— Стига ли ти толкова? Ще дойдеш ли с мир?

Тя издаде някакъв нечленоразделен звук и той я освободи с презрително побутване, което я просна на колене, а дългата ѝ, преплетена коса закри лицето ѝ. Не спираше да плаче от срам и болка. Той отключи кепенците и се върна при нея, като я вдигна на крака и я плесна, когато тя се дръпна от него.

— Най-добре ще е да се научиш кога говоря сериозно, високомерна госпожице! Ако ми създадеш още проблеми, ще получиш още една порция от същото. Разбираш ли? — като се ухили със злобната си усмивка, той я хвана за китката, изви я зад гърба ѝ и я избута пред себе си навън на балкона.

Мексиканските наемници носеха красиви униформи, поръбени със златни кантове, които сякаш отразяваха червените отблясъци на факлите, запалени в двора. Все още не се бе стъмнило съвсем, макар че слънцето бе почти залязло и вече се бе скрило зад планината. Дори пушките им изглеждаха нови, а лъснатите им приклади проблясваха.

В контраст с тях, неравната редица мъже, застанали срещу далечната стена изглеждаха като опърпани плашила, които вече са загубили човешкия си облик с изпитите си, брадясали лица с вид на гротескни маски в играта на светлина и сянка. Нито един от тях не носеше качулка и някои, почти неспособни да стоят на краката си, се бяха подпрели на стената, за да се задържат прави. Те бяха завързани с вериги един за друг. Краката и ръцете им бяха оковани.

— Хуаристи. Заповедта от самия генерал бе да се застрелят всички затворници. Ще бъдеш много хубава вдовица!

Дори сега, замаяна от болка, Джини почти не можеше да разбере какво се случва. Внезапен, приглушен барабанен звук почти заглуши думите на Бийл и командата, която извика офицерът:

— Готови... за стрелба...

Пушките се вдигнаха, подпрени на облечените в бяло рамене.

— Огън! — думата бе заглушена от последвалия залп като гръмотевичен гръм. Пречупените като дървени фигури тела, които до преди малко бяха хора, бяха дишали и може би се бяха страхували, сега, когато куршумите се забиха в тях, се сгърчиха, а после паднаха по очи и останаха неподвижни.

Един тънък, пронизителен писък се откъсна от гърлото на Джини, докато тя се хвърли напред.

— Не! Той обеща, обеща! — болката от извитата ѝ ръка, която Бийл все още държеше здраво и ужасният, отвратителен шок от гледката, на която току-що бе станала свидетел в следващия миг я накара да рухне, и да се превърне в безжизнена кукла, докато се свлече и припадна.

— Смятай се за късметлийка — рече Бийл. Той се засмя на изтерзаното, лудо мятане на жената, която лежеше под него на леглото в товарния дилижанс, притисната от теглото му.

— Можех да накарам да те застрелят, след като приключа с теб — продължи той със същия подигравателен глас. — Само изпълнявам заповедите, нали разбираш. Все пак ти беше затворничка. Но аз винаги съм искал да си имам *soldadera*, като онези мексикански войници. Бяла жена, а не някоя местна кучка. Ти може да ми дойдеш дюшеш, кукличке, след като научиш някои неща.

Другите двама контрареволуционери — единия яздец с коня си до тях, а другият караш дилижанса — се засмяха заедно с Бийл. Стори им се забавно да гледат как Бийл опитомява тази жена, която бе попаднала в ръцете им по една щастлива случайност. Той вече я бе съблякъл гола и лудешката ѝ съпротива само успяваше да им представи по-добър изглед от някои части на тялото ѝ — стегнато, дългокрако и лъснало от пот.

Мат Купър, едър като мечка американец от Арканзас, непрестанно надигаше една бутилка текила към устата си и поглеждаше през рамо, така че от време на време дилижансът залиташе опасно и Бийл започваше да псува. Обикновено Мат бе добродушен и мил човек, който никога не би се присъединил към садистичното „забавление“ на Бийл, но когато бе пиян, Мат можеше да бъде подъл и опасен, а точно сега, като го гледаше с момичето, нямаше търпение да дойде неговият ред с нея. Боже, каква бе хубавелка! И въпреки привидната ѝ неохота, тя вече бе продала тялото си на онзи дебел полковник с надеждата да спаси живота на любимия си. Бийл им бе разказал през смях историята.

— Във всеки случай тя не е нищо повече от една курва — бе казал той. — Морган, този проклет мелез — изменник, на който тъкмо сложихме край на агонията, заедно с онези другите хуаристи, я мъкнал из цялата страна със себе си. Даже я бил обучил в някой наистина

реномирани заведения, така съм чувал. Като това на Лилас долу в Ел Пасо. Сега е наш ред, а, момчета?

Нито Мат, нито Пекос Брейди, който току надничаше в дилижанса и се хилеше, не възрази. Защо и те да не се възползват, като дойде редът им? Полковникът бе дал инструкции на Бийл да му я доведе в Дуранго, но по дяволите, много неща можеха да се случат по пътя! Полковникът никога нямаше да научи, а и той можеше да си намери много други жени с всичките си пари.

Момичето имаше синини по цялото си тяло — на бузата си имаше един тъмновиолетов белег, където Бийл я бе ударил, а устната ѝ кървеше. Но тя продължаваше да се бори и скимтеше като ранено животно.

Двама мексикански офицери, които бързаха да настигнат войската, която вече бе на няколко мили от Закатекас, дойдоха до тях и започнаха да се смеят.

— Хей, амиго, май си имаш проблеми? Хванал си някоя доста дива, а?

— Трябва да действаш както с жените хуаристки, които залавяме, дето не искат да се отдадат — рече другият офицер, а белите му зъби проблеснаха под мустака му.

— Няма да ми отнеме много време — рече Бийл през зъби. Той отново я удари и тя извика. Отпечатъкът от пръстите му почервения на бялата ѝ гръд.

— Но защо изобщо си хабиш времето? Тук сме четирима и можем да я държим, докато един прави каквото си иска с нея, а? И може би след това няма да има сили да се бори! — мексиканецът, заговорил пръв, бе настоятелен, а кръвясалите му очи бяха фиксирани върху бледото, извиващо се тяло на жената с медна коса. *Caramba*, тази си струва да я има! Дори и ако трябва да плати на северноамериканците за своя дял от плячката.

— Ух, мамка му стара — изломоти Пекос, като облиза устни — що пък не, Бийл? Дай ѝ да опита какво я очаква — тя може и да свикне!

Мат Купър дръпна юздите на мулетата и дилижансът спря.

— Вече толкова съм се надървил за нея, че не мога да трая нито минута повече, чуваш ли? Аз викам да почваме.

Думите му бяха последното нещо, което Джини си спомняше ясно през тази нощ. През целия си живот щеше да се опитва да изтласка този спомен далеч, възможно най-далеч в дълбините на съзнанието си — толкова далеч, че да не се връща в кошмарите й...

Те завързаха фенера отстрани на дилижанса и я проснаха на земята до него. Когато продължи да пищи, някой пхна в устата й едно мръсно и противно на вкус шалче.

Колкото и да е странно, най-много я болеше, когато дръпнаха ръцете и краката й настрана и ги хванаха здраво. Това, както и мисълта за грозната й поза, докато я изнасилваха един след друг. Унижението над женската й душа бе по-лошо от това над тялото й, понеже последното накрая щеше да зарасне. Лепкавата кръв между бедрата й се смеси с изсъхващата сперма. Животинското пръхтене, очите, втрени диво в нея, смехът, който всъщност бе смесица от похот и възбуда.

Докато се изреди и последният, вече нямаше нужда да я държат неподвижно. Тя потъваше в тъмнина и дори не усети, когато Мат я вдигна в големите си, силни ръце и я сложи между чувалите на леглото в дилижанса. След това се настани до нея, докато Бийл на свой ред подкара мулетата. И Джини се събуди в прегръдките на Мат, стенеща от болка. Чувстваше тялото си като една голяма, пулсираща рана.

По свой груб начин Мат се държеше мило с нея през следващите седмици — седмици на убийствено, изтощително пътуване по петите на имперските мексикански войски под командването на генерал Мехия, който през повечето време бе далеч, главно в Мексико Сити. Джини разбра, че се е превърнала в една от онези окаяни войнишки жени, които следваха мъжете си, готвеха им, приготвяха лагера им, раздигаха покъщината и обслужваха нуждите им. Викаха й „la gringa soldadera“ и другите жени неохотно я приеха, когато видяха, че съдбата й в някои отношения бе дори по-окаяна от тяхната. В крайна сметка тя трябваше да се грижи за трима мъже и един от тях бе свиреп северноамериканец — мъжът, наречен Бийл, когото никой не харесваше, дори и собствените му другари. Странен, студен и жесток човек, който обичаше да убива, но най-много се наслаждаваше да измъчва. Именно той провеждаше разпитите на заловените затворници. И когато вземеше някоя жена, винаги изпитваше нужда да й причинява болка, преди да може да задоволи напълно похотта си.

Джини щеше да научи това, точно както се научи да трепери, когато той я повикаше с пръст и да се съгласява бързо с всичко, което искаше от нея, без да задава въпроси, понеже ако не го стореше, агонията на наказанието ѝ продължаваше няколко дни. Мъжът явно се наслаждаваше на пълното си господство над нея. Докато Пекос се интересуваше само от храната и от мимолетното удоволствие, което получаваше от тялото ѝ, използвано като отдушник за похотта му, Бийл искаше по-скоро да прекърши напълно духа ѝ. За кой ли път, когато тя не го задоволяваше или когато намираше нещо, за което можеше да се заяде с нея, той започваше да я бие, използваше каиша си със студена решимост и се смееше на безпомощните ѝ борби, докато тя падаше разплакана в краката му и се молеше на пресекулки да не я наранява повече. При един от тези случаи Том Бийл за пръв път направи това, което щеше да повтори и по-късно, когато смяташе, че трябва да ѝ се напомни кой я притежава. Знаеше, че няколко от мексиканските офицери имат ищах за нея. Те намираха извинение да яздят покрай дилижанса им и правеха дръзки коментари, за да изразят възхищението си, като я караха да дръпне черния шал от главата си, за да видят косата ѝ... или да повдигне малко полата си. Тя никога не им отвръщаше и гледаше право пред себе си, докато им омръзнеше да си играят с нея и се отдалечаваха. Но Бийл уреди да я продаде на един от тях — капитан, който се мислеше за голям Казанова.

— Обеща ми десет песос — рече ѝ той, като се ухили лукаво. — Постарай се да ми ги донесеш, курво!

Тя нададе вик от срам и страх, който не можа да възпре и той я хвана за косата, изправяйки я грубо на крака.

— Вече не сме толкова високомерни, а? Помня как се правеше на много важна, като че ли си дама. Но аз още отначало те разбрах к'ва си! И запомни, моя си — ще спиш, с когото ти кажа и ще пълзиш на колене пред мен, ако ти заповядам. Добре го запомни!

Той я отблъсна от себе си и тя се просна неподвижно на земята. Само раменете ѝ се повдигаха, докато плачеше тихо и безнадеждно.

Но ако Бийл допринасяше за ада, в който се бе превърнал животът ѝ, Джини откри, че Мат Купър ѝ помага по свой начин, за да го направи малко по-поносим. Той сякаш по детски се гордееше с нея и ако тя имаше дрехи, които да облече, каквито и да бяха те, именно

Мат ѝ ги бе осигурил. И пак Мат ѝ даде нож и я научи как да го използва.

— Някои от тези жени са много диви и жестоки. Вечно се бият и си вадят ножове. Не ми се ще да видя хубавичкото ти лице обезобразено, малката. Мат ще те научи. Само гледай Том Бийл да не узнае за това, разбираш ли?

Мат се хвалеше, че бил най-добрият в борбата с нож в планините. И я научи на всички трикове, за които се сети. Забавляваше се да се бие с нея и я научи как се казват различните хватки. Заливаше се от смях, когато краката ѝ се оплитаха в полите и тя се просваше под него в пръстта. В такива моменти тя трябваше само да вдигне малко роклята си и да го „награби“, както се изрази той. Другите жени умираха от смях, когато станеше това, но избягваха да се бият с чужденката.

— Тази — казваха те с полувъзхищение, полуупрек — се е научила да се бие съвсем като мъж, нали?

Дори мързеливият Пекос бе започнал да гледа на това като на забавление.

— Да научиш една жена да се бие, това си е цяло постижение, нали? Ще ми се да видя някоя от останалите кучки да се захване с малката ни *soldadera*, а, Мат?

Той я научи и на някои трикове, които бе видял по пристанищата в Сан Франциско.

Джини схващаше бързо, главно поради чисто животинския, примитивен инстинкт за самосъхранение. При това същата тази животинска потайност не ѝ позволи да остави Том Бийл да открие колко много бе научила в действителност. Бийл изпитваше такова удоволствие, когато я биеше и пердашеше, без да го е предизвикала, а после ѝ напомняше, че е уличница.

— Хайде, остави я на мира! Нищо не ти е направила! — викаше Мат, когато бе наблизо. И само защото Бийл малко се страхуваше от едрия Мат и неговата избухливост, Джини се отърва без да бъде обезобразена или дори осакатена.

Имперските армии — разпръсната, неорганизирана сбирщина войници — продължаваха да отстъпват. Облечените в сиви униформи контрареволуционери вървяха в краищата на отстъпващата войска като глутница ръмжащи, грабливи койоти, и удряха в мрака всеки и

всичко, което намираха. Повечето от тях бяха следвали Куантрил по време на гражданската война в Щатите. Сега, поне на книга, те се биеха за император Максимилиан.

Притисната между две противникови армии, земята бе гола и опустошена под също толкова безжалостното слънце. Това бе централна Месета, сухата долина, която се издигаше нагоре в няколко плата, докато стигнеше до хладната планина централна Хайланд. Армията на Мехия се движеше напред-назад и се опитваше да хване в капан войските на генерала на хуаристите Мариано Ескобедо. Но Ескобедо, който се бе научил на хитрост, винаги успяваше да избегне пряка битка, освен ако не можеше да стори нищо друго. Междувременно хуаристките партизани тормозеха по всякакъв начин имперските войници — нападаха, а после се оттегляха обратно в планините. Мехия изпрати една войскава част, за да подсили Матаморас, пристанището на императора в Залива и откри, че то вече е в ръцете на хуаристите. Имаше дори слухове, че самият Мехия бил заловен, но освободен по заповед на генерал Ескобедо. Той се върнал в Мексико Сити, за да ближе раните си и оставил армията си да продължава да се бие.

Докато хуаристите продължаваха неуморно да напредват, пристигна новината, че французите на свой ред се оттегляли още по-назад. Чихуахуа и Салтийо отдавна били евакуирани, а и Камарго бе паднал. Сега Дуранго бе най-северният им пост на запад. А в Сан Луис Потоси по парадите все още се чуваха френските рогове.

Всичко това не значеше много за недисциплинираните имперски орди, които чувстваха, че сега искат от тях да се бият на предната линия. По пътищата се бяха насъбрали бегълци и изпреварваха войската в устремния си бяг. Разбира се, това бяха поддръжниците на Максимилиан. Богати земевладелци със семействата си и най-ценната си покъщнина, придружавани от въоръжена охрана. Търговци и селяни, които се страхуваха от репресии от страна на хуаристите, когато градовете им бъдат превзети.

Жените умираха от смях, когато богатите затворени карети профучаваха покрай тях. Те плюеха на пътя и се радваха.

— Всички се насират в гащите от страх пред хуаристите. Гледай ги как бягат! Боят се, че ще откраднат дебелиите им грозни жени и дъщери. Пфу, та кой ще ги иска?

Те правеха неприлични жестове на жените, които ги гледаха иззад спуснатите пердета на каретите.

Само Джини стоеше настрана от тези забавления. Главата и раменете ѝ бяха напълно закрити от шала, който скриваше и косата ѝ. Тя караше дилижанса с голи крака, провиснали във въздуха, и сега те бяха потъмнели и издраскани от тръните, точно като на останалите. Понякога вървеше пеша, особено когато Бийл бе наблизко. Никога не смееше да надигне глава в тези случаи. Винаги се сецаше, че в някой от тези дилижанси, които срещаха, може да има някой, когото да познава. Какво щяха да си помислят, ако знаеха? Тя се опита да не мисли твърде много за миналото и не се интересуваеше какво я очаква в бъдеще. Бе изпаднала в някакво вцепенение и приемаше всичко, което ѝ се случва, с безразличие. Единственото нещо, което сякаш я караше да забравя апатията си бе танцуването. Това бе единственото занимание, което имаха жените, за да забравят умората си, тежкия труд и непрестанния поход.

Някой започваше да подрънква на китара и подканяше жените да танцуват. След малко и някои мъже се присъединяваха. Танцуваха огнените селски танци на Мексико — хараба, коридо и понякога фанданго. Като гледаше как всички тези Росити, Чикити и Лупеси танцуват, Джини не можеше да устои на подтика да се включи и тя. Това бе нещо, което винаги бе обичала в Мексико — испанската музика. Дива, тъжна, примитивна музика — танци, които разказваха за любов, желание, страст, омраза и безчестие. Обучена от някои от другите жени и съпроводжана от радостни възгласи „Оле!“, Джини всъщност изпитваше наслада от танците — дори и от научаването на някои сложни стъпки, пляскането с ръце и ритмичното щракане с пръсти. Тя си мислеше с горчивина, че схваща с такава лекота, защото вече няма душа. И после си казваше: „Какво ме интересува? Поне мога да потъна в музиката, когато танцувам.“

Това бе единственото нещо, което я караше да забравя, че се е превърнала в кал — нещо по-лошо от курвите, които обикаляха по улиците в градовете. Тя се презираше, задето продължава да живее, задето иска да оцелее с яростния естествен инстинкт на гладуващите и бедните.

Докато се приближаваха до Сан Луис Потоси слуховете продължаваха да се носят с шеметна бързина и никой не знаеше на

какво да вярва, французите не се „съсредоточавали“, както се бе изразил маршал Базен, а наистина отстъпвали. Императорът им Луи Наполеон отказал Мирамарския договор и след пороя от гневни писма на държавния секретар Стюърт започвал да се замисля дали има смисъл да продължава френската намеса в Мексико. Скоро Максимилиан щял да остане сам, подкрепян единствено от лоялистките войски на Маркес, Мирамон и Мехия, а междувремежно хуаристките армии били подсилени от доброволци от провинцията.

Джини слушаше клюките и яростното им отричане с някаква апатия. Какво значение имаше вече за нея? Сега трябваше да се страхува и от хуаристите, ако попаднеше в ръцете им. Те щяха да я изнасят и да я убият без разпит и без милост. Нали следваше неотклонно войската на Мехия, и още по-лошо — бе жена на омразните контрареволуционери. Само ако това ужасно, кърваво денонощие не се бе случило! Само ако Стив бе още жив! Само ако имаше на какво да се надява!

Те видяха мъждукащите светлинни на Сан Луис Потоси късно една вечер, когато разпръснатата войска се разположи за нощувка върху едно плато на север от града. Някогашният малък миньорски град и балнеоложки курорт сега изведнъж се бе превърнал в оживен град, ограден от окопи и насипи от пръст, издигнати от френските сапъори. Хотелите бяха претъпкани, а увеселителните заведения процъфтяваха. Всяка вечер имаше представления в малкия театър, който винаги бе пълен. Тук, в Сан Луис, много хора бяха настроени профренски, а хуаристите ограничаваха дейността си до близките планини, където се криеха в малки индиански селца и се спускаха, за да нападат пътниците по планинските пътища.

Бийл изненада Джини, като ѝ подари една яркочервена рокля, намерена при едно от „нападенията“ над малко хуаристко селце. Той ѝ я хвърли нехайно с вълчата си усмивка и тя не можеше да спре да се пита, още докато я вземаше, какво се е случило с жената, която бе носила тази рокля.

— Облечи я тази вечер. Ще ходим в града. И недей да се надяваш на нещо — продължи той злобно. — Наоколо има французи, но твоят приятел полковникът е още в Дуранго и се бие с хуаристите.

Тя се бе научила да не отвръща нищо и да не прави нищо, освен ако не ѝ се каже. Под зоркия му поглед, прехапала устни, за да удържи

неволните си потрепвания, тя започна да сваля раздърпаната риза и полата си. Той я наблюдаваше критично, като забеляза вдлъбнатините в основата на врата ѝ и начина, по който тънкото ѝ лице подчертаваше високите ѝ скули.

— По дяволите! — изкоментира той. — Ти ставаш наистина мършава, а? Не забравяй да се срешиш и си сложи малко цвят на лицето или аз ще се погрижа за това ей така... — и той я зашлеви, като я отхвърли назад. — И ще е най-добре тази вечер да се държиш възможно най-добре. Не са ни плащали от доста време, а на мен ми трябват малко *dinero* — ухили се Бийл, като знаеше, че тя разбра какво иска да каже.

— Ще бъда готов за тръгване след петнайсетина минути — рече ѝ той за довиждане. — Гледай дотогава да си разкрасена и да ме чакаш. Най-добре ще е да вземеш оня нов шал, дето ти го даде Мат. Тоя, дето го носиш напоследък е прекалено парцалив и мръсен за компания.

Джини отчаяно се бе молила Мат да я защити, но когато Бийл дойде да я вземе в една наета двуколка, беше сам. Съобщи ѝ с тънка, злобна усмивка, която ѝ подсказа, че много добре знае какви са мислите ѝ, че Мат и Пекос вече се били запътили да си пийнат и да се повеселят в града.

Джини потрепери от хлад, въпреки че новият ѝ бял дантелен шал бе увит плътно около главата и раменете ѝ. Сан Луис бе в подножието на планината и студеният нощен въздух сякаш пронизваше тънката материя на роклята ѝ. Явно е била шита за жена, много по-дребна от нея — деколтето бе изрязано ниско отпред и отзад, а надолу стигаше малко над голите ѝ глезени. Роклята бе прилепнала твърде плътно по слабото ѝ тяло и показваше съвсем ясно, че отдолу е гола. Курвенска рокля. „Но нима аз съм нещо друго“ помисли си тя. Нямаше начин да избяга от Бийл, а и той можеше да я накара да прави каквото пожелае.

Френските пазачи ги поздравиха и тя седеше мълчаливо, а главата ѝ бе сведена под дръзкия им оглед. Французи. Но дори те като че бяха за предпочитане пред човек като Бийл — когото и да избереше за нея.

Те яздеха през оживени улици, където добре облечени жени се разхождаха с придружителите си, защитени в спокойния си, приятен свят. Смеещи се френски legioneri със светнали очи минаваха край

тях и речта им събуди носталгия у нея. На площада свиреше един оркестър, от отворените врати на заведенията се процеждаха светлини. Но Бийл я заведе в другата, по-бедняшка част на града. Тук улиците бяха по-тесни, а сградите — по-нагъсто. Проститутките се караха пред входовете. Двама пияни френски войници, които се подпираха един друг, докато залитаха по неравния тротоар, пееха фалшиво някаква нецензурна песен.

Той я заведе в една кръчма, която дори нямаше надпис над отворените си, прогнили кепенци. Тук поне бе топло, но това бе топлина от нежити тела, скупчени твърде нагъсто едно до друго. Музиката, която се носеше откъм двамата окаяни китаристи, бе лудешка, а барът бе просто груба, дървена дъска по протежение на една от стените. Смехът бе висок, пронизителен и пиянски. Мъжете крещяха един на друг и викаха за още пиене и още жени. А малкото жени, които посещаваха това място бяха главно долнопробни уличници. Роклите им бяха срязани отстрана и показваха мършавите им, криви крака.

Както обикновено Бийл избра една маса, където можеше да седи с гръб към стената и не много далеч от вратата. Като ставаше въпрос за самосъхранение, той имаше утвърдени навици.

Тук имаше няколко французи — все войници. Имаше и някои сурови на вид американци, които не се смесваха много с останалите. Другите посетители бяха главно войници от имперската армия, някои от които познаха Бийл и му извикаха високо, както и няколко селяни и кравари в грубите им костюми.

Пред Джини се стовари една мръсна на вид калаена чаша, пълна с текила.

— Най-добре я изпий цялата, за да не си толкова кисела — заповяда Бийл. Тя покорно отпи, докато гледаше как бледите му, блестящи очи оглеждат тълпата. Забеляза, че той бе излочил първата си чаша и вече поръчваше друга. Няколко войници им бяха направили място на масата си и сега се навеждаха над Джини, като се опитваха да видят повече от гърдите ѝ, гледаха я похотливо и подхвърляха солени закачки. Тя се преструваше, че не чува. Един легионер с ефрейторски нашивки се бе облегал на бара доста тъжно. Загледа се в нея и тя започна да отвърща на погледите му почти умоляващо. „Вече наистина

ставам такава“ помисли си тя с отвращение. Но по-добре французин, отколкото някой от тези свини.

След малко французинът смушка приятеля си и двамата се заклатушкаха към тях. Бийл, със сивата си униформа на контрареволуционер, вдигна глава и се ухили.

— Да сте видели скоро някакво движение тука, войничета? — гласът му прозвуча почти обидно и единият от французите почервения и се намръщи. Другарят му, ефрейторът, се усмихна нагло в отговор.

— Ти си с армията на Мехия, нали? Е, поне не бягаме от сенките на хуаристите. Някои от нас са се запътили към истински бой — близо до Дуранго.

Той се загледа със сивите си очи в Джини и тя за първи път забеляза с изненада, че той е доста млад. Но въпреки това имаше суров и циничен вид. Погледът, който ѝ хвърли бе дързък, почти обиден, и тя сведе очи, като се запита защо изведнъж започна да се страхува.

Бийл леко се засмя.

— Аз и другарите ми също сме се били. Може да се каже, че прочиствахме страната от някои дезертъори. Тези смели хуаристи много пицят, както всички други. Нали? — той я гледаше. Ръката му се протегна през масата и стисна китката ѝ толкова неочаквано и силно, че тя нададе вик от болка. — Питайте я — взех я от един хуаристки шпионин, за който уж се била омъжила. След туй приключих с него. Спомняш си това, нали, кукличке? — той отново стисна и изви пръстите ѝ, докато тя изстена едно „да“. Пусна я и леко се изсмя. — Виждате ли? Почти го е забравила. След като веднъж я прекърша, ще стане много добра войнишка женичка. Ще прави всичко, което ѝ кажа.

През червената мъгла на болка и унижение Джини чу как започва неизбежното, уж нехайно пазарене. Френските войници седнаха, а мексиканците, с присъщото им мръснишко чувство за хумор, започнаха да правят коментари за способностите ѝ.

— Тя е мършава, но има прави крака.

— Аз веднъж спях с нея — беше като дива котка, ако обичате вреценето и драценето с нокти.

— Ама ако е за продан в място като това, защо двамата с приятеля ми да купуваме нещо слепешката, а? Аз дори не мога да видя

дали лицето ѝ не е сипаничаво — тя се увила толкова плътно с тоя шал!

— Да бе, какво иска да скрие?

Френските войници бяха жестоки колкото другите и я обсъждаха, като че е някое животно за продажба. Пазаряха се. Бийл я бе принудил да пресуши текилата си и пред нея вече имаше нова чаша. Джини усети как лицето ѝ започва да гори, а сърцето ѝ затуптя лудешки. Това бе много по-лошо от всичко, което бе правил с нея преди това. Да я доведе тук и да я предложи за публична продажба. Останалите проститутки можеха поне сами да си избират клиентите, а на нея ѝ отказваха дори тази малка привилегия.

— Свали проклетия шал. Хайде, сваляй го, кучко.

Мълчаливо, вече замаяна от срам, тя свали бялата дантела и внимателно я положи на масата, като забавяше всяко движение, доколкото дръзваше. Сплетените ѝ кичури, сега грубо разпуснати от грубите ръце на Бийл, се разпиляха по раменете ѝ и почти закриха лицето ѝ. Косата ѝ проблесна като разтопена мед на слабата светлина и Джини ясно чу ахването на околните. Тя имаше чувството, че очите на всички мъже в стаята се спряха върху нея, събличайки я...

— Вдигни глава, по дяволите! Трябва ли да ти казвам всичко?

Някакъв скрит инстинкт я накара да повдигне гордо глава, а смарагдовозелените ѝ очи преминаха презрително от едно похотливо лице на друго. Тя сякаш казваше „Животни! Мръсни, похотливи зверове! Вижте ме тогава!“

— Dieu! Тя е прекрасна! — рече един от французите.

Очите на ефрейтора изглеждаха замъглени в полумрака, докато той ги присви, а устата му се изкриви в усмивка.

— Тя е курва. И се продава, нали? Но едно лице, дори и с очи като тези, не е съвсем достатъчно. Виждал съм толкова хубави курви и в Марсилия и даже в Мексико Сити. И съм се бил с пот за парите си.

— Да, амиго, защо не им покажеш какво ще получат? Изглежда, че няма да ни повярват.

Лицето на Бийл изглеждаше изкривено от гняв.

— Много сте прави, че е курва. И ви казвам, че ще направи всичко, което ѝ кажа — всичко, за което можете да се сетите, момчета. Ти си само едно цирково животинче, нали така? — ръката му се стрелна и Джини неволно извика, докато пръстите му се впиха в

деколтетото на роклята ѝ и я разкъсаха. Гърдите ѝ, макар че се опитваше да ги скрие с ръце, блестяха млечнобели на слабата светлина.

— Dios! — прошепна един мъж. — Такава красота не бива да се крие. Покажи ни още, амиго, и аз ще ти дам едно песо, само за да гледам.

Изведнъж всички се струпяха около нея като животни и тя почти се задушаваше.

— Моля ви, недейте! Имайте милост! — тя погледна право в младия ефрейтор, но очите му бяха все така присвити и той ѝ се ухили сладно.

— Хайде, защо не го направиш? Добре ще се позабавляваме. А след това, ако приятелят ми и аз харесаме това, което видим, ще я вземем за тази нощ — отдавна не сме ходили на цирк.

— Стани! — гласът на Бийл звучеше злобно. Когато тя не можа да се помръдне, той я хвана над лактите и я изправи на крака. Тя усети как ръката му се плъзна зад нея, чу късането на плата и в следващия миг бе гола до кръста и той я държеше за китките, за да не ѝ позволи да се прикрие.

— Виждате ли? Ако искате да видите още, ще трябва да платите...

Очите ѝ се озърнаха със страх, а кръвта туптеше в ушите ѝ. Джини чу дрънченето на монетите, докато ги хвърляха около нея — на масата, по пода, а някои, хвърлени право в нея, се удряха студено в голата ѝ кожа.

— Не! О, боже, не! — изхлипа тя полудяла. — Не и така, недей!

Бийл пусна китката ѝ, за да я зашлеви с опакото на ръката си. Тя залитна и той отново я дръпна напред, така че се удари в масата и усети как острият ѝ ръб насини хълбока ѝ.

— Каза, че била послушна — накарай я да вдигне полата си. Или още по-добре, накарай я да я свали...

— Нали чу ефрейтора. Хайде, и преди си се събличала за много мъже. Направи го, веднага, или за бога, ще ти съдера кожата от бой и после една седмица няма да можеш да си легнеш по гръб!

Като видя, че Джини бе започнала да плаче неутешимо, Бийл пусна ръцете ѝ. Като преследвано горско животно тя огледа стаята и не видя нищо друго, освен нетърпеливи, похотливи лица. Някои се бяха втренчили в нея, други се усмихваха, но всички чакаха.

Като ѝ се ухили, Бийл отново вдигна ръка и нещо прищрака в ума ѝ и за миг се превърна в дива, полудяла жена.

Лицето ѝ светеше като бял огън в центъра на оплетената ѝ коса. Тя изпищя и той почти се изсмя на внезапното ѝ подчинение, понеже лявата ѝ ръка се мушна под полата ѝ, повдигайки я нагоре почти до кръста.

— Кучко такава... — започна той и после видя ножа да проблясва в ръката ѝ. Ножът, който винаги носеше закачен на бедрото си, откакто Мат ѝ го бе дал. Той проблесна в движението си надолу, за да се заби в гърлото му и това бе последното нещо, което Том Бийл видя.

Той нададе ужасни, гърлени звуци, а ръцете му се издигнаха нагоре в последни пристъпи на агония. По-късно тя щеше да си спомня това. Както и топлата му, лепкава кръв, която изведнъж заля всичко — масата, лицето, ръцете и дори гърдите ѝ. Приличаше на замръзнала жива картина с лица, изкривени от гримаси, зяпнали усти, всички неподвижни и сякаш застинали във времето. Само Джини се помръдна, гонена от същото ирационално отчаяние, което я бе накарало чисто инстинктивно да направи това, което стори. Като грабна белия шал, тя се втурна лудо към вратата, мина през нея и излезе на улицата, преди някой да се сети да извика, преди френският ефрейтор да прекатури стола си и да се спусне след нея, следван от приятеля си.

— Спрете я! Боже мой, какво диво животно! Тя го уби...

— Да, а можеше да убие и някой от нас.

Тя бягаше лудешки, отчаяно, а шалът се вееше след нея. Задминаваше минувачите, които се спираха, за да я зяпат и се чудеха какво е станало.

От бара вече бе започнала да се изсипва цяла тълпа. Някои се бяха включили в преследването, а някои бяха застанали и я наблюдаваха, като обсъждаха помежду си.

— Но защо я преследват? Тук французите отговарят за реда — нека те се оправят.

— Аз поне със сигурност не искам да се забърквам. И при това и двамата бяха чужденци.

Някои от жените дори мърмореха под носа си, че мръсните северноамериканци си го заслужават.

Дори в устремния си бяг Джини чуваше виковете и тропота на ботушите им зад себе си.

— Убийца! Не можеш да избягаш. Най-добре спри, преди някой да те застреля!

— Той не каза ли, че била омъжена за хуарист? — задъхано попита редникът. — Merde, сигурно и тя е от тях. Може дори да е било планирано.

Тя попадна право в ръцете на френските патрули — четирима мъже, предвождани от един сержант, застанал нащрек заради виковете на преследвачите ѝ.

— Какво по дяволите става тук? Дръжте я. Тя се опитва да се измъкне...

— Тя е проклета хуаристка, сержант! — по това време другите двама бяха стигнали задъхани до тях.

— Уби един човек — американски контрареволуционер — ей там, в оня бар. Можеше да убие и други от нас.

— Е, да, тя наистина изглежда доста опасна! — каза сержантът много саркастично. В този момент ужасеното момиче се бе притиснало в него и при това му говореше на собствения му език!

— Помогнете ми! Не им позволявайте да ме отведат! О, моля ви, той се опитваше да...

— Не вярвайте на нито една нейна дума! — здравият млад ефрейтор успя да скрие изненадата си от факта, че тази малка курва говореше френски, но приятелят му бе зяпнал от учудване. — Вижте кръвта по нея — тя е навсякъде, и дори е изцапала униформата ви!

Това бе истина — жената, независимо от това, че говореше френски, бе цялата в кръв и освен че бе почти истерична, бе и полугола.

— Покрийте се! — сопна се сержантът. Той сам наметна шала на раменете ѝ. В този момент тя вече плачеше отчаяно и почти не се възпротиви, когато ефрейторът заповяда на хората си да сложат белезници на ръцете ѝ отпред.

— Allez, allez! Побързайте! Да я отведем до лагера, преди тълпата да е станала още по-голяма, а? Ще разберем какво е станало. А вие двамата — добави той строго — елате с нас! Имам да ви задам няколко въпроса!

В центъра на малката група, оградена от французи с каменни лица от двете ѝ страни, Джини, която вече не изпитваше нищо, се остави да я отведат. Какво значение има? „Има ли някакво значение? Може би ще е по-добре, ако ме убият. Чудя се дали ще е екзекуция чрез разстрел. Дали са екзекутирали жени преди това?“ Мислите ѝ бяха объркани и разпилени и тя почти не чуваше виковете на тълпата, бръщолевенето на двамата френски legioneri, от които бе започнало всичко в бара и които сега маршируваха до сержанта.

Кабинетът на сержанта, малка стаичка в лагера на войниците, изглеждаше почти като убежище с внезапната си тишина и топлината на огъня. Сержант Пари, любезно даде на треперещото, побледняло момиче един стол. Независимо дали бе хуаристка или не, тя бе жена и освен това говореше френски, което бе необичайно. Как бе изпаднала в такова положение?

Той извика да запазят тишина и прекъсна обясненията на двамата legioneri.

— Но, сержант... тя уби този мъж! С нож!

— Ще отговаряте на въпросите ми, когато ги задам! Сега млъкнете!

Той се завъртя към жената. Как да се обърне към нея? Мадмоазел? Казаха, че е курва, хуаристка шпионка, но все пак френският ѝ бе перфектен, разговорен. Тук имаше нещо странно — той го усещаше. Тя бе ужасена, а цялото ѝ тяло трепереше от шока. Не изглеждаше способна да убие човек, но кой знае, все пак бе жена.

Като компромисно решение, сержантът реши да започне строго, без да използва директно обръщение:

— А сега може би ще бъдете така добра да ми кажете какво се случи? И най-напред се представете, ако обичате.

Тя го погледна неразбиращо и той трябваше да повтори въпроса си, докато legionerите мърмореха тихо помежду си.

— Името ми? — той автоматично я бе заговорил на френски и тя му отвърна на същия език. Но кое име трябваше да му каже? Като се запъваше, тя каза с мек, напрегнат глас:

— Вирджиния.

А после, като не можеше да се спре, като следствие от разтърсващите събития, които се бяха случили само преди малко, тя заплака.

— Нямате ли си фамилно име? — започна сержантът нетърпеливо и след това продължи с раздражение: — Е, може да се върнем на това по-късно. Кажете ми, наистина ли сте убили човек? Кой бе той?

— Убих го! Защото се опитваше да... да ме накара да... — шокът и унижението при спомена за това я накараха да вдигне окованите си ръце и да покрие лицето си с тях.

— О, защо си правите труда да я питате, сержант? Тя е само една лъжлива курва, всички са еднакви! Мъжът бе американски контрареволуционер. Каза, че я взел от един хуарист и ни я предложи — да, както и на всеки друг мъж в стаята! И после изведнъж тя откачи. Носеше този малък нож, привързан за бедрото ѝ — типичен номер на курвите.

— Вече ви казах да мълчите! — прогърмя сержантът. — Ще се върна на вас двамата по-късно.

Жената все още плачеше, но сега почти безшумно, с ръце пред устата. Сержантът зърна белите ѝ гърди през дупките в белия шал, който сега бе пелия в кръв. Нож! Каква мръсна история! Тя изглеждаше почти неспособна да мисли и говори свързано. Какво трябваше да направи той сега? Да я предаде на мексиканските власти? Но ако е францужойка, тогава... Той почти се зарадва на прекъсването, което последва точно в този момент.

Звукът на токове от ботуши върху обичайния кирпичен под, звукът на отваряща се врата.

Сержантът и хората му се изправиха чинно и отдадоха чест на младия капитан, който влезе, отръсквайки прахта от униформата си — елегантна, тъмнозелена пелерина.

— Сержант! Какво по дяволите става тук? Дойдох да потърся едни коне, а намирам цялото място в пълна бъркотия! Какво прави тази тълпа отпред?

— Извинете ме, капитане! Но имаше някои неприятности. Тази жена тук — казват, че убила един от нашите контрареволуционери. Опитвах се да измъкна нещо от нея, но тя...

— Мишел! — За един объркан миг сержантът се запита дали тя наистина не е луда. Бе скочила на крака, очите ѝ се бяха разширили, а гласът ѝ звучеше почти като писък: — О, боже, Мишел, това си ти! Спаси ме, помогни ми, Мишел!

Тя се бе затичала към смаяния капитан и когато един от войниците се опита да спре устремния ѝ бяг, шалът падна от раменете ѝ, разкри полуголото ѝ тяло, покрито само от парцаливите остатъци на яркочервената ѝ рокля.

— Пуснете я! — каза рязко капитанът. С приглушена ругатня той бе пристъпил напред, за да хване разплаканото, истерично момиче, когато то залитна насреща му.

— Джини? Жинет, сънувам ли? Ти ли си това наистина? — още докато говореше, той сваляше пелерината си и увиваше тялото ѝ с нея. Сега повдигна с една ръка лицето ѝ, докато все още я подкрепяше с другата.

Тя не спираше да повтаря името му, сякаш не можеше да мисли за нищо друго. Но да, това наистина бе тя! Първата му любов, неговата Жинет, отдавна загубена — да се озове именно тук! И то арестувана, полугола — това бе невъзможно!

Войниците заговориха заедно, докато капитанът им заповяда да замълчат с глас, напрегнат от вълнение. Докато продължаваше да държи момичето в обятията си, той погледна над главата ѝ към объркания сержант, който в този момент вече се чудеше дали всички не са полудели.

— А сега — каза той със стоманен глас — нека чуя обясненията ви, ако обичате! Какво прави тази млада дама тук с всички вас, грубияни? Какво сте ѝ сторили?

Малката къщичка, която Мишел ѝ бе намерил в старата испанска част на Мексико Сити, бе на улица Манзанарес. За Джини тя се превърна в убежище през първите две седмици, след като се махна от ужаса в Сан Луис — ужас, който все още я тормозеше в кошмарите ѝ, от които се събуждаше обляна в пот, почти винаги треперееща и разплакана. През петте дни, които Мишел успя да прекара с нея, той я прегръщаше силно и я успокояваше:

— Всичко свърши, малка моя, не мисли за това повече! Край! Аз съм тук и ще се грижа за теб.

Той не можеше да забрави как изглеждаше тя през онази вечер — бе почти гола, големите ѝ зелени очи бяха разширени и ужасени и повтаряше безспир името му, като го умоляваше да ѝ помогне и да я спаси. Ужасяваше го мисълта, че ако конят му не бе пострадал, можеше никога да не я открие. Dieu! Неговата Жинет, малката му изгубена любов, която се бе борила толкова смело, за да спаси живота му — малкото му попарено цвете, през какви ужасни преживявания бе преминала!

Мишел яздеше бързо с малка група хора на път от Дуранго към Мексико Сити, за да поиска от Базен още подкрепления за обсадения гарнизон там. Дори след като бе открил Жинет, той не можеше да остане в Сан Луис повече от няколко часа. Но това бе достатъчно дълго, за да заповяда строго на сержанта да забрави цялата история и да му заяви, че ще поеме пълна отговорност за дамата. Като я понесе на ръце, все още увита в наметалото му и вече почти загубила съзнание, Мишел я заведе на лекар. Успя някак да изнамери рокля за нея и след това трябваше пак да потеглят. Но този път, в абсолютно нарушение на правилника, Джини бе тръгнала с него.

— Разквартируван съм в една къща на Торес Адалид, но разбира се, ти в никакъв случай не можеш да останеш там. Не се тревожи, ще ти намеря подслон — бе ѝ казал Мишел. Феликс, принц дьо Салм, бе негов приятел и американската съпруга на принца, Агнес, бе топла и

сърдечна жена, достатъчно тактична да не задава твърде много въпроси. Тя веднага предложи гостоприемството си на малката приятелка на Мишел и Джини остана при тях, докато Мишел най-после намери една малка къща, след като бе направил почти невъзможното. Всъщност това не бе нещо повече от един апартамент, но бе в хубав квартал и отговаряше на нуждите им. Имаше дори миниатюрно дворче, където тя можеше да се пече на слънце далеч от любопитни погледи.

Първата седмица Джини се бе залепила за Мишел, сякаш се страхуваше да го изпусне от полезрението си, страхуваше се да остане сама. Трябваша ѝ няколко дни, за да събере достатъчно сили и спокойствие и да му разкаже цялата история за това, което се бе случило с нея от деня, в който бе отвлечена точно пред очите му. Той почти не можеше да повярва, че Джини — толкова уязвима, женствена и млада — всъщност бе преживяла толкова много в разстояние на няколко месеца.

Тя бе тъй невинна, тъй чиста, помисли си Мишел с болка. Щях да се ожения за нея, исках да съм първият мъж в живота ѝ и после този американски наемник, този синеок бандит с пищовите, същият човек, който бе тормозил Джини и по-рано, както го бе осведомила Соня Брандън през сълзи — я бе взел. Насила. Бе я мъкнал навсякъде със себе си като заложница и я бе направил своя любовница. Всъщност накрая се бе оженил за нея и вероятно от благодарност тя си мислеше, че е влюбена в него. Но като се замислеше за този човек, този Стив Морган, който толкова леко и с такова закъснение бе дал на Джини името си, Мишел свиваше юмруци и русите му вежди се сключваха гневно. Този негодник, мислеше си той. Merde! Заслужаваше съдбата си — заслужаваше дори много по-лоша! А що се отнася до дебелия полковник Девери, „хитрата лисица“, както го наричаха приятелите му, той, Мишел, щеше да се разправи с него!

Младият, известен граф Д'Арлинжан, един от любимците на маршал Базен, не се страхуваше от последствията, ако предизвика един по-висш офицер на дуел. Имаше смекчаващи вината обстоятелства, а и освен това вече бе разказал на Базен строго поверително част от историята. Мишел бе разочарован, когато се върна от Дуранго и откри, че полковникът е бил убит няколко дни преди това от един изкусен хуаристки стрелец. Е, поне можеше да съобщи

добрата вест на Джини, когато се върне в Мексико Сити. Надяваше, че това ще е не след дълго, понеже съвсем искрено мразеше мисълта, че я оставя там сама. Агнес дъо Салм му бе обещала да се грижи за нея, но тя бе лекомислена и никога не ѝ липсваха ухажори, докато мъжът ѝ го нямаше. Щеше да въвлече Джини в тази тълпа и бог знае какво можеше да се случи.

Жинет — далеч от нея, Мишел се чудеше какво ще стане с това момиче. Малката му зеленоока, меднокоса сирена! Всички трудности и унижения, които бе преживяла, не бяха намалили красотата ѝ. Тя бе по-слаба, отколкото я помнеше, но това сякаш само още повече подчертаваше красивите черти на лицето ѝ, придаваше на очите ѝ нов, витален блясък. Той си я спомни като момиченце — все още срамежлива и плаха. А сега бе жена. Но каква жена, *quelle femme*! Несъзнателно Мишел Реми повтори впечатлението на полковник Девери. Първите няколко дни той бе ужасно внимателен, търпелив и нежен с нея. Почти не можеше да повярва, че тя е изстрадала толкова много и все пак е оцеляла. Колко ли мрази и презира всички мъже! Той трябва да е внимателен, не бива да я насилва, ще се опита да я накара да почувства, че е неин приятел и покровител, че никога няма да се опита да я насили, независимо колко я желае. И колкото и да е странно, сега я желаше повече от всякога, въпреки всички онези мъже, които я бяха имали. Да, въпреки всичко!

Първите няколко нощи той спа на едно диванче в голямата спалня, която заемаше целия горен етаж на къщичката им.

След това, на третата вечер, тя се бе събудила от един кошмар, стенеше и плачеше неудържимо от ужас и той усети, че не може да махне ръцете си, обгърнали треперещото ѝ тяло, особено когато тя го притискаше толкова плътно. Желанието, което изпитваше към нея, бе по-силно от всичко друго, макар че се опита да е нежен. Прекара много време, за да я гали и да шепне любовни и насърчителни думи в ухото ѝ. Не можеше да се владее — желаше я! Бе я намерил отново и този път нямаше да я изгуби. Въпреки че отначало тя сякаш не можеше да отвърне, Мишел бе настоятелен. Много нежно и внимателно той най-после пречупи естествената ѝ съпротива.

Последната нощ, която прекараха заедно, тя като че най-после му се отдаде и забрави страха си. Той бе изумен от способностите ѝ като любовница, след като се бе оставила в ръцете му. О, боже, каква

страст! Тя го докара почти до ръба на лудостта с буйната си реакция. Вече бе негова, само негова или поне така му се щеше да си мисли. Ще му бъде любовница, неговата *petite amie*. Тя бе различна от всички останали, които бе имал за развлечение за по един час или за седмица, понякога дори и по-дълго. Можеше да я води със себе си на публични места, да, дори в императорския дворец в Чапултепек, без да се срамува от маниерите или от външността ѝ. И преди да напусне Мексико Сити, Мишел се погрижи Джини да има картбланш за по-добрите бутици за дрехи. Караше я да не жали средства и когато той се върне, може би след по-малко от месец, щеше да я води навсякъде, обеща ѝ той. Тя се бе вкопчила в него почти разплакана преди заминаването му.

— О, Мишел! Толкова ще ми липсваш. Ще ми се да ме вземеш със себе си. Моля те, побързай да се върнеш.

През следващите седмици, след като Мишел с неудоволствие се сбогува с нея, Джини се чувстваше не на себе си. Отначало сякаш наистина не можеше да повярва, че най-после е свободна, че всъщност е тук, в Мексико Сити, и отново има красиви рокли, прислужница и готвач, за да се грижат за къщата вместо нея. Изглеждаше ѝ странно отново да е дама, да има приятелка като бърбораната със засмени очи Агнес дьо Салм, която настояваше Джини да ходи с нея навсякъде и да бъде представяна на всички.

— Ще бъде твърде глупаво да си стоиш вкъщи, заключена като затворничка! — възкликна Агнес. — Мишел изобщо не очаква това от теб, все пак той е светски човек. И освен това аз обещах да се грижа за теб. Хайде, ела с мен, аз самата съм ужасно самотна и всъщност нямам близка приятелка.

Агнес я уговаряше мило и бе свикнала да получава това, което желае. Те ходеха заедно на театър, на маскаради и балове в двореца и бяха канени на вечеринки в къщите на по-либерално настроените мексиканци. Отначало Джини живееше в страх, че ще попадне на някой, когото познава — някой от рода Алварадо-Ортега. Но Агнес, която знаеше това-онова за историята ѝ, направи дискретни проучвания и я осведоми през смях, че всички семейства на богати земевладелци по това време на годината бяха в летните си имения.

— Мексико Сити е твърде препълнен от чужденци за тази надута пасмина! — изхили се Агнес. — Трябваше да видиш как ме гледаха

отвисоко някои от тях, защото знаеха, че съм била циркова артистка. Но наистина, мъничето ми, радвай се, че си се отървала от тях — никога не съм срещала по-надменни и старомодни хора. Те се държат, сякаш ни правят услуга, като ни разрешават да се бием вместо тях. Да, наистина!

Естественият чар и чувството за хумор на Агнес бяха неустоими и докато се питаше гузно дали Мишел наистина би одобрил това, Джини се оказа въввлечена от вихъра на ухаещата Агнес, като осъзнаваше колко прекрасен фон бяха една за друга — Агнес с тъмната си коса и живи черни очи и тя, със светло медната си коса и зелени очи. Започнаха да ги виждат често заедно, винаги оградени от тълпа обожатели. Джини си казваше, че това не означава нищо, тя почти не можеше да иде някъде без придружители и стига да бъде вярна на Мишел, нищо друго нямаше значение. Беше му страшно благодарна. Той бе толкова мил с нея, бе ѝ спасил живота и разсъдък ѝ, тя му дължеше всичко! В леглото бе нежен и ненастойчив, като се стараеше много да ѝ достави удоволствие. Тя също си спомняше последната им вечер заедно, когато накрая, за няколко мига, бе успяла да забрави всичко в миналото и се остави да бъде завладяна от вродената чувственост на тялото си. Когато не бе болезнено и унижително преживяване, наистина бе лесно да остави физическите усещания да вземат превес и да затвори съзнанието си за спомените.

Но в някои нощи или в ранните часове на утрото, когато тъкмо се бе прибрала след бурна нощ, изпълнена с танци, Джини усещаше, че е обзета от същите тези спомени, които се бе зарекла да забрави. В такива моменти тя не мислеше за състоянието на чувствена вцепененост от унижение, което Том Бийл я бе насилил да приеме. Тази част от живота ѝ, която започваше, след като се бе отдала на полковник Девери в замяна на живота на Стив — една толкова ненужна и безполезна жертва — тя се учеше да изтласква надалеч. Но спомените за дните и нощите, прекарани в обятията на Стив Морган, дори жестокостите му от време на време — с тях не можеше да се справи толкова лесно.

— Скъпа, една жена никога не забравя първата си любов, както и първия мъж, който я е направил жена — бе казала Агнес, когато Джини се опита да обясни моментното си лошо настроение. — Разбирам какво чувстваш към този мъж, съпругът ти, който е бил

безразсъден авантюрист и те е научил на всичко. Да, защото и моят Феликс е такъв. Но какъв е смисълът да прекараш целия си живот в съжаление? Никога няма да има друга първа любов, но може да има други. Твоят Мишел — не ми ли каза, че някога си била влюбена в него? И че е нежен в леглото? Та какво друго може да иска една жена? Винаги е по-сигурно да обичаш по-малко, отколкото си обичана. Така не можеш да бъдеш наранена. Не, Жинет, трябва да се научиш да живееш с настоящето, точно като мен!

Разбира се Агнес бе права, а и винаги гледаше толкова практично на нещата. След като бе лишена от лукс и дори от удоволствия толкова дълго време Джини разбра, че сега цени живота много повече. Нямаше планове за бъдещето — нямаше място, където да иска да отиде, нито човек, когото иска да види. Тогава защо да не остане тук, в тази атмосфера на почти лудешко веселие? Защо не се порадва малко на живота за разнообразие? Какво значение имаше?

Тя се чувстваше неспокойна и се носеше безцелно по течението на събитията. Чувстваше, че обича Мишел, да, когато се сетеше за него, но не беше влюбена. И след като Джини бе „открита“ от космополитанското общество на Мексико Сити, тя намери все повече почитатели. Мъже, които се кълнях, че я обожават и биха дали живота си за една целувка. Мъже, които ѝ предлагаха всичко, абсолютно всичко, ако се съгласи да ги приеме за любовници. Сега, след като вече не можеше да бъде манипулирана от силния пол, нейната женственост излезе на преден план и тя откри колко лесно може да води мъжете за носа — да ги използва и да ги кара да играят като марионетки по свирката ѝ. Дори като девойка Джини винаги бе голяма флиртаджийка, а сега, като жена, тя осъзна властта, която подобно умение ѝ даваше. Би заменила всичко това, за да си върне Стив, но той бе мъртъв. Всичко се бе случило толкова внезапно, толкова неочаквано — тя бе открила какво всъщност е любовта само за да я загуби почти веднага след това.

„Какво значение има?“ — това бе често повтаряща се фраза в мислите ѝ. Като Агнес, Джини щеше да се научи да се наслаждава на живота, да се възползва от преходните му удоволствия, докато имаше тази възможност. „Утре“ не значеше нищо, когато нямаше за какво да живееш.

По внимателното настояване на Мишел, Джини бе написала дълго и доста мъгляво писмо на баща си. В него се казваше само, че е женена за Стив Морган.

„Скоро след това открих, че го обичам“ написа тя, като подбираще внимателно думите си. „Мисля, че все пак и той бе влюбен в мен. Всъщност не бе толкова лош, за какъвто го мислехме всички отначало, и понеже искрено вярваше в Хуарес и в революцията.“ Тя продължаваше с това, че е овдовяла. Обясняваше, че след това срещнала граф Д'Арлинжан и сега живеела в Мексико Сити, под покровителството на принцеса дьо Салм. „Моля ви, не ме карайте да се връщам все още“ добави тя. „Тук е много весело, има дипломати от всички краища на света и някои от най-богатите хора от Куба и Западна Индия са тук на почивка. За мен всичко е ново и вълнуващо и аз имам нужда да забравя. Не бива да се тревожите.“ Замислено, като гризеше края на писалката си, Джини бе добавила, че не се нуждае от пари, понеже имотите, които ѝ оставил съпругът ѝ, я направили доста заможна. Джини се намръщи замислено. Все пак това бе истина. Документите бяха изготвени и подписани, а парите бяха на сигурно място в някоя банка. Тя си спомни с внезапна остра болка, че Стив бе направил завещание, с което оставяше всичко на нея. Но оттогава не си бяха говорили и тя знаеше само, че той притежава някакво ранчо край Монтерей.

„Може би когато всичко това свърши, ще отида да живея там. Ще стана отшелница и няма да имам нужда от никого.“ Но междувременно течеше животът, който трябваше да преживее отново.

Джини изпрати писмото си и се надяваше, че баща ѝ и Соня ще разберат. Мислеше, че трябва да пише и на дон Франциско, все пак той се бе държал толкова любезно с нея. Но какво можеше да му каже? Как можеше да му обясни какво се е случило и да очаква той да я разбере? Накрая писа на Реналдо, който бе неин приятел. Поне с него можеше да е честна. Каза му почти всичко — почти, защото все още имаше неща, които още не бе в състояние да разкаже. Но му каза директно, че за щастие е била „спасена“ от свой приятел от детинство от Франция и сега де факто бе негова метреса. „Вероятно ще бъдеш шокиран, мой най-скъпи и добри приятелю, но аз се чувствах толкова изгубена и празна. Почти не ме интересуваше какво се случва с мен. Като момиче бях малко влюбена в Мишел, а и той се държи мило и добре с мен.

Предполагам, че съм толкова щастлива, колкото мога вече да бъда. Ако има някакъв начин да съобщиш това на дон Франциско, без да го разстройваш твърде много, ще ти бъда благодарна. Предполагам, че съм твърде страхлива, за да се срещна лице в лице с него след всичко това. Имам чувството, че всички имат ужасно мнение за мен. Но искам ти да знаеш истината, колкото и да е горчива.“ Сякаш ѝ бе хрумнало по-късно, като че излязло насила изпод перото ѝ, тя бе добавила най-отдолу с почти нечетливи драскулки: „Обичах го, Реналдо. Само ако можех да му го кажа.“

След като страната бе в такъв безпорядък, пощенските служби бяха в окаяно състояние. Въпреки това Агнес взе писмото и обеща, че някак ще успее да го изпрати.

— Не очаквай отговор твърде скоро, любов моя — предупреди я принцесата. — Той може дори да не е там — провинцията е почти изцяло в ръцете на хуаристите и повечето земевладелци са избягали на безопасно място, освен ако самите те не са поддръжници на революцията.

Но поне писмото бе написано и Джини се чувстваше малко по-добре.

Когато граф Д'Арлинжан се върна, той откри любовницата си весела и жизнерадостна, най-харесваната жена в града. Канеха я навсякъде и тя настояваше той да я води. Дори му се закле, че му е била вярна.

— Мишел, скъпи, та ти ми липсваше. Мислиш ли, че някога мога да забравя какво направи за мен?

— О, по дяволите — изстена той — не искам от теб благодарност, Жинет! Аз открих, че постоянно мисля за теб!

— И аз си мислех за теб. О, Мишел, прегърни ме. Моля те, не бъде ревнив, когато нямаш повод за това!

Той забрави всичко в ръцете ѝ. Отново се чувстваше безнадеждно влюбен. Преди — да, и тогава я бе желал, но по начин, по който един мъж желае жена, която иска да направи своя съпруга. Сега тя бе негова метреса. Прекрасното ѝ тяло, същото това тяло, от което толкова много мъже се бяха възползвали и поругали, сега бе само негово. А дали бе така? Той можеше да забрави ревността си само в прегръдките ѝ. Колкото повече я имаше, толкова повече я желаше — тя не приличаше на нито една от жените, които бе имал преди това.

Младият граф, който бе един от най-желаните ергени, сега зарязва всичките си други любовници и разпространи тактично новината, че той е покровителят на мадам Дюплеси. Не харесваше името, което Джини си бе избрала, защото му напомняше, както и на нея, на някогашна известна френска куртизанка. Но както обикновено тя само се бе засмяла присмехулно.

— Но защо не? Аз съм куртизанка. Онази вечер в театъра чух една стара жена да прошепва на приятелката си: „Виж — *la cortesana!*“ Не ме поглеждай така, аз нямах нищо против! Не си ли щастлив, че съм твоя?

Да, щастлив беше. Трябваше да го признае. Гордееше се, че го виждат с нея. Обаче това бе гордост, примесена с ревност, когато виждаше завистливите и възхитени погледи, които им хвърляха. Тя сякаш изобщо не бе онази Жинет, която познаваше и в която се бе влюбил толкова страстно някога. Бе друга. Но жена, *Dieu*, да! И това, което изпитваше сега като постоянна болка в слабините си, бе желание. „Аз съм напълно обсебен от нея“ помисли си той мрачно и после в прегръдките ѝ забравяше всичко, освен удоволствието, което му доставяше тя отново и отново и щеше да продължи, докато той можеше да я издържа.

Самата Джини не бе толкова сигурна как се чувства в различните моменти. Тя обичаше Мишел — да, наистина — дотолкова, доколкото вече бе способна да обича, когато и да било. Но освен това бе започнала да се наслаждава на откритото възхищение на другите мъже, на погледите, които ѝ хвърляха, на мисълта, че може да упражнява такава силна власт над тях. Когато Мишел замина, той ѝ липсваше, понеже с него се чувстваше в безопасност. Той бе като здрава кула, на която можеше да се облегне, понеже бе слаба и уплашена. А сега, когато тялото ѝ отново се бе наляло, страхът бе изчезнал, а съзнанието ѝ се възстановяваше, тя вече не бе толкова сигурна какво иска всъщност. Мишел бе ревнив, макар че се опитваше да не го показва. Когато пристигаха цветя или малки подаръци за нея, той бе бесен. И все пак тя се бе научила да го кара да забравя гнева си. Толкова бе лесно.

Макар че граф Д'Арлинжан сега бе официално прехвърлен в Мексико Сити, Базен не го оставяше без работа като негов доверен куриер. Постоянно го пращаше къде ли не — по френските укрепления

или на огледи за проверка. Където отидеше Базен, Мишел трябваше да го придружава. И затова имаше вечери, когато Джини, вместо да си стои сама вкъщи, приемаше покани, макар че винаги нарочно отиваше с Агнес и никога не я виждаха насаме с някой мъж, освен с Мишел. Ако той ѝ се скараше, тя започваше да се цупи.

— Но ти винаги си толкова зает! Винаги си на разположение на маршала. Какво трябва да правя аз? Трябва ли да се откажа от всичките си приятели? Не ми ли вярваш? — и той никога не можеше да каже, че не ѝ вярва.

При един от тези случаи, когато Мишел трябваше да отсъства два дни, Джини отиде на един частен бал с маски в двореца. Императрица Карлота току-що бе заминала за Франция с тайна мисия при император Луи Наполеон. Трябваше да ободрят горкия дон Максимилиано! И освен това, новините бяха много лоши и ставаха още по-лоши — имаше слухове, че френските войски скоро щели да напуснат Мексико. Защо да не се повеселят, докато добрите времена още не бяха свършили?

Бе разгарът на лятото — лято, което бе започнало рано през тази 1866 година. Тук, в Мексико Сити, човек можеше да се чувства изолиран от всичките боеве, които се водеха навсякъде, както и от всички неприятни слухове, които вървяха ръка за ръка с тях.

— На този прием няма да бъдат поканени много хора — прошепна Агнес на Джини, докато обмисляха тоалетите си. — Само каймакът на обществото, скъпа моя! Съветниците на Макс — някои от богатите мексиканци, които още не са избягали от напеченото положение. И разбира се, най-красивите офицери и *corps diplomatique*. Как ще се забавляваме!

Агнес бе в най-веселото си и безгрижно настроение, а самата Джини — изпълнена с предизвикателство, се съгласи с лудата идея на приятелката си.

— Хайде да шокираме всички! Ще отидем такива, каквито сме — искам да кажа, каквито сме в действителност. Чакай да помисля — да, сетих се! Нали знаеш как си шушукат зад гърба ми, че като се оженил за мен, Феликс ме измъкнал от цирка. Е, това е истина и аз не се срамувам от нея! Ще отида като циркова ездачка, а ти, любов моя... — тук Агнес присви очи и погледна Джини преценяващо. Изведнъж очите ѝ заблестяха. — Сетих се! Но дали ще имаш смелост? Трябва да

отидеш като циганка — танцьорка. Колко пъти са ти казвали, че приличаш на gitana?

Джини започна да се смее неудържимо.

— Е, трябва да ти кажа, че тази идея ми харесва много повече, отколкото да отида като soldadera! Ще ми бъде много неприятно да нося отново такива парцаливи дрехи! О, Агнес, на теб наистина ти хрумват такива щури идеи!

— Но съгласна ли си? Ще го направим ли?

— Да, естествено. Само се надявам горкият Мишел да не реши да се появи изневиделица един ден по-рано, понеже никога няма да ми позволи! Знаеш колко съпружески се държи напоследък!

— Но той не ти е съпруг — рече Агнес лукаво. — Не те притежава и е крайно време да разбере това!

След това месеци наред говореха за този бал с маски. Какъв невероятен скандал, шепнеха по-старите, консервативни членове на обществото. Другите само се засмяха и казаха, че било очарователно. Колко различно от обикновените, скучни неща по времето на Карлота! И разбира се, добавяха те (най-вече мъжете), другите жени завиждали, задето скучните им костюми без капка въображение били надминати от два съвсем прости.

Както бяха планирали, Агнес и Джини се появиха по-късно, и то сами. Придружителите им тази вечер щяха да ги чакат в двореца и те двечките им бяха обещали да не закъсняват много. Загърнатата с дълга пелерина и в една наета карета, Джини бе започнала да се смее неудържимо, когато тежковъоръжените френски стражи на първата врата отначало не искаха да ги пуснат.

— Вие сте... от артистите? — запита ги младият сержант и се намръщи, докато разглеждаше внимателно поканите им. — Но на нас никой не ни е казал...

— О, имате предвид музикантите? — рече Агнес дьо Салм сладко, като се наведе напред така, че качулката на пелерината леко откри лицето ѝ. — Но те са с мен, сержант! Гарантирам за тях!

— Винаги вземаме собствените си музиканти навсякъде с нас — промълви Джини, като се усмихна невинно на объркания младеж.

Той се изчерви, като поглеждаше от едната към другата. Тези дами! Накрая разпозна принцеса дьо Салм, но не и другата жена с нея. Очевидно бяха намислили някоя лудория, но той се примири с факта, че не може да направи нищо по въпроса. Нека пазачите на входа за двореца да се тревожат за това! Той отстъпи назад с отривист поздрав и им махна да вървят, като проклрнаше късмета си, задето точно тази вечер се падаше да е дежурен. Изглежда винаги пропускаше забавленията!

Мосю Елоан, някогашен придворен музикант и сега един от най-приближените на Максимилиан, се суетеше зад издигнатия мраморен

подиум, като се приготвяше за вечерното представление. Дребният белгиец не бе особено доволен от дебелото италианско сопрано, което трябваше да изпее няколко избрани арии, но при толкова кратка подготовка, кой можеше да очаква нещо повече? Той само се надяваше, че гостите няма да покажат отегчението си прекалено очевиден, както бяха правили някои по-рано, дори в присъствието на Карлота.

Когато принцеса дьо Салм се появи внезапно през входа за прислугата, съпроводена от новата ѝ приятелка и постоянна придружителка мадам Дюплеси, мосю Елоан възкликна от изненада. Учудването му премина почти в шок, когато дамата с блестящи тъмни очи му прошепна замисъла си. Отначало той поклати глава.

— Non! Не, изобщо няма да стане! Какво ще каже принц дьо Салм? Ами графът?

Но горкият мосю Елоан беше безпомощен пред настояванията на тези две решителни млади дами.

Агнес дьо Салм отхвърли и последното му възражение с нетърпелив жест с ръка.

— Глупости, скъпи мосю Елоан! Знаете, че тези хора обичат да бъдат изненадвани! Да не искате да ми кажете, че предпочитат да слушат пискането на сенъора Гузи през следващия един час?

Гостите, подготвени за тягостно мъчение, започнаха да се поизправят и да се оглеждат любопитно, когато забелязаха облечените в ярки дрехи мексикански музиканти да излизат на подиума с китарите си.

Това не изглеждаше като типичните забавления, организирани от мосю Елоан. Всички знаеха, че вкусът му клони към Бах и операта — може би някой го бе убедил да наеме танцьорите от Teatro Imperiale!

Музикантите се наредиха, завесата се дръпна и се чу един всеобщ вик на изненада, примесена с шок. Агнес дьо Салм, облечена в къс костюм с пайети на циркова ездачка всъщност излезе с коня си на малката сцена!

В такт с музиката, добре обученото животно обикаляше внимателно в малък, стегнат кръг, а Агнес стоеше здраво на гърба му.

— Хопала! — рече тя внезапно и прекрасният арабски жребец скоочи пъргаво и с лекота от сцената. Агнес препусна в лек галоп из огромната бална зала, докато тълпата се разделяше пред нея. Спря се точно пред изкусно резбования стол на императора и слезе от коня,

като се поклони скромно. Максимилиан, чието лице до преди малко бе мрачно, сега избухна в заразителен смях, което бе сигнал за буря от ръкопляскания и викове „Браво!“

— Скъпа принцесо — каза той сухо, като посочи един стол на усмихнатата Агнес — винаги можем да разчитаме на вас да ни забавлявате! Но кажете ми къде е прекрасната ви приятелка тази вечер? Нали няма да ни разочарова?

— Знаете, че не би направила това, Ваше величество — отвърна скромно Агнес. — Всъщност, моля погледнете към подиума, забавлението сега започва!

Завесата, която се бе спуснала отново, след като Агнес слезе от сцената, сега отново се бе вдигнала и Агнес каза меко:

— Voila!

Шумната глъч, настанала след шокиращото изпълнение на принцеса дьо Салм внезапно бе стихнала, когато музикантите подеха див цигански танц. Тази циганка, тази жена с разпуснатия си облак от ярки коси, облечена в прилепнала селска блуза с голямо деколте и яркочервена пола, която стигаше само до глезените ѝ, това не можеше да бъде изтънчената мадам Дюплеси. Но бе тя. Хвърли им един огнен поглед с познатите зелени очи, преди босите ѝ крака да започнат да се движат, все по-бързо и по-бързо, а полата се увиваше около краката ѝ.

Музикантите свиреха вихрено, а Жинет танцуваше като ангел. Не, прошепнаха някои жени помежду си, по-скоро като дявол! Тя сякаш не знаеше умора! Косата ѝ бе блестящ, огнен облак — понякога закриваше лицето ѝ, а понякога бе отхвърляна назад, докато тялото ѝ се движеше като клонка, люляна от вятъра. Тя сякаш променяше настроението си толкова бързо, колкото музикантите сменяха ритъма. Понякога излъчваше нежна, упойваща, чувствено обещание. Като жена, топяща се за любимия си и жадуваща прегръдките му. А после ставаше изкусителка — възбуждаща, прелъстяваща, отхвърляща.

Един мъж — мексиканец със сини очи и руса коса, облечен в общит със сребро сърмен костюм внезапно скочи на сцената, за да се присъедини към нея, когато музиката премина във фанданго.

Отново тръгна шепот. Полковник Мигел Лопес от имперската охрана, близък роднина на младата мадам Базен. Казваха, че бил довереник и приятел на императора. Каква изключителна двойка бяха, докато предпазливо се обикаляха един друг — ту влюбени, ту врагове.

И пак последваха шушукания. Дали младият полковник бе един от любовниците й? Или само искаше да бъде? Какво ще направи капитан Реми, когато разбере?

Джини се усмихна закачливо на партньора си, докато гърдите й се издигаха и спускаха от бурния ритъм. Започна да го примамва, като се дръпваше назад, когато той се приближеше твърде много, и му обещавахе всичко със страстните движения на хълбоците си, докато полите й се отъркваха в него.

— Малка дяволица! — прошепна той, когато застанаха един срещу друг, а пръстите й щракаха присмехулно над главата й, докато го подмамваше напред. — Това ли си наистина под тази безстрастна маска на дама?

— А това ли е истинската ти същност, полковник? — подразни го тя, като отметна глава така, че косата й го шляпна през лицето. — Любовник, а не войник?

— Не трябва ли мъжът да е и двете понякога, за да завладее някоя особено привлекателна жена?

— А сега сте галантен кавалер!

Тя се приближи плътно до него и тялото й почти го докосваше, като се предлагаше само за една наелектризираща минута, преди да се отдалечи от него с въртене, а краката й да затропат силно по земята.

Той я последва, а лицето му се изкриви от лека усмивка под тънките мустаци.

Нещо в наглата му самоувереност й напомняше интригуващо и дразнещо за Стив. „Но той не е Стив — напомни си тя гневно. — Само лоша имитация. Единствено Стив можеше да ме накара да се изпълня с желание и да стана напълно безпомощна да му устоя само като ме докосне.“

Мигел Лопес прошепна:

— Знам каква жена си — страст и огън. Защо държиш всичко това скрито? Можеш да имаш всеки мъж тук заедно с богатството му в краката си. Престани да си играеш с мен.

— Ласкаеш ме. И ме обиждаш.

Тя направи малко, почти незабележимо движение към музикантите и Лопес, с очи, светнали развеселено, прошепна безгласно думата: „страхливка“ с устните си. По традиция танцът свършваше с най-страстната част. Но след като уж се бе отдала на

неговата мъжественост, точно когато щеше да се изплъзне, той я обгърна с ръце и я дръпна към себе си, целувайки я.

Пръстите на Джини се бяха сгърчили, когато той я пусна. Ако не беше очарованата им публика, щеше да издере лицето му, да изтрие това арогантно, самоуверено изражение, изписано на него! Но сега само го погледна смъртоносно и безгрижно сви рамене в посока на императора и гостите му, които бяха станали на крака и аплодираха. Отвсякъде се чуваха викове „Оле!“ и „Браво!“.

— Хайде, ще те заведа при Агнес, тя изглежда нетърпелива да говори с теб — повлече Лопес, като ѝ се поклони. Тя отново не се възпротиви, а му подаде ръка с принудена усмивка.

— Можеше и ти да ме целунеш — прошепна той, докато вървяха заедно през тълпата.

— Предпочитам първо да ме попитат — отвърна тя ледено.

— Тогава задължително ще го направя следващия път, когато се срещнем.

Нямаше време да му отговори, понеже я бе довел пред императора и тя правеше реверанс.

— Бяхте великолепна, мадам — каза Максимилиан, а воднистите му очи се спряха на гърдите ѝ. — Надявам се да ми направите честта отново да танцувате за мен — може би на някое не толкова публично място... — бе съвсем ясно какво искаше да каже и Джини си спомни с неудобство за някои слухове, че бил в натегнати отношения с жена си. Но сега нямаше друг избор, освен да се усмихне и да отвърне, че ще бъде очарована.

След това Агнес запляска с ръце и възкликна, че всичко е минало толкова успешно и че е било страшно забавно.

— Сега вече наистина дадохме на клюкарките повод да приказват. Виж ги как си шушукат!

Мигел Лопес се бе върнал при партньорката си, която и да бе тя, и Джини с благодарност се отпусна на един стол. Накрая започна да се пита какво ще каже Мишел.

Той бе бесен, разбира се. Само часове след завръщането му, му бяха разказали цялата история с обичайните доукрасявания. На него му се струваше още по-лошо, че Джини е стояла до края заедно с останалите гости и бе танцувала до зори.

— Боже мой! Не можа ли да помислиш за последствията? Вие с Агнес — колко сте безотговорни и двете! И сигурно си танцувала отново с полковник Лопес? Не си ли чувала каква репутация има той?

— А не си ли чувал каква репутация имам аз? — отвърна Джини гневно, ранена от това, което смяташе за незаслужена ревност. — Все пак ми викат *la cortesana*! Аз съм любовницата ти, скъпи Мишел — евтина жена, която буквално си взел от улицата. Не трябва да очакваш толкова много от мен!

— Джини! — той я гледаше като втрещен.

Тя изпита внезапно угризение, като видя побледнялото му, измъчено лице.

— О, Мишел, Мишел! Прости ми! Колко съм лоша! Не заслужавам добрината ти. Трябва да съм ти благодарна, а вместо това...

Тя си помисли, че ще я удари, но той само я стисна за раменете, а пръстите му се впиха в голата ѝ плът.

— Не искам твоята благодарност! — извика той и в същото време се питаше защо тя не трепва, защо не се плаши от гнева му.

— О, Жинет, Жинет! — рече той задавено. — Не виждаш ли, че съм се влюбил до уши в теб? Не ме интересува каква казваш, че си, нито каква си била. Не мога да попреча на чувствата си. Но ти си способна да ме подлудиш от ревност, не разбираш ли?

— Съжалявам, Мишел — повтори тя с тих глас. — Не исках да направя това. Не знам какво ми става понякога. Май просто съм се научила да не ме е грижа за последиците. Не съм ти изневерявала.

— Не, не и физически, може би! Още не!

В гласа му отново се усещаше гняв и го караше да трепери от емоции, които не можеше да овладее.

— Жинет, не разбираш ли? Ти си ме обсебила. Не мога да спя, не мога да ям, защото постоянно си мисля за теб, мисля за тялото ти, за докосването на устните ти. Ти си вътре в мен и аз съм толкова дяволски ревнив, че...

— Не, Мишел!

— Да, Жинет. Трябва да ме изслушаш, нека да го кажа. Да, аз ревнувам! И не само към твоята тълпа от обожатели — не, сигурен съм, че те не значат за теб много повече, отколкото аз! По дяволите, аз ревнувам от съпруга ти — мъжът, чието име те разплаква, името, което

викаш насън понякога... Това е като нож в сърцето ми! Бог знае, че си е заслужил смъртта, заслужил си е всичко, което се е случило, но защо трябва споменът за него да застава помежду ни? Виждаш ли колко съм оглупял и полудял? Ревнувам от един мъртвец. Искам да изтрия спомена за него от съзнанието ти, както и от тялото ти. О, боже, само ако можех да съм напълно сигурен в теб!

Това бе вик от сърцето му и Джини се хвърли на врата му.

— Мишел, скъпи, моля те, недей! Аз не съм достатъчно добра за теб. Не исках да те направя нещастен!

— Но ти не ме обичаш, нали? Само благодарността те държи тук. Благодарност! Не виждаш ли, че щях да направя това, което сторих, при всякакви обстоятелства? Аз съм ти благодарен. Да, никога няма да забравя този ден, колко бе смела, как ми спаси живота като превърза раната ми и рискува своя. Именно аз съм ти длъжник — аз имам привилегията да съм твой любовник.

Тя започна да го целува нежно по лицето и както обикновено, той не можа да устои на желанието, което изпитваше към нея.

— О, каква си магьосница! — изстена той. — Напълно ме омая, аз съм сляпо влюбен в теб!

Отнесе я до леглото и едва изчака тя да свали халата, с който бе облечена. Но дори след като желанието му бе задоволено, измъчващите го мисли си останаха. Тя никога нямаше да бъде негова! Как можеше да я задържи?

Всичките им приятели, дори Агнес дьо Салм, бяха изумени, когато следващият месец годежът им бе обявен официално. Полковник Мигел Лопес, който продължаваше да преследва мадам Дюплеси с настойчивост на пантера, дебнеща пляката си, сега бе побеснял.

Том се довери на принцеса дьо Салм.

— Но това е нелепо! — извика той, крачейки напред-назад из малката ѝ гостна. — Та кой е чувал някой да се жени за собствената си метреса? Всички ще му се присмиват!

— Не мисля, че ще му пука — рече Агнес мило. — Според мен той е влюбен до полуда в нея. И все пак защо не? Тя има потекло, добро като неговото. Всъщност знам цялата ѝ история. Защо да не се ожени за него? О, хайде стига, Мигел, мъничкият ми — добави тя, като видя дивия блясък в очите му — много добре знаеш, че цялото ти влияние над Макс няма да може да попречи на сватбата им. Сега е

публична тайна, че французите се канят да се оттеглят. Само смели войници като теб — добави тя дяволито — и естествено наемници като мъжа ми, които водят войни, защото това е единственият им начин за препитание, ще останат да спасяват Мексико за императора. Мисли си само за войната — сигурна съм, че това ще се окаже по-малко неприятна тема!

Като се усмихна безгрижно, той седна до Агнес и я хвана за ръцете.

— Хайде, Агнес! Ти си ми била приятелка твърде дълго, за да ми откажеш сега. Защо не ни уредиш тайна среща? Добре, тя ще се омъжи за капитан Реми и ще стане comtesse. Мисля, че разбирам тази амбиция. Но аз я желая и мисля, че няма да ме отхвърли, стига само да се срещна насаме с нея. Няма нужда годеникът ѝ да разбира, никой няма да пострада. Давам ти честната си дума!

Въпреки закачките ѝ и яростното клатене на главата ѝ, той продължи да я ласкае и да я увещава.

— Ще видим... — бе всичко, което успя да каже Агнес, но след като прибави и полуусмивка към думите си, на него му олекна. И историята, която му разказа, след като го накара да се закълне, че ще мълчи като гроб, много го заинтригува. Почти колкото самата жена. Колко интересен живот е водила! Кой би си помислил! Той обаче бе твърдо решен да я има на всяка цена.

Френското отстъпление започна много постепенно през август. Като се чувстваше разкъсана на две в лоялността си, Джини не правеше много коментари, докато слушаше това, за което непрестанно се говореше около нея. За всичко били виновни Съединените щати, най-вече държавният секретар, който винаги е бил яростен противник на френската намеса в Мексико. И сега всъщност принуждавал френския император да отстъпи. Някои от френските офицери обсъждаха дали да подадат оставките си и да останат, за да се бият с наемниците от Австрия и Белгия, които също решиха да останат лоялни към Максимилиан. Самият император, страдащ от дизентерия, изглеждаше объркан, самотен мъж без Карлота. А за нея също се носеха слухове. Беше се срещнала с Луи Наполеон и Йожени, но те бяха отхвърлили молбите ѝ, докато тя плачела през цялото време. Ходила и до Ватикана, за да види Папата, отказвайки да се предаде. И тогава дойде мълвата за „болестта“ ѝ. За бурните обвинения, които бе

отправила към френския император, че искал да я отрови и че бил наел хора да я убият. „Горкият Макс!“ помисли си Джини. Какво лишеше да направи сега? Тя наистина го съжаляваше. Всъщност бе толкова добър човек. И обичаше Мексико. Какво щеше да се случи с него накрая?

Поради настояването на Агнес дьо Салм, Джини бе помолила Мишел да остане в Мексико възможно най-дълго. Колкото и да е странно, тя самата почти бе започнала да обича страната. Толкова много бе преживяла тук и все пак не всичко бе лошо. Столицата Мексико Сити бе весело място, макар че сега веселието изглеждаше прекалено крещящо и престорено. Все още имаше балове, вечеринки и маскаради, на които можеше да ходи, а и театърът бе винаги препълнен. Един или два пъти Джини всъщност бе танцувала пред публика на сцената, когато ѝ казаха, че приходите щели да идат за наемане на още войници и за закупуване на още пушки за имперските войски. Дори Мишел не бе посмял да мърмори много-много, понеже все пак бе за каузата! Напоследък изглеждаше малко по-уверен в нея и говореше за Париж и за живота, който ще водят там.

— Знаеш, че по душа ти си просто една малка парижанка — подкачи я той. — Помисли си колко ще са щастливи чичо ти и леля ти, че отново ще се върнеш при тях! И ми се ще да видя изражението на братовчед ти Пиер!

Мишел направи усилие да запълни активно дните си и я придружаваше навсякъде, когато бе в града, но отсъствията му бяха започнати да лазят по нервите на Джини. Тя мразеше мисълта за рисковете, които поема той, особено сега, когато хуаристките партизани бяха навсякъде и армиите на el presidente ги обграждаха все по-стегнато като стоманен пръстен. Хуарес бе в Чихуахуа, придвижваше се към Закатекас, за да разположи главния си щаб там. Джини чу отново името с болка. Какви горчиви спомени криеше този град за нея. Тя не можеше да спре да се пита какво бяха сторили напредващите хуаристки армии с къщата на дон Франциско. Никак не можеше да си представи този властен мъж да напусне къщата си, за да избяга или да се откаже от някаква част на огромното си имение. Ами Реналдо? Дали бе получил писмото ѝ? Тя не бе чула нищо нито за него, нито за някой друг.

Всички новини, които пристигаха, сякаш съобщаваха за победи на хуаристите. Порфирио Диас, когото Стив някога бе нарекъл свой

приятел, бе избягал от затвора в Пуебла и се бе върнат в провинция Оаксака, където сега предвождаше огромна армия. Тампико падна, после и Гуадалахара. Сега Вера Круз бе единственото пристанище, над което се вееше имперският флаг и дипломатическият корпус бе започнал бавно и незабележимо да се измъква от Мексико Сити.

През октомври Агнес дьо Салм пристигна мълниеносно при Джини с лоши новини.

— О, боже! Вече е потвърдено чрез трансатлантическа телеграма. Карлота е обявена за луда. Казват, че съвсем се е побъркала. Брат ѝ се грижел за нея в Мирамар.

— Но това е ужасно! — Джини бе още сънена след една бурна вечеринка, но новината я шокира. — О, горкият Макс! — извика тя. — Горкият, нещастен човек! Дали... мислиш ли, че сега наистина ще абдикира?

— Не знам! Никой не знае! — Агнес разсеяно поклати глава. — Опитват се да го убедят да направи това, но не мисля, че той разбира какво му говорят. Сигурно има чувството, че всички са го изоставили — след това със свойския си маниер Агнес добави енергично: — Затова съм тук. Дворът се мести в Оризаба. Всички сме поканени да останем в малкия дворец на Макс в Халапийя. Такова прекрасно, спокойно място! Трябва да дойдеш с мен, Джини! Горкият човек има нужда от време, за да си помисли, сигурна съм, и трябва да се чувства ограден от приятели. Хайде! Всички ще дойдат. Не можеш да останеш тук, в Мексико Сити, без никакви приятели!

— Но Мишел? Той отново замина за Дуранго, там наистина положението е лошо. А генералът е тук...

— Глупости! Мишел ще разбере! Вече говорих с маршал Базен и той прояви разбиране! Каза, че ще му обясни и ще го изпрати в Оризаба веднага щом се върне. И без това се канеше да прехвърли Мишел в Пуебла — сега там е най-големият гарнизон на французите, нали знаеш? И е само на няколко мили от Оризаба. Този път няма да ти позволя да ми откажеш, Джини!

Изправена срещу настойчивите молби на Агнес дьо Салм и нейното твърдоглавие, след като бе решила, че Джини трябва да дойде с нея, тя изглежда нямаше друг избор, освен да се съгласи. Агнес бе права. Мишел щеше да разбере, особено когато говореше с маршал Базен. Не можеше да остави бедния Макс да си мисли, че и тя е била

само една от ласкателките, жадна за покани в двореца само когато нещата вървяха добре. И често бе чувала колко било красиво в Оризаба, сърцето на *tierra remplada*.

— Е, много добре — рече Джини уморено накрая — ще дойда! Но трябва да ми оставиш време да си събера багажа и да напиша едно писмо на Мишел.

— Ще бъда в каретата си след два часа — предупреди я Агнес. — Трябва да побързаш, мила, защото искаме да пристигнем по светло, заради всички тези партизани, които се крият из планините. Макар че не бива да се тревожиш — добави тя безгрижно, вече стигнала до средата на стълбището. — Ще си имаме ескорт, разбира се!

Накрая, въпреки непрекъснатите подвиквания на Агнес към Джини да побърза, пътуването им се оказа ужасно бавно и спокойно. Принц дьо Салм вече бе потеглил напред с Максимилиан и останалия антураж, който включваше, както прошепна Агнес на Джини с пламъче в очите, онзи непоносим немски йезуит, отец Фишер. Джини се намръщи, понеже тя самата никога не бе харесвала кльощавия мъж с черно расо. Още повече се подразни, като разбра, че Мигел Лопес ще бъде в ескорта им.

Агнес както обикновено изглеждаше в стихията си, окръжена от цял рояк млади офицери, които я обожаваха. Нейният ухажор в момента бе възхитителен млад австрийски хусар с безупречно бяла униформа, която изглеждаше така, като че никога не е виждала сражение. Накрая, понеже между тях имаше толкова много багаж, Агнес бе намерила две малки, открити карета за нея и за Джини.

— По този начин и двете можем да бъдем обкръжени от обожателите си — пошегува се тя, като се престори, че не забелязва студения поглед, който хвърли приятелката ѝ към красивия полковник.

Сякаш просто бяха излезли на някакъв пикник, помисли си Джини с раздражение. Имаше толкова много смях и весело бърбене, толкова често слизаха, за да се полюбуват на гледката. Накрая трябваше да спрат, за да пренощуват в Пуебла и единственото нещо, от което Джини не можеше да се оплаче, бе безупречното държане на Мигел Лопес към нея. Трябваше неохотно да признае, че все пак той е джентълмен. Наистина бе яздил до нея през целия път и ѝ бе помагал да слиза и да се качва в каретата при всяко спиране, но говореше само любезни баналности и комплиментите му бяха само вежливи, а не

дръзки, както преди. „Може би се е променил, може би вече не се интересува от мен — помисли си тя и се запита защо тази мисъл я накара да почувства такова остро бодване в сърцето. — Наистина ставам ужасна флиртаджийка — упрекна се тя. — Сгодена съм за Мишел и ще бъда щастлива с него. Защо искам всеки мъж, когото срещна, да ме обожават?“ И във всеки случай, напомни си Джини, Лопес вече си бе опитал късмета с нея и тя го бе отхвърлила. Добре че той не смяташе да остава дълго в Оризаба!

Тръгнаха от Пуебла, загърнати с наметала и шалове заради сутрешния хлад, подкрепени от прекрасната закуска, осигурена от френския комендант. Преди да потеглят, тя бе чула френските рогове и бе видяла трибагреника да се издига на фона на изгряващото слънце. Боси дечурлига излязоха на пътя да помахат на войниците и да зяпат красивите дами в каретите. Пуебла имаше непревземаема крепост. Пуебла — градът на катедралите. Джини почти съжаляваше, че го напускат толкова бързо — щеше да е интересно да го разгледа.

Тя се обърна назад веднъж, за да види двата вулкана, които се извисяваха над двете крепости на града, а заснежените им върхове сега изглеждаха порозовели от изгряващото слънце. Попокатепетл — странни индиански имена, които трудно се помнеха и още по-трудно се произнасяха. След това Лопес дойде до нея и се наведе напред, за да я попита дали не ѝ е студено и дали се нуждае от нещо. Моментът на тъга отмина и тя отново се превърна във весела флиртаджийка, а очите ѝ се смееха и блестяха в отговор на духовитостите му. Не можеше да спре да си мисли колко е чаровен, когато не се опитва да докаже мъжествеността си. Почти се зарадва, че сега той бе до нея вместо Агнес. Поне познаваше страната, през която минаваха и можеше да опише какво има пред тях, да ѝ каже името на всяка планина и река.

Пътят приличаше на малки стръмни улеи, по които се движеха нагоре-надолу. Бяха тръгнали от високо, над нивото на облаците и сега започваха бавното, почти незабележимо спускане в *tierra templada*, с нейния по-топъл и по-приятен климат. Дамите хвърлиха наметалата си и дори се осмелиха да опитат глътка текила в малки, обковани със сребро бокали, които полковник Лопес извади. От време на време се спираха, докато малката група войници, които също ги придружаваха ги изпреварваха, за да проверят за следи от хуаристки партизани. И пак

по тази причина избягваха много от малките селца, през които иначе щяха да минат.

— Там има твърде голям риск да попаднем на засада — каза един от австрийците кратко. — И във всеки случай всички там поддържат хуаристите!

Пътищата изглеждаха невероятно тесни, но поне всичко бе зелено и по планините имаше цветя в изобилие.

— Но почакай, докато стигнем в Оризаба! — извика Агнес към Джини. — Там наистина е красиво. Ще откриеш, че никога не си виждала такава тропическа хубост! — тя се усмихна, когато видя, че Джини бе приела малък букет цветя от Мигел и ги бе затъкнала в шала си.

Натъкнаха се на върволица от дилижанси, охранявани от множество мъже и трябваше да се дръпнат отстрани на пътя, докато се разминат.

— Това е сребро от близките мини — обясни полковник Лопес. — Първо ще го закарат до Пуебла, а после войниците ще го върнат във Вера Круз.

— Мини, в тази част на страната? Това изглежда невъзможно — промърмори тя, като погледна красивото му лице.

Той ѝ се усмихна.

— О, да, защо мислите, че предците ми са дошли в Мексико? Злато, сребро, скъпоценни камъни — те са навсякъде! Но горките дяволи в мините се претрепват от работа. Индианците вече не искат да работят там долу, затова повечето време използват каторжници. Там пазим някои от хуаристките си затворници.

Той я погледна пронизващо, сякаш очакваше някакъв отговор от нея, но тя само сви рамене и се извърна. Защо да говорят за такива неприятни неща в такъв хубав ден? Поне веднъж войната изглеждаше като лош сън и тя не искаше да си мисли за това.

„Наистина е красиво, много по-красиво, отколкото можех да си представя — помисли си Джини. — Нямах представа, че Мексико може да има толкова красиви места, такъв контраст!“ Колко бе далеч от сухата груба земя на централна Месета, през която бе вървяла и яздила толкова много пъти при възможно най-лоши условия. Колко бе различно днес, да пътува толкова удобно и с такива приятни хора!

Когато наближиха Оршаба, Агнес настоя да пояздят с Джини, защото се била схванала в каретата.

Агнес бе облечена във виненочервен кадифен костюм за езда, извезан със сърма по краищата, и на коня изглеждаше наистина великолепно, като някоя млада Диана.

— Днес ти ще вземеш черната кобила — каза тя на Джини, — а аз ще взема белия жребец. — Очите ѝ се смееха. — Нека да покажем на тези мъже, че жените могат да яздят толкова добре, колкото и те.

Честно казано, Джини се радваше отново да се качи на гърба на коня. По настояване на Агнес тя дори бе облякла новия си, ужасяващо скъп костюм за езда, който Мишел бе поръчал специално за нея. Когато хвърли шала си настрана и остави Мигел да ѝ помогне да се качи на неподвижната черна кобила, Джини си помисли, че отново вижда едва овладяното пламъче на желание в очите му. Тя съзнаваше, че изглежда изключително добре.

Костюмът бе от бяла коприна и прилепваше плътно по тялото ѝ, като подчертаваше всяка подробност от нейното съвършенство. Единственият цвят, прибавен по нейно настояване, бе зелената кадифена лента, с която бе поръбен и която подчертаваше малката бяла шапчица, наклонена симпатично напред върху блестящата ѝ коса.

— Изглеждате като ангел. Истинско видение! — прошепна Мишел Лопес. Ръката му стисна нейната за момент, макар че след това бързо я пусна.

Както обикновено, Джини се почувства въодушевена от ездата. Искаше да се смее, да подкара коня си по-бързо и да усети вятъра в лицето си. „Да — каза си тя — бях твърде дълго в града. Именно това ми липсваше!“

Пътеката, която следваха, се разшири, докато се спускаха към Оризаба, сгушен под една планина със заснежен връх. Минаха покрай още хора, явно бегълци, някои от тях чужденци като нея. Всички изглежда бързаха, с цялата си покъщнина, натрупана върху каруци, теглени от волове.

— Приличат на плъхове, които бягат заради мълвата! — изръмжа един от белгийците. — Защо не почакай, докато не построят железницата?

— Каква железница? Мислех, че тази от Вера Круз свършва в Пасо дел Мачо! — намеси се някой друг.

— Да, но добрите ни френски съюзници изпратиха инженерите си и сега бързат да построят железницата колкото е възможно по-скоро. Може би, ако имат късмет, ще стигнат до Пуебла не след дълго.

— Ако бог и хуаристите позволят! — изхили се един от другите мексикански офицери и Лопес се намръщи.

— Естествено, че ще я построят. Все пак за това се плаща с пари от сребърните мини. Собствениците им искат по-бърз и по-сигурен начин, за да пренасят рудата си.

— Но кой я строи? Мислех, че е трудно да се намери работна ръка в този край, понеже селяните отказват да се разделят със земята си, а земевладелците не пускат никой от крепостните си.

— А! — сви рамене полковник Лопес, като приближи коня си до този на Джини. — Боя се, че се използва пак каторжен труд. Но разполагаме с много затворници и сега, след като спряхме да екзекутираме хуаристите, вместо това ги изпращаме на мините. Това е по-практично, ще се съгласите, а тежкия труд и бездруго убива доста от тях.

Той улови лекото потрепване на Джини и ѝ се усмихна.

— Какъв сте ангел! Да не би да изпитвате жал и към хуаристите? Бих искал да сте по-сърдечна и към верните си обожатели, мадам!

— Но полковник, наистина ли сте един от ухажорите ми? Толкова ме ласкаете!

— Вие си играете с мен — рече той с тих глас. — Ще ми се да можех да намеря ключа към сърцето ви, дори и да е само за миг.

— Може би нямам сърце — отвърна Джини, а очите ѝ посрещнаха предизвикателството му, без да трепнат.

— Въпреки жестокостта си вие имате дух, на който не мога да не се възхитя — рече Лопес. — Няма значение, може би ще дойде момент, когато ще почувствате поне малко топлина към мен. Аз съм търпелив човек.

— Много добре играете ролята си на галантен кавалер — рече тя хладно. И добави: — Не можем ли да яздим малко по-бързо? Не се ли вижда вече Оризаба?

— Търпение, petite, вече стигаме — един французин, приятел на Мишел, ги настигна и се ухили. — Уф, наистина става горещо, нали?

Мигел вече се бе върнал към държането си на галантен кавалер.

— Но няма смисъл да уморяваме конете повече. Спомнете си, че имението на императора в Халапийя е малко след Оризаба. Защо междувременно не се насладите на гледката?

Те минаваха покрай нещо, което изглеждаше като покрайнините на селце, зад което се простираше огромна овощна градина.

— Колко е красиво! Как се казва това село? — Джини изостана малко назад, за да чуе отговора му.

— Боя се, че това, *belle madame*, не е село. Това е част от имението на виконт дьо Валмес. След малко ще минем покрай високата каменна стена, която огражда двореца на виконта. Нали го познавате?

— Да не би да имате предвид онзи прегърбен човечец с бялата коса и големите мустаци? Онзи виконт? За който винаги казваме, че е като сянка на Макс?

Джини отвори широко очи от изненада и Мигел се изсмя доста саркастично.

— Именно! Точно той. Сега е прекалено зает да се прави на придворен, за да се грижи за това имение. Оставил е тази задача на жена си, която е доста млада и хм... активна, както се говори.

— Но това е невероятно — той да има млада жена. Красива ли е контесата? Винаги ли я оставя тук заключена и сама или тя идва понякога до града?

— А, най-после успях да разпаля женското ви любопитство! — засмя се Мигел. — Не мисля, че сте я срещала. Соледад не идва в Мексико Сити много често. Казва, че го намира твърде отегчителен. Обаче тук не може да се каже, че е затворничка. Намира си много занимавки, а и тази част на света си има собствени забавления, както знаеш.

— Престани да се заяждаш, Мигел! — Агнес ги бе настигнала, а лицето ѝ бе поруменяло и усмихнато. Тя се обърна към Джини. — Не, наистина! Той не би ти казал много за нея, защото ѝ е далечен роднина, нали така, Мигелито? Но ти ме познаваш, не изпитвам угризения да поклюкарствам! Нашата контеса е доста млада в сравнение със съпруга си, ако можеш да наречеш някого към четирийсетте млад, разбира се! И я смятат за привлекателна с пищните ѝ форми! А що се отнася до забавленията ѝ... — Агнес обърна засмените си очи към полковника, който имаше приличието да се

изчерви — това, което Мигел има предвид е, че не ѝ липсват ухажори. Повечето от тях са млади и доста привлекателни. Тя цени мъже с добро телосложение, може би поради майчинския си инстинкт, понеже никога не е имала дете. Недей да гледаш с такова любопитство, мъничето ми, сигурно ще я видиш в Халапийя. Тя ще бъде поканена на някой от приемите ни, уверена съм в това, макар че досадният ѝ стар съпруг е болен и лежи на легло в Мексико Сити, заобиколен от лекари! На контесата няма да ѝ липсва.

Всички избухнаха в смях от двусмисления тон на Агнес, дори и полковника.

— Ти си направо невъзможна, скъпа Агнес! — прошепна ѝ той и тя му отвърна с нагло изражение:

— Такава ли съм? Трябва да признаеш, че съм родена интригантка, нали така?

Той наклони глава към нея с особена светлина в очите — леко присвити и оценяващи намека ѝ.

Компанията, която стигна толкова безгрижно с конете до покрайнините на Оризаба, бе весела. Дори Джини почти не вдигна глава, освен, за да погледне жално, когато заповядаха на една опърпана, мръсна върволица от мъже, с крака, оковани във вериги, да влезе в канавката и да остане там, докато премине малката процесия.

— Нима тази окаяна сган строи железницата ви? — попита един от австрийците. — Е, това е част от нея и предполагам, че тези разтревожени на вид мъже са френските ви инженери! — отвърна друг офицер.

— Изненадан съм, че някой от тези хора има сила да вдигне и кирка, а да не говорим за тези тежки чукове! — каза Агнес, като потрепери. — Горките!

Джини продължи да се усмихва на нещо, което полковникът бе казал. Тя наистина не искаше да се тормози цял ден с мисли за мъже, които бяха оковани като животни и трябваше да работят в тази непоносима жегата! Чу как Агнес каза сприхава:

— Съжалявам ги, но ми се ще да не им позволяват да ни гледат толкова втрещено! Та те може би не са виждали жена от месеци насам и въпреки парцалите и оковите им, аз съм сигурна, че са доста опасни!

В този момент Мигел Лопес бе взел ръката на Джини и я целуваше.

— Вие сте опасната — промълви той. — Кой може да вини някого, че не откъсва поглед от вас?

— А вие сте прекалено дързък! — отвърна тя, но гласът ѝ не прозвуча гневно и тя се усмихна, като го каза.

Доволен, Лопес пусна ръката ѝ, но продължи да язди до нея през целия път до Оризаба.

Малкото имение на император Максимилиан близо до Оризаба бе точно толкова красиво, колкото го бяха описали на Джини — с лъкатушни потоци, големи стари дървета и изобилие от тропически лиани и цветя. И въпреки това, след като първата седмица отмина неусетно, тя усети, че е изпълнена със странно недоволство, сякаш се бе разболяла.

Все пак, като се изключи наистина красивата природа наоколо, с какво тук бе по-различно от града? Същите лица, същата безкрайна и пресилена веселба. Единствено императорът изглеждаше замислен и сериозен — вечно се съвещаваше с отец Фишер или с някой от генералите си. Още не бе решил какво да направи. Прекарваше времето си в мечтание като организираше пикници за отбрани гости или пишеше дълго време в кабинета си, като оставяше гостите си да се веселят до насита. И Джини усети, че се уморява от тази неспирна веселба.

Мишел още не бе пристигнал и тя нямаше никакви новини от него — нито ред! А що се отнася до Мигел Лопес, той постоянно бе до нея, не можеше да се обърне, без да го открие до себе си — ту дързък, ту хитър, саркастичен и чаровен. Приятелите им започнаха да приемат за даденост, че красивият полковник придружава мадам Дюплеси, където и да идат — независимо дали до Кордоба, за да посетят колонията от заселници от южната част на Съединените щати, или само до Оризаба, където сега бе пълно с чужденци и дипломати, които чакаха да видят какво решение ще вземе Максимилиан? Дали щеше да абдикира? Или да направи това, което искаше горката Карлота — да остане император на мексиканците без подкрепата на Франция? Щеше да е глупаво, помисли си Джини, ако той не си тръгне, изправен пред победите на хуаристите. Но човек никога не знае какво щеше да направи горкият Макс. Тя също бе започнала да го нарича така под влияние на Агнес. Да, горкият Макс — бедният, разколебан човек!

Агнес постоянно увещаваше приятелката си да се държи по-добре, по-радостно и да се усмихва по-често.

— Да не тъгуваш по твоя Мишел? Това ми се струва невъзможно. Нали не си влюбена в него?

— О, Агнес, разбира се, че обичам Мишел! Защо иначе ще се женя за него?

— Може би заради сигурността и заради титлата? — подхвърли ѝ Агнес малко заядливо. След това, като забеляза обърканото изражение на Джини, тя продължи по-внимателно: — О, хайде стига, мила! Моля те, недей да изглеждаш толкова тъжна! Нали сме тук, за да забавляваме горкия Макс? Защо не се оставиш и ти да бъдеш забавлявана? Хвани си любовник — може би имаш нужда от това. Винаги можеш да разчиташ на Мигел.

Наистина, винаги можеше да разчита на Мигел. Тя почти се умори да отблъсква атаките му. Той постоянно хващаше ръката ѝ, открадваше си целувки, ту ѝ се кълнеше в преданост, ту я кореше за студенината и жестокостта ѝ.

— Наистина ли се жениш по любов, красавице? — попита я той един ден, когато бяха излезли заедно на езда. — Или капитан Реми само замества някакъв призрак? Това ли е тайната причина за студенината ти?

— Какво искаш да кажеш? Винаги говориш озадачаващо, полковник!

Тя го погледна почти диво, а малките ѝ зъби бяха прехапали долната ѝ устна. Смахът му бе малко жесток.

— На кого, мислиш, повери Агнес писмото ти до Реналдо Ортега? Аз съм единственият човек, който има, така да се каже, „връзки“ в двата лагера, скъпа моя! Не ме гледай толкова гневно. Естествено, че го прочетох! Всички млади господа по тези земи са известни с това, че симпатизират на хуаристите. Откъде можех да знам, че не си шпионка? Естествено, тогава още не те познавах, нали така? Оттогава се постарях да науча колкото е възможно повече за теб.

— Ти... ти наистина си мерзавец! Какво се надяваше да спечелиш чрез всичко това, ровейки се из личния ми живот?

Разярена, Джини го гледаше, сякаш се надяваше да го убие с поглед. Вместо това думите ѝ само го развеселиха и той ѝ се усмихна, като разкри равните си бели зъби под тънките мустаци.

— Отива ти да се ядосваш! А в отговор на въпроса ти, аз исках... да кажем, да те опозная по-добре. Да, кой би си помислил, че известната, изискана мадам Дюплеси някога е обикаляла страната като пленница на опасен престъпник? Или че прелестите ѝ накрая са спечелили дори този страховит човек и той се е оженил за нея? И което е много по-интересно според мен, че дори не сте прекарвали сватбената си нощ заедно.

— Престани! — задъха се тя. — Какво очакваш да спечелиш с всички тези... разкрития. Много добре знам какво ми се е случило и реших да се опитам да го забравя!

— Всичко ли, *querida*? Дори вечната любов, в която си се заклела на съпруга си?

— Не намесвай и него! Какво се опитваш да постигнеш по този начин?

— Само исках да обясня защо те намирам толкова интересна. Знам, че си дама, това си личи по всичко. И все пак какво има отдолу, под това? Бе много интригуващо да разбера, че си била *soldadera* — ако ме извиниш за израза — малко момиче, на което са ѝ се струпали много неприятни преживявания. Питам се дали си толкова страстна, колкото изглеждаш, когато се оставиш във властта на дивата циганска музика? Дали си способна да се отдадеш напълно и безрезервно? Нали виждаш как ме измъчваш, Жинет!

Тя бе започнала да се взира в него с широки, неразбиращи очи, сякаш го виждаше за пръв път.

— Що за човек си ти? Никакви скрупули ли нямаш?

— Когато става въпрос за нещо, което желая — боя се, че нямам. Внезапно тя скрита коня си отстрани и той скочи необуздано напред.

— Няма да слушам повече — извика тя през рамо. — Моля те, не си прави труда да ме преследваш повече!

Но той я последва, все още засмян.

— Ще видим, загадъчна моя, ще видим!

И така, полковник Лопес се канеше да нанесе смъртоносния удар, а от Мишел все още нямаше никаква вест.

Докато се обличаше доста неохотно за вечеринката на открито тази вечер, Джини усети, че се замисля колко дълго ще може да устои на постоянното ухажване на този човек. „Той трябва да е луд — помисли си тя. — Само като си представя какво е направил, за да

научи толкова много за мен. Това е само защото не е свикнал да му отказват, затова продължава да ме преследва.“

Тази вечер Агнес бе придружена от съпруга си, принц дьо Салм, и докато Джини слизаше по ниските каменни стълби, които водеха до осветените, украсени градини, тя видя, че Мигел чака с тях. Когато улови погледа ѝ, на лицето му проблесна обичайната му леко саркастична усмивка.

— Какъв късмет, че си имаш толкова предан обожател, скъпа! — рече Агнес на висок глас. — Нямаше изобщо да се забавляваш, ако само се мотаеш наоколо и чакаш Мишел!

— О, не бъди толкова жестока, да напомняш на това прекрасно видение, че си има годеник — възкликна Мигел пресилено. — Сигурен съм, че никой не може да я обожава колкото мен — той взе ръката ѝ и се наведе над нея, а устните му се забавиха доста, сякаш изгаряха кожата ѝ. — Нали ми обещахте валсовете, мадам?

Агнес и съпругът ѝ тръгнаха напред, а те ги последваха, за да се присъединят към свитата на императора.

Както правеше винаги, когато бе малко нервна, Джини пи твърде много шампанско. Когато танцуваха, Мигел я държеше твърде плътно и шептеше намеци в ухото ѝ, докато тя остана без дъх.

— Започвам да си мисля, че се страхуваш от мен? — прошепна той. — Или може би от себе си? Ти си по-голямо предизвикателство от всяка друга жена, която познавам, *mi alma*. Няма ли да ме оставиш да открия дали мога да разтопя това ледено сърце?

Чувството, че главата ѝ е празна, което получаваше винаги, когато пиеше шампанско, сега я накара да се засмее.

— О, хайде стига, полковник Лопес! Само си помисли колко ще си разочарован, ако наистина ти се дам толкова лесно. Тогава преследването вече няма да е толкова приятно, нали?

— Това означава ли, че наистина възнамеряваш да се предадеш по някое време? Или само че си играеш жестоки игри с преданото ми сърце?

За миг тя усети нещо като лошо предчувствие и каза тихо:

— Мисля, че вие сте този, който обича игричките. Малко ме плашите, да знаете!

Той се засмя очарователно, като я стисна през кръста.

— Това е добър знак, малка студенокръвна палавнице. Поне доказва, че не съм ти съвсем безразличен.

Тя не бе напълно убедена какво изпитва към предания, внимателен и да, красив полковник Лопес. Той не я остави дори за секунда през цялата вечер и по-късно, когато по изричната молба на императора Джини свали обувките си и танцува до басейна, тя все още усещаше очите му върху тялото си. Те сякаш я наблюдаваха и чакаха. Но какво искаше той, освен да прибави още едно завоевание към вече внушителния си списък?

По-късно бе съвсем честен с нея, когато я грабна дръзко в прегръдките си след края на танца и я понесе, увита в наметалото му, сякаш бе награда на някой средновековен рицар, въпреки съпротивата ѝ и протестните ѝ викове.

— Полковник Лопес... Мигел, съвсем ли си откачил? Пусни ме! Къде ме водиш?

Гласът му този път прозвуча напълно сериозно:

— Тази вечер, независимо дали си знаела това или не, ти танцува за мен, querida. Усещаше очите ми и тялото ти ми се предложи — възбуждаше ме и ме предизвикваше. Тази вечер най-после ще приема предизвикателството!

— Недей! Спри! — тя се бореше яростно, но той само се засмя. — Съзнаваш ли какво ще причини това на репутацията ми? Знаеш, че всички гости, всичките ни приятели видяха как ме носиш по този нелеп начин, сякаш съм...

Думите заседнаха в гърлото ѝ, когато видя къде я води. Малката, изоставена лятна къща, която бяха открили един ден, докато яздеха. Тогава той бе казал много небрежно:

— Какво прекрасно място за любов! Виж, покривът е хлътнал и луната може да надзърта...

Той я внесе вътре и я положи на импровизирания диван, който бе направил там от възглавнички и меки копринени и кадифени завивки.

— Любовен диван за една прекрасна куртизанка — ти си подходяща награда за всеки султан в ориенталски харем, малка моя Жинет!

Тя се уплаши от решителността, която прочете на лицето му, докато той започна бавно да се съблича, както и от собствената си слабост в момента. О, само ако очите му бяха малко по-тъмно сини,

като буреносно небе, а косата му — чисто черна като на индианец! Да, тогава тя щеше да се хвърли върху него, подивяла от желание, колкото изглеждаше самият той. Защо трябваше винаги да си мисли за Стив, когато бе с друг мъж?

— Толкова си мълчалива. Не се страхувай. Малко цветенце, малка зеленоока циганко! — той се приближи до нея с тих пламенен глас и тя усети пръстите му по кожата си, които вцепениха началната ѝ реакция на отдръпване. „Той не бива да ме обсебва повече — помисли си тя диво. — Трябва, трябва да го забравя. Никога повече няма да го имам.“

И така, с нещо като изхлипване, Джини се отдаде на полковник Мигел Лопес — този озадачаваш, настоятелен мъж. Реакцията му, след като отново започна да диша равномерно, легнал тихо до нея, бе дори още по-озадачаваща за Джини.

— Значи все пак е истина. Ти си една от тях — родена куртизанка. Надявах се да си нещо различно, след като имаш такова необичайно минало, Жинет!

— Какво? — тя се надигна на лакът и се загледа неразбиращо в непроницаемото му лице. — Какво искаш да кажеш? Какво ти става сега?

— Какво ми става ли? Ами нищо! Освен, че не съм от тези мъже, които обичат да ги залъгват със заместители — механична и доста отпусната телесна реакция, докато разумът изобщо не се включва. Да — добави той яростно, като прехвърли крак върху нея, за да я задържи неподвижна — да, малката ми, аз, Мигел Лопес, познавам достатъчно жени, за да разберам, че за тях, когато и разумът, и сърцето участват, макар и малко, това е най-важното. То добавя жар и страст към тази прегръдка. Но тази вечер в теб нямаше истинска топлина — танцът ти бе лъжа, както ѝ престорената ти страст!

— О! — възкликна тя гневно. — Но в такъв случай ти очакваш твърде много, полковник Лопес! Отвлече ме тук тази вечер, сякаш съм военен трофей! И аз ти се отдадох — не може да си очаквал нещо друго от жена, която самият ти нарече родена куртизанка! Твоята арогантност и самонадеяност са наистина непоносими!

— И аз намирам за непоносимо, че някъде в теб е скрита толкова много пропиляна страст, толкова много похабен потенциал, *chica*! Не,

не се опитвай да се освободиш още. Нека сега поне сме честни един с друг, а? Способна ли си на това?

Лицето му с неподвижна, подигравателна усмивка сякаш се бе надвесило над нея и тя се обърна настрани.

— О, Мигел, моля те! Какво повече искаш от мен? Да се насиля да изпитам нещо, което вече не усещам? Това ли искаш да призная?

— Признай истината, *querida*! Да, признай я на себе си, ако не на мен! Ти не си влюбена в капитан Реми. Ако беше, нямаше да напуснеш Мексико Сити и нямаше да играеш дразнещите си игрички с мен. Но обичала ли си някога истински? Способна ли си на това? Или мъжът ти те е накарал да не харесваш никой друг?

— Да! — извика тя диво. — Да, ако искаш да знаеш, ако ще ме измъчваш! Аз го обичах и все още го обичам. Това ли искаш да знаеш? А?

— Значи това е загадката ти. Може би трябваше да се досетя по-рано. Имаше достатъчно подсказващи улики, нали? Половината мъже в града бяха в краката ти, а ти си била влюбена в един призрак. А такъв ли е наистина? Сигурна ли си?

Тя го загледа втренчено, а лицето ѝ пребледня. Изведнъж започна да се бои ужасно, сякаш усети, че той ще ѝ каже нещо наистина ужасно, нещо, което няма да има сили да понесе.

— Какво има? Ти съвсем пребледня. Не искаш ли да чуеш добрата вест, която ще ти съобщя? — гласът на Мигел Лопес омекна, почти мъркащо жесток. — Трябва да си благодарна, че такъв мекушав човек като мен не може да понася да гледа как една красива жена страда. Подготви се за приятен шок, мадам. Съпругът ти е жив.

Тя продължи да го гледа втренчено дълго време и чуваше как думите отекват във вцепенения ѝ мозък.

— Съпругът ти е жив... жив...

Внезапно тя изпищя като в агония и започна да се бори лудешки под притискащото я тяло.

— О, боже! Не ме лъжи! Не, не и за това! Защо трябва да ме измъчваш по този начин? Казвам ти, че го видях как умира! Взводът за разстрел — видях го, видях го! Мислиш ли, че не ми се ще да не съм го видяла? Дори се молах и аз да умра. О, боже мой, ако не бях толкова слаба, щях да се самоубия!

— Но това щеше да е толкова жалко, малката! Помисли си за всичкият опит, който си натрупала. Помисли си каква радост ще е, когато отново се събереш с този образцов мъж! Само — гласът му стана по-бавен и замислен и тя зачака за по-нататъшния шок, който някак усещаше, че ще последва — само се страхувам, че вече едва ли му е останала много мъжественост. Боя се, че не се държим много добре със заловените хуаристи в затворите ни тук. Може би в този момент на него му се ще да го бяха екзекутирали!

Стив Морган бе жив само защото тялото му настояваше да оцелее. Бе толкова просто.

Спомняше си много малко от кошмарното пътуване, когато лежеше окован на пода на дилижанса и от време на време идваше в съзнание, за да се попита защо бе още жив. Малко след това бе изпаднал в делириум от болка и бе погълнат от трескав мрак, пронизван от време на време от проблясъци на нетърпима мъка. Веднъж светлината почти го заслепи, друг път някой се наведе над него, някакви ръце докоснаха гърба му, усилвайки болката и той чу със срам собственият си крясък да отеква в ушите му, докато тъмнината отново го погълна.

По-късно, когато тялото му започна да заздравява и Стив си възвърна леко способността да разбира, той осъзна, че се е събудил в мрак, по-лош от този на безсъзнанието. Бе в килия, сам, и крайниците му все още бяха оковани във вериги. Подът на килията сигурно бе каменен — беше студен. Единственото движение, което можеше да направи, бе да пълзи и дори за това нямаше достатъчно място, понеже килията едва стигаше, за да легне в цялата си дължина.

Опита се да си спомни какво се бе случило, защо бе тук, но се чувстваше твърде слаб, за да се напруга толкова и продължаваше да заспива или да изпада в безсъзнание. Веднъж, по време на първия ден на прояснение, някаква калаена чиния с помия, която дори не можеше да види, му бе пхната през един малък отвор долу на вратата. Чу някакъв глас да казва:

— Ако си жив, свиньо, най-добре яж.

Изведнъж се почувства страшно гладен. Усети неконтролируемото свиване на стомаха си, което подсказваше, че е празен, както и слюнката в пресъхналата си уста, докато допълзя до чинията и яде от нея като куче, без да може да мисли за нищо друго, освен за задоволяване на ужасния му, глождещ глад.

Той яде и после отново заспа, а след малко надзирателите дойдоха да го отведат, като го влачеха и бутаха надолу по слабо осветения коридор до доктора на затвора.

— Значи така, решил си да живееш, синеокият? Добре, че имаш здраво тяло. Заздравява добре.

Докторът бе кльощав млад креол в униформа на имперската армия. Той се засмя доста презрително под тънкия си като молив мустак.

— Трябва да си ми наистина благодарен, задето спасих мизерния ти живот, да знаеш — продължи той, а дългите му пръсти натискаха полузарасналите рани по гърба на Стив. — Който те е подредил така, не си е гледал работата през пръсти. Би трябвало да си мъртъв, но ще живееш, за да работиш яко в сребърните ни мини. Войските ни имат нужда от пари! — посрещнат от мълчанието на Стив, младият доктор се засмя доста пискливо. — Трябва страшно да си ядосал за нещо френския полковник, който те доведе тук! Хуарист, жигосан с френската лилия — доста е иронично, не мислиш ли? Ами и ти си много озадачаващ за чужденец. Говореше на френски и на испански, докато лежеше в безсъзнание. Някой ден трябва да ми разкажеш цялата история — защо един образован човек е попаднал тук?

Това бе въпрос, който и Стив щеше да си задава с горчивина през следващите седмици. А после, след като съзнанието и духът му се притъпиха, му се щеше само да го бяха оставили да умре.

Мините бяха тунели, прокопани дълбоко в недрата на едни планини, с килии, изсечени в същите тези тунели, където спяха клетниците, осъдени да работят тук. Много от тях измираха. Нямаше слънце. Не знаеха дали е ден или нощ и бяха загубили всякаква представа за времето.

Оковите на ръцете и краката им бяха заварени за една голяма верига и когато ги извеждаха от килиите им да работят, те се претрепваха от къртовски труд в дълга, неравна редица, приковани един зад друг. Трима мъже, също съединени от общи окови, делеха всяка малка, мръсна килия, която бе не по-голяма от онази, в която се бе озовал Стив отначало.

За Стив Морган, който винаги бе имал доста голяма доза арогантност и гордост, тази жива смърт, където хората бяха доведени до нивото на зверове, бе най-трудна за издържане. С малодушие, което

с омраза откри у себе си, той мечтаеше за смърт, но тялото му насила го караше да приеме живота. Отначало се опита да възразява срещу някои от непоносимите условия, които им налагаха, но надзирателите на затвора бяха свикнали да се справят с проблемни каторжници и също като останалите той най-после се пречупи след постоянния бой, гладуване и престой в „карцера“ — една яма, където човек не можеше да стои прав, да лежи или да седи, а трябваше да коленичи с ръце, приковани за стената зад него.

Когато престана да се инати, го върнаха обратно на работа и тялото му изпълняваше всички необходими движения съвсем механично, докато съзнанието му се бе затворило и той почти престана да мисли.

Действителността бе мрак, който бе само малко по-светло черен от цвета на затворническата килия, където ги оставяха, когато свършеха работната си норма за деня. Мъждукащата оранжева светлина на фенерите или на факлите осветяваше напрегащите се тела, плувнали в пот, с постоянно отворени ноздри и усти, за да си поемат дъх. Камшиците на надзирателите, увиващи се около телата им, оставяйки белези по гърбовете, коремите и бедрата, им напомняха, че още са живи. Действителността бе постоянна агония — къркорещи, прегладнели стомаси, очи, които се свиваха и се затваряха, ако случайно зърнеха слънчева светлина „там навън“. Ако някой не стенеше и не викаше от камшика, надзирателите го биеха, докато започнеше да го прави или докато умре. Тези животни, които преди са били мъже, нямаха имена. Обръщаха се към тях с „ти“, „куче“ или „измет“ и те приемаха това безропотно. Единственото освобождение, което можеше да очакват, бе смъртта и често някой затворник успяваше да се обеси с веригите си.

Една вечер младият доктор изпрати да повикат каторжника, когото продължаваше да нарича „ojas azules“ — синеокият. Като се чудеше само какво прегрешение е извършил този път, Стив бе доведен пред него, скоро след като лейтенантът бе приключил с вечерята си.

Видът на всички полупразни чинии на масата и мирисът на тютюн поддържа на Стив като удар. Изведнъж се почувства страшно зле, щеше да припадне от глад и се олюля. Надзирателят го удари.

— Изправи се до стената, куче. Докторът не обича свини да го зяпат свини, докато се наслаждава на вечерята си.

Те го блъснаха в стената и той застана там послушно като животно, какъвто бе станал. Чу подигравателните, саркастични забележки на доктора само с част от съзнанието си.

— Жалко, че си паднал до такава степен. А при това някога бе доста красив екземпляр. Сега си не по-добър от другите — мръсен, свит от страх звяр. И все пак... — гласът стана по-бавен, сякаш замислен. Като облегна чело на хладната стена, Стив чу как докторът каза: — Можете да го оставите тук за малко. Аз ще бъда в безопасност, не се тревожете. Съмнявам се дали вече е способен на насилие.

И после чу тихото подхилкване на двамата надзиратели и си спомни за нещата, които бе чул да разправят за доктора.

По-късно, когато го бутеха и почти го влачеха, докато той се препъваше обратно към килията си, смехът и шегите на надзирателите се прибавиха към лудата, сляпа ярост, която бе започнала да пулсира в мозъка му.

— Защо бе толкова твърдоглав, синеокият? Много рядко докторът си харесва толкова някой от вас, свините! Само си помисли, можеше да се изкъпеш, да получиш чисти дрехи, свястно ядене. След колко време докторът ще те превърне в свой любовник, а?

Остатъците от гордостта и себеуважението му се бореха с гложещата болка в стомаха му и виковете на тялото му за оцеляване на всяка цена. Колко дълго бе стоял тук? Месец, два, може би три? И след колко щеше да се предаде, а духът му да е напълно унищожен? Или преди това докторът щеше да загуби търпението си и насила щеше да направи унижението му пълно?

Той потрепери в мрака и му се прииска да повърне от слабост, като си спомни онези меки, пълзящи по тялото му ръце, оценяващи „потенциала“ му, както се изрази докторът. Ако ръцете му не бяха оковани зад гърба му, Стив щеше да се хвърли върху мъжа и да размаже ухиленото му, противно лице в стената. Младият лейтенант трябва да е усетил това по някакъв начин, защото леко отстъпи, а усмивката му поизчезна.

— Много ми е неприятно да виждам такова хабене — промърмори той. — Ще видиш, че животът дори в такава адска дупка като тази може да е доста приятен, ако решиш да си го направиш такъв. Да, дори на мене ми е глухо тук. Аз съм доста префинен човек. Преди, когато живеех в града, обичах театъра, книгите, музиката.

Може би ще открием много общи неща, а? Ти си образован мъж, макар и да си голяма загадка.

Когато Стив не отвърна нищо, докторът сви рамене.

— Е, добре! Аз съм доста търпелив човек. Наистина мразя да вземам насила нещо, което накрая и бездруго ще получа. Няма нищо по-вълнуващо от една... хм... жертва, която сама те иска! — и отново се бе изхилил пронизително, като играеше по нервите на Стив.

Камшиците на надзирателите сякаш по-често падаха върху него през следващите дни. Помията, която им даваха за храна, ставаше все по-оскъдна, така че той постоянно беше гладен и отслабнал от липсата на вода, която също раздаваха по-рядко.

И тогава една вечер, когато го заключваха обратно в килията, надзирателят му каза на тръгване:

— Ей, синеокият, утре ще има нещо, което ще очакваш с нетърпение. Докторът те иска в кабинета си рано сутринта!

Тази нощ той се опита да се обеси с веригата между китките си. Уплашените викове на съкилийниците му, които се бояха от наказания, ако не го предадяха, накара надзирателите да дотърчат веднага и той прекара остатъка на нощта в ямата, а ръцете му бяха кръстосани и приковани за стената зад него.

Дойдоха рано, за да го изведат от килията. Вече почти не можеше да се държи на краката си, а мозъкът му бе твърде вцепенен, за да се интересува от подигравките им или от съдбата, която го очакваше.

— Какво има, свиньо? Искаш да ни оставиш толкова скоро? Нима смъртта е станала толкова изкусителна за теб, та я търсиш сам, а?

Те го замъкнаха на светлина, с черна качулка на главата му като осъден на смърт злодей и той започна да се надява с всичката си останала способност да мисли, че най-после ще го убият.

Но тогава го изправиха с разперени ръце и крака на жаркото, горещо слънце в двора на зандана и той започна да осъзнава каква смърт са му приготвили. Мокрите каиши, които бяха използвали, за да завържат оковите на китките и глезените му за кола, изсъхнаха бързо и той усети как тялото му се изпъва почти непоносимо с изгаряща, ослепяваща болка. Прекалено отчаян, за да може да направи нещо повече от това да изстене в началото, той започна да крещи, чак когато

мравките, привлечени от миризмата на прясна кръв, дойдоха да забият милионите си пипала в разкъсаната му плът.

Докторът излезе на светло чак след като виковете утихнаха и се превърнаха в задавени животински стенания от едно гърло, което бе твърде пресъхнало и прегракнало, за да може да издаде някакъв друг звук.

Той се загледа в измъченото повдигане и спускане на гърдите на затворника, което сега бе единственият признак, че човекът е жив и го сръга в ребрата с лъснатия си ботуш.

— Ти — помръдни глава, ако ме чуваш. Имам добри новини за теб — той видя едва забележимото помръдване и гласът му стана порязък и гневен. — Можеше лесно да си спестиш тази болка, caballero. Очаквах, че ще проявиш малко повече разум, като се има предвид, да, особено като се има предвид... Разбираш ли, аз знам кой си, дон Естебан. Защо не ми каза, че и ти си креол като мен? Толкова мразя чужденци! — ботушът отново скрита Стив в ребрата, този път по-болезнено. — Заслужаваш наказание — най-вече за глупостта си. Но всъщност съм тук, за да ти кажа, че очевидно имаш високопоставени приятели. Отново са ти спасили кожата. Извади си поука от това, ако можеш, и ще се справиш по-добре с работата на пътя, отколкото успя в мините. Ще строиш железница за французите!

Два дни по-късно Стив Морган, заедно с още петнадесет души, тръгна на дългия поход към Кордоба.

Откри, че да се строи железница под ръководството на двама френски инженери е несравнимо по-добре от вечната тъма на мините и користното внимание на младия затворнически доктор. Все още имаше надзиратели, които използваха на воля камшиците си, но дори те изглеждаха в по-добро настроение под небето и предпочитаха да прекарват повечето време под сянката на продоволствения дилижанс, докато каторжниците работеха на слънцето.

Слънцето! След като очите му свикнаха с ярката светлина, Стив имаше чувството, че не може да му се насити. Те работеха на открито и спяха под звездите, дори когато валеше из ведро. Но човек все пак можеше да усети свежия въздух, мириса на прясно окосено сено, аромата на гозби... Даже яденето тук бе много по-добро, понеже французите смятаха, че едни добре нахранени мъже можеха да вършат повече и по-добра работа от изгладнели животни.

Работеха непрекъснато от изгрев до залез, сякаш се надпреварваха с времето, все още приковани един за друг с верига на крака. Но поне бяха на открито и бавно осъзнаваха света наоколо — свят, от който преди се чувстваха откъснати.

Част от разума на Стив Морган, която го бе държала вцепенен и затворен за реалността, започна да се отваря отново, когато започна пак да се чувства като човешко същество, което може да мисли. Можеше дори да мисли за бягство.

Идеята започна да го обсебва, но заедно с примирението той се бе научил и на търпение. Гледаше постоянно нарастващия поток от бежанци към Вера Круз, когато успяваше да различи нещо от потта, която се стичаше в очите му, и понякога имаше късмет да дочуе френските инженери да си говорят за войната и за това колко зле вървят нещата. Съвсем случайно научи, че било октомври.

Железницата, която щеше да минава край Оризаба, сега се пазеше от френски и мексикански войски, откакто имаше слухове за партизанска дейност в околността. Един ден мръсните, парцаливи каторжници бяха събрани накуп под пушките на надзирателите, когато самият император дойде да види как върви работата. Току-що пристигнал в Оризаба, след като чул трагичната новина за душевното разстройство на жена си, Максимилиан имаше мрачен и умислен вид, а златистата му брада се вееше на вятъра. Колко още сапунената му империя можеше да устои на непрекъснато напредващите войски на хуаристите? Дори надзирателите обсъждаха това и Стив чу имена на градове, където са се водили битки и са били спечелени. Имената на хуаристките генерали изведнъж бяха станали известни. Жадният му ум попиваше всичко, дори когато външно не се държеше по-различно и вече не избухваше гневно и предизвикателно. Не можеше да рискува да го пратят обратно в мините! Затова приемаше камшика, подигравките и обидите и още по-лошото усещане вечер, че е окован като животно. Защото сега знаеше, че не е животно. Вече бе минал през онзи етап на черно, празно отчаяние и вцепененост и започваше да мисли. Питаше се кой ли го е изпратил тук и защо. Дали не бе Девери онзи „влиятелен приятел“, за когото бе споменал докторът на затвора? Или дядо му бе открил къде е? И ако е така, защо бе още тук?

Работата, която вършеха, колкото и да беше непосилна, бе заякчила мускулите му почти невероятно. Каторжниците работеха и се

пържеха под слънцето — голи от кръста нагоре, а напрегнатите им мускули изпъкваха по голите им, нашарени с белези гърбове. Нямаше време да мислят и премислят съдбата си, нямаше време да се спрат, докато слънцето светеше и имаше още работа. Подчиняваха се сляпо на заповедите, като знаеха, че ако се забавят или препънат, отгоре им ще се стовари камшика. Да строят железница за проклетите френски нашественици. За да пренася по-бързо запасите и амунициите им, да откарва среброто от Вера Круз и да донесе повече пари, с които да плащат на имперските наемници.

„Само ако можех да намеря малко динамит“ мислеше си изтощено Стив, когато трябваше да е заспал. „Само ако можех да видя сред тези каторжници някой, когото познавам! Ако, ако, ако!“ Той отново усети чисто физическото напрежение и умора да подтикват ума му към някаква безнадеждна примиреност. Какъв шанс имаше да избяга, когато всяка вечер ги сковаваха един за друг, най-често и за дърветата, като добитък? И когато денем железницата се пазеше толкова строго от въоръжени войници? Сега строяха върху владенията на виконт дьо Валмес, който бе дал великодушното си разрешение и ивицата земя минаваше покрай пътя, който водеше към Оризаба. И какъв шанс имаше някой да го разпознае, когато бе почернял от слънцето, мръсен и парцалив, брадясал и обрасъл, точно като останалите? За всеки случай, когато работеха покрай пътя, винаги ги караха да влизат в канавката, докато някоя голяма върволица коли минаваше с тропот, като вдигаше облаци прах. Изтънчените, уважавани хора, които пътуваха вътре, не биваше да оскверняват очите и носовете си с тази затворническа паплач!

Горчивината се вливаше в душата на Стив Морган както оковите, които носеше на краката и ръцете си. Със способността му да мисли се върна и паметта, а с нея и омразата. Той проклинаше съдбата си и обстоятелствата, които го бяха довели тук.

На третия ден, след като железният път се изви отвъд покрайнините на Оризаба, те бяха започнали да правят подпорки, когато им наредиха да влязат в канавките, полупълни със застояла, мръсна вода.

Френските инженери се качиха отстрани на пътя, за да видят по-добре редицата от карети, която мина, ескортирана от войници на коне с безупречно чисти, блестящи униформи.

— Още гости в императорското имение в Халапийя — промърмори мъжът на име Леду на другаря си. Наскоро пристигнал от Мексико Сити, той бе източникът на всички най-нови клюки и скандали. — Този път има някои хубави жени, за да разведряват горкия дон Максимилиано! Може би ще го убедят да остане.

— Това не е ли принцеса дьо Салм? Виждал съм я преди, но кое е онова прекрасно видение, което язди на черния кон? Онази в бяло, с полковник Мигел Лопес от наемниците. Боже мой, каква коса! И какво тяло — продължи мъжът с по-тих глас.

Застанал до кръста в мръсната, воняща вода, усетил как кръвта започва да пулсира бясно в главата му, Стив Морган вдигна поглед, втренчи се като останалите и видя съпругата си. Отдавна не си бе мислил за жена — тази нужда бе заменена по-належащия инстинкт за самосъхранение, но сега безсилието се стовари върху него като смазващ удар. За един лудешки миг нуждата да живее бе заменена от желанието да убие! Джини! Джини, която се смееше, а красивият Лопес целуваше ръката ѝ. Джини с блестящите зелени очи, облечена в бяло като девица или младоженка. Джини, която се бе погрижила за живота му, бавна смърт, понеже взводът за разстрел щеше да е прекалено бърз и милостив. Сега бе сигурен в това. Без да се замисли съзнателно, издаде някакъв гърлен звук и щеше да се хвърли напред, ако не бяха оковите, които го държаха и бързото движение на мъжа, който стоеше от дясната му страна.

Той почти не чу дрезгавия му, настоятелен шепот:

— За бога! Нали не искаш всички да ни избият с този камшик? Какво ти става?

Той остана неподвижен и задиша тежко като човек в плен на лош сън. Мразеше я.

Агнес дьо Салм се загледа към затворниците и каза нещо с жалостив, доста висок глас. Джини продължи да се усмихва на полковник Лопес.

— Това е мадам Дюплеси. Никой не знае откъде се появи, но казват, че е френска куртизанка. Можете ли да познаете, че всъщност е сгодена за граф Д'Арлинжан.

— Може би тя е от онези жени, които вярват, че трябва да имат повече от една струна на цигулката си! — французинът, който бе заговорил, се изсмя просташки.

Разговорът им проникна неясно до червената мъгла, в която плуваше мозъкът на Стив Морган. Той видя как ездачите изчезват в един облак прах и после им заповядаха да се върнат пак на работа. Продължи да крачи с останалите, а движенията му бяха бавни и механични, като едва си спомняше, че трябва да отвърща на камшика със стон.

— Какво ти става, американецо? Да не би накрая да си слънчасал? — единствената причина, поради която французинът си бе направил труда да демонстрира някаква жал бе, понеже този човек имаше сини очи и все пак бе с европейски произход.

Стив поклати глава, без да смее да отвори уста, да не би да изкрещи гласно от безсилие и гняв.

Джини! Да отиде толкова далеч, за да му отмъсти. А някога той дори бе започнал да я обича! „Глупак! Идиот!“ Далечното ехо от думите на Консепсион се върна отново като остен. Мадам Дюплеси... френска куртизанка... Колко далеч бе стигнала, откакто се бе оженил за нея толкова набързо. Беше се оженил за нея! Това наистина бе смешно. Тя бе негова съпруга, но сега отново е намерила френския си граф и се е сгодила за него. Бе накарала да изпратят Стив тук и сега щеше да заповяда да го убият, за да може да се омъжи повторно. Колко ли му оставаше? Тя се бе заклела да го накара да страда, колко добре си спомняше това! Несъмнено искаше той да продължава да страда колкото е възможно по-дълго. До сватбения ѝ ден може би и после щеше мирно и тихо да се отърве от единия съпруг, за да се ожени за другия. Колко бе неотклонна в решимостта си да му отмъсти. Поне в това...

Дъждът, чакан от дълго време, се сипеше поройно една вечер, десетина дни след това, като мокреше до кости окованите, треперещи мъже и отмиваше праха, само за да го замени с кал. Какво значение имаше? Трябваше вече да са свикнали с тези внезапни бури и ако валеше през нощта, на сутринта със сигурност бе слънчево. Въздухът бе чист, а на тях им миришеше на мокра пръст, докато работеха.

Стив почти се радваше, че има извинение да не спи, понеже се боеше, че убийствените кошмари може отново да го споходят. Докато другите се свиваха на две с колене, прибрани до брадичката, той лежеше по гръб и оставяше дъждът да плющи по лицето му. Може пък да го удави! Джини! Откакто я бе видял, не можеше да мисли за нищо

друго. Всичките му инстинкти още отначало му бяха казвали да стои далеч от нея, и въпреки това той усещаше, че я желае. Дори когато тя крещеше в лицето му, че го мрази, той бе продължил да я желае. И даже сега го измъчваше мисълта, че макар да я ненавижда, той жадува за нея. Само веднъж. Искаше да я има само още веднъж, да изличи от съзнанието и от тялото ѝ спомена за всички останали мъже, които сигурно е имала и тогава, когато тя започне да стене под него, че се предава, да изтръгне живота от лъжливата ѝ, предателска, красива шия.

— Прекалено мокро е, за да може да се свърши много работа тази сутрин — казваше тъжно един от инженерите на окаляния млад войник, който седеше на коня си до дилижанса на готвача. Той се обърна, когато затворниците станаха, а един от тях изглеждаше с кръвясали очи и неизмеримо изтощен. — Направо са жалка гледка, нали? Изпращат ни само най-големите отрепки тук — все с доживотни присъди. И при това са бая опасни, макар и да не изглеждат такива. Въпреки всичко са доста силни — виж тези мускули.

Свикнали да говорят за тях, сякаш бяха животни, които дори не разбират човешка реч, каторжниците не показаха никаква реакция, докато чакаха, а телата им се бяха отпуснали от умора.

— Графиня дьо Валмес иска да се поправи стената около имението ѝ, а всичките ѝ селяни са заминали да спасяват кафеената реколта. Изпращаме ви да построите тази стена и гледайте да я свършите до довечера!

Точно преди обяд контеса дьо Валмес, която бе добросърдечна жена, изпрати прислужниците си да занесат храна и вода на клетниците, които се трудеха толкова усилено, за да поправят зида ѝ. Малко по-късно тя самата се появи от къщата, следвана от двама надзиратели, като размахваше изящно чадърче за слънце над косата си, вдигната високо на тила ѝ. Искала сама да види как напредват, обясни тя със сладък гласец на надзирателите, изпълнени със страхопочитание. Съпругът ѝ се връщал следващата седмица и щяла да го изненада.

— Наистина бе много мило от страна на племенника ми полковник Лопес да уреди да дойдете тук тази сутрин — каза тя на един от надзирателите — добре сложен, мълчалив мъж, когото наричаха Родригес. — Боя се, че иначе нямаше да мога да отделя

никои от хората си, за да я поправят. — Докато говореше, очите ѝ оглеждаха бавно мъжете, които работеха толкова мълчаливо, с изпъкнали мускули по гърбовете им и лъснали от пот тела. Не можеше да забележи тъмно пурпурния, почти виолетов белег във формата на лилия, който помрачаваше едни иначе идеално симетрични мускули на строен гръб. Очевидно бе млад мъж и бе по-висок от останалите. С поглед на познавач, контесата продължи да го съзерцава с интерес. На висок глас каза на надзирателя:

— Моля ви, кажете ми ако ви преча! Ако не възразявате, ще стоя тук и ще погледам известно време.

Като докосна челото си, за да покаже своето уважение, надзирателят се обърна, за да наглежда клетниците, а ръмжащият му глас се издигаше от време на време, докато крещеше заканите и заповедите си.

Соледад дьо Валмес гледаше с леко намръщено и замислено изражение, свъсила русите си вежди. Онзи, жигосаният като френски престъпник, него ли имаше предвид Мигел?

— Тук има един американец, гринго, в пътната бригада, която ти изпращам, за да поправи стената ти. Един синеок. Знам вкуса ти, скъпа лельо, и може да ти се стори... интересен.

Тя си помисли „Какво хубаво тяло има! Като на гръцки атлет.“ Гледаше го как мести един голям камък, който никой човек не би могъл да повдигне, задъхан от усилието, а мускулите му се изпъваха, докато го поставяше на мястото му. Бе видяла как мускулите на слабия му хълбок, покрит само от едни окъсани bombaches, се стегнаха и вкамениха, докато дигаше скалата нагоре. Видя колко са широки раменете му и с жал забеляза незарасналите белези от камшик, които се кръстосваха.

Той застана задъхан след усилието, което бе направил, а главата му се бе отпуснала уморено и изведнъж един от надзирателите вдигна ръка, за да го шибне с камшика.

— Обратно на работа, измет такава! Да не мислиш, че имаме цял ден на разположение?

Мъжът бе повдигнал глава и само за миг замъглените му от болка, изненадващо сини очи се вгледаха право в нейните. Странен трепет, почти като предупреждение премина през тялото ѝ. „Какви

очи! — помисли си тя — Прилича на млад бог. Под тази мръсна брада и коса трябва да е много красив.“

Надзирателят отново го шибна жестоко с камшика.

— Чу ли какво ти казах, свиньо?

Като потръпна от болка, но с движение, което приличаше твърде много на свиване на раменете, Стив Морган се обърна, за да вземе кирката. Надзирателят, смутен от присъствието на дамата, прочете предизвикателство в този жест, който дори не бе предшестван от стон, и избухна:

— Трябва ти малко истинска дисциплина, синеокия! А сега застани на колене и сложи ръце зад главата си. Ще те накарам да викаш за милост, както направи онзи ден в двора, когато мравките те изпоядоха!

Соледад дьо Валмес възкликна ужасена и притисна опакото на ръката към устата си. Стив Морган, изтръпнал от омраза и гняв, които повече не можеше да потисне, стоеше без да помръдне. „Ако и бездруго ще умра, поне да умра като мъж, а не като пълзящо псе!“ помисли си той.

Кафявото лице с разкривени черти на надзирателя бе станало почти мораво от гняв. Той забрави за високопоставената дама, която го наблюдаваше, забрави всичко, освен яростта си и нуждата да накаже този твърдоглав, инат като магаре затворник.

— Смееш да не се подчиниш? Забравил ли си какво ти се случи в затвора? Мърдай! На колене, докторско педерастче, јото! — ръката му се вдигаше и спускаше с омраза, докато камшикът се забиваше дълбоко в загорелия гръб на затворника. Но само веднъж... Ръката му се бе вдигнала отново, когато Стив Морган се извърна с почти животинско гневно ръмжене. Замахна с кирката в ръцете си, обръщайки се, а острието прониза надзирателя право в гърдите и прободe сърцето му.

— Дръжте Фуентес! — извика Стив, но останалите каторжници, заслепени от гняв и лудо въннение, не се нуждаеха от подкана.

Този ден имаше само трима надзиратели и другите двама се бяха стъписали от случилото се. Преди да успеят да се окопитят от шока, бяха съборени на земята. Мъжете използваха кирки, лопати — всичко, каквото можеха да докопат. Един от тях, почти разплакан от сляпа

омраза, хвърли скала върху главата на мъжа, когото Стив току-що бе убил.

Контесата извика пронизително и това сякаш ги накара да се опомнят. Пазачите ѝ, и двамата въоръжени до зъби, насочиха заплашително пушките си към тези опасни клетници, които сякаш внезапно бяха обезумели. А каторжниците изведнъж осъзнаха в какво опасно положение се намират и замряха на място.

Само Стив Морган имаше достатъчно хладнокръвие да се помръдне. Той се хвърли на колене и се вгледа умоляващо в ужасените кафяви очи на дамата.

— Контесо! За бога, кажете им да не стрелят. Няма да ви нараним.

Безупречният му кастилски акцент поне успя да я изненада и да разколебае пазачите. Тя каза с треперещ глас:

— Почакайте! Дръжте ги на мушка, но... почакайте.

Тя усети, че не може да извърне поглед от същите тези сини очи, които продължаваха да я гледат толкова пронизващо. Той отново я заговори с дрезгав глас, леко треперещ от вълнение.

— Умолявам ви, контеса дьо Валмес, само ме изслушайте! Ние не сме такива злодеи, че да трябва да ни бият с камшик, да ни окоават като кучета и да се отнасят с нас дори още по-зле! Виждате какво се случва, когато се отнасят с хората, сякаш са животни — те реагират като животни. Ние наистина убихме тези мъже, които бяха наши надзиратели, но те го заслужаваха. Сега вие сте нашия съдник, красива госпожо с ангелско лице. Решете какво да правите с нас. Ако ни изпратите обратно при останалите, ще се молим за бърза и милостива смърт. Способна ли сте да осъдите, когото и да било на такава участ? Можете да ни дарите или с живот, или със смърт, но ви умолявам, ако решите да е смърт, нека да е бърза, от куршумите на пазачите ви.

— Той говори като адвокат, контесо — изръмжа един от пазачите с доста познат глас. Прошарен старец с изправена стойка, който държеше пушката, насочена право към гърдите на Стив. — Въпросът е какво ще правите с тях? Не можете да освободите тази затворническа паплач, от която ще пропищи цялата околност...

— О, боже! — рече разсеяно Соледад дьо Валмес. — Не знам, не знам! Замълчете за момент, Ернан, трябва да помисля! — очите ѝ продължаваха да се връщат към тези други очи — колко бяха сини!

Дори когато коленичи до нея, както бе отказал да направи за онзи жесток надзирател, той пак бе красив.

„Като Луцифер — помисли си тя — като съгрешил ангел. Наистина не може да е заслужил такава орис!“

— Контесо! — рече Стив тихо и след това с още по-мек тон: — Соледад — видя дулото на пушката да се издига леко и долови намръщеното изражение на стареца, но продължи да говори тихо, а в тона му се усещаше отчаяние: — Знам, че не съм достоен да ви докосна, нито дори да се доближа до вас сега, но веднъж... веднъж ми позволихте да ви прегърна, докато ме целунахте по челото. Не очаквам да си спомните, но аз никога не го забравих. Дори тогава вие стояхте толкова по-високо от мен, бяхте тъй недостижима! Но бяхте първата жена, която съм обичал и ви моля да пощадите всички нас — не заради мен, защото не заслужавам такава щедрост, но заради майка ми.

Плавно леещият се испански се подчиняваше на изразите, които Стив използваше, и Соледад се почувства омагьосана, а очите ѝ се разшириха, докато продължаваше да го гледа втренчено.

— Майка ви ли?

— За бога, контесо — рече Ернан грубо. — Що за лудост е това? Как смее тази нищожна твар да ви говори толкова фамилиарно? Казвам ви, по-добре да ги застрелям всички ида приключа всичко — сега вече са и убийци!

— Не! — контесата внезапно изкрещя думата и лицето ѝ бе преbledнало. — Не, спомням си! Очите — ти имаш очите на Луиза! Трябва да си синът ѝ. Как е възможно? Какво те доведе тук?

Все още на колене, Стив каза с глас, който бе по-уверен и не толкова прочувствен:

— Това е твърде дълга история, контесо. Но мога да ви кажа това: никой от нас не бе убиец досега. Аз съм тук, защото признах, че подкрепям Бенито Хуарес, както и останалите — посочи с глава мълчаливите, зяпнали мъже, които я гледаха толкова умоляващо. — Мислеха, че ще е много иронично да накарат група революционери да работят на железница, която ще прекарва запаси за французите. Но ако ни оставите да си вървим, ще се върнем да намерим генерал Диас и ще се бием като мъже... — той хвърли доста подигравателен поглед към Ернан, който изглеждаше объркан. — Със сигурност околността няма да пропищи от нас. Повярвайте ми, повече не искаме да я виждаме!

— Да, но Естебан... да, това бе името ти, сега си те спомням, бе толкова красиво момченце! — тя преплете ръце, като почти ги кършеше, докато се чудеше какво да прави. — Но как ще успеете да избягате? И с тези вериги... какво да им кажа?

— Можете да им кажете, че сме ви заплашили, че сте била безпомощна заложница и сме накарали насила ковачът да свали оковите ни. Ако имахме коне — не, не на всеки, не бих поискал толкова много, можем да яздим по двама — ще можем да се измъкнем...

— Ти самият трябваше да си генерал! — тя хем се смееше, хем плачеше. — За бога, стани! Не трябва да коленичиш пред мен, забрави ли, че съм ти кръстница? Влизайте бързо вкъщи, всички, преди селяните да са се върнали от полето. Имам доверие на пазачите си. Ернан — тя се обърна към смаяния старец, — нали чу какво предложи сеньорът? Доведи ковача!

Трябваша им по-малко от два часа и Стив Морган използва част от това време, след като оковите му бяха свалени, за да се изкъпе и избърсне, докато Соледад подрязваше косата му. Тя настоя да говори с него и седеше доста нервно на ръба на леглото, докато той се къпеше, като излезе от ваната съвсем безцеремонно, за да се избърше и да се облече с дрехите, които Ернан бе намерил.

— Отиваш при Порфирио? Той ми е роднина, нали знаеш. Винаги тайно съм го харесвала, макар че глупавият ми мъж е толкова предан на императора!

Сега изглеждаше толкова различен от мръсния, парцалив каторжник, какъвто беше само допреди малко. Определено бе красив — да, истински млад бог. Тя откри, че ѝ се ще да остане.

Той ѝ се усмихваше, сякаш бе прочел мислите ѝ.

— Значи и ти си хуаристка по душа, така ли? Радвам се, че е така — бих искал да сме от една и също страна на барикадата.

Тя каза нервно:

— Най-добре ще е да побързаш. Ернан ще ти каже най-безопасните пътища, които можеш да следваш, за да стигнеш до планината, преди да почнат да те търсят. Ще се погрижа да имате оръжие, всички — не, не казвай нищо! Никога не можете да оцелеете, ако нямате с какво да се защитите!

— Всъщност не ми се ще да бързам да си замина — той взе двете ѝ ръце в своите и ги целуна. — Соледад, моя красива първа любов, мога ли да се върна да те видя?

— Ще бъде лудост да си го помислиш!

— Ще бъде лудост, ако не го направя! Не се бой, ще внимавам. Но ще се върна... и ще ти донеса много поздравии от дон Порфирио, както и сърцето си.

В този момент той истински я обичаше, докато тя стоеше и го гледаше с насълзени очи. Да, тя наистина бе първата му любов — кръстницата му, красивата млада приятелка на майка му.

— Естебан, трябва да тръгваш!

Но преди да излезе от стаята, той я целуна, дълбоко и страстно с всичкото стаено желание на жадното си тяло.

Тя си спомняше тази целувка и обещанието дълго след като замина заедно с останалите. Той ще се върне — да, сега някак бе уверена в това.

„Все пак — каза си тя — не сме кръвни роднини! И освен това, макар че когато го видях за последен път беше още момче, сега вече е мъж!“

Контеса дьо Валмес изпрати куриер до французите и останалите надзиратели при железницата, който много уместно отначало успя да обърка пътя. Такова ужасно нещо се бе случило! Тя бе направо на легло от шока. Представете си само — тези клетки затворници се обърнали срещу надзирателите си и ги убили, а след това имали наглостта да я вземат за заложница!

— Не мога да приема никого — все още съм прекалено разстроена! — каза тя на прислужника, който дойде да обяви някакъв посетител на следващия ден.

— Разбира се, че ще ме приеме — та нали аз съм член от семейството!

Полковник Мигел Лопес, изключително елегантен в униформата си, влезе нехайно в стаята и се наведе, за да целуне контесата по бузата.

— Лельо, ти винаги успяваш да изглеждаш красива — дори когато си на легло от шок!

Прислужникът бе излязъл, затваряйки тактично вратата зад себе си и Соледад погледна омаломощено усмихнатия си племенник.

— Но, Мигел, ти изобщо не ми съчувстваш! Нали не си мислиш...

— Хайде, лельо Соледад! Нека не се залъгваме помежду си, а? Те избягали — колко удобно! Изненадан съм само, че не си задържала синеокия гринго някъде тук, докато другите са се изнизвали с... хм, откраднатите коне! Сигурна ли си, че не си го укрила някъде в мазето?

— Мигел! Как смееш да говориш така? И във всеки случай — добави тя малко нацупено, като извърна лице настрани от ироничния му поглед — между тях нямаше гринго.

Учудването ѝ нарасна, когато Мигел седна на страничната облегалка на едно кресло и хвана ръката ѝ.

— Нима? Е, в такъв случай, скъпа лельо, трябва да ми разкажеш абсолютно всичко — всяка подробност, нали така?

За Джини кошмарът бе започнал, когато Мигел Лопес за първи път ѝ съобщи толкова безцеремонно, че съпругът ѝ е още жив. Стана още по-кошмарно, след като Мигел се върна от дома на роднината си, контеса дьо Валмес.

Откакто ѝ каза, че Стив, нейният Стив, всъщност е бил един от мъжете в окови край пътя, покрай които минаха на идване, тя бе в агония. Била е толкова близо до него, без дори да го види! Всичко, което бе забелязала отдалеч, бе една групичка парцаливи, мръсни мъже, завързани един за друг като животни и вместо това се бе обърнала към Мигел. Нищо чудно, че той я бе погледнал толкова особено и настоятелно, нищо чудно, че бе направил толкова много намеци и бе задавал толкова много въпроси. Знаел е — през цялото време, докато тя бе толкова уверена, че Стив е загинал и че способността ѝ да обича е мъртва, Мигел някак е знаел истината.

— Мразя те, презирам те! — бе му извикала тя през онази нощ. — Как можа да бъдеш толкова жесток? Защо си го оставил да страда и да продължава да страда?

— Но, скъпа моя — бе отвърнал той, съвсем невъзмутим от истеричната ѝ ярост и мъка — наистина си мислех, че искаш той да страда! Откъде можех да знам дали не си го пратила в затвора по някакви свои причини?

Тя повдигна трагични очи, от които се стичаха сълзи към лицето му и почувства само неизмерима мъка.

— Наистина ли ме смяташ за такава добра актриса? О, боже, Мигел, защо трябваше да се случва това? Защо не знаех? — внезапно тя го разтърси за раменете и се прилепи за него. — Мигел, Мигел, моля те! Можеш да направиш нещо. Трябва да го спасиш! Ще направя всичко, което искаш, кълна се, абсолютно всичко! Но те умолявам, умолявам те!

Той леко се освободи от силната ѝ прегръдка, а очите му се наведоха към нея с доста странно изражение.

— Значи наистина го обичаш! — рече той със замислен, някак разсеян глас. — Ще направиш всичко, което ти кажа. Да, най-после ти вярвам! Вярвам, че ще направиш всичко. Горката малка Жинет! Бедната малка куртизанка — толкова топла отвън, а толкова смразена от скръб отвътре! Наистина започвам да изпитвам слабост към теб, да знаеш! Рядко се среща жена, която е преживяла всичко, през което си

преминала ти, и да продължава да обича само един мъж. Наистина трябва да ти се възхити човек.

— Мигел, Мигел, моля те, помогни ми! — това бе вопъл от мъка — умоляващ и отчаян.

— Ще видя какво мога да направя — рече той кратко и за момента тя трябваше да се задоволи с това.

Джини умираше от нетърпение, когато той се върна от посещението си при контесата. И вестта, която ѝ донесе, я хвърли в отчаяние.

— Няма го? Избягал е? Но къде е тогава? О, боже, къде ли е отишъл? Сега как ще го открия отново?

— Но, *querida*, мислех, че ще се зарадваш на тази вест — Мигел ѝ се усмихна с изкривената си, саркастична усмивка. — Все пак сега е свободен човек, вече не е в окови, макар че естествено — добави той замислено — няма да смее да си покаже носа по тези места. Той е убиец, заедно с останалите клетници. Сега дават награда за главите на всеки от тях.

Тя го погледна с безумен поглед и той я прегърна, придърпвайки скованото ѝ, несъпротивляващо се тяло към своето.

— Не бива да се тревожиш, *chica*. Ако е имал достатъчно хладнокръвие, за да убие надзирател и да се възползва от възможността да избяга, уверен съм, че знае къде да отиде. Предполагам, че е тръгнал да търси Диас. Да, почти съм сигурен в това. Сега си спомням, че леля ми, контесата, е далечна родственица на дон Порфирио. Може би го е пратила там.

Тя се чувстваше като вцепенена. Ефектът от шока, който бе получила, и още по-лошият шок от мисълта, че след като е бил толкова близо до нея, Стив отново бе изчезнал, накара Джини да се движи като сомнамбул през следващите дни. Чувстваше се толкова инертна, толкова изпразнена от всичко, дори от гордостта и ината, които ѝ бяха помогнали да преживее всичко, през което бе минала досега. Най-накрая се бе научила да приема факта, че Стив е мъртъв, че никога повече няма да го види и изведнъж ѝ съобщиха, че той не е умрял, че е жив само за да ѝ бъде отнет отново.

Освен това се сети с ужас, че той може да не иска да я вижда повече. Сигурно я мрази, естествено, след онзи гаден номер, който им изигра полковник Девери. Вероятно я винеше за всичко. Може би дори

я бе забравил, ако не я бе видял онзи ден... а ако я бе видял, сигурно я мислеше за най-долната отрепка.

Бе мъчително да знае всичко това и да трябва да продължава да съществува, като се преструва пред всички, освен пред Мигел, че нищо не се е случило, че тя е същата безгрижна млада флиртаджийка, за каквато я мислеха.

Колкото и да е странно, през тези дни бе в компанията на Мигел Лопес повече от всякога. Усещаше, че по свой собствен начин той е единственият човек, който познава истинската ѝ същност и разбира болката ѝ. Той бе единственият човек, с когото можеше да говори честно. Вече не се зальгваха помежду си и по този начин между тях се появи някаква неохотна дружба, ако може да се нарече така. Тя почти бе забравила за Мишел, освен когато Агнес или някоя друга хитра жена я попиташе за него.

Джини много добре знаеше, че всички си шушукат, че е метресата на Мигел, а той — най-новият ѝ любовник. Немалко от другите жени се надяваха тайно те да утешат горкият млад капитан Реми, когато откриеше как се е държала годеницата му. Но на Джини вече изобщо не ѝ пукаше.

На полковник Лопес изглежда му доставяше някакво особено удоволствие да представя мадам Дюплеси като най-новата си любовница. Тя бе една от най-красивите и ухажвани жени в Оризаба, както и в Мексико Сити и той бе превзел крепостта ѝ. Бе я направил своя, макар че всички знаеха, че граф Д'Арлинжан всъщност бе поискал да се ожени за нея. Жените си шушукаха помежду си, че Мигел Лопес трябва да е изключително чаровен и мъжествен, за да накара една красива жена да рискува шансовете си за един много добър брак и дори репутацията си, само за да я виждат с него навсякъде.

Те наистина ходеха винаги заедно, а Мигел играеше ролята на верния кавалер. Яздеха сами и не се връщаха няколко часа. Бе публична тайна, че полковник Лопес прекарва повече време в спалнята на мадам Дюплеси, отколкото в своята, и то в имението на самия император, дори точно под носа му, шептяха злите езици. Мигел си позволяваше какви ли не волности с нея на обществени места — целуваше я дръзко по устните, когато танцуваха или пръстите му докосваха гърдите ѝ, когато се навеждаше към нея, за да ѝ пошепне

нещо на ухото. И на Джини все още не ѝ пукаше, дори когато Агнес я предупреди, че постъпва глупаво, като оставя репутацията си да рухне.

— Но, Агнес, та каква репутация имам аз? — каза Джини уморено, когато Агнес я укори. — Знаеш какво казаха всички, когато Мишел за първи път ме представи като своя метреса. Защо трябва да ме е грижа сега?

— Мишел поне бе джентълмен! Знаеш колко безупречно се държеше с теб на обществени места и никога не демонстрираше нищо друго, освен най-голямо уважение. Но Мигел е само един фукльо! Исква да се увери, че всеки е научил, когато някоя жена му се отдаде. Той може и да е — каква беше думата, която използват — macho, но по душа не е джентълмен, поне по отношение на жените.

— Но ти ме съветваше да го взема за любовник! Окуражаваше ме, не помниш ли?

— Естествено, че да — рече Агнес нетърпеливо, — но не очаквах, че ще се главозамаеш! Всяка жена има нужда от любовник, особено когато има годеник, който отсъства. Но, за бога, трябва да си по-дискретна! Какво ще стане, когато Мишел научи?

Джини се чудеше доста пасивно защо нямаше никакви новини от Мишел. Мислеше си, че може би е чул всички истории, които се разпространяват за нея и е решил, че не иска да я вижда повече. И тя започна да си мисли, че може би така ще е най-добре — не можеше да се ожени за Мишел сега, след като знаеше, че Стив е жив.

Но въпреки това не можеше да понесе мисълта, че ще нарани Мишел, който се бе държал толкова мило с нея. Да, така наистина щеше да е най-добре. А и винаги можеше да разчита на Мигел и странната им, почти ненормална връзка.

След това научи вестта от специален куриер, пратен от самия маршал Базен, че Мишел е бил ранен по време на обсадата на Дуранго, когато французите са били принудени да отстъпят, като оставили крепостта на ликуващите хуаристи. Раната не била сериозна, но достатъчно лоша, за да го оставят в болницата в Мексико Сити.

Когато Джини напусна Оризаба рано през ноември, Мигел Лопес тръгна с нея. Императорът бе решил да остане в Мексико и да се бие за своята разпадаща се империя. Говореше за връщане в столицата и полковник Лопес трябваше да се погрижи да подготвят стария дворец за пристигането му.

— Казва, че не можел да живее повече в Чапултепек. Там имал твърде много спомени с Карлота — Мигел, яздещ до откритата ѝ карета, наведе красивата си руса глава към повдигнатото бледо лице на Джини: — Ами ти, *querida*, какво ще правиш сега? Реши да се върнеш при красивия си ранен герой и да се грижиш за него, докато се възстанови? Несъмнено ръката му ще е бинтована и известно време ще има интригуваща бледност по бузите. Но какво ще правиш с него? Нима ще се хвърлиш в краката му и ще му разкажеш всичко? Ще жертваш ли голямата си любов?

Провлачените, саркастични думи на Мигел дразнеха слуха ѝ и тя започна да хапе устни гневно.

— Винаги ли трябва да си толкова коравосърдечен? Разбира се, че ще отида да видя Мишел. Най-малкото, което му дължа, е честност! И бездруго се чувствам гузна.

Мигел драматично изстена.

— Боже господи — колко сантиментални са жените! Първо почти умираше от безсилие и страст по изгубения ти съпруг, а сега се чувстваш гузна, защото не можеш да имаш и графа! Реши какво искаш, *chica*, или още по-добре, изиграй си козовете както трябва и накрая можеш да имаш и двамата!

— Боже! Ти си направо непоносим, знаеш ли? Ти си единственият човек, когото познавам, който няма никакви скрупули!

— Колко си жестока и несправедлива, *querida*! — Мигел взе ръката ѝ и я повдигна към устните си. — Ето че пътувам през целия път до града с теб, а слушам само упреци. Какво искаш да направя, за да докажа колко съм принципен? Искаш ли да призная всичко на капитан Реми и да се дуелирам с него? Но естествено забравих, че е ранен. Това е много лошо. Помисли си колко много клюки ще плъзнат.

Тъй като бе научила, че най-добрата защита срещу постоянните заяждания на Мигел бе да не ги забелязва, Джини само сви безгрижно рамене.

— Моля те, Мигел, нека поне да видя горкия Мишел, преди да решим как да постъпим с него!

Той се засмя очарован.

— Започваш да се учиш, *chica*, започваш да се учиш! Ние двамата ще бъдем добра двойка!

Тя щеше да се сети за това по-късно, когато се премести в малкия апартамент на Мигел — там, където винаги оставяше настоящите си метреси. „Да — помисли си тя с горчивина — наистина сме прекрасна двойка! И двамата сме опортюнисти — използваме каквито средства имаме, за да постигнем целите си. Мигел е прав, аз съм почти толкова безсърдечна и пресметлива, колкото и той!“

Мисълта за последната ѝ, болезнена среща с Мишел все още я пробуждаше като острие на нож в сърцето. Той бе толкова наранен! Толкова разгневен! Колкото и да се стараеше, тя не можа да забрави горчивите, обидни думи, които ѝ бе казал.

— Като си помисля, че те обичах и уважавах достатъчно, за да ти предложа да се омъжиш за мен! И след това в мига, в който си обърнах гърба, ти започна открита връзка с Мигел Лопес — този негодник! Този женкар! Знаеше каква е репутацията му и въпреки това трябваше да направиш аферата ви публично достойние и да повлечеш в калта и моята чест заедно с своята! Не идвай да ми се молиш, когато той те зареже — приключих с теб завинаги!

„Заслужавам го, заслужавам всичко, което казва за мен“, мислеше си тя, докато той продължаваше да я порицава с язвителните си думи.

— Аз наистина те обичах, Жинет! И бог ми е свидетел колко много се стараех да те накарам и ти да ме заобичаш. Мислех за теб като за красивото светско момиче, което някога познавах. Въпреки че те бяха хвърлили в калта, продължавах да си мисля за теб, като за героиня — един паднал ангел, който е способен да се издигне над всичко! Но сега започвам да вярвам, че ти вече не можеш да бъдеш спасена, че всъщност се наслаждаваш на унижението и на този живот, който води само от един порок към друг.

— О, престани, Мишел! — тя най-накрая започна да го умолява. — Спри, моля те! Не се разстройвай толкова! Знам, че заслужавам презрението и гнева ти, но трябва да признаеш, че с теб никога не се преструвах на такава, каквата не съм. Не ти ли харесваше любовната игра, която бях принудена да усъвършенствам? Нима не бе именно това, което те обсеби още отначало? Ти никога нямаше да посмееш да направиш предишната Жинет своя метреса, но изпитваше удоволствие от новата ми самоличност, нали? Искаше да се оженим, само защото

това бе единственият начин да си сигурен в мен, понеже дълбоко в себе си ти все още не можеше да ми се довериш, не е ли така?

— Какво красноречие! — присмя й се той. — Колко лесно си се научила да изопачаваш всичко, за да не признаеш истината за себе си! Ти никога не си ме обичала — всичко, което можеше да ми предложиш, бе благодарност! Боже господи — благодарност, когато аз те обожавах, възхищавах ти се и исках само искрената ти обич в замяна! Какво ти дава Лопес? Какво удовлетворение получаваш от това, че си негова играчка пред всички, малката му метреса в момента?

— Той може да ми помогне да намеря съпруга си! — накрая, неспособна да се овладее, тя почти бе изкрещяла тези думи в лицето му. — Нима предпочиташ да встъпя в двуженство чрез брак с теб, Мишел? Божичко, какъв сочен скандал щеше да се разрази! Но аз не можех да сторя това с теб, нито със себе си, а що се отнася до Мигел Лопес, той е почти единственият мъж, който ме разбира и който е съгласен да ме приеме такава, каквата съм. Разбираш ли, той знае, че още съм влюбена в мъжа си. Всъщност в известен смисъл го спаси заради мен!

Тя видя бледото, внезапно измъчено лице на Мишел, но дори и това вече не можеше да я спре.

— Мишел, Мишел, ти знаеше, че аз все още обичам Стив! Колко пъти си ме обвинявал, че копнея по някакъв призрак. Е, той не е призрак, а е жив някъде и аз ще го намеря. Независимо какво трябва да направя, без значение до къде трябва да стигна, аз ще го намеря!

— Значи когато Лопес се насити на прелестите ти, които хвали доста открито, той ще открие мъжа ти и ще те тласне в обятията му — така ли трябва да стане? Всъщност изпитвам почти жал към този твой съпруг. Чудя се как ли ще се чувства, като си върне доста използваната си жена.

Тя пребледня, сякаш я бе ударил.

— Да, мислила съм за това — рече тя с шепот, — но това е риск, който трябва да поема.

После се бе обърнала и бе избягала от него, неспособна да го погледне в очите. И се бе върнала при Мигел, точно както той очакваше.

Да бъдеш официалната любовница на Мигел Лопес все пак не беше чак толкова лошо, откри Джини, когато светското общество започна да се връща на талози в Мексико Сити след императора. Градът възвърна старото си лудешко веселие и тя ходеше на толкова много балове и вечеринки, както и по-рано, с тази разлика, че сега Мигел, а не граф Д'Арлинжан бе нейният „покровител“, а той съвсем не бе ревнив.

Водеше я на всички важни приеми и на обществени места беше предан и внимателен както винаги. Насаме той не настояваше сериозно почти за нищо, освен да му се отдава, когато я пожелае. А като любовник можеше да е много възбуждащ, макар и малко перверзен във вкусовете си. Джини не оставяше това да я разстройва. Пък и защо? Тя бе правила почти всичко, бе научила всички номера на проститутките. Какво значение имаше? Поне Мигел не я насилваше и винаги бе безупречно чистоплътен. Понякога я караше да се чувства, сякаш играе някаква игра — състезаваха се, като че бяха деца. А можеха да са напълно честни един с друг, нямаше нужда да се преструват.

Мигел Лопес обичаше да се показва с нея на обществени места — последната му придобивка. Доста пострадалата му репутация сега сякаш бе подобрена от това, че я бе измъкнал под носа на един френски благородник и при това почти в навечерието на сватбата им. Ако бе решила да си намери още един любовник, или дори повече от един, той щеше само да се изсмее и да я разпита за пикантни подробности. Бе започнал доста да я харесва, признаваше това, но не можеше да се каже, че е влюбен в нея. Все пак той бе женен и пазеше жена си на сигурно място в едно провинциално имение, защитена от покварата на града. И междувременно имаше други — не се стесняваше да си го признае.

Направи Джини своя довереница и ѝ разказваше безкрайни истории за различните си завоевания, за любовниците си. Понякога

дори стигаше до там, че да иска съвета или помощта ѝ в някоя любовна афера.

— Представи си, chica — смееше се той — ти си първата жена, с която наистина мога да говоря съвсем честно. Ти превърна малката ни уговорка в истинско удоволствие.

— Ами твоята страна от сделката? — попита тя набързо. — Не си ли успял още да откриеш нещо?

— Търпение, querida, търпение! — предупреди я той. — Знаеш, че работя по въпроса, но в тези времена на нищо не може да се разчита, а и той изглежда доста труден за намиране човек — усмихна ѝ се лениво Мигел, като си играеше с един неин кичур. — Знаеш ли, че някакви партизани на Порфирио са вдигнали във въздуха онази толкова трудно построена железница, която правеха в Пуебла? Да, въпреки всички предпазни мерки, които бяхме взели, те са се промъкнали през въоръжените ни постове като дим и разрушили всичко, постигнато с месеци тежък труд! И което е още по-лошо, после са се измъкнали безпрепятствено. На всичко отгоре това наистина е неприятна работа!

Тя се изправи.

— Какво се опитваш да ми кажеш? Мислиш ли, че той е един от тях?

— О, не се съмнявам, че той е измислил цялата история! Такъв многостранно развит талант. Той е толкова изобретателен човек, нали? Предполагам, че трябва да пратя някой при скъпата ми леля, контесата, за да я разпита за всичко — сигурен съм, че същевременно я е посетил. Казах ли ти колко бе омаяна от него? Аз бях доста отегчен, докато я слушах как не спира да приказва за това колко добре изглеждал, каква великолепна физика имал и... хм... другите му достойнства.

— О, върви по дяволите, Мигел, върви по дяволите! Наистина те мразя, когато си жесток като сега! — тя го заудря яростно, докато той я хвана за китките, все още през смях, и ги задържа над главата ѝ, докато се наведе над нея.

— Мисля, че знам един начин да те накарам да забравиш колко ме мразиш — прошепна той и скоро след това бесните ѝ протести утихнаха.

Това бе поражение, което обичаше да ѝ нанася, и тя си помисли с леко пробождане колко много обичаше и Стив да прави това. Стив...

Стив... Тя затвори очи. Това ще е нейното отмъщение към Мигел.

Въпреки почти непрекъснатите забавления, които предлагаше Мексико Сити, Джини имаше чувството, че времето се точи тягостно. Коледа дойде и отмина, дъждът се сипеше, а после слънцето се показваше и те умираха от жегата. Продължаваше да натяква на Мигел за обещанието му, докато той ѝ каза, че вече му става досадна и че прави каквото може. Крепеше я единствено мисълта, че Стив е още жив — поне в това можеше да я увери. И вече бе научила, че Мигел има свое особено чувство за чест, въпреки че бе толкова безпътен и циничен. Ако си направеше труда да обещае нещо, изпълняваше го.

Но напоследък Мигел бе твърде зает. Войната се развиваше много лошо — всички говореха само за това и Джини понякога си мислеше, че ще полудее, докато слушаше безкрайните дискусии и повторения на битките. Какъв беше смисълът? Сега вече се редяха победа след победа за хуаристите, а Максимилиан все още се колебаеше унесен и генералите му говореха единствено за деня, когато щели да изтласкат омразните бунтовници обратно към морето — с или без помощта на изменниците французи.

Сега вече бе сигурно, че френските войници си събираха багажа, за да се изтеглят. Император Луи Наполеон, зает с войната с Прусия, най-накрая се бе предал на непреклонните настоявания на американския секретар Стюърт. Обеща да изтегли войските си и помоли неколкратно Максимилиан, в унисон с австрийския император, да се откаже от това лудо начинание и да се върне в Европа.

Максимилиан, засегнат в гордостта си, вместо това слушаше подстрекателствата на генералите си. Бе обявил, че е приел Мексико за своя родина. Никога нямало да я напусне. Никога не можел да изостави преданите си имперски войски, нито всички онези, които са го подкрепяли в борбата срещу хуаристите. Слухове за жестокости, за мъчения и осакатявания на затворници, за масови екзекуции на победените имперски войски от страна на хуаристите започнаха да се носят из града.

— Казват, че това било само за да отмъстят за Черните укази и за това, което французите са им сторили, но нима две злини се равняват на една правда? — Агнес дьо Салм звучеше яростна. — Този Хуарес е

чудовище! Знаеш ли, че е чистокръвен индианец? Ако беше испанец, можеше да е малко по-доблестен.

— А нима французите винаги са били доблестни? — отвърна Джини наранена. — Забравяш, Агнес, че съм била жертва на някои от техните жестокости.

Приятелката ѝ хвърли странен поглед.

— Все забравям, че мъжът ти е на вражеската страна. А ти си тук, и то не с друг, а с Мигел. Сигурна ли си, че вие двамата не сте се свързали един с друг?

Джини се вгледа невярващо в другата жена.

— Да не би да ме обвиняваш в шпионаж? Наистина, Агнес, това вече е прекалено, дори и от теб! Ако знаех къде е Стив, щях да съм с него, без значение на чия страна!

— Джини, извинявай! Разбира се, че нямах предвид това. Просто тази проклета война ни е изнервила! Прощаваш ли ми?

Агнес обви шията ѝ с ръце и за миг долепи лице до нейното.

— Скъпа — продължи тя — разбирам как се чувстваш. И повярвай ми, наистина ти желая късмет. Ти заслужаваш да ти се усмихне щастието.

Джини си помисли огорчено, че късметът явно я бе напуснал напълно. Мигел бе твърде зает с войната, за да ѝ обърне повече от дежурното внимание. Тя ходеше по театри, приеми и балове, придружавана от мъже, които сякаш нямаха търпение да започнат да я докосват и да шепнат предложения в ухото ѝ.

Често тези придружители бяха американци. Мексико Сити изглеждаше пълен с тях в момента. Търговци, вестникарски репортери, наемници със сурови лица. Всички дипломати се бяха преместили във Вера Круз, понеже дори Оризаба, колкото и да бе близо до Пуебла, сега бе застрашен от постоянно растящата и бавно напредваща армия на Порфирио Диас.

Хуаристките генерали Ескобедо и Корона, които печелеха победа след победа, продължаваха да настъпват от север и от запад. Паднаха Акапулко, Такско, дори Куернавака, където бе летният дворец на императора. Все повече богати земевладелци, които бяха подкрепяли имперската кауза напускаха Вера Круз — единственото пристанище, което принадлежеше на империята. Бегълци бяха задръстили всички пътища, които водеха до Вера Круз, като пътуваха охранявани в страх

за живота си, понеже сега партизаните бяха навсякъде. Дръзките им набези се приближаваха дори до самата столица Мексико Сити.

„Къде ли е Стив?“ този въпрос постоянно тормозеше Джини. С Диас ли е? Дали не е станал един от онези партизани, от които всички се страхуват? Какво ще се случи?

Мишел Реми, все още огорчен и злопаметен, вече бе напуснал Мексико Сити и отиваше към Франция, когато към края на януари, французите правеха последните си приготовления, за да напуснат страната завинаги. Тръгнаха на последния си поход през територията на Мексико към пристанището Вера Круз, където военните им кораби вече ги очакваха. И императорът обяви усмихнат, че най-после е свободен. С верните си генерали щял да защитава Мексико сам.

— Горкият заблуден човек! — възкликна Джини, когато го чу. — Предани генерали, как пък не! Всички са главорези, които остават лоялни само защото знаят какво ги чака, ако хуаристите спечелят.

— Значи вече си и политикантка, а? — подкачи я Мигел.

Тази вечер изглеждаше в изключително добро настроение, въпреки всички лоши новини, които идваха напоследък.

Обличаха се за вечеринката в къщата на едни техни американски приятели и той застана зад нея, за да ѝ помогне да си закопчае роклята. Джини леко се намръщи, докато гледаше лицето му в огледалото.

— Намислил си нещо, Мигел! Винаги познавам, когато имаш онази подозрително невинна усмивка на лицето си. Ще ми издадеш ли тайната или ще ме оставиш да чакам?

— Ех, ти ме познаваш твърде добре. Не мога да скрия нищо от теб! — той я шляпна отзад, когато закопча роклята ѝ и продължи малко загадъчно: — Значи лешоядите продължават да се приближават към жертвата. Забелязала ли си колко много нови лица се мяркат напоследък, докато старите изчезват? Боя се, че Мексико Сити вече не е онова весело място, което бе някога. Да, всъщност е по-добре да не сме тук. Дочух слухове, че Максимилиан се канел скоро да се премести в Керетаро, за да организира защитата си — саркастичната му усмивка проблесна за момент. — Несъмнено ние ще тръгнем след него — верните му приятели. Последните му верни приятели! Освен онези от нас, които проявят повече разум и вместо това отидат във Вера Круз, дори и ако това означава да поемем рискове по тези претъпкани пътища и с тези партизани!

Нещо в тона на гласа му я накара да се обърне с лице към него, а копирената ѝ пола прошумоля. Очите ѝ се бяха разширили, почти умоляващи.

— Мигел! За бога, кажи ми! Чул си нещо.

— Но как бих могъл да науча някаква достоверна информация за един от враговете ни? Не мислиш ли, че ще се страхуват, че мога да издам местонахождението им? Все още имаме някаква армия, нали знаеш? — гласът му изведнъж стана рязък. — Не ме гледай така втренчено, сякаш съм разрушил всичките ти надежди, *chica*. Развесели се. Тази вечер възнамерявам да те запозная с един американски джентълмен, който със сигурност знае къде може да бъде открит мъжът ти. Някой си мистър Бишоп, който се представя за кореспондент на вестник „Вашингтон Стар“. Естествено, аз съм един от малкото хора, които по случайност знаят, че мистър Бишоп всъщност е агент на Съединените щати — още един от лешоядите, за съжаление. Но твоят Естебан някога е работел за него и имам причини да смятам, че все още поддържат връзка. Ще ви запозная, но ти трябва да свършиш останалото, *querida*. По очебийни причини не мога да си позволя да се забърквам в такава афера. Бъди дръзка, ако се наложи. Изнудвай го, използвай чара си!

Той я хвана под ръка, докато тя стоеше все така вцепенена и го гледаше втренчено.

— Не мислиш ли, че е време да тръгваме? Ще изпуснем великолепно вечеря, ако закъснеем, и освен това има една красива американска актриса, която ще ме чака с разтуптяно сърце. Хайде, Жинет.

Ако Джим Бишоп бе изненадан, когато разпозна в красивата „мадам Дюплеси“ съпругата на Стив Морган, той го прикри умело под скованото си официално държане. Джини от своя страна не можа да скрие шокираното си възклицание, когато позна същия мъж, който я бе предал на съпруга ѝ по време на отдавнашната ѝ сватба.

Мигел ги остави заедно, след като ги запозна и на мистър Бишоп не му оставаше друг избор, освен да предложи на мадам Дюплеси ръката си и да я придружи до масата. Когато тя настоя с тих глас да говори с него насаме по един много спешен въпрос, той само кимна любезно с глава, за да покаже, че е съгласен. Обаче малко по-късно изглеждаше шокиран, когато Джини го покани в апартамента си.

Тя се засмя малко нервно.

— Мистър Бишоп! Кълна се, че не възнамерявам да ви прелъстя. Но това наистина е най-уединеното място, за което се сещам. Слугите тази вечер не са на работа и, както виждате, Мигел си е намерил... приятелка, за да си запълва времето. Не очаквам да ме посети тази вечер. Няма ли да ми се доверите?

Той ѝ даде много прям отговор, който я изненада:

— Наистина не знам, мадам. Но — той вдигна леко рамене и за момент на устните му заигра тънка усмивчица — вие май не ми оставяте друга алтернатива, нали? Много добре. Всъщност трябва да ви предупредя, че и аз имам да ви казвам някои неща.

Тя бе толкова развълнувана, толкова превъзбудена от очакване, че не можеше да яде и не знаеше какво говори на хората през останалата част от вечерта. Мигел галантно ѝ бе отстъпил каретата си и когато накрая с облекчение излезе на прохладния нощен въздух, самият мистър Бишоп взе поводите, докато тя го упътваше.

Джини мина направо към въпроса, когато се разположиха удобно в малката гостна на апартамента. Предложи му шампанско, което той отказа с леко повдигане на веждата и след това тя се наведе напред, като се вгледа в него.

— Мистър Бишоп, искам да ме изпратите при съпруга ми. Не — побърза да добави тя, като забеляза как веждите му леко се събраха — моля ви не казвайте нищо, докато не ви обясня. Виждате ли, аз не знаех през всичките тези месеци, че той е жив и че е изпратен в затвора. Мислех, че са го екзекутирали! И не го предадох аз, трябва да ми повярвате. Това бе номер, който полковник Девери изигра и на двама ни. Накара Стив да повярва, че аз съм планирала всичко, а мен, че ще пощади живота му, ако... — тя прехапа устни и извърна глава за момент. — Май наистина е спазил обещанието си в известен смисъл! Но боже, само ако знаех!

Бишоп се изкашля притеснено.

— Наистина, мадам, не виждам смисъл да се... разстройвате толкова! Но що се отнася до това да ви изпратя при съпруга ви — това е съвсем друг въпрос! Трябва да разберете, че е абсолютно немислимо! Всъщност възнамерявах да ви помоля незабавно да напуснете Мексико Сити и да отидете във Вера Круз. Макар че е много трудно, мисля, че мога да уредя едно пътуване за вас. Баща ви, сенатор Брандън, е

изключително загрижен за безопасността ви, както можете да си представите. Всъщност дори е говорил с президента Джонсън за това. Натоварен съм да се погрижа да се махнете оттук колкото е възможно по-скоро и трябва да ви напомня, мадам, че сега е само въпрос на месеци, а може би дори седмици, преди президента Хуарес да се върне в Мексико Сити, за да поеме властта в ръцете си. Вашето оставане тук е абсолютно немислимо, когато рискът от сражение вече е надвиснал!

— Мистър Бишоп! — очите на Джини просветнаха като зелени пламъчета, докато тя стисна зъби. — Няма да се оставя някой да ми нарежда какво да правя! Нито баща ми, нито дори самият президент на Съединените щати! Вече съм свикнала да се грижа за себе си и мога да продължа да го правя. Искам да видя съпруга си. Обичам го, не разбирате ли това? Няма и не мога да напусна Мексико, докато не говоря очи в очи с него, за да си изясним нещата помежду си. Не мога да го оставя да си мисли, че съм отговорна за това, което са сторили с него! Трябва да го видя! И ако вие не искате да ми помогнете, тогава ще отида да го търся сама. Да не мислите, че ми пука какво ще ми се случи? Не може да е по-лошо от това, което вече съм изстрадала.

— Мадам, настоявам — гласът на мистър Бишоп, обикновено толкова равнодушен, сега бе станал по-рязък от нетърпение, но Джини, която не го познаваше добре, не обърна внимание на този тревожен сигнал.

— Аз настоявам, мистър Бишоп. Стив Морган е мой съпруг и аз имам право да знам къде е той!

— Много добре, мадам — бледите сиви очи се вгледаха в нейните, докато тихият му глас продължи: — Мистър Морган е капитан в армията на генерал Порфирио Диас. Но освен това играе и друга роля, с пълното знание и съдействие на самия генерал Диас. Изпращат го на временни задачи по различно време с някои партизански групи — Бишоп си позволи лека усмивка. — Сигурен съм, че полковник Лопес може да ви каже поне толкова. Освен това, понеже Морган продължава да е таен агент на Съединените щати, поне на книга, той успява да се свърже и с мен или с някои от представителите ни тук. Обикновено е някъде в околностите на провинция Оаксака. Понякога дори още по-на изток. Но се боя, че е почти невъзможно да се проследят точните му движения.

— Но нали казахте, че поддържа контакт с вас. Тогава как знаете къде да го намерите?

— Казах, мадам, че той поддържа контакт с мен — гласът на Бишоп бе сух. — Той е човекът, който се свързва с мен. Аз само уреждам нещата така, че да оставям съобщения, които да го чакат, ако имам да му кажа нещо важно. И дори не биваше да ви казвам толкова много. Наистина имате много подривно влияние, млада госпожо!

Той гледаше неодобрително, докато тя надигна чашата си с шампанско и я пресуши, за да си вдъхне смелост.

— Мистър Бишоп — рече тя най-накрая — не възнамерявам да се предам! Ясно ли се изразих? Няма да отида никъде, докато не се видя със съпруга си. А вие можете да ме изпратите при него. Предупреждавам ви — мога да бъда абсолютно безскрупулна, когато се наложи. И ще видя Стив отново!

— Трябва ли да разбирам, че ме заплашвате, мадам?

Непоклатимото равновесие на Бишоп за миг бе нарушено и изненадата пролича ясно в тона му.

— Ако искате да го наречете така — добре! — Джини вдигна нехайно рамене и го погледна право в очите. — Виждате ли, мистър Бишоп, няма да се отървете от мен, освен ако не видя съпруга си и говоря с него. Искам само един шанс. И след това, ако не ме иска, ще отида във Вера Круз или където ми кажете, без всякакви възражения.

Те препускаха по главния път, който излизаше от Мексико Сити и продължаваше на изток чак до океана. Утъпканият, изровен път вече бе пълен с бегълци, макар че слънцето току-що бе изгряло.

Джини седеше приведена на неудобната седалка в скърцащата каручка, а шалът ѝ бе увит плътно около главата и раменете, за да я топли в хладната утрин. До нея седеше придружителят ѝ, който трябваше да мине за неин съпруг, потънал в мрачно мълчание, освен когато подвикваше гърлено на двата изпосталели вола. Въпреки широкото сомбреро, което прикриваше отчасти лицето му, веднага се виждаше, че Пако Дейвис изобщо не е щастлив.

— Какво съвпадение! — бе казал той иронично, когато я видя за първи път, облечена в неугледните дрехи на мексиканска селянка, а лицето ѝ бе изцапано с чернилка. — В моята работа човек постоянно се среща със стари приятели, и особено тук. Кажи ми, как успя?

Джини ядно се бе намръщила.

— Какво искаш да кажеш? Сигурна съм, че мистър Бишоп ти е разказал цялата история.

— Каза ми една част — продължи Пако със същия ироничен тон. — Но пък аз по това време бях доста пиян. Не съм свикнал с бардаците на Мексико Сити, нали разбираш? Обаче научих, че трябва да те откарам до място, където обикновено се отбивам да оставя съобщения. И че отговарям за теб — погледна я накриво и забеляза как тя се намръщи още повече.

— Съжалявам, ако съм те затруднила. Но както най-накрая успях да убедя мистър Бишоп, напълно съм способна да се грижа за себе си. Не е възможно да имаш повече възражения от него!

— Няма дори да се опитвам да ти възразявам! Ти си тук, нали? Но трябва да те предупредя, че цялата тази идея е луда! Това е най-откаченото нещо, за което съм чувал — да те водя да се видиш със съпруга си в разгара на войната, сякаш това е някакъв излет за

удоволствие! Мисля, че и Бишоп е откачил, щом се е оставил да го убедиш!

— Страхувам се, че горкият мистър Бишоп нямаше друг избор — рече тя мило.

— Е, както и да е, не забравяй да държиш косата си покрита и, за бога, наведи очи. Боя се, че въпреки тези дрехи и калта по лицето ти, ти изобщо не изглеждаш като жена на такъв беден селянин като мен!

— Винаги можеш да кажеш, че съм курва, която си взел от някой от онези... онези бардаци, за които говореше! — отвърна тя, като почна да се ядосва. — Трябва ли да те убеждавам, че лесно мога да мина за една от тях? — със същия сладък глас тя дръпна една дълга поредица ругатни, които накараха дори Пако да се изчерви — едновременно от изненада и от неудобство.

„Боже — помисли си той — какво й се е случило?“ Той си я спомняше като твърдоглаво, волево момиче, което имаше заложиби да стане голяма красавица някой ден. Бе я виждал мръсна, прашна и разрошена, както и нагиздена като дама, която прави първите си стъпки в обществото. Но все пак тогава бе само момиче, а сега бе попаднала при него изневиделица — съвсем очевидно вече като жена, въпреки нелепото й облекло. И при това жена с интересно минало, ако се съдеше по речника, който бе усвоила!

И докато продължиха мълчаливо по пътя си, Пако откри, че си мисли: „Ще ми се Бишоп да ми беше казал повече за нея. Защо винаги трябва да е като със запушена уста? Тя изчезна, всички знаем това, и после изведнъж се оказа в Мексико Сити — високоплатена куртизанка, ако е вярно това, което разправят. Но какво прави тук? Защо изведнъж толкова настоява да види Стив?“ Той почти потръпна при мисълта за тази среща. Стив винаги е мълчал по този въпрос, но откакто бе избягал от онази адска дупка, където го бяха затворили, изглеждаше още по-вглъбен и по-огорчен. Не че го винеше — бе видял белезите по гърба му и можеше да си представи какво е било. Но напоследък Стив сякаш се бе затворил в някаква твърда, студена и неумолима черупка. Винаги е бил хладнокръвен и безстрашен, когато стане въпрос за битка, но сега бе направо жесток и безмилостен. Убиец. Пако бе видял някои от ударите, които партизаните бяха направили, както и някои от жертвите, които оставяха зад себе си. Стив никога не говореше за жена си, но Пако не искаше да си мисли какво може да й направи, особено

ако се появише по този начин — съвсем неочаквано, без никакво предупреждение. Ако все още смяташе, че тя го е предала... Въпреки че се дразнеше, задето бяха натресли Джини в ръцете му, Пако трябваше да се възхити на смелостта ѝ. Да, тя наистина се бе променила. Бе станала по-твърда и по-жилава. И бе свикнала да получава това, което иска.

Едно бебе започна да врещи отзад в каруцата и Джини се обърна, за да вземе увития в одеяло вързоп.

— Наистина е много безсърдечно от твоя страна да вземеш горкото мъниче само за прикритие! Бебе! Как можа да направиш такова нещо? Как мислиш да го храниш?

Пако отметна глава назад и се ухили към тъжната на вид коза, която се влачеше зад каруцата.

— Ти ще знаеш по-добре от мен как да я накърмиш! Това е женска работа. И освен това — добави той с пресилено спокоен глас — вече ти казах, че това бедно детенце бе изоставено. Какво очакваш да направя, да го оставя да врещи с пълен глас по средата на улицата, докато някой го прегازی? Не, вместо това използвах главата си. Сега изглеждаме като истинско семейство, освен ако някой не се приближи да види очите ти.

— Съжалявам, но не мога да покрия и тях! — сопна му се тя. Започна да люлее бебето, като му гукаше на мексикански диалект, който бяха решили да използват, когато си говорят. Малко по-късно безмълвно му подаде детето и скочи от каруцата, понесла малка тенекиена чашка. Той поклати глава с неохотно възхищение, когато тя се върна с мляко.

Докато приготвят вечерята, като спряха да нощуват, гневът му бе понамалял. Все пак не се оказа толкова лошо, че и тя бе с него. За разлика от повечето жени Джини мълчеше през повечето време и правеше това, което трябваше да се върши, без да се оплаква, дори без да ѝ се казва. Тя хранеше и се грижеше за това бебе, сякаш бе нейно. Когато започнаха да се изкачват нагоре по планината, помагаше да бутат каруцата. Ходеше боса редом с нея по няколко мили, при това без дори да промърмори. И можеше да готви.

Бяха спрели на една малка полянка с много други дилижанси и каруци — всички събрани заедно, за да се пазят от бандитите. Точно както би направила и една мексиканска жена, Джини приготви яденето

им, сипа първо на него, а след това отиде да постели одеялата под каруцата, като гушна бебето до пазвата си. Той се бе оплакал на Бишоп, като си представяше, че тя ще му тежи като камък на шията с всичките си префърцунени превземки на светска дама. Сега разбра онази тънка, потайна усмивка, с която го бе удостоил Бишоп.

— Мисля, че ще се изненадаш — бе всичко, което каза Бишоп тогава.

Е, наистина се изненада, при това приятно. Усети, че си мисли, докато седеше край малкия огън и говореше общи приказки с останалите мъже, че тя все пак може и да успее да се справи със Стив. Дори се надяваше да е така.

Огънят бе угаснал, когато Пако се върна, за да се вмъкне под малката каручка, която бе единственият им заслон.

— Съжалявам — прошепна той, — но те ще си помислят, че е странно, ако не дойда.

— Не се притеснявай — прошепна му тя студено в отговор. — Мога да се владея, ако и ти можеш!

Но после забеляза, че тя сложи бебето между тях и се ухили на себе си.

Когато потеглиха на следващия ден, много рано заранта, те си поговориха доста приятелски.

Тя го полита за Стив, разбира се. Не можа да устои.

— Пако, кажи ми, много ли се е променил? Мрази ли ме? Говори ли изобщо за мен?

Той я погледна косо и реши да ѝ каже истината. Все пак тя заслужаваше някакво предупреждение. И наистина бе започнал да се възхищава на мълчаливата ѝ твърдост.

— Променен е. Мисля, че е от онези месеци в затвора, макар че не говори много за това. Но нали знаеш проклетата му вироглава гордост. Според мен не може да понесе, че са я пречупили — поне за малко.

— О, боже! Мен ли обвинява за това?

— Не зная, момиче. Напоследък е доста по-затворен от обикновено. Но трябва да те предупредя — все си е тъй сприхав. Слушай — продължи Пако бързо, преди тя да го прекъсне — защо не промениш решението си за всичко това? Мога да те заведа направо във Вера Круз, можеш да го видиш след като утихне всичко, когато му

остане време да преодолее това, което го тормози и го превръща в такъв дявол. Не мога да те оставя в ръцете му — по дяволите, той ми е приятел. Познавам го повече от всеки друг! Сега се движи с една групичка от най-жестоките и твърди бойци, които можеш да си представиш. Тези партизани нямат милост към никого — сега са тръгнали да отмъщават. Стив е един от най-злите сред тях, мога да ти разкажа някои неща... — той прекъсна внезапно думите си, когато забеляза твърдоглавото ѝ, невъзприемчиво лице и сви рамене примирено: — Виждам, че дори не ме слушаш! Но ти казвам, че правиш грешка. Дай му време, Джини! Накрая ще се опомни.

— И така съм изгубила твърде много време. О, Пако, не можеш да си представиш колко... колко ужасно беше. Като кошмар. Всички тези месеци, през които го мислех за мъртъв. Не ме интересуваше какво ми се случва, нито какво правех. Аз само съществувах. И дори не знаех защо! След това, като чух — все едно, че отново се съживих, сякаш открих защо живея! Не разбираш ли? Трябва да отида при него, трябва сама да се уверя веднъж завинаги дали нещата между нас са същите.

— Слава богу, че не съм жена! — рече той грубо. — Всичко, което мога да кажа е, че никога не съм разбирал женската логика. Все още ми се ще да дойдеш с мен във Вера Круз!

— Обещах на мистър Бишоп, че ако Стив не иска да остана при него, ще отида право във Вера Круз. И без това ми каза, че не може да ми обещае билет за кораб до Америка преди шестнадесети март! Изглежда, че всички бягат! Не разбираш ли, Пако? Това ми дава време.

— Разбирам, че си ината, вироглава жена! Помисли, Джини! Дори ако Стив се зарадва да те види, какво, по дяволите, очакваш да те прави в разгара на войната? Знаеш, че е офицер в армията на Диас. Скоро ще го отзоват да изпълнява воинските си задължения и не се съмнявам, че дисциплината там ще му се отрази добре. Но за бога, какво ще правиш ти?

— Ще се справя с този въпрос, когато му дойде времето — бе всичко, което Джини можеше да каже и накрая той се отказа да спори с нея.

Пътуването им изглеждаше болезнено, непоносимо трудно и претъпканите пътища още повече влошаваха нещата. На няколко пъти

трябваше да се дръпнат от пътя, докато покрай тях минаваха тежко натоварени конвои.

— Значи накрая настъпи истинското сбогуване с французите — промърмори Пако. — Корабите им вече са започнали да ги извозват. До края на месеца ще са си заминали и войната ще приключи по-бързо.

— Императорът ще ходи в Керетаро заедно с генералите си. Казват, че сега настоявали той самият да предвожда битката. А и в Керетаро винаги са му били предани. Както и в Пуебла. Наистина ли мислиш, че може да приключи толкова скоро? Все още има хиляди лоялни имперски войници.

— Да, и я ги виж сега! Мисля, че обръщат много повече внимание на кройката на униформите си, отколкото на битките!

Джини видя една рота наемници да минават край тях и заедно с тях няколко мъже с познатата сива униформа, която накара сърцето ѝ да затупти от ужас, макар че всичко това вече бе толкова назад в миналото.

— Контрареволуционери! — рече тя с нисък, задавен глас, който накара Пако да ѝ хвърли въпросителен поглед.

— Да, така е. Американски наемници. Все още се бият на грешната страна, както изглежда. Мисля, че отиват в нашата посока — може би ще се опитат да спрат Диас!

Пако явно считаше това за много забавно, но за нея не беше. Тя си мислеше за Стив, който вероятно бе някъде в обширната провинция Оаксака. Или може би дори още по-близо. Всеки ден донасяше нови слухове за непрекъснато напредващата армия от юг.

Пътят, по който поемаха сега, бе почти болезнено познат на Джини, макар че условията, при които пътуваше в този случай, бяха страшно различни. Нямаше елегантна карета с ескорт от красиви офицери, нямаше пикници по пътя. Те заобикаляха Пуебла, а заострените върхове на църквите се открояваха на фона на двата вулкана, все още покрити със сняг. Трикольорът продължаваше да се вее над здраво барикадираните крепости, но докога? Тук все още бе пълно с френски войници, както и по протежение на целия път до Оризаба, но всички те сега изглеждаха ликуващи, вместо заплашителни. Връщаха се у дома си!

Като заобиколиха и Оризаба, те тръгнаха през една ниска, влажна долина, която отвеждаше на юг и Пако най-накрая довери на

Джини, че отиват в малко имение близо до Техуакан, на границата на провинция Оаксака.

Тук вече имаше по-малко пътници и Пако скри една пушка под седалката.

— По тези земи все още има бандити — каза ѝ той, — макар че не е много вероятно да нападнат такива бедни и дребни хорица, каквито изглеждаме в момента. Ако обаче се натъкнем на някого, не забравяй, че си много свенлива. Дръпни единия край на шала върху лицето си, гледай надолу и хихикай. И ако задават въпроси, помни, че сме от Оризаба. Аз съм работил за контеса дьо Валмес — тук той ѝ хвърли лукав поглед — и сме се запътили да видим по-малката сестра на майка ми, Санчия Родригес. Мъжът ѝ е управителят, така да се каже, на Hacienda de la Nostalgia. Те имат само три деца — добави той — и ще се радват да вземат и това... — той посочи с глава към бебето в ръцете на Джини.

Но тя се бе замислила за името. Hacienda de la Nostalgia! Какво поетично и странно име! Дали е толкова красиво, колкото звучи?

„Място за копнеж.“ Може би предишният му собственик е мислел, че това е място, за което винаги ще му е мъчно. Кой знае?

— Защо каза предишният собственик? Кой го притежава сега? Дали няма да имат нещо напротив, че отиваме там?

— Не мисля — Пако я изглежда странно. — Да не искаш да кажеш, че Бишоп не ти е казал? Трябва да призная, че това е доста нелепо! — той цъкна с език на воловете и тя сложи нетърпеливо ръка на рамото му.

— Пако! Защо изведнъж стана толкова мистериозен? Какво е пропуснал да ми каже мистър Бишоп?

— Предполагам, че е по-добре да ти кажа. Всъщност то е твое, момиче. Сигурно няма да си спомниш, но преди да се ожениш за Стив, дядо му ти приписа някои неща. Спомняш ли си сега? Имаше не само значителна сума пари, но и земи. Остави това малко имение на теб. Предполагам, че е било част от зестрата, предвидена за доня Луиза. Е, във всеки случай сега е твое. И трябва да призная, че е много удобно за целите ни!

Тя го гледаше втренчено с разтворени устни.

— Не ти вярвам! Това е прекалено странно съвпадение! Казваш, че е мое?

— Да, момиче, цялото е твое! Но разбира се, понеже Стив е твой съпруг, той го използва. Не се обнадеждавай толкова — той не живее тук, нали разбираш! Както казах вече, много е удобно. Малко хора се отбиват тук. Има само един старец, който е работел за рода Алварадо години наред и се грижи за къщата. А и крепостните селяни са фанатично предани на Стив, откакто ги освободи. Решиха да останат и да работят земята. Боя се, че всичко е било занемарено дълго време, но те си изкарват достатъчно, за да преживяват добре.

— И той идва тук?

— Да. Доста редовно, както и аз. Ако не се засечем, старият Салвадор предава съобщенията. Използваме код, естествено, за да сме съвсем спокойни, но много се съмнявам, че някой ще дойде да проверява това място!

Джини едва сдържахше вълнението си, докато стигнат до имението. Нейната земя. Нейната собственост. Тя вече се бе влюбила в името. Да, ще бъде красиво. И някак бе подходящо най-напред да посрещне Стив точно тук, след като са били разделени толкова време.

Докато се приближаваха и Пако започна да ѝ посочва по-интересните места, нетърпението на Джини нарасна толкова, че едва понасяше бавното темпо, с което се движеха. Няколко пъти скочи от мястото си на мудната каручка и закричи до нея, за да се разкърши, както каза на Пако.

Най-после, около час преди пладне, Пако ѝ каза, че току-що са стигнали до границата на земята ѝ. Пътеката, по която се движеха сега, бе просто една тревиста, изровена алея, която криволичеше между разлистените стари дървета, покрита с лози. Тук-таме се чуваше как изпуква някоя тръстика — тънките, високи стебла растяха нагъсто и свидетелстваха за запустялост, която личеше навсякъде.

На някои места се виждаха малки изчистени поляни сред дърветата, но нямаше и следа от обитатели — само далечен кучешки лай и тъжно мучене на някаква крава показваха, че тук живеят хора.

— Вече е станало време за обедната почивка и няма да видиш никой да работи — обясни Пако. — А и крепостните селяни тук не трябва да изпълняват ежедневна норма, наложена от управителя. Мисля, че работят само колкото да изхранват себе си и семействата си — той повдигна внезапно ръка, за да посочи през дърветата. — Виж, ето го стария склад. Съмнявам се, че държат нещо там. Само всички

тези лози поддържат тухлите да не паднат, както изглежда. Но ще видиш, че ракиджийницата е добре запазена — тук правят наистина хубава *aguardiente*. Тук долу — посочи той — е малкият навес. Все още има една стара дъскорезница край реката — обикновените сгради, които ще намериш във всяко имение.

Те бяха направили доста остър завой и сега минаваха покрай една къщурка, разположена малко по-назад. Имаше малка цветна градина, която ограждаше добре поддържана пътека, водеща до една боядисана врата. На въпросителния поглед на Джини, Пако отвърна:

— Това е къщата на Родригес. Той е управителят на имението — поне на книга. Тези дни мястото изглежда само се управлява, това е проблемът със стопани като теб, които отсъстват!

Но по това време Джини бе прекалено развълнувана, за да отвърне на закачките му.

— О, Пако! Всичко е толкова хубаво, толкова старо — имам чувството, че тук времето е спряло, сякаш човек може да се почувства изолиран от всичко неприятно и да изживее дните си като сън.

— Почакай да видиш старата къща. Тя се нуждае от основен ремонт, както всичко друго наоколо. Всъщност вече може да се живее само в едно от крилата. Но въпреки това сигурно ще ти хареса. На пръв поглед наистина е доста красиво — цветята отпред растат нагъсто, почти като в джунгла, а дърветата, които я ограждат, са много стари.

Те продължиха по нещо, което очевидно някога е било широка, сенчеста алея. Сега бе тревясала и дърветата бяха покрити с мъх и ярки лишей.

— Ето я — рече внезапно Пако, докато излязоха от сянката на дърветата и застанаха на една малка полянка. — Собствената ти къща, мадам. Какво ще кажеш?

Отначало нямаше думи. Самата къща бе доста просторна, изградена в типично испански стил. Беше сгушена като перла в отделна горичка, която я ограждаше от три страни. Отпред, както ѝ бе казал Пако, всичко бе буренясало, освен една окосена ивица точно пред широките каменни стъпала, отвеждащи до покритата веранда, която се простираше пред цялата предна част на къщата.

Отляво и малко настрани малко стадо кози обикаляха плахо насам-натам в една импровизирана кошара, пилета се щураха

навсякъде, писукаха и се пръскаха уплашени, когато те се приближиха и Пако извика високо, свил ръце пред устата си:

— Hola! Къде си, човече? Всички ли са умрели тука?

— Аз вече обожавам това място — промълви Джини, докато широко отворените ѝ очи попиваха всичко. — Почти не мога да повярвам, че наистина е мое! И погледни, Пако, виж козите — ще има достатъчно мляко за бебето! Не съм и очаквала...

Тя внезапно се спря, когато едно момиче слезе тичешком по стълбите, а яркочервената ѝ пола се увиваше около слабите ѝ, боси крака.

— Естебан! Querido, ти ли си най-сетне? Толкова бях самотна! Внезапно тя се спря, сложила ръка над челото си, за да се вгледа в малката каручка.

— О, боже! — изстена Пако тихо — повярвай ми, Джини, не очаквах и това! Хайде сега, не излизай от кожата си, нека аз да се оправя с нея.

— О, само ти ли си? — казваше момичето недоволно. — Помислих си...

Пако чу сподавеното гневно възклицание на Джини до себе си и трепна.

— Чуй ме сега, Джини... — започна той, но все едно, че приказваше на въздуха.

Тя безцеремонно му връчи бебето, като го принуди да го вземе и в следващата минута скочи от каручката, за да пресрещне момичето, което бе застанало с отворена уста, с изненада изписана по лицето ѝ.

— Какво правиш тук? — нахвърли се върху нея Джини със студен, рязък глас, който трепереше от ярост.

Момичето я изгледа със слисан поглед, който бавно премина в презрение. Изглеждаше красива, застанала там толкова уверена в себе си. Яркият ѝ цигански тен сякаш грееше като роза на светлината.

Като реши да пренебрегне Джини, тя погледна над рамото ѝ към Пако:

— Пако, коя е тази жена, която си довел със себе си? Мисля, че е нагла.

— Това е прекалено! Ти си тази, която е нагла, и ако знаеш какво е най-добре за теб, ще напуснеш къщата ми незабавно, преди да съм загубила самообладание!

Като едва не тропна с крак, Джини сграбчи шала от главата си и го захвърли настрана. Бе застанала като някоя бясна фурия с медната си коса, блестяща на слънцето, помисли си Пако. Очите ѝ, макар че Пако не можеше да ги види оттам, където стоеше като вкаменен, се бяха свили като на бясна котка. „Консепсион!“ мислеше си Джини. Да я открие тук, сгушена уютно в собствената къща на Джини, чакаща съпруга ѝ...

Слисаното изражение на лицето на Консепсион скоро започна да се превръща в гняв, докато гледаше Джини.

— Ти! Как смееш да идваш тук? Предателка! Френска курва! Ти си тази, която трябва да се измита бързо оттук, понеже като те види Естебан, ще те убие, ако аз не го направя преди него!

— Ramera! Ако не махнеш обидната си физиономия от очите ми, аз ще те убия!

Джини си спомни всички най-мръсни думи и фрази, които бе научила, докато бе soldadera. Тя се разкрачи и погледна гневно Консепсион.

Очевидно бе, че другото момиче отново бе изненадано от познанията на Джини в тази област и от дръжката ѝ поза. Консепсион не бе свикнала да се дава леко на който и да е.

По това време един леко прегърбен старец със снежнобяла коса се бе появил на стълбите. Застана като прикован на мястото си, загледан глуповато в двете жени.

— Света дево! Някаква чужденка! — промълви той и се прекръсти. Консепсион и Джини изглеждаха увлечени в пискливо надвикване с кръвни обиди, докато се обикаляха една друга в кръг. Пако, който внезапно бе дошъл на себе си, скочи от каруцата и се затича по стълбите, за да даде бебето на Салвадор.

— Ето, дядо, вземи го, за бога! След минута ще последва убийство, ако не направя нещо.

— Как смееш да идваш тук и да търсиш мъжа ми? — викаше Консепсион. — В чии ръце спа той в брачната ви нощ, а gringaruta? В чии очи търсеше утеха, когато френските войници го измъчваха, а ти стоеше на балкона с тлъстия си любовник и се смееше?

— Niја de putana! — изсъска Джини. — Мъжът ми може да те е използвал, особено ако си му се предложила и не е имал нищо по-добро под ръка. Но не забравяй, че той се ожени за мен!

— Брак, който никога не е бил консумиран? Не се тревожи, рута, ще се погрижа бързо да получи анулиране. Така ще е в безопасност от френски ножове в гърба му!

— А ти ще получиш нож точно в черното си кучешко сърце, ако не изнесеш туловището си от земята ми!

Пако скочи между двете жени точно когато щяха да се нахвърлят една върху друга с извити като орлови нокти пръсти, готови да избодат очите насреща.

— За бога! — извика той. — Да не би и двете да сте превъртели? Няма причини да не можем да обсъдим този въпрос цивилизовано в къщата. Съзнавате ли, че виковете ви привлякоха доста публика?

Това беше вярно, понеже няколко мъже бяха изникнали отнякъде и сега ги бяха заобградили, като си мърмореха изумени, а очите им следяха любопитно какво става.

Джини и Консепсион започнаха да се надвикват почти едновременно.

— Няма да пусна тази измет в къщата си! — избухна Джини, докато Консепсион извика:

— Тя няма да мърси дома на мъжа ми след всичко, което му причини! Предателка!

„Толкова е типично за Стив да ми остави да се оправям с тази бъркотия“, мислеше си Пако диво. Какво ще правя с тези двете, по дяволите? Те сякаш бяха забравили за присъствието му. Бяха като две фучащи котки, които продължаваха да се обикалят в кръг и се опитваха да се докопат за гърлата. Пако се изуми, когато видя Консепсион да вади нож и дългото му острие заблестя на слънцето. Преди да успее да каже и дума, видя как Джини вдигна полата си от едната страна, затъкна я в колана си, докато измъкваше един нож от калъфа, прикрепен към бедрото ѝ. Значи освен другите си лоши навици бе започнала да носи и нож!

Селяните, събрани около тях не предложиха помощта си. Обсъждаха на висок глас, че това е по-зрелищно от бой с петли и трябвало да направят някои малки залози за изхода на борбата.

— Не знам коя е чужденката, но наистина изглежда много бойна — рече един от мъжете. — Погледнете как държи ножа си — веднага се вижда, че знае как да го използва.

Друг каза с нисък глас:

— Чужденката наистина ли е съпругата на сеньор? Не мисля, че на него това ще му се хареса много...

Имаше кратка мълчалива пауза, докато жените се гледаха злобно и след това Консепсион реши да атакува. Червените устни се бяха отворили и показваха белите ѝ зъби. Извика някаква обида, докато се хвърли напред, а острието на ножа блесна зловещо. И само за части от секундата този блясък, отразен в очите на Джини, почти я заслепи. Само инстинктът и предупреждението, което изсъсканата ругатня на другата жена ѝ даде, ѝ позволи да се дръпне достатъчно бързо.

— Оле! — извика един от мъжете. Жените не му обърнаха внимание, съсредоточени една в друга.

Докато ножът проблесна надолу, Джини се завъртя и се хвърли с тялото си назад към Консепсион, още докато ножът ѝ парираше удара. Свободната ръка на Консепсион улови само въздух, докато лявата ръка на Джини се насочи злостно надолу. Ножът изхвърча от вцепенените пръсти на Консепсион, тя започна да се свлича и откри, че китката ѝ е стисната здраво. В този момент Джини се наведе, а инерцията на настъпателното движение на Консепсион ѝ помогна да я преметне, така че тя падна с глух звук на няколко крачки от нея и за миг остана без дъх.

Когато се опомни, Джини вече я беше възседнала, опряла ножа в гърлото ѝ, и притискаше болезнено с коляно корема ѝ.

— Само едно движение и с удоволствие ще прережа злото ти, лъжливо гърло — рече Джини през зъби. През кръвта, която туптеше болезнено в главата ѝ, Консепсион осъзна със срам, че мъжете ги бяха наобиколили още по-близо, като се смееха и правеха възхитени коментари.

— Никога няма да се откажа от него! — проплака Консепсион предизвикателно, като дишаше на пресекулки. — Дори ако трябва да се махна оттук... той ще дойде да ме потърси... ще те остави... ако не те убие първо, заради това, което си ми сторила...

— В такъв случай, кучко, може би първо трябва да те убия и да нахраня лешоядите с мършата ти!

Консепсион не прочете абсолютно никаква милост в тези студени зелени очи, които я гледаха гневно, и закрещя диво:

— Тази жена е луда! Ще ме убие...

— Може би трябва само да ти накълцам малко лицето, а? Може би така в бъдеще чуждите съпрузи няма да забелязват измет като теб!

— Не, не! Пако, помогни ми!

Самият Пако почти не можеше да повярва, че тази жена е Джини — тази яростна амазонка, която можеше до говори толкова хладнокръвно за доживотно обезобразяване на друга жена!

— Джини, по дяволите! Отиваш твърде далеч! Пусни я вече!

— Не и докато не я чуя да обещае, че няма да се върне повече тук и ще остави Стив завинаги!

Преди Пако да успее да помръдне и мускул, Джини бе оставила една тънка, кървяща драскотина по издигащия се корем на Консепсион. Момичето затвори очи и запищя като обезумяло.

— Млъкни и се закълни, че ще оставиш мъжа ми на мира или наистина ще те разкрася! — заплаши я Джини.

— Кълна се! Да, кълна се! Махнете я от мен! Помогнете ми!

— Джини! — извика Пако, като се спусна напред, но Джини вече скачаше на крака.

— След като си толкова загрижен за подсмърчащата малка Консепсион, най-добре я отведи бързо оттук.

Тя се обърна към другите мъже, които веднага отстъпиха назад с нещо средно между страхопочитание и възхищение, изписано на лицата им.

— Значи така! Всички решихте, че това е много забавно, така ли? Надявам се да сте проявили достатъчно разум да заложите на когото трябва, това е! А сега, какво зяпате още? Може би трябва да ида да намеря жените ви и да им кажа, че сте гледали сеира.

— Сеньора, недейте. Молим за извинение!

Един мъж, по-смел от останалите се ухили и каза:

— Е, аз поне бях достатъчно разумен да заложа парите си на господарката тук. Не искам да кажа нищо лошо, господарке!

Тя се засмя, като чу, че я наричат господарка за пръв път и то при такива обстоятелства. При това мъжът се бе засмял малко дръзко и ласкателно, макар че говореше много почтително.

— Е, предполагам, че ще се запознаем официално по-късно — рече им остро Джини след минута. Но смехът ѝ бе посмекчил малко думите ѝ и тя видя, че те ѝ се усмихват в отговор с приятелско уважение.

— Ще ви трябва помощ в къщата, господарке. След малко ще изпратим някои от жените си — предложи един от тях. — Но моля ви, не им казвайте много за... битката, господарке!

Още един се съгласи.

— Най-добре първо му помогнете да се погрижи за нея! — Джини посочи Пако, който се опитваше да успокои разплаканата Консепсион. След това се обърна и тръгна с всичкото достойнство, което успя да събере, с разкъсаните си дрехи и боси крака нагоре по стълбите, които водеха до къщата ѝ, като взе вече ревящото дете от треперещите ръце на стареца, който все още я гледаше втренчено, сякаш не може да повярва на очите си.

— Трябва да кажа, че вече не съм толкова неспокоен, задето те оставям тук сама да се срещнеш с този твой съпруг — каза Пако Дейвис по-късно този ден. Вече преоблечен за пътуване, той седеше срещу Джини на малката масичка, която бе поръчала да изнесат на двора, за да може да хапнат навън и да се наслаждават на вечерния хлад.

— Казах ти, че мога спокойно да се грижа за себе си! — отвърна Джини рязко. — Но малко се притеснявам за теб — да пътуваш през целия път до Вера Круз с тази циганска кучка до себе си. Внимавай да не те прободат с нож, докато спиш!

Пако се спря, за да погледне укорително Джини, захапал една царевична питка до половината.

— Трябва ли да нараняваш чувствата ми, момиче? Честно казано предпочитам твоята компания, но уви, тъй като си женена за мой приятел, мисля, че общо взето получих доста добра замяна! Освен това не бива да се тревожиш — мисля, че мога да накарам Консепсион да забрави за Стив не след дълго. За какъв ме взимаш? Да не мислиш, че съм коза, като стане въпрос за любовчийство? Аха, и аз съм успял да оставя своя дял от ошастливени жени зад себе си, да знаеш!

Джини се засмя доста силно.

— О, Пако, имам чувството, че ще ми липсваш. Ти бе добър спътник. Само се надявам... — тя се спря, прехапа устни и той бързо и тактично смени темата.

— Ей, знаеш ли какво? Това място е почти неузнаваемо, след като го чисти цял следобед! Нужна е много енергична жена, за да свърши толкова много за толкова кратко време! Какво мислиш сега за новия си дом, а?

Лицето ѝ се смекчи.

— Сякаш сънувам! Постоянно се пощипвам и си повтарям, че наистина е мое! Наистина го обожавам, Пако! Стаите са толкова големи и толкова хладни отвътре. Знаеше ли, че стените са дебели

повече от фут навсякъде? И този двор — с тези лози покрай старите стени, и ароматът на цветята. Почакай докато видиш всичко това следващия път!

— Значи ще ти хареса да си малка домакиня, а? Аз почти не мога да си представя това, трябва да призная! Със сигурност ще мина оттук отново веднага щом мога. Ще ми запазиш ли една стая за гости?

— *Mi casa es tu casa* — каза тя сериозно, а очите ѝ светеха насреща му. Въпреки простите ѝ дрехи, той си помисли, че тя изглежда като истинска дама, грейнала от хубост и вътрешно вълнение.

„Ако Стив направи нещо, ако я нарани, аз лично ще се разправам с него!“ помисли си Пако изведнъж, като сам се изненада от себе си.

— Е — насили се да каже той колкото може по-безгрижно, докато отпиваше последна голяма глътка вино. — Май ще е най-добре да потеглям, преди съвсем да се е стъмнило. Трябва да стигна до Вера Круз до три дни. Нали няма да забравиш всичко, което ти казах? И обещанието ти към Бишоп?

— Помня всичко — рече тя тихо, а после го изненада с признанието: — Страхувам се, Пако! Но няма да му го покажа. И не се притеснявай, със сигурност няма да се опитам да се залепя за него, ако не ме иска. Но просто трябва да съм сигурна, независимо каква е реакцията му. Понеже за себе си съм убедена.

Той стана и се наведе над нея, за да я целуне леко по бузата.

— Зная, момиче. Но въпреки това се грижи за себе си. Не го оставяй... О, по дяволите, това не е моя работа, нали? Но помни — аз съм ти приятел. По всяко време.

Тя извика меко след него:

— *Vaya con Dios*, Пако!

След като той замина, Джини се върна в къщата, за да помогне на Салвадор да запали лампите, крачейки почти гневно, без се обръща назад.

Късно вечер ставаше достатъчно студено, за да се наложи да се запали малък огън в спалнята, която Джини бе избрала за себе си. Към единадесет часа вече бе толкова уморена, че угаси и последната лампа, която все още светеше в къщата — тази в спалнята ѝ.

Само светлината от огъня, който бе запалила осветяваше, стоята и хвърляше странни, подскачащи сенки по стените и тавана. „Изобщо

няма да мога да заспя тази вечер!“ помисли си Джини, като се местеше неспокойно на голямото легло.

Прекалено голямо, за да може сам човек да заспи спокойно в него. Но в яростта си този следобед бе решила да не докосва нищо, което Консепсион е ползвала.

Първото нещо, което направи, бе да изхвърли всичко от стаята, която Консепсион очевидно бе делила със Стив.

— Това засега ще служи за склад — бе казала тя нехайно на Салвадор. И бяха започнали да струпват всичките стари и счупени мебели в средата на стаята.

Ръцете и краката я боляха от усилията, които бе хвърлила, за да има поне част от къщата по-представителен вид. Но все пак е моя, не спираше да си повтаря тя, за да спре неприятните емоции, които бе започнала да изпитва, като видя тази спалня. Ярките, красиви дрехи на Консепсион бяха пръснати навсякъде и доста тясното легло би накарало двама души да се притиснат много плътно един до друг. Изведнъж се почувства толкова странно, като си помисли, че се бори за предпочитанията на собствения си съпруг и започна да се пита как ли ще посрещне неочакваната ѝ поява тук. Дали щеше да ѝ даде възможност да обясни?

Мислите се въртяха в кръг в главата ѝ, докато лежеше в леглото, загледана в огъня, „Да, какво ще направи, когато ме заvari тук вместо Консепсион?“ На Джини изведнъж ѝ стана доста хладно и дръпна одеялото над себе си. Прозрачната копринено дантелена нощница, мушната тайно в малкия вързоп, който Пако ѝ бе позволил да вземе със себе си, изобщо не я предпазваше от студа. Тя си помисли: „Дали ще успея да го накарам да забрави миналото?“ и после заспа внезапно, изтощена от всичкия този труд през деня.

Оглушителният шум, който издаде вратата, сякаш някой я бе отворил с ритник и я бе треснал в стената, събуди Джини толкова внезапно, че тя се изправи като пружина в леглото, почти забравила къде се намира.

— Какво, по дяволите, става тук? В цялата къща няма една светната лампа и за малко да си счупя врата, като се блъснах във всички тези мебели, които си оставила в спалнята. Каква щуротия ти е хрумнала този път?

Тя би познала този глас навсякъде — суров и гневен. Изведнъж, след като той бе тук, в една стая с нея, тя откри, че гърлото ѝ е пресъхнало и не може да изрече и дума. Тя просто стоеше там и го гледаше втренчено, докато той отиде до огъня да сложи още дърва, като го ритна така, че пламъците изведнъж станаха по-ярки. Забеляза, че изглежда по-висок от всякога. Видя как бутилката в ръката му проблясва, докато той я излива в гърлото си и преглъща. Носеше широки селски панталони и бяла риза, отворена на гърдите му. Накрая се обърна, за да изръмжи нещо към нея и замръзна на мястото си.

Очите ѝ се впиха в неговите, като забеляза как слисаното изражение на лицето му започна да се превръща бавно в черна, опасна ярост, когато я позна. Тя попи всяка подробност от външния му вид, докато продължиха да се гледат мълчаливо. Черната му коса бе малко по-дълга, отколкото я помнеше, когато го видя за последен път, и тъмните му гъсти бакенбарди бяха пуснати почти до челюстта, за да се срещнат с някак злодейската извивка на мустака му, подрязан късо в мексикански стил. Той само подчертаваше дългото му, безразсъдно лице с тези твърди сини очи, които изненадващо контрастираха на фона на загорялата му от слънцето кожа.

Свитите му очи сякаш я пробождаха като ками. Безмълвно, като отметна главата си назад и отпи от бутилката, която носеше, той избърса устни с опакото на ръката си, когато свърши. И понеже все още не бе проговорил, Джини започна да мисли отчаяно: „Трябва да кажа нещо... каквото и да е... Не мога да понеса да ме гледа по този начин.“

Но накрая, когато отвори уста, всичко, което излезе от нея, бе името му в умоляващ шепот. Всички спокойни, рационални думи, които се бе приготвяла да изрече през всички тези дни, сега се бяха изпарили от главата ѝ.

— Стив — прошепна тя — аз...

— Ти! — единствената му дума, изпълнена с презрителна ярост, прекъсна рязко колебливата ѝ реч като удар с нож. Той продължи със същата омраза: — Dios! Имам чувството, че моят зъл дух се е хванал на работа днес. Първо налетях на две отделни групи контрареволуционери, а след това ти, и то именно тук!

Гневът му сякаш премина през стаята и стигна до нея, като я накара неволно да се свие, когато той пристъпи напред и после

внезапно се спря.

— Трябва ли да се чувствам поласкан от това изненадващо посещение? Мадам Дюплеси — най-високоплатената куртизанка в цял Мексико Сити! Жената, която отхвърли един френски граф заради някакъв мексикански полковник. Босата, сладна танцьорка на частните приеми на Максимилиан! Жена ми, курвата! — той започна да се смее жестоко на руменината, която изби по лицето ѝ. — И още можеш да се изчервяваш? Никога не си спирала да ме изумяваш, мадам. Значи ето те тук — грубият му смях дразнеше и бездруго разклатените ѝ нерви, затова ръцете ѝ се вдигнаха към ушите ѝ и тя се сви, за да не го чува. — Трябва да призная, че почти се възхищавам на хладнокръвната ти наглост! Какъв мръсен номер си ми подготвила този път? Да не би да има войници, скрити във всяка стая, за да ме отвеждат? Или може би си смятала да го направиш сама? Да не би случайно да си мушнала някой пистолет под възглавницата? Какво има, мадам, какво се е случило с острия ти език? Не помня никога да си била толкова мълчалива!

Само чистото отчаяние помогна на Джини да намери думи, за да се защити — без значение какви, само и само да го накара да спре тази ужасяваща атака.

— Трябва ли да ме нападаш толкова жестоко, без дори да ми дадеш възможност да се защитя? Защо винаги си мислиш най-лошото за мен? О, боже, Стив, само ако ме изслушаш, ако ми дадеш възможност...

— Възможност, мадам? Възможност за какво? За да ме предадеш още веднъж? Да се наслаждаваш на собствената си хитрост, както правеше последния път, когато те видях? Бъди проклета, лъжлива кучко такава! Не. До гуша ми дойде от твоите лъжи и измами. Би трябвало вече да си наясно с това! Защо дойде тук? Какво те накара да се откъснеш от многобройните примамки на Мексико Сити? Какво, по дяволите, искаш този път?

Той бе изпразнил бутилката в ръката си, преди тя да може да отговори и сега със злобен, бурен жест я запрати в стената, където тя се счупи на хиляди малки парченца, които останаха да блестят като капки кръв на пода.

Сякаш действието му разруши някаква магия, Джини стана на крака, погледна го в лицето, а очите ѝ блестяха от стаените в тях сълзи.

— Ще ми дадеш ли някакъв шанс да ти обясня? Твоят мистър Бишоп ме изпрати със съобщение за теб. Пако ме доведе тук...

— Пако! За бога, нима твоята наглост не знае граници? Нима си успяла да прелъстиш и него? Ами Бишоп — трябва да е полудял! Да се довери точно на теб!

— Ти... ти си твърдоглав и непоносим, какъвто си бил винаги, Стив Морган! Не разбираш ли, че те смятах за мъртъв? Не разбираш ли, че Девери изигра мръсен номер и на двама ни в онзи ден? Че те накара да повярваш, че съм се наговорила с него да... да... о, боже! Ако станах курва, то първия път бе заради теб, Стив. Той обеща да спаси живота ти, ако аз...

— Да спаси живота ми! Така ли наричаш този затвор, където ме изпрати? Смейш да наричаш този земен ад живот?

— Стив! Само ме изслушай...

— Не! — почувства думите му като плесница в лицето си. — Не можеш да ми кажеш нищо, което искам да чуя, мадам Дюплеси. Ако цениш скапания си живот, съветвам те да изчезнеш от погледа ми. Можеш да прекараш остатъка от нощта в писане на това, което имаш да ми казваш, защото се кълна, че ако погледам още секунда лъжливото ти курвенско лице, ще ти счупя врата!

Вместо да се втурне да бяга от погледа в очите му, тя се запъти право към него с босите си крака и обви врата му с ръце, като го прегърна със сила, от която той се изуми, дори в сяпата си ярост.

— Дойдох тук, защото те обичам, Стив. Убий ме, ако искаш. Направи каквото пожелаеш. Няма значение.

Ръцете му се вдигнаха около врата ѝ с почти животинско яростно ръмжене, като задавиха думите ѝ, докато той се канеше да спре дишането ѝ. Тя видя как някакви светли пламъчета затанцуваха пред очите ѝ, докато пръстите му започнаха да се стягат много бавно, а гласът му дойде отдалеч.

— Мечтаех да направя точно това с теб, курво! От онзи миг, в който те видях в Оризаба, облечена цялата в бяло като ангел — толкова чиста отвън и толкова покварена отвътре. Знаеше ли, че те гледах с останалите клетки, оковани нещастници, които стояха треперещи в онази канавка, пълна с мръсна, воняща вода, докато ти минаваше покрай нас и се смееше толкова безгрижно, а последният ти любовник ти целуваше ръчицата? Не трябваше да идваш тук, мадам Дюплеси!

Тя смътно осъзна, че той възнамерява да я убие, че бавно и неумолимо я души. Но вместо да се бори, за да се освободи, някакъв дълбоко стаен инстинкт я накара да облегне тялото си неподвижно и с цялата си тежест върху неговото и с последни сили да придърпа главата му към своята.

Тя сякаш поднасяше бялата си шия на душещите му ръце като жертвоприношение, докато главата ѝ се отметна назад. Неспособна да изтръгне и звук, разтворените ѝ, борещи се да поемат дъх устни се залепиха за неговите.

„Нима издръжливостта на тази жена няма граници? — помисли си той. — Защо не се бори за живота си? Какво се надява да постигне по този начин?“

А той наистина ли иска да я убие? Можеше ли да понесе мисълта, че тя е мъртва? Стив изведнъж усети малките ѝ твърди гърди, допрени в него, онзи особен аромат на тялото ѝ, който никоя друга жена не притежаваше, вкуса на сълзите ѝ, копринено меката ѝ коса. Без да разбира как се случи това, той усети пръстите си вплетени в косите ѝ, вместо около врата ѝ. И започна да я целува като обезумял, усетил внезапната, силна вълна от желание, която го накара почти да изстене на глас.

Дяволите да я вземат! Почти я бе убил, и въпреки това тя продължаваше да се притиска в него, а малкото ѝ езиче се стрелваше в устата му, докато започна да отвръща на целувките му с жар, която го изненада, макар че същевременно го погнуса.

Бе непоносимо тя да открие предателската му слабост и да я използва, за да го подмами. Той се питаше колко ли други мъже са били примамени от красотата ѝ и от собствените си желания, колко ли са я целували и тя им е отвръщала точно толкова страстно, имали са я и са потъвали в покварената ѝ мекота, точно както той копнееше да направи.

Бе проклинал името ѝ и спомена за нея хиляди пъти, отново и отново, докато започна да усеща омразата и отвращението му да се запечатват неизличително в мозъка му. И после тя се появяваше изневиделица и се хвърляше безсрамно на врата му, за да го изкуши почти неудържимо...

С внезапно, брутално движение, породено от омраза, отчаяние и отвращение от себе си, Стив постави двете си ръце на раменете ѝ, а

пръстите му се впиха в меката ѝ плът само за миг, преди да я отблъсне от себе си, запращайки я с разтреперани крака към вратата. Тя остана там, облегната с целите си длани, за да се подпре, а дишането ѝ прозвуча като плач, с разширени от шок очи.

— О, защо? Защо, Стив? Моля те...

Той не обърна внимание на задъхания ѝ умоляващ вик. Бе прекалено зает с това да възвърне самообладанието си, за да се интересува от болката ѝ.

— Не си опитвай късмета повече, Джини — гласът му бе равен и рязък. — Ако не си идеш с добро от живота ми, тогава аз ще се махна от твоя. Да не мислиш, че ми пука, че все още носиш името ми, дори и да си проявила приличието да не го използваш? Ако не поискаш разтрогване на брака, тогава аз ще го направя.

— Разтрогване! — внезапно ѝ, страстен вик на ярост го накара да повдигне изненадан едната си вежда. Преди миг тя плачеше, молеше се сърцераздирателно, а сега стоеше изправена до вратата, с разкрасени боси крака и повдигнала предизвикателно брадичка. — Нима смееш да ми напомняш отново за тази нощ, когато трябваше да си с мен, а вместо това избра Консепсион? Затова ли искаш разтрогване сега? За да можеш да се ожениш за тази повлекана, която имаше наглостта да държиш тук, в моята къща?

Гласът му се изостри от гняв:

— Консепсион? Какво общо има тя с този... този фарс помежду ни? И какво сторихте с нея двамата с Пако? За бога, да не мислиш, че като се смениш с нея, можеш да ме прилъжеш с евтините си номера? — той пристъпи към нея, а устата му се изкриви опасно. — Кучка такава! Къде е Консепсион?

— Отървах се от нея! Да. Да не мислиш, че ще търпя любовницата ти тук и минута след като пристигнах? Имаше късмет, че не ѝ нарязвах лицето и не унищожих завинаги прехвалените ѝ прелести! Виждаш ли, поне имам смелостта да се бия за това, което искам — нещо, което ти изглежда си загубил.

— За какво по дяволите говориш, курво такава? И как смееш да изпъдиш Консепсион?

— Ще ти кажа как смея — като я уплаших до смърт! И повярвай ми, почвам да си мисля, че не си е струвало да го правя заради теб, страхливецо! Да, можеш да се мръщиш колкото си искаш. Да не

мислиш, че можеш да ме уплашиш вече с шумните си закани и перченето си? Ти ме желаеш! Жадуваш за мен толкова, колкото и аз през всичките тези месеци, и въпреки това вече не си достатъчно смел, за да си признаеш това! Някога бе достатъчно уверен в себе си, за да ме вземеш, без да кажеш и дума, но не, ти се побоя, нали? Това ли е проблемът сега, Стив? Че вече не се чувстваш достатъчно мъжествен, за да ме задоволиш?

Лицето му бе побеляло от гняв при дивите й презрителни думи.

— За бога! — каза той меко, а думите се изплъзнаха под стиснатите му зъби — Има ли някой трик, който не би могла да използваш? Има ли нещо, което е твърде подло за теб? Проблемът ми, ако може да се нарече така, е, че стоя тук прекалено дълго и си губя времето с теб. Можеш да си мислиш каквото си искаш, Джини, и да правиш каквото си искаш. Повече не мога да понасям нито този безсмислен разговор, нито теб!

Той се запъти да мине покрай нея и дори сложи ръка на бравата, когато особено нервният, едва овладян тон на гласа й го накара да се обърне отново към нея.

— Стив!

Той се извърна ядосано, за да я погледне и си помисли с горчивина, че тонът й трябваше да го предупреди. Изведнъж, за негова изненада, тя допря нож в гърлото му. И колкото и да бяха бързи реакциите му обикновено, този път неочакваното й гладко движение като на пантера го завари напълно неподготвен. Като се движеше много бързо на босите си крака, тя внезапно допря тялото си в неговото почти едновременно с това. Лявата й ръка обгърна кръста му, докато върхът на ножа се опря заплашително във врата му, точно под ухото.

Той започна да се смее невярващо.

— Боже мой! Това е прекалено — дори от теб! — усети как натискът става малко по-силен, само толкова, че да прободне кожата му и спря да се смее, а очите му се вгледаха в нея озадачено.

Чу я да казва със същия студен и безизразен глас:

— В случай че се чудиш докъде мога да стигна, Стив, трябва да ти кажа, че съм убивала човек преди това — с нож в гърлото. Така че вдигни ръце и моля те не прави глупости, това острие може да се

подхлъзне много лесно. Сигурна съм, че разбираш това. Сега вдигни ръце над главата си и моля те, движи се много бавно...

„Това не е истина... Тази откачена кучка... Какво, по дяволите, е намислила този път с тази нелепа игричка, която играе?“

И въпреки това, докато мислеше, бе стиснал зъби от ярост и безсилие, понеже знаеше, че трябва да изиграе докрай глупавата ѝ игра, докато не успее да я докопа.

Почти несмееща да диша, Джини видя как гневът святка в очите му и ги накара да заблестят на светлината на огъня, докато той ги присви към нея. Въпреки това ѝ се подчини доста послушно, макар че напрегнатите му мускули под ръката ѝ я накараха да помести много леко ножа, така че при най-малкото движение от негова страна наистина да се плъзне лесно, както го бе предупредила.

— Ще ми кажеш ли какво се надяваш да постигнеш с този глупав номер? Нима си даде толкова зор само за да се увериш, че този път ще съм мъртъв?

Изненадващо устата ѝ бе започнала да се изкривява в дразнеща, подигравателна усмивка.

— Не те искам мъртъв, Стив. Дойдох тук, за да намеря мъжа си. И понеже ми напомнят твърде често, че бракът ни не е бил изконсумиран, мисля, че трябва да поправиш това. Все пак ми дължиш някои права. Все още съм твоя жена, както и да решиш да ме наричаш.

— Dios! — в забравата си Стив заговори на испански, почти неспособен да повярва на ушите си. — Ти наистина си луда! Кажи ми, мадам, нима наистина очакваш да играя ролята на твоя... твоя проклет салец, и при това с нож на гърлото?

— След като ще се възползваш от услугите на най-добре платената куртизанка в Мексико Сити безплатно, не мислиш ли, че е доста добра сделка, като се вземат предвид всички обстоятелства? — каза тя мило и след това, когато лицето му притъмня от гняв, гласът ѝ стана малко по-висок: — Защо изглеждаш толкова втрещен? Колко пъти си ме принуждавал насила? Помниш ли как разкъсваше дрехите от тялото ми, когато се съпротивлявах? Помниш ли, когато аз...

— Спомням си и един друг път, когато използва нож срещу мен — рече той със странен глас, докато тя каза внезапно, за да прикрие вълнението си:

— Наведи едната си ръка... лявата... много бавно. И свали този колан. Как се чувстваш сега, когато е твой ред да се събличаш за мен, любими?

— Наистина не мога да повярвам, че смяташ да проведеш цялото това представление! По дяволите, Джини... — изведнъж той се спря, когато ножът го поряза и се загледа невярващо в нея.

— Свали си колана, Стив — каза тя равно и този път той наведе лявата си ръка, без да пророни и дума, и започна да се мъчи с катарамата, все още загледан в нея с ново, необичайно изражение, което се промъкваше в погледа му.

— А сега? — каза той внезапно с глас, който звучеше странно задавен от някаква емоция, която тя не можа да разгадае.

— Свали си панталоните.

Той сви рамене.

— Наистина трябва да ти призная — никога не съм си мислил, че ще си събуя панталона за жена, която е опряла нож в гърлото ми! Това навик ли ти е?

— Само когато някой мъж е необичайно твърдоглав — прошепна тя, а ръката ѝ започна да гали гърба му.

Гласът му прозвуча почти саркастично, но за момент тя си помисли, че долавя нотка на сподавен смях в него.

— Кажи ми, мадам, трябва ли да следвам инструкциите ти стъпка по стъпка или ми се разрешава да импровизирам от време на време?

Тя изведнъж усети топлината на ръката му върху корема си да се придвижва нарочно надолу.

— Как е това, мадам? Харесва ли ви? Ще направя всичко, за да зарадвам дамата с острия нож.

Тя възкликна остро и видя, че очите му са я приковали, а танцуващата светлина на огъня се отразява в синевата им.

— Недей!

— Защо не? Знаеш, че съм забравил... колко мека е косата ти... дори тук...

— Не, Стив! — всичкият ѝ гняв и предизвикателство я напуснаха изведнъж и тя затрепери.

Дясната му ръка изведнъж се вдигна към косата ѝ и тя остави ножа да падне шумно между тях. Той го ритна настрани, заедно с

панталоните си. С внезапно диво движение хвана нощницата ѝ откъм гърба ѝ я скъса на две.

— Сега сме квит — каза той меко. И след това, като я вдигна на ръце, за да я занесе до леглото, рече: — Каква малка упорита лисичка си! Боя се, че не съм достатъчно силен, за да устоя нито на тялото, нито на заплахите ти. Нали виждаш колко лесно може да ме изнасили човек?

Той почти я хвърли на леглото и свали ризата си, без да откъсва очи от изкусителните извивки на тялото ѝ. Тя всъщност бе тук — малката зеленоока, страстна и чувствена жена, за която бе мечтал, копнял и мразил. И бе негова — той все още не можеше да повярва напълно до къде бе стигнала тя само преди малко, за да го принуди да си признае, че я желае. И бог му бе свидетел, че въпреки всеки инстинкт, който му крещеше да внимава и да се пази от нея, той я желаше...

Тя протегна ръце към него и го притисна страстно в мекото си, податливо тяло. Страстта, която винаги бе съществувала между тях, взе връх и тя бе готова за него, без да иска или да има нужда от любовна игра. Тялото ѝ се извиваше с жар към неговото, точно толкова нетърпеливо за това първо сливане, колкото и той.

„Само тя има силата да ме победи — помисли си Стив внезапно. — Истинско природно бедствие. Само тя от всички жени, които познавам, бе моето падение, тя бе фаталната ми слабост, но вече не мога да ѝ устоя! Тя е кучка... била е курва... но в момента е само моя.“

Никога преди, когато се бяха любили, не бе викала гласно, не бе издавала любовта и нуждата си, както сега. За миг той усети яростно пробождане от ревност, докато галещите ѝ ръце, спонтанните движения на разкошното ѝ тяло заличиха всичко, освен неутолимата му, незадоволена нужда от нея, от точно тази жена. Това смело, чувствено същество му се отдаде толкова пълно, че бе трудно да повярва, че между тях някога е съществувало нещо друго, освен желание.

— Колко много си научила — каза замислено Стив. Наведе се над простряното тяло на Джини, подпрян на лакът, а свободната му ръка галеше гладката ѝ кожа някак разсеяно. — Винаги съм знаел, че си много добра ученичка, но сега трябва да призная, че талантите ти изумяват дори мен.

Той наведе глава, за да целуне вдлъбнатината в основата на гърлото ѝ, усещайки пулсирането на вената под устните си. Изследващата му ръка се спусна по-надолу и той чу меката ѝ въздишка. Зъбите ѝ бяха прехапали долната ѝ устна, докато тя се извиваше под ласките му.

Изведнъж той вдигна глава и погледна иронично полузатворените ѝ очи.

— Да, наистина си се променила, сладка моя. Загубила си онази сладка интригуваща скромност и свенливост, които имаше някога! Сега като ти кажа да разтвориш краката си, ти го правиш без възражения. Ако ти кажа: „Обърни се, ще го направим по този начин“, ти се подчиняваш. Кажи ми, има ли нещо, което още да не си опитвала?

Със затворени очи, Джини извърна лице и обърна глава настрани върху възглавницата.

— Стив, за бога! Казах ти всичко. Трябва ли да продължаваш да ме наказваш?

— Може би наказвам и себе си... — той спусна голото си тяло над нейното и хвана косата ѝ в ръка, като отърка лице в мекотата ѝ. — Знаеш ли — продължи той нежно — питах се хиляди пъти защо не те убих, когато се хвърли към мен толкова нагло. И защо продължавам да те желая! Може би защото за жена ти си почти толкова осквернена, колкото и аз, и си ми любопитна — гласът му стана по-твърд: — Кой те научи на всичките ти малки курвенски трикове?

Без предупреждение тя усети как зъбите му се впиват яростно в меката плът на рамото ѝ и изпищя, забивайки нокти в гърба му, само за

да види, че точно толкова внезапно той бе започнал да целува много нежно и леко болезнената рана, която току-що ѝ бе нанесъл.

Защо имаше способността да ѝ причинява това? „Понеже го обичам“, помисли си тя безнадеждно. „Понеже не мога да спра да го обичам, въпреки че той самият никога не ми е казвал, че ме обича.“

Той бе хванал лицето ѝ с две ръце, сякаш искаше да запомни очертанията му и да го извае, докато я изучаваше с присвитите си сини очи.

— Станала си по-красива. На бузите ти има съвсем лека трапчинка и това сякаш подчертава лукавите ти очи. Изглеждаш като унгарска циганка. А устата ти... — той нежно я целуна — имаш най-чувствената, обещаваща уста в целия свят. Май трябва да се считам за късметлия, че си те върнах, макар да си малко поизносена!

Целуна я страстно, преди тя да може да направи нещо повече от това да издаде едно гневно възклицание под бруталната му атака.

Прекараха заедно три дни — ту се караха, ту се любеха. Спрекванията им се бяха превърнали в дуели на остроумие, докато се гледаха един друг предпазливо като врагове.

Въпреки слабостта, която признаваше у себе си, трудните уроци, които Джини бе принудена да научи през изминалите месеци сега ѝ послужиха добре. Тя се бе научила как да се огражда с черупка и да се скрива мрачно зад нея, без да позволи и следа от емоция да изплува на повърхността. Понякога просто от самозащита, хвърляше същата тази бариера между Стив и себе си, особено когато той стигаше твърде далеч.

И именно това дразнеше най-много Стив Морган у жена му. Тя се бе променила, нямаше съмнение в това. И той не бе изиграл никаква роля в тази промяна, която толкова ненавиждаше. Чудеше се какви ли преживявания я бяха превърнали в такава силна, волева и независима жена, каквато беше сега. Можеше да си служи с нож с почти нехайна ловкост и да псува като мъж, а от друга страна можеше да готви по-добре от повечето селянки. Беше се променила и в други отношения, както бързо отбеляза той. Наистина бе усвоила всички техники на проститутките, заедно със страстната самозабрава, която си беше само нейна. Още повече, че се бе научила как да не се поддава — да устоява на най-жестоките подигравки, най-пресметнатите му удари, като се

отдръпваше зад едно свиване на раменете или пълно мълчание. Бе станала толкова твърда, че бе почти недосегаема.

Джини, жена му. През краткото време, което прекараха заедно, той бе научил, че тя не е онова неопитно момиченце, което бе в началото. Силата, която бе спечелила от всички унижителни преживявания, на които е била подложена, както и фактът, че по някакъв начин бе успяла не само да се издигне над тях, но и да си спечели своя собствена независимост, колкото и да бяха малки шансовете ѝ за това, го дразнеше повече, отколкото можеше да ѝ признае. Трябваше да се е пречупила, а не беше. Именно той носеше белезите на преживяното и бе заключил в себе си горчивата чаша. Джини сякаш с лекота бе забравила всичко неприятно. Той усещаше, че само бе загатнала или направо бе прескочила някои от най-лошите части в историята си, когато му я разказа. Как можеше да остане толкова незасегната? В що за жена се бе превърнала в действителност? Той не можеше да ѝ прости за нещата, които се бе съгласила да направи и дори за някои от нещата, които се бе оставила да я заставят да направи. А това, което влошаваше нещата още повече бе, че тя никога не го помоли да ѝ прости.

Три дни. Стив неохотно ѝ призна, че в момента не може да си позволи повече и няма представа кога ще се върне отново. Едновременно щастлива и нещастна, Джини трябваше да се задоволи с това.

Поне отново го бе намерила! Тя усети, че се пита за промените, които бе забелязала у него. Изучаваше непознатия, който сега бе неин любим и съпруг по почти същия прикрит начин, както чувстваше, че я наблюдава и той.

Желаеше я. Можеше да е уверена поне в това. Тя се радваше на блясъка на това желание, което виждаше в очите му всеки път, щом я погледне и все пак никога не ѝ казваше, че я обича — само, че я иска. Само веднъж бе посмяла да го попита дръзко дали я обича и насмешката в смеха му я прободеше по-дълбоко, отколкото го остави да забележи на повърхността.

— Любов! Смешно е да чуе човек тази дума от твоята уста, мила. Така ли го наричаше, когато си се отдавала на легионите си от любовници?

— О, за бога, Стив! Ти си единственият мъж, когото някога съм обичала. Защо иначе мислиш, че имаш способността да ме нараняваш?

— Не мисля, че който и да е може да те нарани, скъпа. Ти си твърде силна, твърде жилава. Винаги ще успееш някак да оцелееш, нали?

Той бе жесток и все пак можеше да бъде и нежен с нея. Искаше да знае всичко за миналото ѝ — всяка мъчителна подробност, която успееше да изкопчи. И въпреки това ѝ казваше съвсем малко за случилото се с него. Джини ревниво настоя да чуе повече подробности относно отношенията му с контеса дьо Валмес и той развеселено повдигна едната си вежда.

— Соледад? Тя ми е кръстница, както знаеш. И все още е много красива жена. Виждала си я, нали?

— О, предполагам, че да. Едва ли ще си спомня.

— Не съм изненадан, след като си била толкова заета при посещението си в Оризаба. Но Соледад си те спомня много добре!

— О, така ли? — обърна се яростно към него Джини, ужилена от саркастичния му тон. — Не се съмнявам, че те е осведомила за всички най-грозни слухове, които се носеха за мен. Предполагам, че е ревнувала!

— Едва ли, скъпа! — рече той лукаво и смисълът на думите му бе толкова явен, че тя усети как по страните ѝ избива гневна руменина.

Каквито и забележки да искаше да направи тя, за да опровергае намеците му, те бяха прекъснати както обикновено от внезапния натиск на устните му върху нейните. Можеше да я накара да забрави всичките му изневери и жестокости с целувките си или с някоя проява на нежност.

За да противодейства на собствената си предателска уязвимост, Джини му демонстрира гордост, равна на неговата. Имаше буен нрав, който не падаше по-долу от неговия, когато избухваше. В такива моменти той започна да ѝ показва неволното си уважение, макар че вътрешно се дразнеше, че тя може толкова добре да се грижи за себе си. Само в обятията му, когато устните му бяха върху нейните или пролазваха по цялото ѝ тяло, тя се предаваше и ставаше покорна и слаба.

Стив Морган я видя да плаче за първи път, откакто се бяха събрали отново, чак на сутринта, когато той се приготви да тръгне.

Прикри изненадата си от неочакваните ѝ сълзи, като ѝ заговори рязко:

— За бога! Какво ти става сега? Това хленчене не ти отива, нито ще ме трогне толкова, че да те взема със себе си. Вече ти казах, че е абсолютно немислимо. Направи това, което намериш за добре, сладката ми. Остани тук, ако искаш — все пак имението е твое, както ми напомняше достатъчно често. А ако ти стане много скучно, винаги можеш да идеш във Вера Круз. Сигурна съм, че там ще срещнеш много от приятелите си. Салвадор може да те придружи и съм ти оставил достатъчно пари, за да се справиш, докато този кораб, за който Бишоп ти е намерил билет, е готов да отплава.

Както обикновено той сякаш подбираше точно тези думи и изрази, от които щеше да я заболи най-много.

— Не те ли интересува? Все едно ли ще ти бъде дали ще съм тук или не, когато се върнеш?

Когато го погледна през замъглени от сълзи очи, тя си помисли, че забелязва някакво почти незабележимо смекчаване на резките гънки от напрежение около устата и очите му.

— Не знам, Джини — каза той бавно. — По дяволите, не съм свикнал някой да ме притежава, както изглежда и ти. И двамата сме привикнали да живеем един без друг. Понякога като че сме непознати, които се събират само в леглото. Дали наистина сме готови да се обвържем — и ти, и аз? — той вдигна фаталистично рамене и повтори: — Дали?

През две дълги, влачеци се седмици можеше да живее само с тези думи.

Тук, в изолирания свят на Hacienda de la Nostalgia, дори войната изглеждаше твърде далеч, за да е истинска, или за да засегне Джини по някакъв начин. Докато преди бе въввлечена във водовъртежа на безсмислени начинания, винаги в обсъждане на най-новата клюка или новини за последната битка, тук сякаш времето бе спряло своя ход.

Почти благодарна, че имаше да върши толкова много неща в имението, Джини се опита да се занимава с неща, които да я уморяват, за да си ляга преди девет всяка вечер, прекалено изтощена, за да стои будна и да си мисли.

Къщата започна да свети отвътре, след като старите мебели бяха поправени и полирани, прозорците измити, а по пода бяха застлани

ярки шарени килими. Джини не работеше сама, понеже селяните изпращаха жените и дъщерите си до къщата, за да помагат на господарката и дори самите те идваха да се включат в по-мъжките работи, като поправката на покрива и стените.

Всички те много се гордееха с чуждестранната си господарка с ярка коса и очи като морето — жена, която не бе прекалено горда, за да се заеме с всякаква работа, колкото и да е мъчна. „Наистина — казваха те, като поклащаха глава многозначително — господарят е направил добър избор, когато е взел тази жена. Тя е народен човек.“ Това бе най-големият комплимент, който можеха да й направят тези индиански селяни и те й станаха дълбоко предани.

Джини ходеше на гости в къщите им, дундуркаше и повиваше бебетата им и дори можеше да седне с останалите жени и да се включи съвсем естествено, когато мелеха брашното за царевичните питки. Можеше да готви над малко открито огнище и да пере дрехи на една равна скала край реката. И можеше да язди кон без седло, седнала разкрачена като мъжете.

Дори старият Салвадор, който помнеше майката на Стив, с неохота отбеляза одобрението си. Когато тя идваше в кухнята да му помогне, той вече не възразяваше недоволно, а сядаше да си побъбри с нея и да ѝ каже новините, които научаваше при редките си посещения в съседното селце.

Именно от Салвадор Джини научи, че хуаристките армии на генерал Ескобедо и Корона настъпваха, ограждайки като железен пръстен Керетаро.

— Скоро ще притиснат чуждия император там като плъх — без изход за бягство — рече старецът с някаква ликуваща нотка в гласа си.

Тя научи за смелото нападение, което бе извършил генерал Мирамон над Закатекас, където неговата кавалерия разпердушила тамошния гарнизон и за малко не пленила дори самия дон Бенито Хуарес. Спомни си, че бе срещала генерал Мирамон. Висок и прошарен креолски офицер с лице като гранит, ветеран от други войни. Джини се запита дали този подвиг означава обрат в лошия късмет на имперските сили, докато една седмица по-късно Салвадор ѝ донесе новината, че генерал Ескобедо бе смазал много по-малобройната войска на Мирамон.

— За да даде урок на тези кучета, генерал Ескобедо е накарал да екзекутират хиляда имперски офицери — продължи Салвадор. — Един от тях е бил дори братът на самия Мирамон.

Джини не можа да възпре едно остро пробуждане от жал. Спомни си горчивите думи на Агнес дьо Салм един ден, че две злини не правят едно добро. Нима наистина бе необходимо да е толкова жесток, за да даде урок на империалистите? Все пак всички се сражаваха за това, в което вярват, макар че Джини неволно си спомни цинизма на Мигел Лопес за лоялността на тримата най-високопоставени генерала към Максимилиан.

Салвадор поне й донесе добри новини за Диас. Войската на дон Порфирио все още се движела неотклонно към границите на провинция Пуебла. До една седмица щели да са там.

Джини знаеше, че това означава добра възможност за Стив да се отбие, за да я види. Ако се бе върнал във войската за постоянно, ще е толкова близо! Но дали се бе присъединил към нея, или все още се криеше в планината с партизаните? Трябваше да си напомни да е търпелива и да не се надява твърде много.

Две седмици след като Стив замина, Салвадор влезе с тихи стъпки в малката стая, която Джини бе определила за свой „кабинет“, а на лицето му бе изписано неодобрение...

— Има един мъж, който казва, че иска да ви види, господарке — ъгълчетата на устата на стареца се спуснаха кисело. — Той не изглежда добър човек, господарке. На мен ми прилича на бандит! Кой друг би дошъл толкова потайно от сенките след смрачаване? Но казва, че сенър го праща...

Джини скочи на крака, а зелените ѝ очи светнаха като факли.

— О, Салвадор! Защо не каза това по-рано? Къде е той? Предложи ли му нещо за ядене?

Без да дочака отговор, Джини се втурна покрай него към кухнята, където мъжът се бе изправил от прегърбената си поза до стената, когато тя влезе. Наистина имаше вид на злодей. Гледаше малката ѝ лична прислужница с пресметнато похотлив поглед, който я бе накарал да се свие до печката, но сега едва не издаде изненадата си, когато видя Джини.

Вкъщи тя захвърляше шала, с който обикновено покриваше главата и раменете си от слънцето, и косата ѝ светеше ярко като

калайдисаните медни тигани на стената. Беше боса за по-удобно и носеше изрязана бяла блуза и ярка шарена пола, като на местните индианки. Устните ѝ, когато се засмя доста въпросително, разкриха малки перлени зъби. Мъжът, чието име бе Маноло, я загледа с някакво страхопочитание.

Той свали широкото си сомбреро, за да разкрие дълга и сплъстена черна коса, докато запристъпва неловко с обувките си в ботуши крака, без да може да свали очи от Джини.

— Имаш да ми предадеш нещо ли? От съпруга ми? — гласът ѝ бе точно какъвто си го представяше — нисък и доста дрезгав. Той си помисли: „Почакай, докато кажа на другите! В бъдеще Естебан вече няма да страда от липса на доброволци, когато трябва да предаде някакво съобщение на жена си!“

Като се ухили, за да прикрие мислите си, Маноло извади едно смачкано листче хартия от джоба на извезания му със сребро елек. Този елек бе свалил от тялото на някакъв наконтен млад лейтенант от наемниците, който имаше слабост към един определен бар, когато не бе на работа и Маноло се гордееше с тази дреха, въпреки че кръстосаните патрондаши на гърдите му намаляваха малко красотата ѝ.

Той продължи да се хили, докато червенокосата жена държеше листчето в ръцете си, сякаш се страхуваше да го разгъне. Тя го следеше въпросително.

— Ял ли си? Сигурно си уморен. Салвадор с удоволствие ще ти даде нещо за хапване, както и малко текила, за да го преглътнеш, ако имаш време да си отпочинеш.

Старецът я бе последвал в кухнята и сега стоеше навъсен до печката, но когато Маноло призна, че наистина е много гладен, се обърна назад и започна да трака шумно с тиганите, като мърмореше под носа си.

Салвадор изглеждаше още по-недоволен, когато господарката предложи на „бандита“ стол и самата тя седна срещу него на кухненската маса. „Сеньор се движи в лоша среда — мислеше си той, докато сипваше яденето. — Жалко, че не е успял да намери някой подобър, когато да прати тук! Господарката не бива да седи на една маса с такъв злодей, нито да говори толкова приятелски с него!“

Той изпрати Мария да изтича до къщата си, като забеляза начина, по който я гледа мъжът. Поне не смееше да се отнася с неуважение към господарката.

Джини отпиваше от една чаша вино под възхитените погледи на Маноло и се опитваше да го разпитва за Стив, но той или не знаеше нищо, или не биваше да ѝ казва. Често вдигаше рамене, като казваше, че не знае кога Естебан ще се върне тук и призна доста гордо, че никога не се задържат твърде дълго на едно място.

— Но кога ще се върне, за да се присъедини към войската? — упорстваше Джини и получи още едно повдигане на раменете в отговор от мълчаливия ѝ посетител.

— *Quien sabe?* Може би скоро. Искаме да се присъединим към войската в похода ѝ към самото Мексико Сити!

Той изчезна точно толкова бързо и тихо, както бе дошъл, след като се наяде и Джини взе писмото със себе си, за да го прочете насаме в спалнята си.

Първото писмо, което Стив някога се бе сетил да ѝ напише. Колко бе непредсказуем!

Тя разгърна смачканото и сгънато листче и видя само няколко надраскани думи на него, без обръщение и формален завършек.

„Много сме заети, много пътуваме, но поне нещата се проясняват. Може би скоро ще те видя, ако още си там.“

Това бе всичко. Дори отдалеч, помисли си тя с горчивина, той все още можеше да я нарани. Тази бележка можеше да е написана за всеки друг, в нея нямаше нищо лично, предназначено само за нея, освен подигравателното полуобещание: „Може би ще те видя скоро.“ Какво го караше да се бои толкова много от обвързване?

„О, Стив, Стив! — помисли си тя отчаяно — защо продължавам да те обичам? Защо не мога да се отнасям с теб толкова нехайно, колкото ти с мен?“

Не можеше да открие отговорите у себе си. Трябваше само да е търпелива и да чака.

Стив Морган, който никога и при никакви обстоятелства не бе търпелив човек, също чакаше на свой ред. В случая изчакваше огромната армия на Диас да дойде на позиция, откъдето може да заплаши двете крепости на Пуебла. Но Диас — уверен, че ще постигне целта си и че те накрая ще се предадат — не бързаше. Предпочиташе да си играе на котка и мишка с имперските гарнизони, които бяха натоварени да защитават не само Пуебла, но и Оризаба, Кордоба и Вера Круз — само някои от по-важните градове на малката ивица земя, която сега бе единственият излаз на Максимилиан към океана.

Стив продължаваше да се радва на вълнението и рисковете на партизанския си живот, но бе започнал да се уморява от постоянното движение и дългите тежки преходи, които не позволяваха на човек да се наспи и да си почине както трябва.

Тъй като можеше да мине с лекота както за американец, така и за мексиканец, почти винаги пращаха него на разузнаване. Яздеше смело по пътя или влизаше в градове и села, гъмжащи от имперски войски и наемници, които продължаваха да се бият за Максимилиан. Навсякъде имаше американци и те вече не предизвикваха любопитство. Сурови мъже, които се бяха сражавали в Гражданската война и им бе харесало да се бият; мъже, които идваха да видят края на войната и да пишат за нея; мъже, които бяха любопитни; мъже, които искаха да натрупат богатство за себе си, когато империята рухне и земите и имененията, принадлежали на имперските поддръжници щяха да бъдат разпродадени.

Обикновено Стив вършеше това, което трябваше да прави, с хладна, пресметлива концентрация, която можеше да избухне в жестокост, когато държеше нож или пистолет в ръцете си и се канеше да го използва. Жените бяха средство за получаване на удоволствие, в една категория с хубавото ядене и удобното легло, където човек можеше да се наспи на спокойствие. Мислеше за тях само когато

имаше време. За някои, като Консепсион и контесата, можеше да мисли разсеяно дори с някаква топлота.

Но преди Джини отново да се върне толкова неочаквано в живота му, той не бе оставял някоя жена да въздейства нито на решенията, нито на реакциите му.

Консепсион бе танцьорка в един малък бар в Оризаба, когато отново бе попаднал на нея. Без да обръща внимание на рисковете, които поема, той бе започнал да посещава имението на Валмес колкото може по-често, особено откакто разбра, че съпругът на Соледад още се мъкне след императора. Когато отново видя Консепсион, бурната, страстна връзка между него и кръстницата му бе прераснала в нежно приятелство, особено като се има предвид, че Соледад бе дълбоко религиозна по свой собствен начин и изповедникът ѝ я бе укорил много строго за това, което наричаше почти кръвосмесителна връзка с кръщелника ѝ.

Дали бе отчасти от благодарност и отчасти защото не бе имал жена толкова дълго време, но Стив откри, че започва да се увлича почти прекалено много по нея. Тя все още бе красива, с тяло на младо момиче, понеже съпругът ѝ не бе успял да я дари с дете. Бе опитна и почти толкова лудо привлечена от Стив, колкото и той от нея в началото. Но след няколко срещи пламъкът започна да угасва и те започнаха да си говорят повече, отколкото да се любят. Всъщност връзката им започна да става по-улегнала и Стив трябваше да признае, че изпитва облекчение. Мразеше да се обвързва!

Консепсион с циганския ѝ нрав беше пълна противоположност на Соледад. Тя почти полудя от радост и облекчение, когато видя Стив и именно тя, хващайки го в момент на слабост, го бе убедила да я вземе със себе си като негова любовница. Тогава той си помисли: „Защо не?“ Партизаните си нямаха жени, които да ги следват навсякъде и не оставаха много време на едно място, за да си намерят постоянна спътница. Каза си, че ще е хубаво да има някоя топла жена, която да го чака в леглото, когато има няколко свободни дни. А и поне Консепсион го познаваше и разбираше достатъчно добре, за да не очаква никакви обещания от него.

Това бе връзка без усложнения, приятна и за двамата, и той почти бе успял да изкара от ума си зеленооката си жена — уличница, когато тя се появи изненадващо.

Сега, въпреки волята си, Стив се улавяше, че мисли прекалено често за Джини, когато трябваше да е съсредоточен върху нещо друго. Образът на лицето ѝ и на мекото ѝ чувствено тяло с прасковен цвят му пречеше да заспи, когато трябваше да се възползва от всяка свободна минута, която му остава за сън.

Запита се с горчивина как бе успяла да го омагьоса и защо трябва да е именно тя измежду всички други жени по света, за която той непрекъснато жадуваше. Трябваше да продължи да я мрази. Дори сега не искаше да си признае, че изпитва нещо повече от желание по нея, а и това бе достатъчно лошо! Все пак колко много други мъже я бяха пожелали? Всеки път, когато ръцете ѝ се вдигаха, за да го прегърнат по-силно, той ревниво си представяше колко ли други пъти трябва да е правила абсолютно същите движения, да е поднасяла устните си към другите си любовници по абсолютно същия начин. Спомни си колко ожесточено се бореше с него в дните, когато той беше учителят ѝ в изкуството на плътските удоволствия, но очевидно по някое време тя бе забравила как да се съпротивлява и вместо това се бе научила да се отдава. И колко страстно се отдаваше! Не само това, но дори се бе научила да поема инициативата в леглото...

Въпреки ирационалния му гняв спрямо новите умения на Джини, Стив не можа да не се усмихне, като си спомни как бе реагирала тя първия път, когато я отхвърли. Пустата му вещица! Тя почти го бе изнасила! Изглеждаше невъзможно да се промени толкова много за толкова кратко време, но той смътно усещаше, че промените в нея са по-дълбоки отколкото би си признала, и че има още тайни, които продължава да крие от него. Какво криеше? И защо?

„Дяволите да я вземат, още от самото начало успя да обърка живота ми. Тя е единствената жена, която е успявала да ми помрачи разсъдъка!“

Стив Морган се загледа доста мрачно в бирата си, а единият му лакът бе опрян на грубия дървен бар в кръчмата, която посещаваше обикновено, когато бе в Оризаба. Откакто се бе върнал от имението откри, че мислите за Джини му идваха на ум в най-неочаквани моменти, и обикновено не когато трябва. Защо не можеше да я забрави така, както бе забравял всички друга жени, които бе взимал, използвал и изоставял, когато бе готов да продължи по пътя си? Защо се бе оженил за нея? Но дори докато я проклинаше бясно, той усети, че я

желае. Запита се дали ще е в имението и ще го чака, или бе решила все пак да замине и да се върне отново към остатъците от предишния си живот. Това ѝ беше проблемът — бе напълно непредсказуема! Но може би именно това качество го бе заинтригувало в нея и го бе накарало да съжалява, дори в момента, че предложи доброволно да се заеме със задачата тази вечер. Сам си бе виновен! Ако не бе толкова решен да си докаже, че все още може да мине без нея, сега щеше да е преполовил пътя до Техуакан и щеше да се чувства много по-добре! Един мъж от другата страна на бара промърмори на местния индиански диалект:

— Тука има прекалено много северноамериканци. Защо не си стоят тези чужденци от тяхната страна на реката?

Някои от другите мексиканци се засмяха, но тихо, защото точно в тази кръчма бяха малцинство и освен това групичката северноамериканци, за които говореше приятелят им, не бяха от хората, с които човек искаше да си има вземане-даване.

Тези контрареволуционери бяха пристигнали само преди час и сега заемаха няколко от масите от едната страна на стаята. Оплакаха се, че изгарят от жажда и стаята се изпълни с шумния им смях и хвалби на техния си език.

Това бяха същите мъже, които полковник Дюпон бе разпределил по отряди, и на които Базен плащаше добре. Сега, след като и последният френски кораб бе напуснал Мексико, заплатите им идваха нарядко и все в злато или сребро от обеднялата хазна в Мексико Сити, в добавка към всичко останало, което можеха да плякосат от именията и селата на заподозрени хуаристки поддръжници. Сурови, въоръжени до зъби мъже с бради, които им продаваха още по-кръвнишки вид. Те стояха в Мексико, защото опасностите, на които се излагаха тук, бяха значително по-малки от риска да се върнат в Съединените щати и извинението, че водят война им даваше позволение да грабят и плякосват почти без ограничения. Повечето наемни войници, които бяха дошли в Мексико на тумби след избухването на войната, примамени от високите заплати и възможността поне веднъж да бъдат на страната на печелившите, вече се бяха върнали, когато войната взе обрат в полза на Хуарес. Тези, които останаха, бяха изметта на обществото — престъпници; мъже, които бяха плякосвали с Куантрил и се наслаждаваха да убиват;

дезертьори от Съюзническата армия по време на Гражданската война, които нямаха къде другаде да отидат.

Облечените в сиви униформи контрареволуционери бяха хора, от които човек трябваше да стои надалеч, но освен това бяха причинили доста главоболия на малкия отряд партизани, с които се движеше Стив. Тъй като нямаха какво да губят, тези брадати убийци поемаха повече рискове, отколкото останалите имперски войници, и нанасяха повече вреда. Те бяха голяма напаст и дори нещо повече — пречеха на огромната армия, която се приближаваше към Пуебла. И следователно трябваше някак да бъдат отстранени.

Стив пресуши горчивата бира в чашата си и я плъзна по бара.

— Я ми налей още две — рече той на кръчмаря със сипаничаво лице. — Тая вечер ме мъчи ужасна жажда.

Той се престори, че не забелязва доста изненадания поглед, който размени човекът с малката група мексиканци в края на бара. Значи този гринго говори езика им, така ли? И при това доста свободно, така че най-добре да внимават какво приказват. Този суров, синеок северноамериканец не изглеждаше от онзи вид хора, дето ще преглътнат безропотно някоя обида.

Кръчмарят донесе две бутилки бира доста чевръсто и Стив внимателно наброи монетите, като остави впечатление на човек, който е закъсал за пари.

— Ей, и ти си американец, нали? Как така говориш проклетия им език толкова добре, а?

Американецът, който току-що се бе приближил, облегнат на бара до Стив, имаше къса червена коса и огромни засукани надолу мустаци.

— Просто ми е интересно — рече той набързо, когато срещна твърдите сини очи, които сякаш се присвиха леко, пронизвайки неговите. — Аз самият съм тук вече кажи-речи цяла година и все още не знам повече от десетина думи и то за нещата, които са ми най-необходими — той се изсмя грубо и многозначително, но очите му продължиха да питат.

Стив само вдигна рамене, като отпи от бирата си.

— Имах много време да го науча — провлече той. — Нямах избор — той придаде на погледа си към другия мъж открито подозрение. — Защо питаш?

— Ами просто ей тъй! Опитвам се да завържа разговор с един сънародник. Понякога човек може да го хване истинска носталгия по родния му език.

— Сигурно. Напоследък не съм имал възможност да го говоря много.

Стив нарочно отвърщаше кратко, леко намръщено, сякаш бе решен да остане недоверчив. Той свърши двете бутилки бира и неохотно позволи на мъжа да го почерпи едно питие.

Казваше се Коул и бе от Тексас. Каза, че след войната просто „вятърът го довял насам“ и той се присъединил към контрареволуционерите заради парите. Стив се държеше така, сякаш алкохолът тъкмо започва да го хваща и призна, че е от Калифорния.

— Обаче родът ми е дошъл по Орегонския път, от Мисури. Били са едни от първите заселници, така се хвалеше старият. Навремето били фермери в Орегон. Но на мен ми се щеше да видя Калифорния, а пък след туй и останалия свят. Мамка му! — намръщи се той. — Трябваше да размисля!

— Аз си поскитах из Щатите с Куантрил. След туй нещата изглеждаха ужасно скучни и реших да дойда тука с няколко приятели и да се набъркам в тая проклета война.

Той щедро почерпи Стив още едно питие и го заведе на масата си, за да го запознае с приятелите си.

Както можеше да се очаква, разговорът се завъртя около войната и жените. Присъствието на непознат на масата им, който също беше американец, сякаш разпали любопитството им, макар че според странните си неписани правила те не го разпитваха много. Просто изглеждаше естествено след още няколко питиета той да признае, че не е видял много от Гражданската война, след като дезертирал от Съюзническата армия през 62-ра.

— Веднъж попаднах в една битка. Отде да знам, че бил офицер? Не беше униформен и носеше пушка. Както и да е, после нямах друг избор, освен да духна.

— Ей, слушай, трябваше да дойдеш при нас! Тогава се бихме много здраво, нали така, момчета? — смехът бе бурен, но не подигравателен.

Стив нарочно завали съвсем леко думите си:

— Тогава нямах много акъл. Върнах се в Сан Франциско да отпразнувам края на войната и се озовах на проклетия кораб...

— Искаш да кажеш, че си бил упоен и заставен насила? Веднъж се случи и на един мой приятел и след това никога не се завърна у дома. Как попадна там?

Стив обходи с очи кръга от брадясали лица, сякаш размишляваше дали да им се довери или не, и после вдигна рамене.

— Изглежда, че ми е било писано все да съм кутсузлия! Промъкнах се на един кораб за Вера Круз и успях да се скрия, докато отплава. И след това открих, че оная малка хубавелка Пепита, с която се бях забъркал, си имала ревнив съпруг, който не обичаше много чужденците. И тъй — той се ухили изкривено и полугневно, — аз се озовах в затвора и ме оставиха да гния там. Бил ли е някой от вас, хора, в мексикански затвор? Не вярвах, че все още има тъмници, докато не ме хвърлиха в една. Някои от тези килии се пълнят до половината с вода, като дойде прилива. И плюс т'ва те карат да се бърхтиш като вол за помията, дето ти дават. Обаче научих езика без грешка!

— Духна ли?

Стив ги погледна предпазливо.

— Абе, вие, момчета, един вид работите за правителството, нали? Казвам ви, ако някой от вас иска да ме тикне обратно в затвора, ще излезе оттук с краката напред, а пък аз не съм толкова бавен с пицкова, че да не си взема компания за из път!

— Спокойно, приятел, никой тука няма да те предаде. Бас ловя, че повечето от нас са били зад решетките, не е ли тъй?

Говорещият — едър мъжага с огромни рамене, намигна успокоително на Стив и побутна една бутилка през масата.

— Хайде, пийни още малко. Що не вземеш да дойдеш при нас, щом си я закъсал толкова?

— Мерси, ама почвам да си мисля, че нося лош късмет, дори и на себе си. Май ще се опитам да се върна в Калифорния.

— Тогава най-добре се озъртай за хуаристи по пътя! Тези негодници са насочили една армия и в тая посока.

Все още преструващ се на полупиян, Стив слушаше, докато алкохолът развърза езиките на другарите му и те започнаха да обсъждат войната. Коментарите им за имперските войски бяха не само изпълнени с презрение, но и граничеха с обида.

— Французите поне се биеха добре и знаеха к'во правят. Само те държаха оня Хуарес на мястото му.

— Единственото добро нещо, което си спомням от това, че ме бяха зачислили към армията на Мехия бяха фустите, малките войнишки женички — едрият мъжага, който бе заговорил, започна да се хили, а очите му се бяха присвили носталгично. — Спомням си, когато аз и двама от приятелите ми си имахме едно девойче, и то не обикновена мексиканска курва. Най-хубавото създание, което някога сте виждали — полуфранцузойка, полуамериканка, с коса като лъсната мед. Том Бийл я отмъкна от някакъв френски полковник. Спомняте ли си Том?

— Чух, че го убили в Сан Луис.

— Тя го уби. Заби му нож в гръкляна, изпипана работа. И при т'ва аз я бях научил да си служи с ножа — Мат Купър се засмя, като си спомни, а Стив, напрегнал всеки мускул и почти заслепен от ярост, трябваше да използва всичката си воля, за да остане на мястото си, отпуснал тяло на стола. Ако се помръднеше, щеше да убие Мат Купър.

Без да осъзнава ефекта, който предизвикаха думите му, Купър продължи историята си, хванал една бутилка в косматата си ръка.

— Не че тоя Том не заслужаваше да му видят сметката. Странен човек беше. Подъл и студен, обаче в боя не цепеше басма. Ама мразеше жените и това е. Направо густо му правеше да ги наранява. Пекос и аз не му давахме да бие много наш'то момиче, когато бяхме наблизо, но в оня ден ний двамата тъкмо бяхме слезли до града и докато се напивахме, Бийл я завел в няк'ква кръчма. Когато му трябваха пари, я караше да мърсува, разбирате ли? Само че оня път прекалил, както ми разправиха след туй. Започнал да й сваля дрехите пред всички — цяла стая, пълна със зяпнали маймуни. Един приятел ми каза, че било като търг за роби — щял да я продаде на оня, който предложил най-висока цена. Само че изведнъж тя превъртяла и го наръгала с един нож...

— Знаеш ли какво е станало с нея после?

Купър вдигна огромните си рамене, които се размърдаха мечешки под тясната му куртка.

— Това стана, когато французите държаха всичко в свои ръце там. Като изтрезняхме, двамата с Пекос отидохме до гарнизона, но тамошният сержант сви рамене. Каза, че някакъв френски офицер

дошъл, докато я разпитвали и я отвел със себе си в Мексико Сити. Но съм сигурен, че там се е изправила на краката си като коте. Наистина си я биваше!

Стив продължи да се взира в копчетата на отворената куртка на Мат Купър, обмисляйки къде точно да забие ножа си. Мозъкът му отново бе започнал да функционира, но студената ярост, която усети, когато едрият мъж бе започнал завъртяната си история, все още не бе изчезнала и бе направила решимостта му неумолима. Сега, след като знаеше къде отиват контрареволуционерите, той трябваше да излезе и да им подготви малък сюрприз. Но първо щеше да убие Купър.

Добре, че го мислеха за пиян и продължаваха разговора си. Той усещаше яростта в стомаха си, навита като гърмяща змия, готова да нападне. Значи това бе онази част от историята ѝ, която не му беше разказала. Той си спомни, че първата нощ тя каза: „Убивала съм човек, Стив“, но не спомена нито кой, нито защо. Колко ли още бе скрито зад тези нейни зелени очи? Джини, любимата му със слънчеви коси, меки, разтварящи се бедра и изкусителна уста на прелъстителка, която се разтапя под целувките му. Колко още мъже бяха изпитвали същите наслади като него? Тя бе убила един от тях, докарана до кой знае какво отчаяние и унижение, и още един седеше срещу него на масата и лочеше питието си като прасе, какъвто изглеждаше. Дали бяха прекършили твърдоглавия ѝ дух, дали бяха хвърлили яростната ѝ гордост в праха и я бяха пречупили точно като него в онзи гаден затвор? Той никога не бе усещал такова яростно, буйно желание да убие, както в този момент, макар че разумната, рационална част на съзнанието му го съветваше да изчака. Щеше да настъпи подходящ момент.

Бе лесно да се престори на пиян, когато най-накрая стана от масата, като застърга шумно със стола си и се отдалечи, залитайки. Всички бяха вече доста натряскани и почти не забелязаха лъкатушното му оттегляне. Само Коул извика след него гръмогласно:

— Ей, Стив, ако решиш да се присъединиш към нас, помни, че тръгваме утре сутрин!

Той измърмори нещо неразбираемо и се озова на хладния нощен въздух навън. Пое дълбоко дъх, сякаш дълго го бе стаявал.

На 12 март 1867 последният кораб с френски войници напусна пристанището на Вера Круз и в същия ден Стив Морган се върна в Hacienda de la Nostalgia.

Носеше униформа. Това бе първото нещо, което Джини забеляза, когато слезе тичешком по стълбите. Тъкмо се бе изкъпала и още не бе изсъхнала. Влажните къдрици бяха вдигнати небрежно с фиби на главата ѝ, а кожата ѝ блестеше от водата.

Той вече слизаше от коня, когато тя внезапно се спря само на две крачки от него, прехапала долната си устна, а зелените ѝ очи засвяткаха гневно, като си спомни колко му бе сърдита.

— Е? — той повдигна вежда въпросително.

— Какво „е“! Само това ли имаш да ми кажеш? Мина почти месец, а единствената вест, която се сети да ми изпратиш бе тази... тази бележка, в която не пишеше нищо, която спокойно можеше да напишеш и на Салвадор!

— След като толкова те е разгневил, съжалявам, че не казах на Маноло да я даде на Салвадор — той застана, загледан в нея със странна, сурова усмивка, а сините му очи блестяха от някаква емоция, която тя не можеше да разгадае.

— Е, поне Салвадор ми носеше новини за войната — рече тя начумерено, като добави почти неохотно: — Виждам, че най-после си се присъединил към истинската войска! Кога стана това?

— Преди две седмици, след като пометохме една група контрареволуционери, които ни създаваха неприятности.

Той се извърна от нея доста рязко и започна да сваля торбите си от седлото и тя забеляза, че движи едната си ръка доста сковано, сякаш го боли.

Гневът ѝ веднага се изпари и тя се втурна към него, с разширени от тревога очи.

— Стив! Ранен си, нали? О, за бога, защо не ми каза? Защо не ми писа?

Ръцете и сякаш полетяха към врата му и саркастичната забележка, която той се канеше да направи, затихна под сладкия, познат натиск на устните ѝ. Той пусна торбите и започна да я целува диво, страстно, сякаш трябваше да остави по нея печат, че е негова. Можеше да направи само едно нещо, помисли си той лудо, и то бе да я отведе в леглото. Бе прекарал твърде много време сам с мислите си и имаше прекалено много горчивина, събрана като отрова в него.

След това, в спалнята, вече не говореха, освен някоя задъхана любовна и страстна дума, която идваше съвсем естествено, докато преоткриваха телата и възможностите си.

Той я желаше! Въпреки рязката нотка в гласа му и саркастичното повдигане на устните му, когато я заговори отначало, след като се хвърли в прегръдките му, той я притискаше така, сякаш не можеше да понесе мисълта да я пусне. И въпреки ухилените, наблюдаващи лица на Салвадор и селяните, които бяха дошли да го посрещнат, той я отнесе на ръце право в спалнята, като хлопна с крак вратата зад гърба си с трясък, който сигурно се е чул и навън.

Сънена и довольна, Джини лежеше, все още притисната от тежестта на тялото му, докато той бе полузаспал, а дишането му постепенно се успокояваше. Все пак се бе върнал при нея, точно когато бе започнала да се отчайва, че никога няма да го направи. Пръстите ѝ нежно галеха ръбчетата на белезите по гърба му и се развълнува, когато докосна превръзката, все още увита стегнато около гърдите и рамото му, за да държи на място дебелия бинт. Бе ранен. Сигурно е участвал в някаква битка, за която още не е имал време да ѝ разкаже. Тя бе започнала да го разпитва за това, когато той заглуши думите ѝ с устни.

„Ето защо не се е върнал по-рано“ помисли си тя и въпреки ужасяващата мисъл, че можеше да го убият, без тя дори да узнае за това, някак се радваше, че раната, а не безразличието му го бе забавила толкова.

Шарките от късното следобедно слънце, проникващи през полуотворения прозорец, бяха започнали да стават по-бледи, като рози от старо злато на някаква завеса от дамаска в паметта ѝ. В кухнята Салвадор сигурно приготвяше вечерята, а старото му, сбръчкано лице вероятно бе кисело, докато се чудеше дали ще ядат или не.

Джини нямаше особен апетит напоследък, но сега изведнъж се почувства прегладняла, като че ли не е слагала залък в уста седмици наред. И Стив май се чувстваше по същия начин. Изглеждаше отслабнал и лицето му имаше уморени, напрегнати бразди, които не бе забелязвала по-рано. И се бе подстригал. Тя докосна врата му с пръсти, като откри мястото, където косата му бе пораснала толкова, че бе почнала леко да се накъдря.

Лицето му бе заровено в гъстата и коса в извивката между шията и рамото ѝ, но сега изведнъж го обърна така, че зъбите му одраскаха бузата ѝ.

— Нещо си неспокойна, chica. Какво има?

— О, просто се чудех дали си гладен — призна тя безсрамно. — Цяла седмица няхах апетит и сега изведнъж се чувствам така, сякаш мога да изям всичко! Една планина царевични питки, две купи чили, портокали и папая, и да поля всичко това с океани от вино!

Той меко се разсмя.

— Това е страхотна мисъл в сегашното ти положение! Какво противодействие ми предлагаш, особено като се има предвид, че гладът ми в момента е само за теб, малка изкусителна безделница!

Като я държеше пристисната на леглото, той започна да хапе гърдите ѝ, а езикът му дразнеше зърната ѝ, докато тя започна да се извива под него, стенойки безпомощно.

— О, Стив! О, Стив! Да!

— Какво означава това? Успях ли наистина да събудя и някакъв друг глад в блудното ти тяло?

Той се претърколи по гръб, като ѝ се ухили, докато тя почти заплака от безсилие, а ноктите ѝ се впиха в гърдите му.

— О, дяволите да те вземат, Стив! Не можеш да постъпиш така с мен! Няма да ти позволя!

— Всъщност аз съм доста уморен. А и като спомена за това, мисълта за храна ми звучи много изкушаващо.

— Ти... ти, звяр такъв! Проклет негодник! Казваш това нарочно, за да ме дразниш!

Тя се плъзна върху него и започна да го налага с юмруци, докато той не ги хвана.

— Тигрица! Какво се опитваш да направиш? Да ми отвориш отново раната ли? Мога да се сетя за по-добри начини да си възвърнеш

апетита.

Като схвана внезапно смисъла на думите му, тя започна да се мръщи гневно и след това се закикоти, без да може да спре, докато той придърпа лицето ѝ към своето и започна да го целува, а ръцете му се движеха гальовно по тялото ѝ, докато тя почти полудя от желание и направи точно това, което той искаше.

В края на краищата вечеряха много късно, понеже Стив настояваше да се изкъпе и тя отида да му намери някои чисти дрехи в торбите, които още стояха отвън, в гостната, където ги бе оставил Салвадор.

Джини бе устояла на изкушението да надзърне, да ги прерови, за да види какво носи той и къде е бил, но единственото нещо, което намери, лежеше точно под дрехите, които Стив я бе помолил да му донесе и тя се втренич намерено в него няколко минути. Арканзаска „кличка за зъби“ — един нож, който ѝ бе до болка познат, но който бе странно да намери у Стив. Той предпочиташе кама и често ѝ бе казвал, че това е единственият нож, който си струва да носиш. „Камата може да послужи за най-различни работи“, спомни си тя думите му при едно от пътуванията им. Той използваше своята, за да реже клонки от дърветата, за да направи подслон, или за да одере животните, които бе убил. И дори веднъж тя го бе прободла с тази кама.

Джини искаше да вземе новия нож и да го разгледа внимателно, понеже той изглеждаше странно и почти зловещо познат, но нещо я спря и тя с потръпване го остави на мястото му. Не, нека Стив ѝ каже, ако иска. Тя нямаше да го остави да си мисли, че е ровила в нещата му.

Джини бърбеше почти нервно по време на вечерята, като умираше от желание да го разпита, но се боеше да го направи, за да не върне онзи саркастичен, почти омразен поглед на лицето му. Разказваше му разни дреболии и маловажни неща — за подобренията, които е направила в имението, за градинката с билки, която бе засадила. През цялото време усещаше, че той я наблюдава. Дори когато ѝ се усмихваше лениво от време на време и ѝ казваше любезно да продължава, той следеше държането ѝ.

Накрая, когато тя замълча неловко и започна да пие виното си твърде бързо, Стив се облегна на стола си и започна открито да я изучава, сякаш я познаваше само от няколко часа.

— Домашната обстановка явно ти се отразява добре, мила. И ми харесва този тен, който си придобила. Придава на кожата ти някакъв нежен цвят. Напомняш ми за праскова — цялата.

Споменът за следобеда, който бяха прекарали в леглото, като се изследваха един друг, изведнъж я накара да поруменее и да сведе очи. Защо я гледаше толкова странно, сякаш я мрази, макар че ѝ правеше комплименти.

— Какъв свенлив, невинен вид имаш понякога! — продължи той. — Кой би си помислил, ако те видеше сега, че някога си била курва?

Внезапната атака я накара видимо да потръпне, макар че повдигна предизвикателно очи към него.

— О, боже! Каква е тази жестока игра, която си измислил този път?

Той хладно сви рамене, а очите му уловиха нейните с твърдия си, въпросителен поглед.

— Защо ще искам да играя игри с теб? Просто преди една седмица се натъкнах на един твой приятел и разказът му за някои инциденти в миналото ти беше много увлекателен — тя възкликна, а гласът му стана по-твърд и той почти изръмжа: — Кажи ми, колко взимаше за теб Том Бийл, когато те отстъпваше на някой от приятелите си? С колко други те делеше безплатно?

Гласът ѝ се превърна в агонизиращ шепот:

— О, не! Не!

— Не ми каза всичко, нали? Не ми каза, че те е продавал на всеки мъж, който е можел да си позволи няколко песос, за да се наслади на прелестите ти.

— Престани! — тя скочи на крака и запуши ушите си с ръце. — Престани! Не искам да слушам повече!

Той стигна до нея само с един скок като пантера. Хвана китките ѝ и ги дръпна надолу, докато ги задържа неподвижни пред нея.

— По дяволите, ще слушаш, поне докато свърша! Как мислиш, че се чувствах аз, като слушах как разказват окаяната ти съдба пред стая, пълна със зяпнали мъже? Приятелят ти Мат Купър, същият, който те е научил да си служиш толкова добре с ножа, не те е забравил и още помни колко си била добра. Всъщност двамата с другаря му отишли да те търсят, след като чули, че си убила Бийл. О, Исусе! — той извика това яростно в лицето ѝ, а пръстите му се стегнаха около китките ѝ,

докато тя започна да вика от болка и страх. — Защо не ми каза? Какво те накара да скриеш истината? И колко други подобни неща криеш още?

Изведнъж тя отметна глава с очи, плувнали в сълзи, но все още можеше да го погледне бясно.

— Няма ли нещо, което и ти криеш от мен? Някоя... някоя случка, която е толкова ужасна, толкова невъзможно гадна, че дори не можеш да понесеш мисълта за нея? Нямах право да ме съдиш. Ти си мъж, така че не можеш да разбереш колко може да бъде унижена една жена. Не можеш да разбереш какво е да се чувстваш, че си... показвана като животно на всички тези мъже, с облещени очи и усти, зяпнали от похот... да, облещени и крещящи мръсотии, докато той... той ми каза да се съблека, за да можели да видят какво ще получат! И след това аз не можех... не можех... Той започна да ме удря и да къса от тялото ми онази гадна курвенска рокля, която ме накара да облека. И през цялото време хвърляха монети... идваха от всички страни... пари, за да видят как свалят дрехите ми, сякаш аз... Тогава полудях! Спомних си, че имам нож. Дори не знаех какво правя, когато го забих в гърлото му и чух ужасните звуци, който издаде, а кръвта шуртеше навсякъде, навсякъде!

Гласът ѝ се бе извисил до бесен писък и тя почти не разбра, че Стив я пусна внезапно и я гледаше втренчено, а лицето му бе побледняло под тъмния му тен.

— Джини.

Тя помисли, че отново ще я сграбчи и се дръпна назад с разширени очи.

— Не! Не искам да ме докосваш! Не сега. Мръсна съм, забрави ли? Аз съм курва. Десетки мъже са ме използвали и ти никога няма да ми простиш за това, нали? Дори и да не е моя вината... Понеже оцелях, макар че исках да умра... Защото ти искаш да си този, който да ме унищожи, докато те не можах... И знаеш ли защо можеш, Стив? Знаеш ли?

— Млъкни! Дяволите да те вземат! Това ли искаш да направиш сега? Да ме накараш да се чувствам виновен за нещата, които си вършила?

— Престани! — тя изкрещя думите в лицето му, задъхана от силата на емоциите си. — Нима не си бил достатъчно смъртен, за да

страдаш от боя, и глада, и... мъченията, докато... докато си готов да направиш всичко, абсолютно всичко, само за да продължиш да живееш? Никога ли не си знаел какво значи да те карат да правиш неща, за които дори те е страх да си помислиш, понеже вече не ти пука? Аз бях само тяло, това е всичко — вещ, която можеше да бъде използвана и продавана. Вътрешно бях мъртва и престана да ме интересува какво се случва с мен, защото ти беше мъртъв, защото те обичах, но теб те убиха, и нищо друго нямаше значение... — тя започна да се смее истерично, докато сълзите се стичаха по бузите ѝ. — През цялото време си казвах като безнадеждно заклинание: „Няма значение... Няма значение... Всичко вече е без значение.“

— Ти не си на себе си. Не виждаш ли, че няма защо да плачеш? — изведнъж тя бе в обятията му, усещаше твърдостта на ръцете му като стоманени обръчи около себе си. Тя продължаваше да ридае неудържимо, а сълзите ѝ мокреха ризата му.

— Слушай — казваше ѝ той със странен, безизразен глас — той е мъртъв. Мислиш ли, че можех да го оставя жив след това, което каза?

— Стив — тя се опита да се отскубне от обятията му, но той само я хвана още по-здраво, като притисна лицето ѝ към рамото си.

— Бях в Оризаба да търся някакви проклети контрареволуционери, които много ни тормозеха. Попаднах на тях — и на него — твойт Мат Купър. Причаках го във в уличката. Знаех къде са отседнали — те сами ми го казаха, глупаците! Бяха трима — с двама повече, отколкото очаквах, но в този момент не ме интересуваха. Мисълта за теб винаги е успявала да унищожи всичката предпазливост, която притежавам! Беше много трудна битка, казвам ти, но аз първо им взех пистолетите. Те си мислеха, че им искам парите, негодниците!

— Недей! Недей! — започна да шепне тя. — Не искам да го чуя.

Гласът му стана по-рязък.

— Защо не? Не искаш ли да чуеш, че си била отмъстена? Че аз бях достатъчно мъжествен, за да убия поне трима от любовниците ти? Другите двама бяха лесни — те бяха твърде пияни, за да се бият добре, но Мат Купър — мога да му призная, че е истински борец. Посегна към ножа си и знаеше как да си служи с него. Той ми нанесе тази рана, за която толкова любопитствах! Но аз винаги бих избрал кама. Трябваше да убия другите двама много бързо, за да не вдигат шум и да

доведаат останалите, обаче с Купър не бързах. Казах му защо ще го убия и той се би като лъв — при това мълчаливо, сякаш е знаел, че това все някога ще му се случи.

— И си го убил. Това е бил ножът, който видях в торбата ти.

— Мислех, че може да поискаш да си го запазиш за спомен.

Тя каза много тихо:

— О, мили боже!

А той се изсмя с някаква рязка, горчива нотка в гърлото.

— Признавам, че беше глупаво и безразсъдно от моя страна. Трябваше само да разбера къде са контрите и накъде ще тръгнат оттам. Но както се стекоха нещата, ние им устроихме засада. Тогава някакъв заблуден куршум попадна в рамото ми. Но си струваше, защото ги избихме до един.

Сякаш не го беше чула, Джини прошепна като на себе си:

— Ти си го убил... заради мен! Горкият Мат, той бе единственият, който се държеше мило. Защищаваше ме от Бийл, когато бе трезвен — тя усети как ръцете му се стягат от наново бликналия му гняв и каза със същия дрезгав шепот: — Но защо? Защо си направи този труд, Стив? Никога няма да ми простиш, че съм станала такава. Дори не ти пука вече за мен, ако изобщо някога те е било грижа! Тогава защо?

— Защо мислиш, че съм тук? Права си, не мога да забравя нищо от това. То е като гнойна, смъртна рана, откакто ти се върна — миналото ти! Но въпреки това аз те желая! Ти си за мен като опиум, като болест, от която не мога да се отърся! Искам да те накажа за това, в което си се превърнала и въпреки това в същото време те желая! — гласът му стана по-дрезгав и тя усети как ръцете му бавно, гальовно пролазват по гърба ѝ, докато пръстите му стигнаха до косата ѝ я заграбиха в шепи. — Копнея за плътта ти и за мекотата ти. Копнея да усещам косата ти като коприна в ръцете ми. Искам да те слушам как викаш нежно под мен, да се заровя в теб. Никога не съм срещал друга жена, която да ме е задоволявала и измъчвала толкова, колкото ти. За бога, Джини, това не ти ли стига? Какво друго искаш от мен, освен това, което искам аз от теб?

Тя отново започна да ридае и да го удря диво по гърдите.

— Не! Не така! Говориш, като че ли съм твоята курва, а не жена ти!

Въпреки яростта ѝ той лесно я вдигна на ръце, като я преметна през рамо, когато тя продължи да се бори.

— Какво значение има? Защо да не си моята курва за разнообразие? А ако наистина искаш да се чувстваш като съпруга, тогава най-добре ще е да започнеш да се държиш като такава. Има поне едно съпружеско задължение, с което се справяш изключително добре!

— О! — извика тя гласно от ярост и безсилие, докато я отнасяше в спалнята. Той се засмя.

— Да не искаш Салвадор да си помисли, че се налага да насилвам собствената си жена? Бъди разумна, Джини! Все пак единственото нещо, за което нямаме разногласия, изглежда, е леглото. Защо да не се възползваме максимално от това?

Той я постави не особено внимателно отгоре и легна над нея, а очите му засвяткаха към нея от страст, омраза и желание — всичко едновременно, докато Джини спря да се бори, както и очакваше. Все още разплакана, тя обви ръце около врата му.

Когато Джини се събуди на следващата сутрин, тя осъзна, че някакъв инстинкт я накара да протегне ръка, за да опипа мястото до себе си, само за да открие, че е празно. Тя се надигна като стисна клепки срещу ярката слънчева светлина, нахлула в стаята.

„Къде е той? Късно е, може би само е излязъл навън и след минутка ще се върне да ме събуди“ каза си тя, но още докато се мъчеше да се успокои с радостни мисли, някакъв дълбок инстинкт накара Джини да се смрази от страх.

Когато Мария почука леко на вратата и след това я отвори, с разширени очи и сериозно лице, Джини разбра още преди да види късчето хартия, което момичето държеше в ръката си, че най-лошите й опасения бяха на път да се потвърдят.

„Съжалявам, Джини, но изобщо не успях да ти кажа, че трябва да замина утре рано сутринта — *c'est la guerre!* Вероятно ще мине доста време, преди отново да мина насам.“

„Защо изобщо си прави труда да пише?“ помисли си Джини яростно. „Защо поне не ме остави сама да си направя заключенията?“

Всички горчиви спомени за предишната нощ се върнаха и тя покри лице с ръцете си, без да знае кого мрази повече — него или себе си. Колко бе жесток! Колко несправедлив, колко неразумен! И той бе признал съвсем откровено, че никога няма да може да забрави, нито да й прости за миналото. Всъщност дори я обвини за всичко, когато в началото бе виновен изцяло той! О, боже, какво можеше да направи? Тя имаше чувството, че не може да понесе повече болка и знаеше, че той ще продължи да я наранява и да използва тялото ѝ, докато му позволи. Това бе всичко, което тя означаваше за него — едно женско тяло за разтуха. И все пак, помисли си тя горчиво, защо не? В края на краищата именно тя го бе преследвала тук и се бе хвърлила в обятията му, принуждавайки го да я приеме.

„Той нито веднъж не ми е казвал, че ме обича — поне в това отношение е бил честен! И дори призна, че няма намерение да

консумира брака ни, дори в началото! Така че през цялото време само на мен ми пукаше, само аз му отдадох сърцето си. Той се ожени за мен само заради обещанието, което бе дал на дядо си! Честно ли е от негова гледна точка да му натресат жена, която очевидно не желае?“

Когато Мария се върна с млякото с какао на сеньората, тя намери Джини обляна в сълзи. Очите на момичето се изпълниха със съчувствие, докато излезе на пръсти от стаята. Бе естествено, предположи тя. Колко ли е тъжно да имаш само една любовна нощ и след това любимият ти да бъде откъснат от теб заради войната! Самата Мария бе твърде млада, казваше майка ѝ, за да си мисли още за млади мъже, но въпреки това тя си имаше собствено мнение! Надяваше се, че сеньор ще се върне бързо, за да почне сеньората отново да се усмихва.

Стив Морган обаче точно в този момент яздеше с всички сили далеч от Техуакан към планините, които ограждаха Пуебла. Той се чувстваше неописуемо уморен и настроението му съвсем не бе ведро, макар че леко се подобри, когато настигна хората си на предварително определеното място.

Сержант Маноло Ордас дойде да го посрещне с широка усмивка на лицето:

— Помислих, че може да си променил решението си! — намигна му той. — Ако имах жена като твоята, направо нямаше да мога да се откъсна от прегръдките ѝ!

Близостта, която се бе породила в тях, докато и двамата бяха партизани, постоянно в движение и понякога дележащи хляба си, принуди Стив да се ухили уморено.

— Е, тук съм, както виждаш! Хайде да тръгваме — имаме по-малко от седмица, за да свършим тази работа.

Мъжете вече се качваха на конете. Това бе подбрана група от двадесет и петима мъже, повечето от които бивши партизани — мъже, които познаваха тези планини и всяка тяхна пътечка и прикритие в тях. Бяха предвождани от капитан Естебан Алварадо, избран специално за тази мисия, защото някога е бил точно в този затвор, който възнамеряваха да посетят.

Това бе официална операция, така че всички бяха в униформи. Трябваше да се вземе сребърната руда, от която се нуждаеха спешно, за да я заменят за пари и да платят на хуаристките войски, както и да се

издължат за оръжията, които продължаваха да пристигат през границата.

Генерал Диас им обясни много точно процедурата, която трябваше да следват. Щеше да бъде официална, директна конфискация. Собственикът на мината вече бе избягал от страната, оставяйки малък военен гарнизон и надзирателите на затвора да защитават интересите му. Сребърната мина сега принадлежеше на държавата, а всъщност държавата в момента се представляваше от президента Бенито Хуарес.

Естествено, имаше и други мини, които трябваше да бъдат превзети по подобен начин, но те бяха далеч. Точно тази, сгущена в хълмовете близо до Пуебла, щеше да осигурява сребро за войската на Порфирио Диас и същевременно нямаше да може да изпраща повече доставки във Вера Круз, за да пълни джобовете на имперските армии.

Това всъщност означаваше, че ги чакат дълги дни и нощи на уморителна езда, особено след като се налагаше да избягват основните и по-често използвани проходи и да си проправят път през планината, като използват дори кози пътечки, когато се наложеше. Все едно отново бяха партизани, казваха си мъжете. Всички пътуваха почти без никакъв багаж заради среброто, което трябваше да донесат със себе си на връщане. Понякога двама души делиха дори храната си, която намираха откъдето могат — ядяха даже кактусова каша и кедрови орехи.

Докато проникваха все по-навътре в планината, въздухът ставаше все по-студен и по-разреден. Понякога влажна, хладна мъгла се спускаше върху всичко и униформите им сякаш бяха вечно подгизнали. Слава богу, че имперските армии бяха твърде заети да защитават четирите основни града, останали от империята на Максимилиан, за да могат да заделят мъже да патрулират тези отдалечени райони. Слава богу и за мъглите, които прикриваха тайното им пътуване. Сега мъжете обръщаха повече внимание на конете си, отколкото на себе си. Загубата на кон вероятно щеше да означава бедствие и смърт за ездача му. Те крадяха от малкото си часове за спане, като прекарваха повечето време на седлото. Колкото по-скоро стигнеха до крайната си цел, толкова по-бързо щяха да успеят да се върнат.

Стив Морган усети, че е необичайно разсеян по време на дългите дни и нощи, които последваха бързото му, почти скришно заминаване

от имението. Той си каза ядосано, че загрижеността му се е превърнала почти в мания. По дяволите, защо Джини продължаваше да се вмъква в мислите му дори сега? Защо всъщност се чувстваше виновен, че я бе напуснал по този начин?

Спомни си как изглеждаше тя в съня си онази сутрин — клепачите ѝ все още бяха червени и подути от сълзите, които я бе накарал да пролее, а косата ѝ бе разпиляна в сплетени кичури по лицето ѝ. Той не бе имал време да ѝ напише по-дълга бележка, а и не се чувстваше в настроение за дълги обяснения, нито за сълзите и упреците, с които вероятно щеше да се сблъска, ако тя бе будна. Затова я остави все още заспала и сега не можеше да спре да мисли за нея.

Миналото си го връщаше тъпкано, помисли си Стив мрачно. Първо нейното, а сега и неговото. Той се замисли за този затвор и усети как чувството на чиста омраза преминава през мозъка му и се запита дали женственият млад доктор още е там. Как му беше името? Кабрийо, да, така беше. Доктор Кабрийо. Той прехвърли името на езика си като някакъв противен, горчив на вкус залък и усети как всичките му стари рани отново се обаждат. Оковите на ръцете и краката, които се впиваха дълбоко в кожата, почти до костта; тъмницата и бавната корозия на съзнанието, докато тялото продължаваше сяпало да функционира. Онази сутрин, когато го изведоха на слънце; неописуемо ужасяващото чувство, когато мравките започнаха да лазят любопитно по изтръпналата му плът; лъснатият ботуш на доктора, който го сръга в ребрата... И въпреки това той оцеля. Беше тук и се връщаше по собствено желание. Каква непредсказуема ирония!

Внезапно ги настигна заслепяващ пороен дъжд, докато вървяха още по-навътре в отдалечената планина, наречена Малинче. Друмищата, които следваха — не по-големи от животински пътеки, станаха хлъзгави и те бяха благодарни на закрилата на гъсто растящите кедри. Въпреки това бяха твърде близо до крайната си цел, за да спрат. Продължиха да вървят, бавно и предпазливо, а конете им пристъпваха внимателно.

Студът проникваше режещ през мокрите им униформи. Стив, както и останалите, вдигна яката на мундира си и дръпна козирката на шапката си, за да предпазва очите си от студения дъжд.

Adelante! Не спирайте! Дъждът капеше от боровите иглички и издаваше мек, ромолящ звук, докато преминаваше през листата. Някъде отдясно се чуваше звук на вода, която се стича в някакъв стръмен дол. Вода, която течеше, за да се влее в реката и да завърши пътя си в морето. Какво щеше да се случи, когато стигнеха до затвора? Дали внимателно планираният им блъф щеше да подейства?

Стив хвърли един поглед нагоре през увисналите клони, за да види дали има някакви изгледи дъждът да спре, но небето изглеждаше стоманеносиво и заплашително. Какъв проклет начин да се води война! Но пък нима той ставаше за нещо друго? Осъзна почти с шок, че е прекарал над една трета от живота си, правейки точно това. Пътуваше, местеше се. Понякога бе преследвачът, понякога — преследваният. Нощи, когато бе спал на земята или в евтини хотели и кръчми. Безименни, безбройни жени. Случайни срещи с предвидим, неизбежен край. Винаги кратки, винаги безсмислени, като се замислеше за тях по-късно. Освен една. Той си спомни извънредно ясно как яздеше с нея на седлото. Спомни си извивката на гърба ѝ, притиснатата плът в него, топлината на тялото ѝ под едно тънко одеяло. Усети вкус на дъжд и солени сълзи в устата си.

Как я бе накарал да страда! И я бе довел, без да го разбере, до още по-голямо страдание и унижение. Да, тя бе достатъчно силна, за да преживее всичко това — всъщност в известен смисъл бе по-силна от него. Нейните белези бяха по-дълбоки от неговите, макар че не се виждаха. И тя никога нямаше да ги остави да се виждат — бе прекалено горда! Бе прекалено силна. Той се опита да я накара да лази на колене пред него, да го моли за прошка и тя бе отказала да го направи.

Единственото нещо, което признаваше, бе любовта си към него и той я бе захвърлил в лицето и — твърде голям страхливец, за да признае истината — че той я караше да плаща за същите онези престъпления, които бе извършил спрямо нея. Бе се държал като подрастващ, който е в плен на първата си романтична любов, без да може да понесе факта, че идолът му внезапно се е оказал с мръсни крака и осквернен ореол. Все пак какво значение имаше? Тя е била с други мъже и бе използвала тялото си като средство за оцеляване. Дали наистина предпочиташе да чуе, че вместо това се е самоубила? Можеше ли да понесе тази мисъл?

Тя го бе помолила да разбере и той я бе отритнал. *Perdición!* Той се прокле, като си спомни внезапно съкрушения поглед на лицето ѝ. „И се наричам цивилизован човек, когато съм постъпвал по-зле от всеки неграмотен дивак! С колко жени съм спал само за да задоволя някакъв мимолетен апетит? Нима не я взех за първи път именно по тази причина?“ Той се замисли за Консепсион — заела мястото ѝ като негова любовница, когато Джини се появи. И тя се е била за него, малката му амазонка! Изведнъж усети див, лудешки копнеж да почувства ръцете ѝ около врата си, да я притисне към себе си и да я целува безкрайно. „Джини, Джини, *sangre de mi corazon, amada mía...*“ Защо винаги му се струваше толкова трудно да ѝ каже тези думи?

Дъждът бе понамалял и сега се спускаше като тънка паяжина — ситна мъгла от влага. Той се обърна, за да погледне мъжете с нещастен вид, които вървяха подире му.

— Хайде, не трябва да спираме. Остана още съвсем малко...

Те излязоха от една долчинка и се запускаха по планинския склон. Дърветата скоро отстъпиха място на голи скали. Още едно изкачване, после едно спускане и щяха да видят червеникавите стени на затвора.

Стив остави петима от хората си скрити, разпръснати на възможно най-голямо разстояние, взе останалите двадесет със себе си и препусна смело по откритата земя, която водеше до масивните порти.

— Мисля, че това е едно от най-смущаващите преживявания в живота ми — рече Маноло, като стигнаха пред портите.

Извикаха им от една от кулите, когато се приближиха толкова, че да се видят униформите им:

— *Alto! Quien es?*

Стив откри, че трябва да преглътне, преди да може да отговори. Придаде на гласа си възможно най-твърд и заповеден тон.

— Капитан Алварado, девета кавалерийска рота под командването на генерал Диас. Трябва да говоря по работа с командира ви. Най-добре отворете бързо. Аз и хората ми сме много мокри.

Последва кратка пауза, в която почти усетиха изненадата и паниката на мъжете, които току-що ги бяха спрели. Накрая един глас се обади с нотка на съмнение:

— Генерал Диас ли казахте? Хуаристи ли сте?

— Генерал Диас служи на нашия президент, дон Бенито Хуарес. Ние представляваме мексиканското правителство, господа! Какво означава това забавяне?

— Един момент! Почакайте един момент, докато кажем на нашия капитан...

Те зачакаха, а всяка секунда им се струваше безкрайна. Лесна мишена. Стив се молеше мъжете, скрити зад тях, да успеят да ги прикрият в случай, че се наложи да преминат към бързо отстъпление. Но от такова разстояние колко от тях щяха да оживеят, за да се скрият?

Внезапно портите се отвориха със скърцане. Един мъж в униформа на капитан от имперската армия се показва на входа, а после, когато вратите се отвориха по-широко, зад него се видяха и останалите мъже, застанали в полукръг с пушки, готови за стрелба.

— Можете да влезете, господа, но ще трябва да обясните...

Стив си позволи да се усмихне леко със стиснати устни, докато отдаваше чест на съперника си.

— Трябва ли да обясняваме нещо, което е очевидно, сеньор капитан? Войната почти свърши. Току-що превзехме Пуебла, а цялата провинция вече е под командването на нашия пълководец — генерал Порфирио Диас.

Той задържа леко саркастичната усмивка, като силно се надяваше, че войниците в този изолиран гарнизон не са получавали никакви вести напоследък. Усети напрежението в мъжете точно зад него, които седяха толкова изправено на конете си и собствените му мускули се изопнаха от безпокойство.

— Но какво правите тук, сеньор капитан? — командирът на малкото поделение не спираше да подръпва нервно мустак, сякаш не знаеше какво да предприеме.

— Мое задължение е да ви уведомя, сър, че това място вече е собственост на държавата. Нали разбирате правителствената политика по отношение на собствеността на някои хора, които са заговорничели срещу държавата? — сякаш за да намали малко строгостта на думите си, Стив повдигна леко рамене. — А що се отнася до вас и хората ви, капитане, вие сте войници, нали? Дадена ми е заповед да не се налагат наказания на лоялни войници, които са се били за предишното командване и ви се дава възможност да се прехвърлите на страната на сегашното справедливо правителство на Мексико — той добави с

изкривена усмивка: — Честно казано, капитане, нито аз, нито хората ми, не искаме да се заемаме с това задължение. Тук е твърде затънтено място, а и ние бързаме да се присъединим към похода към Мексико Сити.

— Към Мексико Сити ли казахте? Толкова ли е напреднала войната?

— Вече едва ли може да се нарече война, за наша радост. Сега е само отстъпление. Президентът ни е в Сан Луис Потоси. Веднага щом превземем Керетаро, той ще отиде в Мексико Сити, за да се извърши официалното му встъпване в длъжност. Още ли се колебаете на кого да бъдете предан, сеньор капитан?

В продължение на два удара на сърцето нервно намръщеният капитан сякаш се колебаеше и после внезапно се изправи, събра пети и тържествено се поклони.

— Капитан Хуан Фигероа. На вашите заповеди, сеньор капитан. Трябва да разберете колебанието ми. Както посочихте, тук сме доста изолирани — аз и хората ми. Но повярвайте ми, като войници ние служим на правителството на Мексико!

Стив отдаде лек поздрав.

— Капитан Естебан Алварадо. И просто за да сме сигурни, че сме се разбрали и няма повече съмнения, желаете ли да видите заповедта ми, сър?

Той си помисли, че забелязва някакво облекчение в очите на другия, когато пое шумолящата хартия, която Стив му подаде, и я извади внимателно от мушамения ѝ калъф.

— Ще забележите, капитан Фигероа, че на нея има не само подписа на генерал Диас, но и на самия президент. Надявам се, че това прави инструкциите и мисията ми тук съвсем ясни?

Докато продължаваше да разглежда внимателно изумителния документ, капитан Фигероа отвърна почти разсеяно, все още подръпвайки мустака си:

— О, да, разбира се, капитане!

Естествено нямаше съмнение, че документът е истински. Смелите, завъртени драскулки на генерал Диас и по-дребния, прилежен почерк на самия дон Бенито Хуарес. Да, бе съвсем истински. Това, от което всички се страхуваха, се бе случило и в известен смисъл беше истинско облекчение, че най-после приключи! Затворът, среброто

— той бе започнал да усеща, че това е прекалено голяма отговорност. Сега можеше да предаде всичко, без да загуби нито честта, нито живота си!

Като гледаше как се мени изражението по лицето на капитан Фигероа, Стив усети как напрежението му спада и започна незабележимо да се успокоява.

„Успяхме! Ще ни го предаде без проблеми!“ Той усети как го обзема радост и облекчение, когато капитанът вдигна поглед, сгъна внимателно документа и го върна на Стив.

— Извинете за държането ми, капитан Алварадо! Моля, заповядайте, вие и хората ви. Може би ще искате да пийнете по нещо, преди да се заемем с... с работата?

Фигероа се покашля доста притеснено, докато продължи с изкривена усмивка:

— Все пак, капитане, сега на практика вие командвате тук. Аз и хората ми ще се радваме да съдействаме в изпълнението на заповедите ви.

— Благодаря ви, капитане. Трябва да призная, че пътуването дотук бе доста дълго и уморително. Ще се погрижа генерал Диас да научи за вашето... усърдно съдействие.

След като изпиха няколко бутилки вино и се нахраниха с едно набързо приготвено топло ядене — първото, което Стив и хората му слагаха в уста вече почти седмица — атмосферата стана по-весела и напрежението спадна.

Войниците — хуаристи и бивши империалисти, се сприятелиха много бързо и дори избухнаха в смях, когато към тях се присъединиха петимата мъже, които Стив бе оставил на хълма, за да ги прикриват в случай на отстъпление.

— Значи капитанът ви не рискува, така ли?

— Никога! — похвали се Маноло. — Затова генерал Диас изпрати точно него с тази задача. Той е добър ръководител. Сражавали сме се заедно дълго време.

Атмосферата в стаята на капитан Фигероа бе също толкова сърдечна. Мургавият капитан, който бе метис, все още изпитваше някакъв неволен респект към креолите, които са били управляващата класа в Мексико толкова много векове. Той обаче откри, че този млад капитан Алварадо, въпреки изтънчения му кастилски акцент, не бе страхлив войник като повечето креолски офицери. Алварадо бе участвал в много сражения. Изглеждаше истински боец с доста суровото си, дръзко и тъмно лице и искрящи сини очи. Дори слушаше със съчувствие историята за всички проблеми, с които е трябвало да се сблъсква капитан Фигероа, откакто е тук — колко унижен се е чувствал, задето са го пратили именно в затвор!

— Може би ще успеем да уредим да ви прехвърлят. Аз лично ще говоря с генерал Диас за това — обеща Стив.

— Значи познавате генерала? Лично?

— Брат му, полковник Феликс Диас, бе мой много близък приятел преди доста години — рече Стив нехайно, като запали една пура. — А що се отнася до генерал Диас, да, срещал съм го няколко пъти. Той е от тези хора, на които човек служи с гордост — най-добрият генерал в света!

Капитан Фигероа спомена свенливо, че той самият ще е горд да служи на такъв човек.

Ако се питаше защо капитан Алварадо не съблича мократа си куртка, а бе свалил само шапката си, той бе твърде любезен, за да спомене това. Може би генерал Диас настояваше за пълна официалност от страна на офицерите си.

След като зададе няколко въпроса, сякаш не знаеше абсолютно нищо за затвора или за сребърните мини, Стив разбра, че не са настъпили много промени, откакто той е бил тук. Среброто все още се пазеше в строго охранявана стая в подземията от войници, които стояха денонощно на пост пред вратата. Работата в мините вървяла малко по-мудно, след като войната дошла толкова близо. Опасните пътища към Вера Круз направили изпращането на доставките прекалено рисковано.

А що се отнася до затвора, капитан Фигероа изразително сви рамене. Каза, че не се намесвал много в опазването на реда там. Той самият бил тук само от няколко месеца. Имало един подуправител, който отговарял за нещата „там долу“ и се грижел за заплатите на надзирателите. Войниците били тук главно, за да държат настрана бандити и други разбойници, които можело да се изкушат от толкова много сребро, пазено в трезора.

А условията в затвора? Капитанът отново сви рамене. Те били едни и същи в повечето затвори, така смятал. Не знаеше за какви престъпления са изпратени тук, но му казали, че са едни от най-опасните престъпници в страната, повечето осъдени на доживотен затвор или със смъртни присъди, намалени на доживотни, за да могат да се отплатят на обществото за престъпленията си.

— Искате да кажете, че всички са крадци и убийци? — настоя Стив, като се чудеше защо го прави.

— Принуден съм да смятам, че е така, капитане. Наистина са отрепки. Но не бива да се притеснявате и да ходите до там — всички вече са заключени в килиите си по това време. А и във всеки случай надзирателите винаги успяват да овладеят положението. Имат си начини да се оправят с хора, които им създават проблеми.

Стив повдигна вежда.

— Да не искате да кажете, че е позволено да се държат зле с тях? Надзирателите не биха прибегнали до мъчения, нали?

— Капитан Алварадо, знаете как е! Тези надзиратели — някои от тях са много сурови, брутални мъже. Когато ме прехвърлиха тук, получих заповед да не се намесвам в дисциплинарите им методи. Това е единственият начин, предполагам — някои от тези хора са по-лоши и от животни.

— Вероятно, че заповедта е дошла под влиянието на дон Хиларио Делгадо от висшите ешелони — рече Стив саркастично. — Той е бил предишният собственик на мината, както знаете.

Стив видя любопитния поглед, който му хвърли капитан Фигероа и реши, че трябва да внимава какво говори. За съжаление не бе тук, за да освободи затворниците, а да вземе толкова сребро, колкото той и хората му можеха да носят и да се махне. Инструкциите на генерала бяха строга.

— По-късно ще има време за това, капитан Алварадо. Но първо трябва да се превземе Мексико. Тези хора, щом са оцелели толкова дълго, ще могат да издържат още няколко седмици.

След като видя колко практична е гледната точка на генерала, Стив не продължи да упорства по въпроса. Сега почти съжаляваше.

Чувстваше се странно, като слизаше отново по стълбите — витите стълби, които водеха долу в мините. Един навъсен, мълчалив надзирател им отвори тежката дървена врата. Управителят, който силно се възпротиви на това, което според него бе „кражба и нарушаване на частна собственост“, бе затворен в стаята си, пазен от въоръжена охрана. Стив, който си спомни, че някога е виждал мъжа с червените мустаци се зарадва, че не трябва отново да се среща с него. Сега бе прихлупил козирката на шапката си надолу и се надяваше, че гладко избръснатото му лице и чистият му кастилски акцент нямаше да позволят на никой от надзирателите да го разпознае.

Вратата се хлопна зад тях и ги обгърна в познатата тъмнина. Фенерите, които носеха надзирателите най-отпред, следвани от самия капитан Фигероа, създаваха впечатление, че това е адът.

Стив чу Маноло, който вървеше плътно зад него да прошепва:

— Dios mío! Радвам се, че не трябва да живея тук долу!

Едно неволно потръпване, което той преправи на вдигане на рамене, мина през тялото му, докато ноздрите му внезапно бяха атакувани от същата неизкоренима воня на затвора, която си спомняше толкова добре. Той можеше само да продължи да слиза по стъпалата

равномерно, едно по едно, като си напомняше, че трябва да внимава и да овладее желанието си да повърне.

Отново Маноло, който не можеше да се сдържа, каза:

— Каква гадост! Винаги ли вони така тук долу?

Капитан Фигероа направи някаква извинителна физиономия.

— Боя се, че да. Ако имате кърпичка, за да я сложите пред носа си, може да помогне.

Той самият извади една и продължи, докато Стив го последва.

— След време човек свиква. Това е от газовите фенери, разбирате ли? И, разбира се, от мръсните тела, нагъчкани едно в друго...

Те вървяха по един познат, тесен коридор, а фенерите хвърляха мъждукащи сенки по стените. Един от надзирателите, които ги водеха, вдигна фенера си високо, за да могат да огледат по-добре малките кутийки, заградени с решетки, които наричаха килии. Чуваха дрънченето и удрянето на веригите, докато мъжете вътре се размърдаха неспокойно. Едно постоянно, животинско стенание се чу някъде отгоре. Килията за наказания? Черната яма, която наричаха „карцер“, където човек усещаше как тялото и умът му бавно гният в тази непрогледна тъмнина.

Стив усети, че се задушава. Само гласът на капитан Фигероа го върна рязко в действителността.

— Капитан Алварадо, добре ли сте? Извинете за въпроса, но това място често действа зле на хора, които го виждат за първи път. Аз самият се чувствах по същия начин в началото, когато ме доведоха, за да го инспектирам.

„Забрави!“ каза си Стив. „Мини покрай килиите, не обръщай внимание на окованите зверове там, преструвай се, че това изобщо не те засяга. И без това всички лица ще са други — ако изобщо човек може да различи лицето под тези сплъстени бради. Кой може да издържи тук повече от шест месеца?“

Един от надзирателите — човек, когото Стив с омраза позна — сочеше някои от изкопите с дръжката на навития си камшик. Енрике бързо го вкарваше в употреба — той бе един от тези, което наистина обичаха работата си. Пабло — тъмният, набит мъж оттатък, с изцъклените очи, предпочиташе да използва юмруците си върху окованите хора.

Капитан Фигероа обясняваше повечето неща и Стив си наложи да зададе интелигентни, заинтересувани въпроси.

Тази шахта доставяла определено количество сребро дневно. Нормата никога не била по-малка — надзирателите се грижели за това. А онази другата шахта — тя била сравнително нова. Били попаднали на особено богата рудна жилка — над един фунт за три дни. Нима това не било изумително?

Колко удара с камшик върху колко гърбове бяха доставили толкова много руда? Колко живота бяха платили за всяка унция чисто сребро след преработката? Боже, прокълни слабостта му, но той наистина щеше да повърне тук. Колко дълго тези клетници не бяха виждали слънцето? Колко време бе необходимо, за да се превърне човекът в същество, подобно на къртица, с очи, които се свиват от светлината? Като си спомни въшките, които пълзяха навсякъде по тях, Стив усети как започва да го сърби под мишниците. Внезапно се окъпа в пот въпреки ужасния студ тук долу.

Капитан Фигероа го питаше нещо и той трябваше с усилие да върне съзнанието си към реалността.

— Какво ще правим сега с всичко това? Ще продължавате ли да искате същата дневна норма или да забавим малко темпото, докато се уверим, че доставките пристигат безпроблемно?

Той запази гласа си твърд:

— Мисля, че трябва да намалите темпото. Ще ви дам разписка за среброто, което ще вземем със себе си, естествено, но що се отнася до следващите доставки — е, ще трябва да видим какво ще реши да прави президентът. Междувременно... — гласът му стана по-рязък: — Това е само предложение, капитан Фигероа. Всичко тук все още е под ваше командване, но се надявам, че имате достатъчно килии горе, за да поберете тези хора. Условията тук долу не могат да се нарекат човешки, дори и за такива закоравели престъпници, каквито сигурно са тези.

— Но, капитане! — започна един от надзирателите яростно, но капитан Фигероа го отряза:

— Нали чу! Ще накарам войниците ми да помогнат да се почистят килиите, които гледат към двора.

Те продължиха да вървят и той си помисли колко е хубаво да върви човек, да крачи широко, вместо да тътри крака.

Стенанието, което се чуваше по-рано, сега сякаш се усили. Един от надзирателите задумка заплашително по затворения черен капак на пода, разположен в края на коридора без изход, по който вървяха.

— Млъкни, измет такава, или наистина добре ще те подредя този път!

— Това е килията за наказания — прошепна капитан Фигероа. — Само най-твърдоглавите, онези, които създават най-големи проблеми, се поставят вътре.

„Знам“, помисли си Стив. „Боже мой, знам! Спомням си! Нима и аз съм звучал по този начин? Като животно, което умира от болка и крещи неистово, а звуците от собствените ти писъци отекуват в стените и ти пробиват жестоко тъпанчетата.“

Неспособен да овладее импулса си, Стив рече внезапно:

— Как можете да търпите това? Човекът звучи, сякаш е в истинска агония? В армията щяхме да го закараме в болница или ако не можем, щяхме да го застреляме, за да го спасим от болката. Нямате ли някакъв доктор тук?

Той чу как Маноло и още един от хората му зад него замърмориха гневно. Надзирателят, който бе тропнал по шлюза, се обърна с почти подигравателен тон в гласа:

— Капитанът е твърде мекушав. Животни като тях разбират само от отношение като нашето.

Стив нехайно спусна ръка върху пистолета си и мъжът запристъпва неспокойно от крак на крак.

— Зададох ви въпрос — той изстреля думите студено и видя как мъжът сведе очи.

Капитан Фигероа заговори бързо, за да избегне инцидента, със следа от неудобство в гласа си:

— Всъщност имахме. Той бе моят предшественик — лейтенант. За съжаление му се случи нещо неприятно.

— Лейтенант Кабрийо си позволяваше да се държи твърде любезно с някои затворници — каза единият от надзирателите и се ухили широко. — И накрая бе убит от един от тях — мъж, когото си бе харесал, и когото бе превърнал в свой любовник — надзирателят направи неприличен, описателен жест с ръка, все така ухилен. — Уби го с една счупена бутилка, след като строшил гърлото ѝ. Разбирате ли, капитане? Там горе...

Надзирателите се заляха в смях, а капитан Фигероа избухна яростно:

— За бога! Самозабравяте се, зверове такива! Господин докторът беше офицер.

— Обаче беше обърнал резбата, сеньор капитан!

Стив почувства как го обзема такава студена, убийствена ярост, че се зарадва, когато Маноло го сръга остро.

Бе стоял долу прекалено дълго. Имаше твърде много лоши спомени и докато стоеше тук, си играеше с огъня. Капитан Фигероа бе прав — всички надзиратели бяха зверове, закоравели и извратени от собствената си ненормална жестокост.

— За бога, мисля, че стоях в тази дупка достатъчно дълго, та да ми стига за цял живот! — рече той рязко. Трябваше да мисли само за останалите двадесет и пет души, които бе довел със себе си и за среброто, за което бяха дошли. Това бе всичко. Но някой ден... Някой ден щеше доброволно да се върне тук заедно с някои от приятелите си партизани, и да разчисти този затвор!

Най-после започнаха да се изкачват бавно на благословено чистия, хладен нощен въздух. И слава богу, че дъждът бе спрял. Така връщането им щеше да е много по-лесно и бързо.

Докато вървяха обратно по същия път, по който бяха дошли, с торбите на седлата си, увиснали от тежестта на среброто, Стив имаше чувството, че никога няма да може да се насити на въздуха тук горе в планината. Мократа му униформа бе изсъхнала и той почти не чувстваше нощния хлад.

Небето се бе прояснило и милиони далечни звезди блещукаха високо над главите им. Спряха, за да се напият от едно малко изворче, което бликаше от земята. През деня, когато слънчевата светлина се процеждаше през папратите около него, сигурно щеше да изглежда като очите на Джини. Красиви, бездънни зелени очи. И колко ще е топла кожата ѝ срещу неговата сега! Трябваше да иде отново да я види, още щом остави среброто. Трябваше да ѝ обясни. Спомняше си как тя му извика: „А няма ли нещо, което и ти криеш от мен? Някоя случка, която е толкова ужасна, толкова непоносимо гадна, че дори не можеш да си помислиш за нея?“

Сега можеше да ѝ каже всичко. За затвора, дори за доктор Кабрийо — да, дори това противно чувство вече го бе напуснало.

Чувстваше се свободен, когато почти всичката горчивина бе отмита, оставяйки повече място за нея. Сега можеше да посрещне факта, че тя бе превзела мислите му, както и слабините му. Въпреки всичко я обичаше. Защо се бе опитвал да си затвори очите за тази неизбежна истина?

В пристанищния град Вера Круз никога не бе имало толкова хора, въпреки ограничения брой места за нощувка. Самото пристанище не можеше да побере всички кораби, които пристигаха ежедневно и някои лъскави параходи стояха, пуснали котви дори извън очертанията му, за да чакат да се освободи място за тях.

Тук, във влажния, тропически климат на Tierra Caliente, жегата обикновено бе непоносима за европейците. Дори самите мексиканци предпочитаха да си правят по-дълги следобедни почивки от обикновено и докато слънцето не започнеше да се скрива зад далечните планини на Tierra Templada и Tierra Fria, обикновено можеха да се видят съвсем малко хора по тесните, мръсни улици.

Въпреки ужасната горещина и непредсказуемите тропически бури, които връхлитаха Вера Круз, имаше европейци, които си стояха там. Няколко дипломата бяха решили да изчакат „развоя на събитията“ сега, след като изходът от войната бе абсолютно сигурен. И все още имаше бегълци — американци, белгийци, дори австрийци, които упорито не искаха да напуснат земите и собствеността си до последния момент, изпълнени с надежда. Имаше дори няколко вестникарски репортери, прекалено боязливи, за да се приближат до настъпващия боен фронт, но решили, че след като така и така са тук, ще останат, за да напишат някакъв коментар. Изглеждаше, че всеки чака нещо! Понякога кораб, който да ги отведе у дома, понякога вести от приятели или роднини, които все още се биеха във войната.

Джини, която бе пристигнала във Вера Круз преди почти седмица, чакаше корабът „Американска красавица“ да бъде пуснат от митницата и здравната служба, за да може да заеме мястото си в пристанището. Нетърпението ѝ да замине и да приключи с това вече граничеше с отчаяние.

Мразеше този град! Куп малки кирпичени къщи с архитектура, заимствана от испанския стил, с червени покриви и ръждясали железни огради. Тесни, невероятно мръсни улици с мизерни, вонящи

задни дворове, където бездомните спяха нощем. И дори брегът на океана се състоеше от запустели пясъчни дюни, чиято форма непрекъснато се променяше под напора на яростните атлантически ветрове и широколистни палми, които изглеждаха гротескно приведени под силата им. Дори нощите бяха непоносимо горещи и тя разбра защо наричат тези земи „трескавия пояс“. Как бе възможно някой да живее тук?

„Мразя го! Нямам търпение да се махна от това място!“ казваше си тя всеки ден, когато се събуждаше за регулярното си посещение в пътническата агенция. И всеки ден ѝ казваха все същото:

— Има други кораби, които са с предимство, мадам. „Американска красавица“ трябва да изчака реда си. Не се тревожете — бе добавил веднъж американецът с обло лице, като съжали бледото ѝ, тъжно лице — няма да тръгнат без вас! Трябва да натоварят една пратка сребро от склада ми.

Тя дори бе попитала дали може да се качи веднага на борда и да чака там, но той със съжаление поклати глава.

— Боя се, че не, мадам. Има цял куп правила, нали разбирате. А и там, в океана, наистина става доста бурно. Няма да намерите нито една от тези малки лодки с веслата, която да иска да излезе от пристанището!

И така тя чакаше, прекарвайки повечето време в миниатюрната стаичка, която бе успяла да си намери в една от по-малките, порутени странноприемници, без да смее да отвори прозорците, заради миризмата от улицата долу и възможността да хване някоя заразна болест.

За щастие странноприемницата можеше да се похвали с малък заграден двор с няколко маси и стола — всичките различни. Но тук навън бе приятно, когато слънцето не напичаше точно отгоре и изкривените палми правеха малко сянка. Тя постоянно си поръчваше оранжада и никога не забравяше да предупреди келнера първо да превари водата.

Понякога, в някой особено ясен ден, се виждаше връх Оризаба, а белият сняг горе блестеше на слънцето. Красивият Оризаба — градчето, покрито с лозя, сгушено в подножието на върха; безгрижните дни; танците пред императора край басейна, осеян с лилии; безгрижните дни, когато тя се плъзгаше по повърхността на

живота, пълен със забавления; Агнес, с нейната бърливост и веселост и красивият Мигел, очарователният ѝ любовник, който бе накарал всичко това да рухне край нея...

Понякога Джини се питаше какво е станало с Мигел, като използваше спомена за него като талисман, за да не започне да мисли за Стив. Мигел бе в Керетаро с горкия Макс. Обръчът от хуаристи се затягаше все повече около тях. „Като плъхове в капан“, бе и казал Салвадор ликуващо в онзи ден, който сега изглеждаше толкова далеч. Какво щеше да стане с всички тях?

Джини вече се бе натъкнала на няколко души, които познаваше или си спомняше да е виждала по баловете и приемите, на които навремето ходеше почти всяка вечер в Мексико Сити. Тя безволево се оставяше да я въвлекат в компанията им, в почти жалките им опити да се забавляват нощем. Готови на всичко, само и само да се предпазят от депресията и напрежението, които идеха от безкрайното чакане. Месец март продължи да се точи. Тя чу от един новопристигнал, че генерал Маркес с една отбрана кавалерийска рота е успял да се измъкне от обсадата на Керетаро и е отишъл в Мексико Сити, за да събере подкрепления. Но източникът ѝ бе изкоментирал сухо:

— Кого ще намери? Онези уплашени политици, които са останали там, ще му кажат да се омиа бързо, да изчезва и да се опита да не пуска хуаристите в града.

Всеки път, когато ги чуваше да говорят за хуаристите, тя трепваше. Но все пак кой би си представил, че тя, близката приятелка на принцеса дьо Салм, някога сгодена за един френски капитан, а после любовница на полковник Мигел Лопес, всъщност бе омъжена за един от същите тези хуаристи, които мразеха толкова много?

Как можеше да спре да мисли за Стив? Тя се запита къде ли бе отишъл в онази сутрин, изоставяйки я толкова внезапно, толкова безсърдечно, без дори целувка за сбогом. И къде беше сега? Дали стоеше пред Пуебла, заедно с останалата част от армията на Порфирио Диас? Дали изобщо си бе направил труда да иде до имението? Дали бе прочел дългото писмо, което му бе оставила?

Когато океанът отразяваше смелата, тъмна синева на небето, тя си спомняше за очите му. Понякога блестящи от страст, а друг път студени като сапфири, когато бе ядосан. Като се опиташе да чете, споменът за лицето му изскачаше между страниците и не я напускаше.

Колко обичаше да усеща тъмната му, твърда коса под пръстите си! Спомни си с нея, че суровите черти на красивото му лице можеха да омекват, когато се усмихваше — когато наистина се усмихваше, а дълбоките гънки на бузите му и танцуващите светлини в очите му изведнъж го караха да изглежда по-млад и по-малко далечен. Дали и той си мислеше за нея понякога? Дали щеше да му липсва?

„Всичко, заради което ме искаше, бе като забавление в леглото от време на време“ помисли си тя. „Някой, който да задоволи бързо желанието му, за да може отново да заминем. Не, повече нямаше да мога да понеса да страдам и да продължавам да страдам! Така е най-добре. Ако ме иска, този път той ще трябва да дойде да ме потърси.“

Окайваше се за безсмислените си копнежи и невъзможни надежди. Той не я обичаше и никога не я бе обичал. Но тя бе достатъчно глупава, за да си мисли, че има нещо повече от обикновено желание в думите и действията му. „Няма да продължавам да си бия главата в стената повече“ каза си тя строго. И въпреки това, всичките ѝ приятели бързо забелязаха и казаха, че очарователната мадам Дюплеси не е весела, както обикновено, че изглежда бледа и уморена, сякаш не спи добре и че когато е отпусната, лицето ѝ има замислен и тъжен израз.

Понеже се бе уморила хората да я питат дали се чувства недобре и да отбелязват, че не е жизнерадостна, Джини си позволи да отвърне на настойчивите, любопитни увертюри на мисис Бакстър, американска вдовица от Бостън на средна възраст, която пътуваше със спътничката си.

Тъй като не разбираше и думица испански, мисис Бакстър бе чула Джини да си говори доста дружелюбно с малката прислужница, която чистеше стаите им в странноприемницата и на лицето ѝ веднага разцъфна една ослепителна усмивка, а леко изпъкналите ѝ очи заблестяха от любопитство.

— О, скъпа моя, извинете, че ви заговарям, без някой да ни запознае официално, но вие трябва да сте европейка! Нали говорите английски?

Като прикри усмивката си, Джини призна, че наистина е. От този ден нататък мисис Бакстър сякаш обсеби компанията ѝ, въпреки раздражението на няколко господи, които имаха същите намерения.

Тя засипа Джини с въпроси, без ни най-малко да се смущава от собственото си нагло любопитство. Млада американка, която се облича и говори като дама, сама тук? Мисис Бакстър веднага се назначи за неофициална придружителка на Джини, особено като успя да разузнае, че мадам Дюплеси бе и дъщеря на сенатора Уилям Брандън. Тя всъщност била срещала сенатора веднъж, още докато съпругът ѝ бил жив. Било по време на някакъв голям прием във Вашингтон. Я гледай, какво съвпадение! Изглеждаше още по-голямо съвпадение да открие, че мисис Бакстър всъщност била пасажерка на „Американска красавица“ и се канела да пътува чак до Калифорния, за да иде на гости на сина си и снахата в Сан Франциско. Тя призна, че е трябвало да плати огромна сума, за да я докарат до пристанището.

— Но все пак, скъпа моя, не можете да си представите какво вълнение има там! Аз получих ужасен пристъп на *mal de mer*, както и скъпата Софи — тя изобщо не можеше да ми помогне! И си казах: „Защо трябва да стоя на борда, когато имам идеалната възможност да видя нещо от Мексико? Особено в такива вълнуващи времена!“

Въпреки мърморенето на мисис Бакстър за условията за живот на кораба, тя се оплакваше още повече от стаята, която бе принудена да заема в този „третокласен хотел“ както се изрази тя. Била прекалено малка, прекалено мизерна, лошо мебелирана и разбира се, жегата била нетърпима. Все пак дамата някак оцеля и прояви жив интерес към многото приятели и почитатели на Джини.

Тя предпочиташе тъмния господин от юга, онзи мистър Франк — Джулиъс с очарователните маниери, пред дебелия и леко оплешивяващ белгийски банкер, който бе определено твърде стар за Джини. Искаше да знае всичко за великото време, когато Максимилиан и Карлота са били с двора си в Чапултепек, за веселия живот в Мексико Сити, за красивата, но доста буйна принцеса дьо Салм.

Джини бе започнала да излиза малко по-късно от обикновено в малката градина на странноприемницата, понеже мисис Бакстър обичаше да става рано и обикновено се оттегляше в стаята си, когато слънцето станеше прекалено силно.

Понякога поръчваше да ѝ донесат вечерята навън, когато запалеха мъждукащите фенери, висящи на покритите с увивни растения стени. В тези случаи, въпреки факта, че мисис Бакстър неизменно присъстваше, обикновено имаше трима или четирима

господа, които също молеха за позволение да се присъединят към дамите. Франк Джулиъс, един от южните заселници в Кордоба и Бернар Бешо, белгиец с весело лице от „свитата на Карлота“, който се бе опитал да отглежда кафе и тютюн в Оаксака, докато армията на Диас не го бе прогонила — тези двамата бяха най-упоритите ѝ ухажори. Мосю Бешо бе доволен само да бъде в компанията на Джини и да се къпе в ослепителните ѝ усмивки от време на време, но мистър Джулиъс, тъмен и красив бивш полковник от армията на конфедерацията, искаше малко повече от усмивки. Тя го срещна за първи път, докато бе още с Мигел, а по-късно той бе един от гостите на императора, когато танцува край басейна в Халапийа онази нощ. Знаеше, че е била любовница на Мигел, а преди това — *petite amie* на граф Д'Арлинжан. Когато отблъсна доста смелите му настоявания, той ѝ заяви с усмивка, че може да чака — тя бе прекалено красива и обаятелна, за да остане сама.

— Да не би да ме молите да стана ваша любовница, мистър Джулиъс? — попита го остро Джини с вирната брадичка, а зелените ѝ очи светеха с опасен блясък.

— А ако е така, ще се съгласите ли? В момента не съм богат — продължи той, като не обърна внимание на ядното ѝ потропване с крак, — но пък не съм и беден. Имам намерение да си върна състоянието не след дълго.

— За бога! Какво ме интересува това? Уверявам ви, мистър Джулиъс, не си търся покровител!

Тя си мислеше, че гневът ѝ може да го прогони, но не стана така. Вниманието, усмивките и комплиментите му продължиха да са все така настоятелни.

Някои вечери играеха карти, пикет или вист, а веднъж дори и покер, след като мисис Бакстър си легна рано. Мъжете с удоволствие откриха, че очарователната дама играе толкова добре, колкото и всеки мъж.

Някои вечери мъжете наемаха една парцалива трупа мексикански музиканти, за да послушат малко музика. Естествено не можеха да свирят валс, но не спираха да молят Джини да потанцува и тя винаги отказваше, поклащайки глава.

Обаче една петъчна вечер, след като бе научила добрата новина, че „Американска красавица“ ще пусне котва в пристанището в

началото на следващата седмица, Джини най-накрая склони на непрестанните им молби. Нощта бе необичайно ясна и имаше дори пълнолуние, което съперничеше на бледата оранжева светлина на факлите. Музикантите свиреха La Paloma и някои други меланхолични мелодии и виното този път дори бе леко изстудено. Джини изпи твърде много, като се опита да запази веселото си настроение. Не спираше да си мисли: „Следващата седмица! Наистина ще си тръгна следващата седмица!“ и изведнъж Мексико ѝ се стори по-близък и роден, отколкото далечната Калифорния, която още не бе виждала. „Чудя се дали Салвадор се грижи за малкото имение — собствения ми, лично мой дом“ не спираше да се пита тя. „Чудя се как е Мария, дали е напълняла.“ Изведнъж вече не можеше да контролира мислите си.

— Жинет, няма ли да ни потанцуваш? Остават ни само няколко дни и край на приятните малки забавления тук — веселата усмивка на Бернар Бешо бе необичайно умолителна.

— Моля ви, ще бъде такава чест — добави Франк Джулиъс, а ръката му тайно докосна нейната.

Дори мисис Бакстър изведнъж добави молбите си:

— Наистина, трябва да ни направите това удоволствие, скъпа Джини! Сигурно танцувате божествено, щом сте танцувала за императора! Моля ви!

— Няма защо да се чувствате неудобно, мадам — включи се и мистър Ръдърфорд с кафявата коса и открито лице. — Виждате ли, ние сме почти единствените хора, останали тук навън.

— Става доста късно — рече Джини разсеяно, но те започнаха да вдигат наздравици в нейна чест.

— Ако не искате да танцувате за нас, защо не се престорите, че танцувате за любимия си? — прошепна Франк Джулиъс на ухото ѝ и тя се изчерви от раздразнение. Шепотът му се бе разнесъл и мисис Бакстър го погледна втренчено с леко неодобрение.

— Е, добре тогава! — извика Джини гневно. — Поне ги накарайте да изсвирят нещо по-живо!

Може би ако танцуваше за тях, щяха да я оставят на мира и нямаше да се налага да слуша повече захаросаните намеци на мистър Джулиъс. Тя надигна чашата си с вино и я пресуши, без да обръща внимание на изненаданите им, радостни погледи и захвърли обувките

си. В известен смисъл това щеше да е сбогуването ѝ с Мексико, с всичкият му живот и смях, и всички спомени, които имаше тук!

Музикантите — една цигулка и две китари — окуражени от монетите, които им хвърлиха, започнаха да свирят бясно, но не испанското фанданго, а харабето на селяните и циганите.

Като излезе предизвикателно до малката, застлана с плочки част на двора, където стояха музикантите и като пренебрегна изненаданите им погледи, Джини зацрака с пръсти, а после, когато ритъмът започна да навлиза в тялото ѝ, да отпуска мускулите ѝ и да изпраща кръвта по-бързо в слепоочията ѝ, тя затанцува.

Дори келнерите и двете прислужнички излязоха да я гледат, но тя не ги забеляза, също както не забелязваше и останалите на масата ѝ. Танцуваше за себе си, за Мексико, за изгубената си любов. Привлечени от плясканията и от виковете „оле“, още няколко души бяха започнали да излизат от малката гостна в странноприемницата. Една чужденка, която танцува като мексиканска циганка? Невероятно!

Косата ѝ започна да се изплъзва от фибите и тя я остави, като разпусна вълнистите си къдрици да падат свободно по раменете. Повдигна пола, показвайки глезените, си и после я остави да падне наелектризиращо. Очите ѝ бяха притворени. Отначало танцуваше бавно, а после по-бързо, докато страните ѝ запламтяха, а тялото ѝ лъсна от пот. Танцуваше така, както танцува жената за мъжа, устните ѝ бяха леко разтворени, докато се задъхваше, и малките ѝ бели зъби се виждаха. Ръцете ѝ бяха разперени, първо над нея, а после напред, умоляващо. И след това се превърна в изкусителка — жена, която почти обещавахе, но накрая нямаше да даде нищо.

— За кого танцуваш, зеленооката?

Думите бяха изговорени тихо, но тя ги чу над музиката, въпреки пулсирането на кръвта в слепоочията ѝ. Дръзки думи на нагъл зрител, но тя позна този леко подигравателен, нетърпелив глас. Винаги можеше да го чуе, независимо колко тихо говореше.

Притворените ѝ очи се отвориха рязко, и всичко сякаш спря, когато погледна в очите му.

— За теб, само за теб, Стив! — това бе всичко, което успя да прошепне, преди да се хвърли в обятията му.

— Знаеш ли, невъзможно момиче, че ме измъкна по средата на най-важната битка, която сме водили досега? Преходих през невероятни трудности, докато се озова тук! Сега вече няма да имам никаква отпускат, докато не свърши войната.

Въпреки престорената рязкост в гласа му, тя бе в обятията му, помисли си Джини, и само това имаше значение. Той я обичаше, беше се върнал за нея. Сега вече можеше да издържи на всичко, дори на раздялата, с която отново я бе заплашил.

Бяха в стаята й. Тя можеше почти да се разсмее, като си спомни изненаданите, шокирани, а после и невярващи погледи по лицата на всички долу, като видяха как изведнъж полита в ръцете на един непознат, потънал в прах американец с набола брада, който я целуваше така, сякаш не можеше да спре. Какъв слисан вик бе надала мисис Бакстър, когато видя как той я вдига на ръце и я отнася! Само съжалението към чувствата на бедната жена я бяха накарали да извика през рамото на Стив:

— Моля ви, не се тревожете, това е моят съпруг!

Той се бе спрял само за да я попита навъсено коя е стаята й.

— И не ми казвай, че е на последния етаж. Цял ден съм пътувал и съм смъртно уморен!

След това я бе оставил на леглото, без да я пуска от обятията си и бе започнал отново да я целува.

Между целувките тя се опита да разбере:

— Но какво правиш тук? Как ме намери? Градът е толкова претъпкан! Получи ли писмото ми? — и накрая със задавен глас: — О, Стив! Мислех, че няма да дойдеш! Мислех, че не ме искаш!

— Какво трябва да направи един мъж, за да те убеди, ужасна, упорита дяволице! Да не искаш да падна на колене и да те моля да не ме напускаш? — той добави с променен глас: — Боже мой, мисля, че бих направил и това! Виждаш ли докъде си ме докарала? Би трябвало да те набия, както се постъпва с жени, които бягат от мъжете си! Точно

това заслужаваш, задето си заминала и си оставила само това нелепо писмо! Отидох право в имението, след като занесохме в щаба на Диас онова сребро, и вместо теб намерих само Салвадор. И след това, мадам, трябваше да се обърна и да се върна пак до щаба ни, защото ми бяха дали само двадесет и четири часа отпускат! Ако те бях срещнал някъде по пътя, щях да ти извия хубавото вратле!

Той наистина ѝ бе ядосан, въпреки факта, че сякаш не можеше да спре да я докосва. Бе препускал, за да я види колкото се може по-бързо, спирайки единствено за да смени конете, само за да открие, че си е заминала. И тогава, като застана там, загледан в писмото ѝ, цялото замазано от сълзи, той призна поражението си. Обичаше я. Откри, че ако я загуби сега, никога няма да успее да си я върне и тази мисъл му бе непоносима.

През целия път дотук се бе молил — той, който никога не правеше това — корабът, с който тя се канеше да отплава, да не е заминал. Бе проклетел нея, Бишоп, собствения си инат и характера си. И накрая, когато най-сетне я намери, след като бе обиколил половината хотели в тоя скапан град, тя танцуваше! Това бе първият път след сватбената им нощ, когато я виждаше да танцува. И ако тогава тя само се учеше, сега бе великолепна! Как бе оставил жена като нея да се изплъзне от погледа му?

Тя се бе притиснала към него, както винаги, а страните ѝ бяха все още румени и мокри от сълзи. Беше цялата в пот и дори косата ѝ бе влажна.

— По дяволите, Джини! Защо в мига, в който те погледна и вече те желая? Преоблечи се!

Той започна сам да сваля дрехите ѝ, като ръмжеше ядосано, че трябва да се върне в Пуебла до дванадесет часа. Но когато Джини се надигна да стане от леглото, той отново я бутна обратно, навеждайки се над нея.

— Стив! Нали ми каза да се преоблека!

— Не исках да кажа на секундата и ти много добре го знаеш! — той започна да се съблича, като захвърляше дрехите си и ѝ се хилеше. — Знам, че съм мръсен, потен и не съм се бръснал, но най-добре ще е да свикнеш с това. В армията невинаги имаме време за приятните задължения. И след като стигнем до Пуебла, отново ще има вървене,

вървене, вървене — този път до Мексико Сити. Надявам се, че краката ти са силни като едно време.

Тя почти не можеше да повярва на ушите си, а очите ѝ се разшириха и заблестяха в полумрака като две зелени пламъчета.

— Наистина ли искаш да кажеш... О, Стив! Нима ще ме вземеш със себе си?

— За какво мислиш, че говоря? Да не мислиш, че мога да ти имам доверие далеч от погледа ми? — той се приближи и се надвеси над нея, облегнат на лакти, загледан в лицето ѝ. — Боя се, че не мога да ти предложа кой знае какво точно сега, скъпа! Не и докато не превземем Мексико и Хуарес влезе в града с черната си карета. Ти ще трябва да си готова да бъдеш малката ми *soldadera*. Ще трябва да готвиш и да караш каруцата с багажа, да переш дрехи, както и да се грижиш за другите ми нужди! — той приближи уста до ухото ѝ и леко го ухапа. — И нека те предупредя отсега, ако някога те хвана да се заглеждаш, по когото и да е, ще те спукам от бой! Най-добре не забравяй, че си ми жена и принадлежиш само на мен!

Тя го придърпа по-близо, усещайки как телата им се сливат и стават едно. И сега, най-накрая, той започна да я целува нежно и да шепне думите, които толкова бе копняла да чуе.

— Джини, красивата ми зеленоока лисичка, ти ме подлуди още откакто те видях за първи път! Не усети ли с женската си интуиция, че те обичах? Че винаги съм те обичал?

Той ѝ прошепна на испански, като заличи всички останали любовни думи, които някога бе чувала:

— Джини, *mi alma, mi vida, amada mia...*

И тя знаеше, че всичките ѝ спомени в бъдеще щяха да започват от този миг.

Издание:

Розмари Роджърс. Сладка дива любов. Книга втора

ИК „Ирис“, София, 1998

Американска. Първо издание

Редактор: Правда Панова

Коректор: Виолета Иванова

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.